DIPARTIMENTO DI FILOLOGIA
GRECA E LATINA

AUT

LexHarp

1
FM 74

SEZIONE
BIZANTINO - NEOELLENICA

Aut [illegible] 1

1/B – N: 105

FM 74
Lessic. 3
C
V-19

ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝΟΣ

Περὶ τῶν λέξεων

ΒΙΒΛΙΟΝ.

VALERII HARPOCRATIONIS DE VOCIBUS LIBER

cum notis & obſervationibus

JACOBI GRONOVII.

Accedunt Diatribe Henr. Stephani ad locos Iſocrateos, item Notæ & Animadverſiones Henr. Valeſii.

240

ISTITUTO STUDI BIZANTINI - FONDO S. G. MERCATI -
FACOLTÀ LETTERE
240

LUGDUNI BATAVORUM,
Apud FREDERICUM HAARING.
cIↃ IↃ c xcvi.

Digitized by Google

ILLUSTRI ET CONSULTISSIMO VIRO

D. MAGNO de WEDDERKOPF

Sereniſſimi & Celſiſſimi

HOLSATIÆ DUCIS

Primario Aulæ, Conſiliorum & Negotiorum Miniſtro

Præfecto Trembſbuttelenſi & Stemhorſtenſi, Domino Siegardiae &c.

Cognato ſuo Honoratiſſimo

S. P. D.

JACOBUS GRONOVIUS.

Quod facetus poeta monet peccare librum,

Qui commendandum ſe putat eſſe ſuis:

id mihi nunc videtur exprobrare hic Valerius Harpocration, fere deplorans, quum conſcius ſit mei in ipſo purgando & ornando ſtudii, hac re aliquid vitii à ſe con-

trahi, quod Tibi eum nominatim commendare ſuſtineam. Si qui ſenim liber ullus in ipſo primo conſpectu aperit pretium ſui, & bene digeſta ſerie exponit placentes omnino & mundas illius nitidæ Græcæ literaturæ delicias venereſque, hic certe illas & lectu jucundas & cognitu neceſſarias certatim expandit & oſtentat. In quamcunque periocham oculos quis miſerit, ineſſe ſtatim intelliget, quod altius demitti & memoriæ inferri placeat vel ſuo peculiari vel materiæ ipſius pondere. Inprimis vero quem non vehementer adficit videre & ipſa Græca & præſertim Attica tribunalia conſeſſuſque judicum per negotia deſcriptos? Quam placet audire ſimul & tractare nunc leges in illis ſonantes, mirabili tranſlatione in Italiam & extraneam linguam evectas, modò illa oratorum & cauſarum verba non minus accurato captatoque delectu litibus & judiciis adhibita, quam valide ac ingenioſe extorta publico uſui & novam ſignificationem nacta, utraque natalia elementa juris Romani? Itaque quanto præſtat peregrinantem ipſum adire & inſpicere locorum ſitus rerumque naturas, quam relationi alicui innixum qualicunque imaginatione defungi; tantò certe ſatius eſt ipſis apud

Digitized by Google

apud Harpocrationem documentis insistere, quam ex historia recensere triumviralia Athenas itinera, dubites utrum incertius & periculosius peracta, an hæsitantius exsignata. Harpocration mera ac solida hujus rei fides est; & ex illo veritatem notitiæ illius efficaci experientiâ pignoramur. Ista enim fere incredibilis & plusquam sororia convenientia quid aliud clamat, quam alterum ex altero traxisse eosdem colores? Hoc autem primum, hoc postremum est, omnemque in isto scripto paginam facit, unde præclaræ utriusque collationi multas lucernas curasque satis gloriose impenderunt viri doctissimi. Quod si ad illas disciplinarum plurium copias ipsumque istum humanitatis orbem attingimus; quam multa hîc ex ipsis templorum penetralibus & industrie olim post velum occultata solennia? quam venerabilia antiquitatis ultimæ fata & originum primordia? Hîc quanta & quot ad imperiorum Græciæ commune pertinentia summæ salubritatis subtilitatisque instituta, ad distinctam variarum civitatium per officia & magistratuum nomina moderationem, ad præstantissimi illius sermonis secretioris interpretationem, atque adeo repræ-

Digitized by Google

ſentandam ſtatim lectori multiplicem illam doctrinam? Inter quæ omnia ad juſtiſſimum examen librata exiſtimatio emicat & æquiſſime quoſdam compungens cenſura. Omnia ſane vix ab ullo λογοδαιδαλίας noſtræ ſtudioſo aut tam quæſite collecta aut ad ita aptam explanationis amuſſim illuſtrata. Quid dicam de ipſa Hellade, & particulatim Atticæ notata per tribus & populos enarratione? quid de ſalibus multiplici occaſione adſperſis? Quæ quum talia ſint, & Harpocration poſſit eſſe ſe præcone contentus; Te tamen ex univerſa liberalium hominum tribu mihi ſecernendum cenſui, ut quod nunquam mihi licuit, publice tecum loquerer vel propter ipſum, qui jam pergit inter mea numerari, vel propter me, quem declaraſti modò, quam cupias plurima benignitate fovere.

Etenim ex quo per iſtam veterem laudatamque gentem PINCIERIAM aliquo te contingere gradu cœpi, & nuptiarum jure tibi junxiſti proneptem ejus, quo ipſe proavo cenſeor; non modo in honorem ac reverentiam ornatiſſimi ejus nominis te amare ſimul cœpi & ſuſpicere; ſed vehementi cupidine ad colloquium adſpe-

ſpectumque tuum adſpiravi. Non quò ipſe eſſem curioſus, & vellem præſens certior fieri rerum, quæ apud vos contingunt. Poſſet id quoque gratum mihi accidere. Sed non eò vergere contemplatio mea poterat, nec ad talia animadvertenda vacabam, quem longe alius animi motus occupabat. In maxima hac & inaudita temporis varietate percipiebam ea à Te edi exempla ſummæ conſtantiæ, fideique ac ſapientiæ, ut non ſufficeret mihi tacite è longinquo gratulari conjunctioni noſtræ & famæ tam optabili applaudere. Ampliſſimum fatum Tuum me commovebat, ut qui tantopere concurſaveram ad videndos homines egregia fama inclitos, Tecum quoque deſiderarem conferre caput, & vel ſeria vel jocos mixturus ad Albin, quem jam quater transmiſeram, remeare geſtirem. Etiam Hiſpania ſpectatorem Livii expulerat. Ita quum animi in aliquo præſtantiam aliunde complecti liceat, etiam corporis figuram viſu conceptam circumferre gaudemus. Verum non agimus vitam ex arbitrio noſtro ſic diſpoſitam, quam non ſæpius turbet neceſſitas; & hac Academica aſſiduitate impeditus, quod ſupererat, in Affinibus Tuis Te vidi, jucundeque ac frequenter

ter de Te loquutus ſui, & nobilitatem ingenii, altiſſimam prudentiam & propoſitorum amplitudinem aſpexi, & quanta pietate eas revererer ac colerem, quantopere placeret mihi vinculum noſtrum, etiam gaviſus fui plerumque ſignificare. Hac quotidiana, quum licuit, ſicuti etiamnum licet, ſermonis materia, hac auditione nominis Tui animique avocare me & quodammodo paſcere potui, non evaneſcente ſpe, fore, ut ipſum tempus ex inopinato allaturum eſſet, quod ipſe deſtinare nequibam. Verum hæc ſitis mirabiliter incenſa eſt, quum Te non aliter animatum inde ſenſi, quod diſperſas generis noſtri partes recolligere conſtituens, cum Matronæ Tuæ Patre ac Fratre, Honoratiſſimis & Nobiliſſimis Viris, non dubitaſti apud Sereniſſimum & Celſiſſimum Principem, cujus

Tibi naſcentes cognoſcere curas
Et ſecreta Ducis pectora noſſe licet,

mentionem mei movere, locumque & lautia ampliſſima in regionibus, unde nunquam exiiſſe forſan fuiſſet melius, mihi parare. Major hæc res eſt, quam ut eam capere animo tam repente poſſim; ſplendorque ejus & præſtantia amplior, quam ut in tempore exigere valeam,

qui

qui ad id non domo tantum, ſed & ex mente mea exſilui. Itaque dum fluctuum & æſtuationis cujuſdam totus ſum, permitte mihi, ut ſolatio, quod unum ad manus eſt, in anteceſſum me recreem; & nunc publice compulſus perorare cauſam operæ hujus meæ, in præfando Tuam præſentis judicis dignitatem mente contempler, Te opponam oculis meis, & quàm neceſſario labore partem præteritæ æſtatis laceſſiverim, coram Te ediſſeram; præſertim quum tanti videatur eſſe & hic ipſe ſcriptor, &, ut ſpero, etiam hæc editio, cujus ſtatus per arbitrii judiciique Tui veſtigia noſtræ ætati paulo clarius innoteſcat, & duntaxat efficiat, ut non ultra ſim tiro amicitiæ Tuæ. Ita eminentiſſima virtutis, dignitatis, atque exiſtimationis Tuæ inſignia, perpetua & indies admirabiliora procedant. Ita regiones pulcherrimas & in illis neceſſitudines Tuas meaſque conſiliis & cautis & proſperis circumſeptas florere ac lætari diu videas.

Etenim quam celeriter ab ipſis Academiæ hujus primordiis Harpocration deſtinatus fuerit, quem doctiſſimi viri cenſerent oportere inter præcipua tradi ſtudioſis, & hinc meliore, quam induerat Aldus, ornatu circuire eum cuperent, ſcias mecum licet ex hac epiſtola, quam αὐτόγραφον ſervo.

PHILIPPUS JACOBUS MAUSSACUS JOANNI MEURSIO. S. P. D. Rediit ad nos tribus aut quatuor abhinc diebus, Meursi vir doctissime, juvenis quidam noster, qui ex Heinsii, & Andrææ Schotti fide nobis retulit, te in illustrando Harpocratione versari. Jamdiu est ex quo Spartam illam deteximus, ornandamque suscepimus, ita ut affectum opus proximis nundinis proditurum nobis polliceri audeamus. Schedas enim nostras Drovardus typographus Parisiensis, qui Casauboni nostri Polybium adeo magnificè & luculenter excudit, habet à mense Septembri; versamurque nos quotidie in hac tundenda incude præpediti, nec prius hinc avellemur, quin ultimam manum huic operi imposuerimus. Ægre ferrem profecto, mi Meursi, si mihi tecum in hoc pancratio luctandum esset. Nam & te robustiorem athletam non ignoro, eamque jam in hujusmodi certaminibus laudem & honorem consecutus es, ut mihi tyroni, & merenti adhuc, plane indecorum, atque invenustum videretur cum emerito & veterano milite velle congredi. Vos ego potius, & vestri similes, terrestria in litteris numina, admirari quotidie soleo. Vere ita est, nunquam admittor in vestra sacra quin palam profitear, me & meliorem, & doctiorem ex his semper evadere. Herbam jam nunc libens porrigam, si te in cœptis velle persistere novero, quod non eveniet, ut spero. Te vocant enim severiores musæ, pauloque majora canere suscepisti. Expectant in dies eruditi omnes, ut tuam liberes fidem, & quæ in Glossario tuo Græcobarbaro miræ & profundæ eruditionis referto pollicitus es

præ-

præſtes. Scis quantos & quales authores brevi prodituros in fronte illius libri ſpoponderis, nec dubitat bonus ullus auctius & copioſius idem Gloſſarium te denuo dare poſſe. Vide igitur, vir doctiſſime, ne ſpe multos deludas inani, & ne lateant in muſæo tuò illa omnia, quorum jam moviſti ſalivam. Perge alacriter, & quo te liberi tui libri vocant patere te adduci. Quod ſi eos amore ut decet paterno proſequaris, & me tanto digneris honore, rogatus deſiſtes, à nova authoris mei editione, meque hominem minorum gentium, hæc tractare permittes, quamvis ſupra captum & vires ſint. Næ tu me ingentibus obſtringes benevolentiæ vinculis, & omnes familiares meos, qui hoc opus à me deſiderant. Spero fore ut poſtquam mihi rem totam ceſſeris, nihil deſideraturus ſis in Harpocratione quod non critico pumice expolitum fuerit. Audeo ita πεποιθημένως tecum loqui, quia authorem illum ex unguibus, ut dicitur, novi, eundemque plus quam ſexcentis in locis ſanavi. Lauda igitur conſilium noſtrum, & in dubio adhuc verſantes præ inopino nuncio, quam primum poteris, ab omni ſuſpicione libera. Vale & ſi quid in Harpocrationem parati habeas, (ut non dubitamus te multa obſervaſſe) ejus nos liberali manu fac participes; maxime vero nos mone de ſententia tua in verbis θρόνιον, κωδία, προπεπτωκότες. Hæc enim niſi te vindice reſtitui non poſſunt. Vale iterum, & creberrimis litteris nos tui admiratores fove. Datum Lutet. Pariſ. in ædibus Frederici Morelli Profeſſ. & inter. Regii. Eid. Novemb. CIↃ DC XIII.

Et cui ea ſcripta ſunt, & is qui ſcripſit, juxta noti ſunt, & quid ab utroque ad hanc rem adferri potuerit, re patuit, ut ipſe grato ſilentio memoriam utriuſque proſequi ſine vitio poſſim. Cæterum quum iſta ratione interpellatum fuerit iſtud egregium & in omnem partem conducibile futurum propoſitum, tanquam Batavia & Gallia duplicem ſcripti ejuſdem editionem fovere & tueri nequirent; ac Meurſius exinde ſatis habuerit per varia opuſcula ſpargere miniatulas ſuas, quas docuit ſatis crebras & multiplices fuiſſe etiam poſt Mauſſaci emendationem; ut ad rem veniam, nonniſi anno MDCLXXXIII contigit, ut hic ſcriptor Batavicis typis exaratus votis ſtudentium inſervire potuerit.

Sed quid dico? potuitne iſtud novum exemplar tanto negotio inſervire? Equidem ita bene de ætate noſtra judico, ut neminem mirari oportere arbitrer, me id agentem, ut ſtudia Græca recte celebrentur, auctorem typographo fuiſſe, ut Harpocrationis editionem, licet paucis abhinc annis hîc publicatam, nunc repeteret. Quæcunque enim illa eſt, certe ſi ulla ſæculi noſtri infamia in hoc genere exſtat, ille utique liber eſt; plane nihil aliud niſi Ægy-

ptium

ptium templum, extrinsecus egregio & conspicuo ornatum propylæo, & titulorum promittentium elogio, intus nihil continens nisi fatuam bestiam & ridiculam; adeo, ut hunc librum vere invita Minerva exiisse colligas, & me quidem ipsius urbis hujus nomine tædeat, imo pudeat; sed maxime studiorum miserescam. Equidem videmus illic indicem ita collocatum esse, ut præcedant octodecim herois magni magnæ literæ tanquam calcantes insignia illa nomina Philippi Jacobi Maussaci & Henrici Valesii, quo quid superbius & arrogantius fieri potuit? Videmus quoque, quum Maussaco simpliciter placuerint *supplevit & emendavit*, adjectam laboris istius commendationem duobus versibus *emendavit, disposuit, Latine vertit, ac elenchum veterum scriptorum adjecit*, digestam, qui sane non potest major vel poni vel promitti nec in hoc nec in ullo alio scriptore. Hoc quicunque viderint, non dubito, quin præsumant & sibi forment hunc λευκόγειον περιφαίνοντα, non secus ac ex Sporadibus aliquam, quas sic descripserunt antiqui, velut inusitata quadam in his diebus doctrina præstantem virum, & haud dubium Musarum & Charitum ἄγαλμα & ἄθυρμα, Maussaci & Va-

 lesii

lesii in isto opere successorem, ita rem hic egisse, ut illos duos longe post se reliquerit tum in emendando, tum in disponendo, & ne quid deesse pulchritudini possit, Latine vertendo, quasi etiam postremum hoc priores duo efficere non potuerint ob vitiorum multitudinem, ad quam quum illi hærerent, hic præclarus HISTORIARUM LITERARUMQUE GRAECARUM INTERPRES, quasi prudens & peritus Viocurus omnem glaream sedaverit & colophonem labori huic imposuerit. Itaque quid restat, nisi ut coram eo exclamari debeat; date viam mihi noti atque ignoti, dum ego hic officium meum facio: fugite omnes, abite, & de via discedite.

Quam erat hæc res optanda, ut tale gaudium gaudere nobis liceret, & his regionibus, quum Harpocrationem sub hoc cælo & in hoc solo instauratum post peregrinorum satis laudatas curas mundo dederint, gratulari? Certe quidem, ut nunc est, non potuisset aliquid optatius nobis, licet non ex hac domo, ac dulcius evenire, vel ob gloriosam sedem, quam in his terris sortita fuerunt tot immortalia ingenia, etiam multorum ossibus pietate maxima receptis. Sed non ita nobiscum agitur, neque sic sine ulla invidia

Digitized by Google

vel macula felices ſumus. Ut enim verbo dicam, quod res eſt; omnia illa magnifica ſpuria ſunt, & ut Brutus de virtute dicit apud Florum, in verbo, non in re conſiſtunt. Neque licet in verbis ſit calidior & captabundus (noſti jam olim ſciviſſe antiquos, εἶναι καὶ πυρὸς ἄλλα θερμότερα) ideo ullos alios, ſi quos tamen, præterquam aſellos, præterit, quam nullam eſſe gloriam jam olim ſcripſit Laberius. Non hic attulit ea remedia, quibus eruditi antehac editores ſoliti fuerunt focillare, & unice focillari debent ac poſſunt blanda iſta venuſtæ antiquitatis rudera. Εργον invenies plane ἄεργον. *Emendavit* non aliquid ſolidum, quod propter ignorantiam vel Græcæ linguæ, vel antiquorum rituum, barbaries media aſperſit: *emendavit*, ſed ſi quid in eo eſt operæ, per adoptationem ingenii & acuminis alieni: *emendavit* ex ſe nihil niſi quod vel tiro quilibet emendare poſſet, typorum lapſus, idque vocato in auxilium indiculo, quem ſubnexuit editioni ſuæ Mauſſacus, & tamen hinc ita *emendavit*, ut non pauciora vitia in hanc editionem invecta ſint? vel duo folia pag. 428 his repleta probant majorem vitiorum molem iſti editioni invectam rurſus fuiſſe, quam erat in Mauſ-

Mauſſaciana. *Emendavit*, ſed quæ nodoſa ab Mauſſaco & Valeſio relicta ſunt, intacta prætergreſſus eſt. Quid quod ſic quoque adhuc omiſit, quæ ſunt majora; quippe quæ ignorabat. Sic ipſe fecit ΝΕΩ´ΣΙΝ his literis & hoc accentu; ibidemque ab ipſo in Latinis diſcitur, urbem, quæ vel Demoſtheni vel Harpocrationi appellatur Νεώη, Herodoto Νεῶνα dici. Quod utrumque quis expediat? In V. Α'ΙΕΙΕΣΤΩ' ipſe fecit ἐκ ἀληθείας δευτέρῳ Αντιφῶντος, quum rectiſſime veriſſimeque Mauſſacus ἐν. Edidit ex Aldo Mauſſacus ΟΜΗΡΕΥ´ΟΝΤΑΣ, ipſe emendavit, ſi emendare eſt ſine cauſa & ratione ulla, quod bonum eſt, mutare, Ο῾ΜΗΡΕΥ´ΣΟΝΤΕΣ, quod qua in parte eſt melius? Quanto melius emendaſſet ſequentia ἐπὶ τῶν ἀναπεμφθέντων Λακεδαιμονίων ὁμήρους Αλεξάνδρῳ. ἦσαν δὲ ή. Velim ſcire, quo nexu iſta emendatio hæreat cum ſequentibus? velim ſcire an ullus puer, cui ſyntaxeos rudimenta nota ſunt, ſalva omnia in illis dicturus ſit, ut ἀναπεμφθέντων ὁμήρους ſit *obſidibus miſſis*, quomodo hic literarum Græcarum interpres fecit? ſed etiam nulla mentio in hoc capitulo, quæ tangat illud ὁμηρεύοντες. Itaque in eadem voce & male mutavit, quod mutari non debuit, & non emendavit quod emendari de-

debuit. Non enim hodiernam Æſchinis orationem, ſed Harpocrationis chirographum ex MSS. confirmatum tractamus. In v. Ἀνάγειν legitur τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα, καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. Sic habet editio Mauſſaci & ante eum Aldina. Non placuit huic novitio, & edi curavit ἱέναι, atque etiam Latine vertit *ad illum mittere*, idque poſt manifeſtam Mauſſaci notam & admonitionem. Ediderat Mauſſacus Ἐπεδίκασε. Emendavit (hoc enim eſt illi emendare) hic ultimus ΕΠΕΔΙΚΑΣΕΝ, licet ſequeretur vocula καὶ, quæ ab conſonante incipit: quum tamen & ante Harpocrationi reliquerit ΕΞΕΝΙΖΕ. Ediderat Mauſſacus ΕΥΡΥΒΑΤΗΝ bis, noſter pro priore emendavit ΕΥΡΥΒΑΤΟΣ, pro poſteriore ΕΥΡΥΒΑΤΟΝ; & tamen in eodem commate ſtatim retinet ΕΥΡΥΒΑΤΑΣ: quum plane Mauſſacus in voce Φρυνώνδας, ejuſdem prorſus generis vocabulo, notet appellatos fuiſſe homines ſimilium morum, nulla mutatione. Et licet Mauſſacus in ea nota dicat *Eurybato* & *Eurybati*, tamen id erronee factum eſſe apparet ſatis ex fine ejus notæ, ubi ſcribit, [vide ſupra in Εὐρυβάτης.] Scilicet quum jam Apuleio in Apologia manifeſte appellatus fuerit *Eurybates*, quum illic monere & Harpocrationem citare non omiſerit Pricæus; quum inter-

pres Dionis Chrysostomi in orat. 52. Εὐρυβάτου fuerit interpretatus *Eurybatem*, non *Eurybatum*: post notitiam scilicet ita certam in media Hollandia debuit adhuc supponi falsus Εὐρύβατος. Et quemadmodum in hoc præcedente mutavit casum, sic quum Maussacus edidisset Εμπουσαι, ipse versa vice emendavit ἜΜΠΟΥΣΑΝ. Hæ nimirum emendationes dignæ nova editione. Causa autem hujus est, quia hic sequitur φάσμα τί φασιν εἶναι, quibus quartus casus jungi debet. Quasi vero Harpocration glossam non potuerit ab explicatione separare. Ediderat enim Maussacus Επωβελίαι, at hic emendavit ΕΠΩΒΕΛΙΑΝ: & tamen sequitur, ἐπιτίμιόν ἐστιν ἡ ἐπωβελία. Ediderat Maussacus Βρυτίδαι. Emendavit alter ΒΡΥΤΙΑΔΑΙ, non ex suo invento, sed quia Meursius lib. VI. Att. lect. c. 26 ex collectis (& quis id nequibat?) Demosthenis locis ita judicavit; quum de utrisque tantundem sciamus, & certe de primigenio horum dicat nihil sciatque. Ediderat Maussacus Εὐώνυμοι, pagi Atheniensis nomen: quia Meursius in populis Atticis citans Harpocrationem allegat Εὐώνυμος, noster ita subito emendavit; cujus nullam justam poterit dare causam. Ediderat Maussacus Διακεχρημένον; at ille emendavit ΔΙΑΚΕΧΡΗΣΜΈΝΟΝ. Hæc sunt specimina

mina & pignora ſatis & multa & clara ad videndum, quomodo iſte emendarit, & quid emendare ſuum appellet: & quod video me tacuiſſe, omnia hæc ille auſus eſt facere vel contra vel præter libros MSStos, quorum ſola auctoritas conatus noſtros utique in vetuſtis ſcriptoribus vel commendat vel profligat & rejicit.

Pergit gloriari *diſpoſuit*. Hoc quoque meretur, ut bene cognoſcamus, & juſta veraque pro factis contingant operæ pretia huic tam bene diſponenti Lexicon Harpocrationis, qui tam male ingenium ſuum famamque & παλαιοτροπίαν. Univerſa autem hæc ars ab eo exercetur vel in Harpocratione, vel in notis Mauſſaci aut Valeſii. Harpocrationem ita judicavit contrectandum, ut omnes λέξεις hoc libello ex noto ordine Alphabeti etiam in mediis ſyllabis, non ab initio tantum recenſuerit, & ab illa ſcilicet aberratione, in quam inciderant, revocaverit ad exactam literarum conſequentiam. Sic Αναίνεσθαι poni debuit ante Αναιρεθεὶς, ſic Α'ντίσσα ante Α'ντιφῶν. Sic Απόλλων ante Απομάττειν &c. quod antea non fiebat. Res haud dubie tanti operis, ut & integrum hominem & novam editionem & Profeſſorem Franequeranum mereatur. Res tanta, ut nec Mauſſacus

 eam

eam potuerit efficere, nec Valesius potuisset. Itaque merito tertius ad hanc consummationem accessit, & habuit Frisica diligentia, quo Gallicam superaret. Id vero nunc tanta cura peractum fuit, ut, quum fortasse unum aliquid ab typographo (nam haud dubie credere debemus, ipsum qua est acrimonia prorsus id antea annotasse) non fuisset animadversum, statim in emendandis pag. 428 poni debuerit 39, 10 ΑΝΔΡΑΠΟΔΟΚΑ'ΠΗΛΟΣ &c. *subjice voci* ΑΝΔΡΑΠΟΔΙΣΤΗ'Σ. Secundo *disposuit*, nempe ita, ut quæ inserenda post finem adjecerat Maussacus, suis locis disposuerit: ut quæ in appendice (quam hic Tolosanam baptizat, quoniam appendix altera inserendorum, opinor, aliunde erat ut & ipsæ notæ) quam adjunxit notis ad libellum de fluminibus Maussacus, vel recorrexit auctor vel addidit, etiam hic illic immiscuerit: ut notas Maussaci ipsis Harpocrationis verbis in eadem pagina subdiderit. Tertio *disposuit*, ut Valesiana ad calcem adjecerit, & iis numeros paginarum ac versuum præposuerit, ad commoditatem legentis. Ecce tria dispositionis artificia, magnæ enimvero mentis ista molimina, imo tam laudabilia ac momentosa, ut absque illis esset, Harpocration

Digitized by Google

tion nunc non futurus fuerit Harpocration.

Quid agimus? quid ita venditamus ignobile otium? Quantum non modo nefas est, quod venerabili propter summam & intimam doctrinam huic libello intulit, sed quam sordide ac somnolente omnia ista, si jam bona forent, in hac editione transsiluit. Dicam de singulis, & nihil dicam, quod non exempla probent. Omnia enim sunt imperfecta. Sed sic quoque primum scire oportet, non ingenium ejus esse, quod par fuerit huic dispositioni inveniendæ. Quin immo in id irruit modestæ admonitionis occasione, qua scribit in appendice sua Maussacus, *vox πλώματα debet reponi statim post πλυνόδωρος, & l. 15. vox πνυκὶ post πλωθεύς. non est servatus ordo alphabeticus* & ad vocem πένδια. Qui etiam Maussacus sæpe id in notis observari vult, sed fere semper prætendens auctoritatem codicum MSStorum. Ab primo artificii genere noster exemit sine causa, vel stertit: quum ΙΣΑΙ ΨΗΦΟΙ præire voluit ante ΙΣΑΓΟΣ: quum ΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΣ præmisit vocabulo ΚΗΦΙΣΟΔΟΤΟΣ: quum ΚΥΠΡΟΘΕΜΙΣ ante ΚΥΠΑΣΣΙΣ, ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ante ΔΙΑΜΕΜΕΤΡΗΜΕΝΗ. Quæ plane ex principiis his male dispositivis debuerunt inverti. An plura occurrant talia, non libuit ultra at-

tendere. Sed constat tamen, si in supellectile bene disposita unum aliquid non sit apte collocatum, plus hoc indignationis, quam reliqua gratiæ trahet. Etiam corpus reliquis membris loco suo positis formosum minima quædam pars dedecorat. Sed hoc ille in se non videt, qui alios albis suis dentibus solet ridere. Attamen ut ulterius moneam, ipsa hæc disponendi, ut vocat, grassatura non potest non esse periculosissima, & omnino unica videri ratio, per quam in perpetuum Harpocration removeatur ab integra sui restitutione, quæ frequens constat in connexione vocabulorum consideranda, ubi male ab scribis librariis interdum aliqua connexa sunt, vel etiam soluta ac divisa, quæ connecti debuerant. Ne de aliis dicam, quoties per hanc considerationem restitutus fuit Festus? Immo quid ait Antonius Augustinus in præfatione annotationum ad Festum: *Veteres nescio quo modo primam literam indicasse contenti, omnia verba ab eâdem inchoata in unum locum conferebant. Nostri melius omnibus syllabis ordinem adhibuerunt literarum. Ita facile verba reperies: quæ tamen si obiter dicta sint, præsto erit quærenti index obiter dictorum.* Quidquid sit, utique nobis non licet esse

esse tam impotentibus, ut ordinem ab ipsis datum audeamus turbare. Et cum maxime occurrit ejus rei notabile exemplum. Sunt enim verba Festi. *Am præpositio loquelaris significat circum. Unde supra servus ambactus, id est circumactus dicitur.* Ibi videas Viros eruditos velle legere *infra*, quia ea vox statim sequitur. At video adscripsisse patrem. [Recte. nam in MS. *Ambactus* proxime præcedit.] sive hoc dicat de libro MS. quem ipse habuerit, sive de MS. vetustissimo, qui prout Festus scripserat, etiamnum retinebat ordinem. Etiam Vibius Sequester poetis citatos fluvios in gratiam filii colligens, recensuit regiones & vocabula & qualitates in literam (sic enim vidi in MS. non *literas*, quod nihil est) dirigens, ut ait: & mox iterum, fontium & lacuum paludumque & montium nemorumque & gentium in literam (ita rursum MS. non *literas*) digesta nomina. Et tamen quo ordine procedit? Nempe Achelous, Arar, Amphrysus, Alpheus, Ascanius, Acheron, Achates, prorsus eadem ratione qua & alii, & ipse Stephanus in ἐθνικοῖς, ut illic attigi.

Sed oportet hîc propius accedere, ut pateat non Græca, non Harpocrationem non ab eo

in-

intelligi, nec Harpocrationem ab eo editum esse. Nota lippis puerisque est ratio Græca, ut literam γάμμα non simili pronuntiatione efferant, si ponatur simpliciter, ac si habeat sequentem alteram γ, aut κ, ut sæpe solet habere in compositis, quando scilicet pronuntiatur fere ut N, quam ex Ione & Varrone docui agma appellatam in secunda Dissertatione Epistolica ad loca Geographica Livii. Quod quum ita sit, quid censuit Harpocration? Nempe licet scribatur ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ, licet scribatur ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ, non tamen propterea etiam in appellandis & æstimandis literis literam tertiam pro Gamma habendam esse, sed pro N, sicut pronuntiatur. Itaque harum vocum priorem anteposuit voci ΣΥΝΔΙΚΟΙ, posteriorem voci ΣΥΝΤΑΞΙΣ. Id sequutus fuit Aldus, id & Maussacus tenuit, id servarunt omnes antiqui codices ad nostram ætatem propagati & inspecti. Et omnino recte justeque. Nostro id non placuit, unde mutari ab eis domicilia voluit, ita ut utramque hanc vocem interjiceret inter Στύραξ & Σύλας. Quid nisi hoc est carnificinam per inficetissimam ignorantiam exercere in mortui opere & scripto orbo? Nam quis poterit negare Harpocrationem ex consue-

tu-

tudine Græcorum rite voluiſſe, ut dominaretur in talibus pronuntiatio; quum non pauci ex Græcis tunc quoque ſcriptionem mutarent, ut ederent ΣΥΝΚΛΗΤΟΣ. Id quod indubitatis documentis probant tot alia exempla; in quibus eſt, quod in inſcriptione Corinthia Sponius legerit ΤΟΥϹ ΕΝΚΡΙΤΗΡΙΟΥϹ ΟΙΚΟΥϹ, quod in tot eximiis nummis hodieque videamus ΑΝΚΥΡΑ, ΑΝΚΥΡΑΣ, ΑΝΚΥΡΑΝΩΝ, ΑΝΚΥΡΑΝΟΙΣ, ſcripturam communem vincente pronuntiatione, licet Stephanus in ſuis ἐθνικοῖς in ordine ſuo locum ei dederit tertiæ literæ, per quam vulgo & apud alios, non apud cives ſolebat ſcribi; etiam elegans Falconerius in nummo Apamenſi citet in Plotina nummum exhibentem ΑΓΚΥΡΑΣ.

Itidem eſt clara quondam Thraciæ urbs Ἠϊὼν, ut ſcribitur. Hanc meus homo collocavit diſponendo inter voces Ἠλώνεια & Ἠκρωτηριασμένοι, ut ſcilicet ita locum ſuum liquide obtineret vocalis ἰῶτα. Sed editio Aldina & Mauſſaci & exemplaria antiqua omnia, atque adeo ipſe Harpocration rejecerant poſt vocem Ἠφαιστία. En periculoſiſſimam perverſitatem & ignorantiam! Nempe ab illis minor illa vocalis agnita non fuit, & ſicut vulgo ſcribimus vel ΗΙΩΝ vel ἠϊὼν, recte

censuerunt non impleri ab ea numerum & pondus literæ, utpote jota subscriptum, atque ita nonnisi postremæ literæ ω rationem habendam putaverunt verissime. Unde illud intolerabile judicavi.

Scribit Harpocration ταυρέας ὄνομα κύριον. Has voces editio Aldina & Maussaci atque adeo libri scripti omnes habebant ordinatas in principio ipso literæ ταυ, ita ut eas sequeretur vox ταμίας. Noster invidens tanto ejus nominis vel viri honori jussit migrare loco, & sequi demum τὸ τῶν Φώρων κρείττω, scilicet quia υ ψιλὸν in ordine Alphabeti non pronuntiatur nisi post literam ταυ. Nonne pravissima est nostri hominis Græcorum intelligentia? Ignorabat enim illud elementum quod υ ψιλὸν dicimus, æquipollere litteræ secundæ β, & hinc ab Harpocratione consideratum istud nomen quasi ταβρέας, quo vergebat pronuntiatio Græcorum, etiam hodiernorum. Huc pertinet, quod in voce Δικαιόπολις occurrat vox Αὐδήρων, quam in libro Goesiano mutabant viri docti in Αβδήρων, contra arbitrium Harpocrationis: & in Strabonis libro tertio Αυδηρα Hispaniæ.

In voce θεσμοθέται dixit manifeste Harpocration εἰς θεσμοθέτας. Itaque antecedit hanc vocem vox θεσμὸς, tanquam Harpocration vellet primitiva præponi derivatis & compositis. An hic lo-

locus animadversus ſit à noſtro, non divinem. Sed certe hinc intactum videtur reliquiſſe τὸ Αργᾶς, ut id poſitum ſit ante vocem Αργαῖος etiam in ipſius editione. Hinc Ἀθλις ante Ἀθλικοῖς, etſi ea nihil habeant commune, & MS. Mediceus ſoleat ſcribere Ἄθλης. Sed quid facit noſter? Primo Ἀγορανόμοι ponit ante vocem Ἀγορὰς, plane deſerens hoc inſtitutum, quum utique Ἀγορὰς non poſſimus aliter conſiderare, quam & primitivum, & tanquam eſſet Ἀγοράι. Rurſus quum certiſſimum ſit, ab verbo παρίστημι venire ſubſtantivum παράστασις, ille tamen quum editio Aldi, Mauſſaci, & omnes veteres ita ordinent, ut Περίστασις præcedat, ſequatur Περίστασιν, ille, dico, contra ordinavit ſine reſpectu antiquitatis, ſine cura exempli quod dederat ipſe Harpocration. Quin etiam quum ſcribat Harpocration Σκιράφια eſſe κυβευτήρια, ἐπειδὴ διέτριβον ἐν Σκίρῳ οἱ κυβεύοντες, atque adeo ea vox ſit derivativa ab voce Σκίρον, qualecunque iſtud; & hinc tum MSSti omnes, tum editiones priores ita collocent, ut Σκίρον præcedat, ſequatur Σκιράφια, hunc ordinem invertere ſuſtinuit perquam inconditus hic diſpoſitor; quam rem quis non dicat illaudatam prorſus?

Sed infandam inſcitiam noſtri diſpoſitoris pro-

dit urbs Macedoniæ, quæ in ejus editione & appellatur Λιτή, & simul collocatur post vocem Λιπάρα, quum in MSStis & anterioribus editis locum habeat inter Λῆξις & Λίθος, & utique eo nomine urbs in Macedonia exstiterit nuspiam, sed recte Valesius significaverit ejus appellationem esse Λητή, cujus respectu decentem seriem servat in omnibus antea vulgatis Harpocrationis exemplaribus. Sed ibi non habebat præeuntem & indicantem Meursium, quem nactus in voce Μήκων lib. 1. Attic. lect. 12 potuit Μίκων edere, melius forsan, quam quum pro Δερμιστῆς mutavit Δερμηστής, quia sic citabat Henr. Stephanus.

Quum antiqua exemplaria omnia vocem Πυκνὶ ponerent ante πύλαι, ut inde vel cæco appareret Harpocrationem scripsisse Πυκνὶ: tamen quum Maussacus in Appendice monuisset eam vocem poni debere post πλωθεύς; vidit errorem hujus carpsitque Valesius, ostendens sæpius usitatam eam vocem illa scriptura, ut concipiatur πυκνί: noster tamen obedivit Maussaco, ut contra fidem codicum veterum, contra certam scripturæ etiam usitatæ & Harpocrationi propterea notatæ rationem, simul alienissimum ei locum daret, simul Harpocrationem frustraretur.

Quam

Quam ſecundam diſpoſitionis præſtantiam adhibuerit, diſcas vel ex una Mauſſaci nota ad vocem Ἑβδομαδομηνοῦ, ſi conferas editam ab ipſo auctore, cum illa, quam hic diſpoſitor ampliavit. Hinc ut ridicula fieret nota Mauſſaci, præfixit ei vocem Γεραιραὶ, quam non ſomniabat tum Mauſſacus. Sic notæ Mauſſaci ad vocem Νοθεῖα pag. 255 præfixit Λυσίας] quod nomen ad rem illic facit nihil, & notam reddit prorſus alienam atque extra oleas. Sic in nota ad vocem Ἑρμίας invidit lectori, ut videret, quemadmodum Mauſſacus ſeſe ipſe corrigat per appendicem: & quum Mauſſacus ſervari ex nota ſua voluerit iſtas voces [Παιᾶνες illi ſine dubio ad ad inſtar libellorum famoſorum erant] Friſius negavit hanc veniam Mauſſaco, & abſtulit, ſicut ex appendice voces primas [Imo è contra]. Scripſerat in appendice Mauſſacus, in indice librorum Plutarchi recenſeri unum περὶ Θεοφράστου πρὸς τοὺς καιρούς. Noſter deſcribens & diſponens ſcripſit elegantiæ gratia περὶ τοῦ Θεοφράστου. Rurſus ita conſtituens ut quidem recte illa diſponeret, ſed ante omnia emendaret, in v. χλῖδος, ubi in appendice Mauſſacus ex ſententia Salmaſii πιλτ' (nam πίλτ' omnino typographorum lapſum

 eſſe

esse opinor, non adsequentium vel Salmasii vel Maussaci manum, quidquid Salmasio insultet Valesius, quem ignoravisse πίλτα non esse Græcum, sed solum πελτὰ, quo pacto inducar? an & Maussacus ignoravit? absit, ut de duobus præclarissimis viris ita cogitemus. Utique non Salmasius, non Maussacus id verterunt Græce *peltas*, sed ipse injusta insultatione.) ἀναγκύλητα, nec contextu dignatus est Salmasii restitutionem, nec vel eandem vel Maussaci hoc indicium ullo vel minimo loco in notis, atque adeo penitus omisit, velut defendens ab eo lectorum oculos; quum non ipse corrigens, sed velut ἀγκυλοχήλης aliquis accipiter raptum transiit ad Stanleii notas in Æschylum, ex quibus inter suas emendationes retulit καγκύλητα & simul interpretationem *& amentata*. Qui, oro, sponsores publico ab his dabuntur vel Latinos simpliciter *amentata* dixisse, aut Græcos similiter ἀγκύλητα; quibus primum ratio reddenda erat, cur hæc retulerint ad fabulam ejus sub nomine Αργεῖοι. Dicit quidem aliquid Maussacus, & conatur ostendere fabulam illam Αργεῖοι notam esse apud auctores: sed certe non in Athenæo, quem temere citat: quod ad Hesychii locum attinet, in

Digitized by Google

in ejus emendationem convenire video Meursium, Maussacum & Stanleium. Sed certe quum vulgo illic legatur Αργεία, quum apud Harpocrationem ante Maussacum fuerit Αργείαις, MS. Mediceus habeat liquide Αργίαις, quum etiam hic ipse Æschylus reperiatur scripsisse non modo fabulam Περραιβοὶ, sed etiam Περραιβίδες, cur non credere & evincere hinc mihi licet ab eodem Æschylo scriptas esse fabulam Αργεῖοι, & alteram fabulam Αργεῖαι? Certe reddant illi primo mutationis suæ non necessariæ rationem. In ipsius versus restitutione longe præferendus est Valesius. Ut hic nimia libidine discessit in aquam, sic en tibi, ubi nimiæ cautela dejecit se ignem. Ediderat enim Maussacus in v. Καρκῖνος

Οὐ κεῖνος ἐξέστησε, τοὺς
γὰρ ἐμφύτους ὀρθῶς παγείσας μὲν φρένας
οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸν ἐξαμαρτάνειν.

Hanc collocationem versuum quum nimis captatam postea adverteret Maussacus, ita distinguendos versus Carcini scripsit in Appendice:

Οὐ κεῖνος ἐξέστησε, τοὺς γὰρ ἐμφύτους
ὀρθῶς παγείσας φρένας
οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

Ex-

Excepit hoc ſane integrum & univerſum noſter emendator ac diſpoſitor, & utraſque has partes ad amuſſim implevit, atque adeo egregium verſum hic παλαιότερον poetæ Carcino & Harpocrationi intulit, ſane lauro dignum. Nugator enimvero inſignis non vidit debilem eſſe medium verſiculum, & quocunque id modo contigit, excidiſſe voculam μὲν, quam hic cæcutiens reſtituere debuerat

Ὀρθῶς παγίοις μὲν φρένας,

quam retinet quoque MS. Ex jure diſponendi, quo voluit opinor huic editioni μασγανδειν, ut vides, in unum junxit Ἐρανίζοντες & Ἐρανιςαὶ, quæ duo diſtincta ſunt capitula apud Mauſſacum. Id ſic diſpoſuit haud dubie, quia videtur Harpocration junxiſſe per voculas μὲν τι, quæ illud Ἐρανιςὴς ſequuntur, quæ voculæ non bene conveniunt in principio aliquo; eodem exemplo, quo diſtracta ab Aldo vocabula Διάγραμμα & Διαγραφεὺς recte ſociavit Mauſſacus itidem ob illas ipſas voculas. Itaque his invitantibus nemo negabit hactenus id poſſe bene cedere. Sed quo facinore oneravit hanc ſemel expertam felicitatem? Occurrunt in litera Θ duo vocabula etiam, ut hæc præcedentia, cognata, Θεωροὶ & deinde proxi-

proximum θεωρίς. Hæc ita ediderat Maussacus sancte sequutus priores editos, & consentientes in id haud dubie MSStos, idque ita, ut in ejus editione legatur θεωροὶ μὲν τι λέγονται, &c. Quid ausus est hic ῥυπαρογράφος tyrannus? Ut ordinem Alphabeti sequeretur, non solum invertit seriem, & vocem θεωρὶς anteponit voci θεωροὶ; sed etiam voculas μὲν τι prorsus delet jubens edi θεωροὶ λέγονται. Tale facinus ab ullo viro alicujus non dico famæ, sed pudoris admissum nunquam est. Sic videlicet legent Harpocrationem illi, qui nova editione utentur, & emendatum simul & dispositum. Et nisi fallor, habemus eminentia novæ dispositionis exempla, & quæ satis produnt ejus pulchritudinem, & quantas huic successori suo gratias acturus foret Maussacus, si hæc sciret. Nihilominus ut magis hunc illi devinctum videamus, corollarii vice augeamus etiam eorum numerum, duntaxat uno peregregio. In v. ὄρον citatur in anterioribus editionibus Æschylus in Κεραυνῷ. In vocabulo hujus fabulæ hæsit Maussacus, ut satis ostendit in notis, & conjecturam nescio unde quæsitam proponit. Edito jam Harpocratione cum notis convenit Maussacum Salmasius, & cum illo egit

de hoc dramate Æschyli. Itaque scribendum sic judicavit in appendice Maussacus. *Legendum* παρά τι Αἰσχύλῳ ἐν Κερχύωνι. *Ita putat eruditissimus Salmazius, cujus sententiæ ego subscribo. Nam vox* κεραυνῶνι *quam Aldina & nostra editio habent corrupta est. Porro fabulam Cercyonem docuisse Æschylum patet ex catalogo ejus dramatum & ex Polluce.* Sic ille. Quid igitur noster? nempe quum placeret illi δέρμα, tum in contextu Græco, quem videlicet ipse emendaverat, edere non dubitavit κερκύωνι, tum in Latino, cujus ipse dicendus posthac erat auctor. At omnem notam ex appendice Maussaci omittens, reponi curavit eam, quam haud dubie Maussacus omnino amotam voluit, si secunda quandoque prodiisset editio. Sed noster id fecit eo consilio, ut sic suppresso Salmasii ingenio & invento, suppresso etiam Maussaci indicio, furaretur gloriam hujus restitutionis ipse. An hoc boni viri, nedum liberaliroibus studiis operati officium sit, Tuus, Sapientissime Wedderkoppi, & aliorum arbitratus esto.

Quod ad Valesiana attinet, in iis velut parvi momenti ad calcem rejectis & relegatis, aut disposuit nihil, quum debuisset tamen, aut quæ tetigit, in iis deliravit. Quum, ut intelligo, diffi-

difficillimæ esset conjecturæ persequi singula in Valesii chirographo & nulla interdum ansa; hinc contigit, ut in paginam 341 conjecta sint aliqua, quum proprius eorum locus præteriisset: quæ quum essent hic illic immittenda, si qua secunda editio croditura erat, ipse pari modo destituta reliquit pag. 136. Et quomodo tunc quoque disponit? Primæ notæ præponit numerum pag. 395 col. 2 l. 33. At eo loco est ipsa Maussaci dissertatio. An igitur voluit hanc unam Valesii notam verbis Maussaci inferri? An non scripsit Valesius plura ad illam dissertationem? Atqui non verbis Maussaci id inseri oportet; sed notis Valesii reliquis ad eam dissertationem, & in illa editione collocari debuit pag. 81 col. 2 ante notam postremam: aut si voluit omittere, sicut omisit, hoc numero monstrare. Et quid vetuit hunc hominem, nisi mera inertia, quo minus id illic inseruerit? Idem vitium committitur in sequentibus; non enim ad Harpocrationea & Valesiana referuntur, ad quæ pertinebant, sed ad Maussaci notas. Quare qui digna non habuit Valesiana, ut disponeret, eum indignum puto, de quo propter ipsa loquamur.

Veniamus itaque ad id, quod proprie universum ipsius est, & tertiam jactationem *Latine vertit*. Equidem duos præstantissimos in eruditione viros habemus, qui explanare hoc Lexicon voluerunt, aut potius soli explanarunt, quum plurimi voluerint. Sed hoc unum restabat, ut non particulatim alicubi, ut isti fecerunt, sed per singula verba illustraretur totus Harpocration. Id igitur facit hic homo; & haud dubie nunc etiam illi, qui Græce nesciunt, intelligere possunt Harpocrationem. Gloria equidem magna.

Sed primo fucum herois nostri & turgidam vesicam & vere ambitiosam paupertatem ut cognoscas, operæ erit. In fine enim præfationis suæ ostendit Maussacus se quoque cogitavisse de versione ejus scripti; sed quum omnia consideravisset, ita decernens scripsit in eo quem dixi loco:[Versionem autem adhibere noluimus,ne sana mente præditis & literarum (ut decet) scientibus ludibrio essemus & contemptui,ad instar quorundam è trivio interpretum, qui Pollucem, Suidam, & alios id genus auctores interpretandos susceperunt.] Scias, Vir Politissime, hæc verba Franekeranus ex præfationis repetita editione in quaternione & folio Fff 3 delevit, arroganti

do-

dominio in aliena, ſed quia ſtultum ſuum laborem ſic vilipendi nolebat, ac tanti erat Mauſſacum mutilare potius, quam non ſanæ mentis ab eo accuſari, ac ludibrio & contemptui exponi. Deinde, quum vix ſit in Harpocratione ulla perioche, quam non tetigit vel Henr. Stephanus, vel Meurſius, tum Mauſſacus, & Valeſius in notis, atque ea occaſione interpretationem Latinæ vocis appoſuerint, his ille explicationibus ſubrepens, ſuum nomen alieno labori hactenus inſcripſit. Sed ſic tamen quum ſit hoc ipſius opus, plane in eo ipſo totus nudus exponitur, & quam recte ipſum Harpocrationem intellexerit, aperte patebit, non minus quam univerſa ejus incrementa in cognitione Linguæ & Hiſtoriæ Græcæ, cujus interpres eſt. Nec vero tantum otii nunc mihi eſt, ut placeat omnem hujus libelli verſionem peragrare. Non didici horis meis abuti, nec ita jejuno mihi eſſe licet, ut in ſola hac ſcabie morer. Sunt meliora quæ attendamus. Quis ſodes unquam talia audivit [Αγνώετε τὴν πόλιν civitatem luſtrate, pro ἁγνίζετε, id eſt expiate ab homicidio] Quis Græce ignorans hinc aliquid diſcit? Quid erit, ſi quis legat [Αγνωμόνως pro ἀλογίστως inconſiderate, & ἀβούλως inconſulte] An

non aliquis Græcorum imperitus, nec illorum cupidus vehementer inde proficit? Unde tam malevolentem genium, qui hominem adigit ad tales quisquilias? Ex his tamen consistit universa illa Latinæ versionis venustas. Id ostendere possemus per omnes fere pericopas. Verum ut nec nimium vani simus, & tamen aliquid agatur; in examinandâ & commentandâ primâ sparsim literâ satis clara documenta occurrent, ut istis bene perpensis pateat, quo pretio æstimari debeat illa versio Latina.

Hæc igitur nunc causa est eruditissimi hujus scripti; talem huc usque patitur orbis eruditus Harpocrationem. Sed ego jam ante quam apparatus hic in Frisia congestus ac dispositus, in Batavia vulgaretur, inescatus uberrimis Græcæ doctrinæ in hoc libello arcanis, prout habebamus Harpocrationem & Maussaci notas, acriorem oculum adjicere cœperam. Unde quum viderem multa etiamnum destituta prodi, studiosior in hanc causam factus sum, postquam fidei meæ credita sunt Valesiana præcipuæ industriæ, eruditionis & ingenii pugillaria. In quibus quum occuparer, anno hujus sæculi octogesimo, ac frater meus tunc Florentiæ interventu ac favore Illustris

Digitized by Google

ſtris Mæcenatis noſtri ANTONII MAGLIABEQUII, frueretur uſu & ut vere dicam contubernio feliciſſimo pluteorum Mediceorum obtinui ab eo, ut quum exſtarent iſtic duo Harpocrationis exemplaria, membranaceum & alterum è charta, aut unum aut utraque vellet percenſere ad editionem Mauſſaci. Scilicet non poterat mihi videri ad hanc rem ſufficere aſſidua verſatio aliorum ſcriptorum & quantumvis ſtudioſa comparatio, in qua conſiſtit Meurſianus labor. Illa enimvero ſicut hic illic aliquid forſan proficit; ita nequaquam ſatis magni ponderis eſt ad totum opuſculum rite peragendum. Non placent mihi hæ tam crebreſcentes Batavæ editiones, in quibus præter chartam & characteres vix eſt quod laudes; quum præcipua ratio abſit. Ut in auctoribus noſtris aliquid non jejune nec macilente præſtetur, inſpectio veterum exemplarium neceſſaria eſt, quæ mirificam & cogitationibus fœcunditatem, & ingenio ad ſe acuendum & judicio ad ſalubriter pronuntiandum ſubjicit ac ſuppeditat occaſionem. Itaque ſatis operoſe ſatiſque benevole deſiderio meo reſpondit, eligens codicem illum, qui præferebat αὕτη ἡ βίβλος ἐστὶν ἁρμονίου τοῦ ἀθηναίου. ἔχει φλύνια ζ,

etſi

etsi annotatum recentiore & diversa manu, quam fuerat scriptus ipse codex. Etiam calamus idem præscripserat verba Suidæ, ἁρποκρατίων ὁ Βαλέριος χρηματίσας ῥήτωρ ἀλεξανδρεύς. λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων ἀνθηρὸν συναγωγήν, quum alterius codicis inscriptio legeretur ἁρποκρατίωνος λεξικὸν ἀναγκαῖον τῶν ῥητορικῶν λέξεων κατὰ στοιχεῖον. ἀρχὴ τοῦ α. Omnia novitatis crudissimæ & proximæ indicia.

Eodem circiter tempore in sermonem veniens cum Senatore Consultissimo & Eruditissimo Wilhelmo Goesio, de ludicris nostris, quæ amata illi fuisse ac cara tum sermone mihi sæpe significavit, tum rebus & fulgentibus in posteritatem documentis ostendit; colloquio nostro etiam ad Harpocrationem delato, nactus fui statim ex copiosis, ut certe erant, scriniis ejus, cimelium profecto omni cura & veneratione adspiciendum, editionem videlicet Aldinam hujus libelli anni MDXXVII à me, ut decebat, osculo religioso exceptam, quippe tot manibus eruditissimorum hominum tractatam. Præferebat enim primo dominium Xylandri 1565 Kal. Novemb. deinde Fabri, qui Sylburgio donum dederat, ut Xylandri nomine publicaret: inde venit in jus Marquardi Freheri, qui Danieli Heinsio eam

eam miserat, isque benevolentiæ ergo transcripsit Jano Rutgersio, quem juvenem vocat doctissimum & ornatissimum, atque ita rursus per hereditatem facta Dan. Heinsii venerat jure successionis in manum summi, & mihi semper honorandi Viri. His adorandis manibus quum nitere vestibulum, etiam per omnes paginas continebat earundem signa, quorum nonnulla hîc exsignata invenies, quum ipse codex, ut intellexi, postea in causam furti inciderit; nec ubi lateat, etiamnum sciam.

Nuper etiam alterum istius Aldinæ editionis exemplar venale hîc fuit, quod in prima pagina præferebat nomen Jacobi Gruteri, in ipsa indicis pagina illud solenne τ̃ αὐτοῦ. Ad Harpocrationis initium adscripta erant, *Præter ea quæ hic præstiti ipse, è libro Illustris Scaligeri multa supplevi, cui Reverendus Theodorus Beza è codice in Italia MS. quædam à se descripta subministrarat.* Ex hoc fuit mihi volupe videre lectiones nonnullas, quas produxi, stabilitas concordia illius cujuscunque codicis ab Beza in Italia visi: sed quum id sero demum contigerit, non potuit notis meis intervenire, & aliquid in ornamentum addere. Quanquam ea venia huic tempori, quod me & hunc

laborem morbis rupit ac fatigavit, spero, dabitur, ut per hæc quoque videar industriam satis bene posuisse.

Cujus si Tu, Illustrissime Wedderkoppi, judicium mihi præbueris, habebo, cur hujus voluntatis ad succurrendum Harpocrationi me non pœniteat. Quod ut reverebor; ita felicitati meæ gratulabor, quod ita contigerit, ut in Tuo tam splendido & considératè appellando nomine licuerit mihi totum hoc quidquid est, luci ac famæ committere. Nec minus Tibi gratias agam, in cujus vultu, placido illo & favente, circumspiciens, quidquid in hoc genere studiorum vereri & cogitare compellor, tam suaviter hæsi, ut tam longum sermonem ejecerim; qui tamen longior esse debuisset, si Harpocrationis commoda peculiaria enarrare voluissem, quod constitueram. Sed ista hactenus. Faxit Deus, ut lumen, quod familiæ Tuæ intulisti, cum lætitia communium necessitudinum quotidie fulgeat candidius, & consilii Tui prudentia ac sanctitas beatissimam illam Cimbricæ Chersonesi partem post tantas concussiones reparet, foveat & in certa sede confirmet. Lugduni ad Rhenum, Kalend. Decemb. CIↃ IↃ C LXXXXV

OYA-

ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ.

ΑΒΑΡΙΣ, κύριον. λοιμοῦ δέ φασι κατὰ πᾶσαν Pag. 1.
τὴν οἰκουμένην γεγονότος, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων
μαντευομένοις Ἕλλησι, καὶ βαρβάροις, τὸν τῶν
Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιή-
σασθαι. πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτοὺς, καὶ
Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν.
ὁ δὲ χρόνος, ἐν ᾧ παραγέγονε, διαφωνεῖται. Ἱππόστρα-
τος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν ὀλυμπιάδα λέγει παρα-
γενέσθαι· ὁ δὲ Πίνδαρος, κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα·
ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν εἰκοστὴν καὶ πρώτην ὀλυμπιάδα.

Ἄβιος, τὸν ἄβιον Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον κεκτημένον
ἔταξεν. ὥσπερ Ὅμηρος ἄξυλον ὕλην λέγει, τὴν πο- P. 2.
λύξυλον

Ἀβροκόμας, οὗτος σατράπης ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βα-
σιλέως.

Ἀγάθαρχος, ὄνομα κύριον. τούτου μνημονεύει Δημοσθέ-
νης. ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανὴς, Εὐδήμου υἱὸς, τὸ δὲ
γένος, Σάμιος.

Ἀγαθῆς τύχης νεώς. τούτου μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ
διοικήσεως, καὶ ἕτεροι.

Ἀγασικλῆς. περὶ Ἀγασικλέους Ὑπερίδης λέγει. γέγραπται καὶ
Δεινάρχῳ λόγος κατ᾽ αὐτοῦ, ἐν ᾧ δεδήλωται, ὅτι Ἁλι-
μουσίοις συνεδίκασε· καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν, τῇ πολι-
τείᾳ ἐνεγράφη.

Ἄγει, τοῦτο πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ
ἐνάγειν καὶ ἕλκειν ἔλαβεν ἐν τῷ οὕτως ἐπιγραφομένῳ

ὑπὲρ Ευμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαίρεσις, λέγων οὕτως·
Ἔβλαψέ με Ξενοκλῆς ἀφελόμενος Ευμάθην εἰς ἐλευ-
θερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος.
καὶ πολλάκις ἐν τῷ λόγῳ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι ἐπὶ τῆς
αὐτῆς ἐννοίας. Αντιφῶν δ' ἐν τῷ περὶ ἀληθείας φησὶ,
P. 3. τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι, ἀντὶ τοῦ ἡγοῖτο. τούτου πολλὴ
χρῆσις.

Αγελαίων. Ισοκράτης ἐν τῷ παναθηναϊκῷ. ὡς ἂν εἰ ἔλεγε τῶν πολλῶν σοφιστῶν, καὶ πλανητῶν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγελαίων ζώων, ἃ βόσκεται εἰς ἃ τύχοι χωρία· ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς διαβόσκεσθαι φασὶ ῥύδην, καὶ ἀγεληδόν. ἡ εὐθεῖα, ὁ ἀγελαῖος.

Αγονὴς, ἀντὶ τοῦ ἄπαις παρ' Ισαίῳ, ἐν τῷ ὑπὲρ Μενεκλέους κλήρου.

Αγησίλαος, οὗτος ἦν, ὡς ὁ Ξενοφῶν δηλοῖ, βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, ἐπιφανὴς καὶ γενναῖος· καὶ πολλὰ τῆς Ασίας κατεστρέψατο, τοῖς Κύρῳ συναναβᾶσι χρησάμενος στρατιώταις.

Αγλαυρος, ἡ θυγάτηρ Κέκροπος. ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Αθηνᾶς.

Αγνεύετε τὴν πόλιν, Αντιφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ, ἀντὶ τοῦ ἁγνίζετε.

Αγνίας, Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Ευκλείδην περὶ χωρίου. τοῦτον καὶ τοὺς συμπρεσβευτὰς αὐτοῦ φησὶν Ανδροτίων ἐν πέμπτῃ τῆς Ατθίδος, καὶ Φιλόχορος, ὡς ἑάλωσάν τε καὶ ἀπέθανον ὑπὸ Λακεδαιμονίων.

P. 4. Αγνοῦς, δῆμος τῆς Ακαμαντίδος φυλῆς, ἧς ὁ φυλέτης, Αγνούσιος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Αγνωμόνως, ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως, καὶ ἀβούλως. Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.

Αγορᾶς, Υπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου περὶ τοῦ διαγράμματος· ὅτι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦσι. μή ποτε ἀντὶ τοῦ

συνό-

συνόδους νῦν. σημαίνει δὲ καὶ ἕτερα τοιοῦτα.

Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικοῦντες ἄρχοντες. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. Ἀριστοτέλης δ᾽ ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, κληροῦσθαί φησι πέντε μὲν εἰς Πειραιᾶ· πέντε δὲ εἰς ἄστυ.

Ἀγοράσαι, ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι. Ὑπερείδης ἐν τῷ Δηλιακῷ.

Ἀγραφίου, εἶδός ἐστι δίκης οὕτω καλουμένης, κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, εἶτα πρὶν ἐκτῖσαι ἐξαλειφθέντων. διδάσκουσι δὲ τοῦθ᾽ οὕτως ἔχειν, Δημοσθένης τε καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου, καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστογείτονος· ἔτι τε Πυθέας ἐν τῇ πρὸς τὴν ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. P. 5.

Ἀγρίους, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικά, καὶ χαλεποὺς παιδεραστὰς φησί. καὶ ἄγριον κυβευτὴν Μένανδρος λέγει, τὸν σφόδρα κυβεύειν ἐσπουδακότα.

Ἀγρύλη, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης Ἀγρυλεύς, καὶ ἐπίρρημα τοπικὸν Ἀγρυλῆθεν.

Ἀγυιᾶς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισᾶν ἀγυιάς. ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν· ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας. ὡς σαφὲς ποιοῦσιν Ἀριστοφάνης τε ἐν σφηξί, καὶ Εὔπολις. Ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ εἶναί φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιέας, καὶ κατὰ τὴν Ἀττικῶν διάλεκτον ἀγυιᾶς· καθὰ καὶ Στειριᾶς, καὶ Μηλιᾶς, καὶ τὰ παραπλήσια λέγουσιν ἐν συναλοιφῇ. Ἀριστοφάνης ἐν ὄρνισι.

Μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ᾽ ἐσχάραις,
Κνισᾶν τ᾽ ἀγυιάς. --- P. 6.

Φασὶ δ᾽ αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὡς δῆλον ποιεῖ Διευχίδας ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. εἶεν ἂν καὶ οἱ παρὰ τοῖς

Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί. ὥς φασι Κρατῖνος, καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί.

Λάμπει δ' Ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
Σμύρνης σταλαγμοῖς, βαρβάρων εὐοσμίας.

Ἀγύρριος, δημαγωγὸς οὗτος οὐκ ἀφανής. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Ἀγωνιᾶν, τὸ ἀγωνίζεσθαι. Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι παρὰ τῷ αὐτῷ, ἐν τῷ πανηγυρικῷ.

Ἀδέητος, ἀντὶ τοῦ ἀνενδεής. παρ' Ἀντιφῶντι ἐν τῷ ἀληθείας πρώτῳ.

Ἀδελφίζειν, ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν, παρ' Ἰσοκράτει ἐν Αἰγινητικῷ, καὶ Ἑκαταίῳ τῷ Μιλησίῳ, ἐν β' ἡρωελεγίῳ, καὶ Στράττιδι, καὶ Ἀπολλοφάνει ἐν Ἰφιγέροντι.

Ἀδημονούσης, ἀπορούσης.

P.7. Ἀδδηφάγους τριήρεις, Λυσίας λέγει ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκρίτου διαμαρτυρίᾳ, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. καὶ ἀδδηφάγον πεντηκόντορον Φίλιστος· λέγοιεν δ' ἂν τὰς ἐντελομίσθους, καὶ πολλὰ ἀναλισκούσας. ἔοικε δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν πλείων καὶ ἀγωνιστῶν λέγεσθαι, οἵ τινες εἰώθασιν ἔδμεναι ἄδδην, κατὰ τὸν ποιητήν. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ, τοὺς πότας λύχνους, ἀδδηφάγους εἶπεν.

Ἀδιάστατον, τὸ μήπω διεστηκὸς μηδὲ διακεκριμένον, Ἀντιφῶν εἶπεν.

Ἀδικίου, οἷον ἀδικήματος. ἔστι δὲ ὄνομα δίκης. ἀποτίνυται δὲ τοῦτο ἁπλοῦν, ἐὰν πρὸ τῆς ἐνάτης πρυτανείας ἀποδοθῇ· εἰ δὲ μή, διπλοῦν καταβάλλεται.

Ἀδοκίμαστος, δοκιμασθῆναι λέγεται, τὸ εἰς ἄνδρας ἐγγραφῆναι.

Digitized by Google

φῆναι. καὶ ἀδόκιμαστος ὁ μήπω ἐγγεγραμμένος παρὰ Λυσίᾳ, ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος.

Ἀδράστεια, οἱ μὲν, τὴν αὐτὴν λέγουσι τῇ Νεμέσει, λαβεῖν τε τοὔνομα ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως, ἐκ τίνων μαντιῶν ἱδρυσαμένου ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ προσαγορευθῆναι μετὰ ταῦτα Ἀδραστείας. ὡς Ἀντίμαχος ἐν τούτοις δηλοῖ. P. 8.

Ἔστι δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεὸς, ἣ τάδε πάντα
Πρὸς μακάρων ἔλαχε. βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος
Ἄδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο,
Ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.

Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἄρτεμιν φησὶν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ὑπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην.

Ἀδύνατοι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, οἱ ἐντὸς τριῶν μνῶν κεκτημένοι τὸ σῶμα πεπηρωμένον. ἐλάμβανον δὲ οὗτοι δοκιμασθέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς δύο ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας ἑκάστης, ἢ ὀβολὸν ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. ὡς δὲ Φιλόχορός φησιν, ἐννέα δραχμὰς κατὰ μῆνα. ἔστι δὲ καὶ λόγος τις Λυσίου περὶ τοῦ ἀδυνάτου, ἐν ᾧ ὡς ὀβολὸν λαμβάνοντος μέμνηται.

Ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ ἕως, παρ' Ἀντιφῶντι Σαμοθρακικῷ. πολλὴ δὲ χρῆσις αὐτοῦ. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ προοιμίῳ οὕτως ἤρξατο, οὕτω μὲν οὖν μοι δοκεῖ περ ἀεὶ πίνει λόγους. P. 9.

Ἀεστὼ, Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. ἡ λέξις παρὰ τῷ Διονυσιακῷ, ἐν ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος.

Ἀειλογία. τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖος.

Ἀέρκτον, ἀντὶ τοῦ ἄφερκτον, καὶ πανταχόθεν καθορώμενον. Λυσίας.

Ἀετὸς, τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, ὅ τινες ἀέτω-

Digitized by Google

μα λέγουσιν. Ἀριστοφάνης ὄρνισι, Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν.

Ἀζηνία, δῆμος φυλῆς τῆς Ἱπποθοωντίδος, καὶ ὁ φυλέτης Ἀζηνιεύς. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Ἀζήτητον, τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν κεκωλυμένον, παρ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Ἀθεώρητος, ἀντὶ τοῦ ἄθεατος παρ' Ἀντιφῶντι ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας, καὶ ἀθεωρητὶ, χωρὶς θεωρίας.

Ἀθηνόδωρος, Ἀθηναῖος τῷ γένει, στρατιώτης. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.

P. 10. Ἀθμονεύς. Ἀθμονία δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἀθμονεύς.

Αἰγεῖον, τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου· καὶ Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις.

Αἰγεῖδαι, Δημοσθένης ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, εἰ γνήσιος. Αἰγηῒς φυλὴ ὠνομάσθη ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Πανδίονος, ἔνθεν οἱ φυλέται, Αἰγεῖδαι.

Αἰγὶς, αἰγίδας ἐκάλουν τὰ ἐκ τῶν στεμμάτων πλέγματα, καὶ τὰ διὰ στεμμάτων πεπλεγμένα δίκτυα. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως, καὶ Νυμφόδωρος. Ἡρόδοτος δ' ἐν τετάρτῃ ταύτας φησὶν ὑπὸ Λιβύων αἰγέας καλεῖσθαι.

Αἰγιλιεὺς, Ὑπερείδης. καὶ Αἰγιλία, δῆμος φυλῆς Ἀντιοχίδος, ἔνθεν ὁ δημότης Αἰγιλιεύς.

Αἰδέσασθαι, ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος. καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπείθη· ἐν δὲ τῷ κατ' Ἀριστοκράτους οὕτως, ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πεῖσαι.

Ἄϊδρις, ἀνεπιστήμων, ἀμαθὴς, ἄπειρος.

Αἰθαλίδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

Αἰθιόπιον, ὄνομα χωρίου ἐν Εὐβοίᾳ.

P. 11. Αἰκίας, εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικῆς ἐπὶ πληγαῖς λαγχανομένης,

μένης, ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔστιν ὡρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται, ὁπόσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι τὸ ἀδίκημα, οἱ δὲ δικασταὶ ἐπικρίνουσιν.

Αἰνείους. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Αἶνος, πόλις τῆς Θρᾴκης. Ὅμηρος, - ὃς ἄρ' Αἰνόθεν εἰληλούθει. Ἔφορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ Θρᾳκίων πολισμάτων λέγων, φησίν. ἐχομένη δὲ τούτων Αἶνος πόλις, ἣν πρῶτον Ἕλληνες Ἀλωπεκοννήσιοι κατῴκησαν, ὕστερον δ' ἐκ Μυτιλήνης ἐπηγάγοντο καὶ Κύμης ἐποίκους.

Αἰξωνεῖς, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα περὶ χωρίου. Αἰξωνῆς δῆμος φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. ἐκωμῳδοῦντο δὲ εἰς βλασφήμους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγειν, αἰξωνεύεσθαι ἔλεγον. Μένανδρος ἐν κανηφόρῳ. Πλάτων δ' ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας φησίν, Οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτά γ' ἔχων εἰπεῖν, μή με εἴπῃς Αἰξωνέα εἶναι.

Ἀκαδημία, τρία ὑπῆρχον γυμνάσια, Λύκειον, Κυνόσαργες, Ἀκαδημία. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ καθιερώσαντος αὐτὸ Ἀκαδήμου.

Ἀκαμαντὶς, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος. ἐν Ἀκαμαντίδι φυλῇ γεγονώς. μία αὕτη τῶν δέκα P. 12.
φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως.

Ἀκαρεὶ, ἀντὶ τοῦ μικρὸν, ἢ οὐδὲν, παρ' Ἀντιφῶντι.

Ἄκη, πόλις αὕτη ἐν Φοινίκῃ. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον· ἣν Νικάνωρ ὁ περὶ μετονομασιῶν γεγραφὼς, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι, τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φασὶν εἶναι· Δημήτριος δὲ, ἰδίως τὴν Ἀκρόπολιν τῆς Πτολεμαΐδος, πρότερον Ἄκην ὠνομάσθαι φησίν.

Ἀκινάκης, Περσικὸν ξίφος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Ἀκμάζεις, ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν νέων πράττεις. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Νίκαρχον τὸν αὐλητὴν, εἰ γνήσιος.

Ἀκρι-

Ακριτος, ἀντὶ τοῦ ἀδιάκριτος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ακροᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν, Αντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου.

Ακτὴ, ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ατ̃τικῆς, Υπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ τείχους· ὅθεν καὶ ὁ Ακτίτης λίθος. ἐκάλουν
P. 13. δὲ οὕτω καὶ τὴν Αττικὴν οἱ μὲν, ἀπό τινος Ακταίωνος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω μοῖραν τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.

Ακτια, Υπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολυεύκτου στρατηγεῖν. Ακτια ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ ἀγώνων.

Αλαβαστοθῆκαι, αἱ θῆκαι τῶν ἀλαβάστων, ἃς ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας καλοῦσι. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. ἀλάβαστοι δέ εἰσι λήκυθοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ τὴν λειότητα.

Αλαιεὺς, ὄνομα δημότου.

Αλάστωρ, ὁ μηδέ ποτ' ἄν τις ἐπιλάθοιτο· Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πολὺ δὲ τοὔνομα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ.

Αλέας, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλική. οἱ δὲ πολῖται Αλεῖς.

Αλέξανδρος, Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Φιλιππικῶν φησιν, Ηνίκα ἦλθεν Αλέξανδρος ὁ τούτων πρόγονος, περὶ τούτων κήρυξ. οὗτός ἐστιν ὁ ἐπικαλούμενος Φιλέλλην βασιλεὺς, υἱὸς μὲν Αμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκου, ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ Μαρδονίῳ, ἀφ' οὗ καὶ ἐπέμφθη ἐπὶ γῆς
P. 14. καὶ ὕδατος αἴτησιν πρὸς Αθηναίους, οἱ δὲ οὐχ ὅπως αὐτῷ προσέσχον τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπειλήσαντες, ἀπέπεμψαν. ἕτερος δέ ἐστιν Αλέξανδρος καὶ αὐτὸς Μακεδόνων βασιλεὺς, ἀδελφὸς Φιλίππου πρεσβύτερος, περὶ οὗ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας φησὶ· καίτοι τῶν ἀποκτεινάντων Αλέξανδρον ἦν τὸν ἀδελφὸν τοῦ

Φιλίππου

Φιλίππου οὗτος Ἀπολλοφάνης. ἄλλος δέ ἐστιν Ἀλέξανδρος Θετταλὸς, περὶ οὗ πάλιν ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους· ἢ δι' Ἀλέξανδρον ἐκεῖνον τὸν Θετταλόν; οὗτος δὲ Φεραῖος μέν ἐστι, συνεμάχησαν δ' αὐτῷ Ἀθηναῖοι κατὰ Θηβαίων, ὅτι δέσμιος ἦν παρ' αὐτῷ Πελοπίδας. ἄλλος δὲ Ἀλέξανδρος Μολοττὸς, ἀδελφὸς Ὀλυμπιάδος τῆς Φιλίππου γυναικὸς, οὗ πάλιν Δημοσθένης μνημονεύει ἐν ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἁλίπεδον, τινὲς τὸν Πειραιᾶ φασιν. ἔστι δὲ καὶ κοινῶς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα, αὖθις δὲ πεδίον ἐγένετο. διὸ καὶ δασύνεται ἡ πρώτη. ἔστι γὰρ οἷον ἁλὸς πεδίον, ἤτοι ὁμαλὸν πεδίον καὶ πετριμμένον καὶ οἷον ἀληλεσμένον, ὡς Ἀριστοφάνης δαιπαλεῦσιν διὰ ψιλοῦ, ἐν ἀλιπέδῳ. ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι τὸ παραθαλάσσιον πεδίον οὕτω λέγεται, τινὲς δέ φασι περὶ τὸ ἀλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δύνασθαι, ὅ ἐστι κονίεσθαι, οὕτως ὀνομασθῆναι. P. 15.

Ἁλιμούσιοι, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Ἁλιμοῦς, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, καὶ οἱ δημόται, Ἁλιμούσιοι.

Ἁλιρρόθιος, ὄνομα κύριον. υἱὸς Ποσειδῶνος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.

Ἀλκέτας, Μολοττῶν βασιλεύς. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων.

Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου. ἦν δὲ καὶ ἕτερος πρόπαππος τοῦ προειρημένου, ὅν φησι Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου λιποταξίου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, αὐτόν τε καὶ τὸν πρὸς μητρὸς πάππον δὶς ἐξοστρακισθῆναι. ἄλλος δέ ἐστιν Ἀλκιβιάδης, οὗ μνημονεύει Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ. μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων τινὲς καὶ οἱ κωμικοί. ἔστι δὲ Φηγούσιος Ἀλκιβιάδου ξένος.

Ἀλκίμαχος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησι-
P. 16. βούλου στρατηγὸς οὗτός ἐστιν Ἀναγυράσιος τὸν δῆμον, στρα-
τηγήσας ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ. ἕτερος δέ ἐστιν
Ἀλκίμαχος Μακεδὼν, οὗ μνημονεύει Ὑπερείδης ἐν τῷ
κατὰ Δημάδου οὕτως. Ἀλκίμαχον καὶ Ἀντίπατρον, Ἀθηναίους
καὶ προξένους ἐποιησάμεθα. Ἀναξιμένης δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν
περὶ Ἀλέξανδρον, ἀνέγραψεν αὐτοῦ δημηγορίαν, πρὸς
ἣν ἀντειπεῖν φησι Δημοσθένην.

Ἀλκμαιωνίδαι, γένος ἐπιφανὲς Ἀθήνησιν ἀπὸ Ἀλκμαίω-
νος.

Ἀλογίαν, τὸ μηδένα ἔχειν λόγον, ἀλλ' ἀλογιστὶ πράττειν.
Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, καὶ Πλάτων.

Ἄλογοι ἐρανισταὶ, μή ποτε οἱ μήπω ἐξειληχότες τὸ ἐπι-
βάλλον ἑαυτοῖς, κατὰ τὴν ἐκ τῆς περιόδου τάξιν τῶν ὀνομά-
των εἰς τὸν ἔρανον ἐκφερομένων. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ
τῶν Πατροκλέους παίδων ἐρανικῷ.

Ἀλόνησος, νησύδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. Αἰσχίνης ἐν τῷ
κατὰ Κτησιφῶντος, ὡς καὶ Ἀρχέμαχος ἐν τετάρτῃ τῶν
Εὐβοϊκῶν. μνημονεύει δὲ τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς περὶ Ἀλο-
νήσου, καὶ Θεόπομπος ἐν τετάρτῳ, καὶ Ἀναξιμένης ἐν τε-
τάρτῳ Φιλιππικῶν.

P. 17. Ἀλόπη, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Κερκύονος θυ-
γάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἱπποθόων ὁ τῆς Ἱπποθοωντί-
δος φυλῆς ἐπώνυμος. ὡς Ἑλλάνικός τε ἐν δευτέρᾳ
Ἀτθίδος, καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ ὁμωνύμῳ, Δείναρχος
ἐν τῇ διαδικασίᾳ Φαληρέων.

Ἀλουργοπωλικὴ, ἡ πορφυροπωλικὴ ὑφ' ἡμῶν λεγομένη.
Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους.

Ἁλῶα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. ἑορτή ἐστιν Ἀττι-
κὴ τὰ Ἁλῶα. ἥν φησι Φιλόχορος ὀνομασθῆναι, ἀπὸ
τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι περὶ τὰς
ἅλως, ἄγεσθαι δὲ αὐτήν φησιν ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν, Πο-
σειδεῶνος μηνός. Ἀλω-

Ἀλωπεκῆ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος· ὁ δὲ δημότης, Ἀλωπεκεύς. καὶ Ἀλωπεκῆθεν. πόθεν δὲ ὠνομάσθησαν, Φιλόχορος ἐν τῇ τρίτῃ δηλοῖ.

Ἀλωπεκόννησος, πόλις τῆς ἐν Χερρονήσῳ.

Ἀμάδοκος, Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ. δύο γεγόνασιν οὗτοι, πα-
τὴρ καὶ υἱός, ὃς καὶ Φιλίππῳ συμμαχήσων ἦλθεν εἰς τὸν
πρὸς Κερσοβλέπτην πόλεμον. ἀμφοτέρων μέμνηται Θεό- P. 18.
πομπος ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν.

Ἀμαζόνιον, Ἰσαῖος διάλεκται ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα, περὶ τῆς Ἀμαζόνων ἀφιερώσεως Ἀθήνησιν, Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν. ἔστι δὲ ἱερὸν ὃ Ἀμαζόνες ἱδρύσαντο.

Ἀμαξαντεία, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ φυλέτης, Ἀμαξαντεύς.

Ἀμβλωθρίδιον, τὸ ἀμβλωθὲν βρέφος.

Ἀμβρακία, πόλις ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἄποικος Κορινθίων.

Ἄμιπποι, Ἰσαῖος τεμενικῷ, οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι. ἔνιοι δέ φασιν ὅτι ζευγνυνταί τινες πρὸς ἀλλήλους ἵπποι κέλητες· ὁ δὲ ἐλαύνων αὐτοὺς, τὸν ἕτερον μὲν παρέλκεται, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὀχεῖται. οὗτοι ἄμιπποι λέγονται. τοῦτ' ἐστὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ.

Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον.

πεζοί δ' εἰσὶν οἱ ἄμιπποι, ὡς δῆλόν ἐστιν ἐκ τῆς Θουκυδίδου καὶ Ξενοφῶντος, ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν. καὶ μή ποτε πρόδρομοί τινές εἰσιν οἱ ἅμα τοῖς ἱππεῦσι τεταγμένοι. Φιλόχορος οὖν ἐν τῇ ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ φησὶ, καὶ προδρόμους.

Ἀμμωνὶς, ἡ τοῦ Ἄμμωνος ἱερὰ τριήρης. Δείναρχος ἐν τῷ P 19.
κατὰ Ἱμεραίου.

Ἀμόργης, Πισσούθνου νόθος υἱός ἐστιν.

Ἀμοργὸς, ἔστι παραπλήσιόν τι βύσσῳ· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ

Τιμάρχου· μνημονεύουσι δὲ οἱ κωμικοὶ πολλάκις τῶν ἀμοργίνων, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ, καὶ Εὔπολις Πόλεσιν.

Ἀμφιγνοεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀγνοεῖν, ἢ ἐνδοιάζειν περὶ τῆς γνώσεως. ὡς καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀσίωνα περὶ τῆς τῶν βιβλίων κλοπῆς, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἀμφιδέαι, εἰσὶ περισκελίδες τινές. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. ἰδίως δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκου φησίν, Οὐ δυνάμενος δ' ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας.

Ἀμφιδρόμια, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. ἡμέρα τις ἤγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων, πολύποδας καὶ σηπίας ἐλάμβανον.

Ἀμφικτύονες, συνέδριόν τι ἐστὶν Ἑλληνικὸν, συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις. ὠνομάσθη δὲ ἤτοι ἀπὸ Ἀμφικτύονος τοῦ
P. 20. Δευκαλίωνος, ὅτι αὐτὸς συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν ὀγδόῃ. ταῦτα δὲ ἦν δώδεκα· Ἴωνες, Δωριεῖς, Περραιβοὶ, Βοιωτοὶ, Μάγνητες, Ἀχαιοὶ, Φθιῶται, Μηλιεῖς, Δόλοπες, Αἰνιᾶνες, Δελφοὶ, Φωκεῖς· ἢ ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας, ὡς Ἀναξιμένης ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν.

Ἀμφίπολις, Ἀντιφῶν περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. πόλις αὕτη τῆς Θρᾴκης πρότερον δὲ ἐννέα ὁδοὶ ἐκαλεῖτο, ὡς Ἀνδροτίων ἐν δωδεκάτῃ Ἀτθίδος. Μαρσύας δ' ἐν Μακεδονικοῖς, διὰ τὸ περιοικεῖσθαι τὸν τόπον Ἀμφίπολιν ὠνομάσθαι, πρότερον Ἄκρα καλουμένη. οἱ δὲ, Ἄρεος πόλις.

Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν, οἱ τὸν κλῆρον ἐπιδικαζόμενοι, ἀμφισβητεῖν, ἢ παρακαταβάλλειν λέγονται. οἱ μὲν φάσκοντες ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον, ὡς

ὄντος

ὄντος παιδὸς τῷ τετελευτηκότι, ἢ γόνῳ, ἢ ποιήσει. οἱ δὲ,
ὡς ἄπαιδος τελευτήσαντος, δικαιότερον λέγοντες ἔχειν
αὐτοὺς τὸν κλῆρον τοῦ λαβόντος. ἢ συγγενεῖς ὄντες, ἢ κατὰ
διαθήκας κληρονόμοι. οὕτω Δημοσθένης, καὶ Ὑπερείδης, P. 21.
περὶ τοῦ καταβάλλειν διεσαφήσαν.

Αμφισσα, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, πόλις
τῆς Λοκρίδος. Αριστοτέλης ἐν τῇ Οπουντίων πολιτείᾳ,
οὕτω λέγει. Ανδραίμων δὲ ἦν οἰκιστής. Αμφισσαν δ' ὠνό-
μασαν διὰ τὸ περιέχεσθαι τὴν πόλιν ὄρεσιν.

Αμφοτερόπλουν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου. ὅταν
τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον ἐπὶ τῷ, καὶ ἐνθένδε πλεῦ-
σαί ποι, κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουν κα-
λεῖται

Αμωσγεπως, ἀντὶ τοῦ ἑνὶ γέ τινι τρόπῳ. Λυσίας ἐν τῷ κατ'
Αρισταγόρου ἐνδείξεως, εἰ γνήσιος.

Αναβαλλει, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀναβολὰς καθίστησι, καὶ οἱονεὶ
ἀναβάλλεται Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Αναγειν, τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. Λυ-
σίας ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν, εἰ γνήσιος.

Αναγεις, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. διὰ μὲν τοῦ α, τοὺς
ἀνάγνους· ἐὰν δὲ εναγεῖς, τοὺς ἐν τῷ ἄγει, τουτέστιν, ἐν
τῷ μιάσματι.

Αναγινωσκόμενος, ἀντὶ τοῦ ἀναπειθόμενος. Αντιφῶν, P. 22.
Ισαῖος, Ηρόδοτος ἐν πρώτῃ.

Αναγκαῖον, ἀντὶ τοῦ δεσμωτήριον, Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς
Ερμωνα, καὶ Ξενοφῶν Ελληνικαῖς· Καλλισθένης δὲ,
ἀνώγαιον εἶπεν, ὃ δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι.

Αναγυράσιος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. δῆμός
ἐστιν Αναγυροῦς τῆς Ερεχθηΐδος φυλῆς. ἔνθεν ὁ δημότης
Αναγυράσιος.

Αναδικάσασθαι, τὸ ἄνωθεν δικάσασθαι. οὕτως Ισαῖος. ἐν-
τεῦθεν καὶ τὸ, ἀνάδικοι κρίσεις, αἱ ἄνωθεν δικαζό-

μεναι, ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν.

Ἀναθέσθαι, Ἀντιφῶν περὶ ὁμονοίας. Ἀναθέσθαι δὲ ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν. ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν βιῶναι μεταγνόντας ἐπὶ τῷ προτέρῳ βίῳ. εἴρηται δὲ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν πεττευομένων. Πλάτων ἐν Ἱππάρχῳ ἢ Φιλοκερδεῖ.

Ἀναιρεθεὶς, ἀντὶ τοῦ ἀναληφθεὶς, καὶ τραφεὶς, παρ' Ἰσοκράτει Φιλίππῳ.

Ἀναίνεσθαι, κοινῶς μὲν τὸ ἀρνεῖσθαι. ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς
P. 23. γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια λέγεται. Δημοσθένης ἐν τῇ
ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ. Πλάτων Φάωνι. Μένανδρος Σικυωνίῳ.

Ἀνακαιᾶσι, δῆμος φυλῆς Ἱπποθοωντίδος ἡ Ἀνάκαια.

Ἀνακαλυπτήρια, δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφαις, παρά τε τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν οἰκείων καὶ φίλων, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ὥστε ὁραθῆναι τοῖς ἀνδράσι. καλεῖται δὲ αὐτὰ καὶ ἐπαύλια. ταῦτα δ' εἰσὶ τὰ παρ' ἡμῖν θεώρετρα.

Ἀνάκειον, τὸ ἀνάκτορον. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, ἱερὸν τῶν Διοσκούρων.

Ἀνάκρισις, ἐξέτασις ὑφ' ἑκάστης ἀρχῆς γινομένη περὶ τῶν δικῶν, περὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰσάγειν χρή.

Ἄνακτες καὶ ἄνασσαι. οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως καλοῦνται ἄνακτες· αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες ἄνασσαι. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ.

Ἀναξαγόρας, σοφιστὴς, Ἡγησιβούλου υἱὸς Κλαζομένιος, Ἀναξιμένους μαθητὴς Μιλησίου. νοῦς δὲ ἐπεκαλεῖτο, ἐπεὶ ὕλην τε καὶ νοῦν πάντων φρουρὸν εἶπεν. αὐτὸς δ' ἐστὶν ὁ τὸν ἥλιον μύδρον εἰπὼν διάπυρον.

P. 24. Ἀναξίβιος. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου. Λακεδαιμονίων δὲ ἦν στρατηγός.

Ἀναποδιζόμενα, ἀντὶ τοῦ ἐξεταζόμενα. ἢ ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν τὰ

αὐτὰ

αὐτὰ πολλάκις λεγόμενα, ἢ πραττόμενα. Αντιφῶν ἀληθείας πρώτῃ.

Ανασείσας, ἀπειλησάμενος. Δημοσθένης κατὰ Αριστογείτονος.

Αναπωτάξας, ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν σπωτάξας. Υπερείδης κατὰ Πολυεύκτου.

Ανατὶ, ἀντὶ τοῦ ἄνευ ἄτης, ἄνευ κακοῦ. Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Απολλόδωρον.

Αναφλύστιοι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ανάφλυστος δῆμος τῆς Αντιοχίδος. ἔνιοι δὲ ὡς πόλεως τῆς Αναφλύστου μνημονεύουσιν.

Αναφορὰ, τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τῶν ἁμαρτηθέντων ἐπ' ἄλλους. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ανδηρα, Υπερείδης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ ἀεὶ ἔνικμα καὶ διερὰ εἶναι. οἱ δὲ, τὰ ἀναχώματα, διὰ τὸ ἄνω καὶ καθύπερθε τῶν διερῶν εἶναι Υπερείδης. P. 25.

Ανδοκίδου Ερμῆς, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. ἔπειτα τὸν Ερμῆν τὸν Ανδοκίδου καλούμενον, οὐκ Ανδοκίδου, ἀλλ' Αἰγηίδος φυλῆς εἶναι ἀνάθημα. καὶ αὐτὸς Ανδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων, ὅτι τῆς Αἰγηίδος εἴη τὸ ἀνάθημα εἴρηκεν. ὥστε ὁ Δοῦρις αὐτοσχεδιάζει, Ανδοκίδου αὐτὸ εἶναι λέγων.

Ανδραποδοκάπηλος, ὁ νῦν λεγόμενος σωματέμπορος, παρὰ τὸ καπηλεύειν τὰ ἀνδράποδα, ὅ ἐστι πιπράσκειν. Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Ερμωνα.

Ανδραποδιστής. Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. Θαυμάζω δ' ἐγὼ, εἰ τοὺς ἀνδραποδιστὰς τῶν οἰκετῶν ἡμᾶς ἀποστεροῦντας μόνον, θανάτῳ ζημιοῦν.

Ανδρεία, ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Αντιφῶν περὶ ὁμονοίας.

Ανδροληψία, τὸ ἁρπάζειν ἄνδρας ἐκ τινος πόλεως· ἐνεχύραζον γὰρ τὴν ἔχουσαν πόλιν τὸν ἀνδροφόνον, καὶ μὴ προ-

προϊεμένην αὐτὸν εἰς τιμωρίαν. Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους. λέγει δὲ καὶ οὐδετέρως τὸ ἀνδρολήψιον ἐν
P. 26 τούτῳ.

Ἀνδρὼν, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημοσθένους ἀντιγραφήν. Ἀνδρῶνα φησὶν εἶναι Κρατερὸς ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν ψηφισμάτων, τὸν γράψαντα τὸ ψήφισμα, τὸ περὶ τοῦ Ἀντιφῶντος τοῦ ῥήτορος. ἦν δὲ εἷς τῶν τετρακοσίων ὁ Ἀνδρών.

Ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον τοῦτον ἐχειροτόνησεν αὐτῇ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνός φησιν. ἀσαφῶς δ' αὐτοῦ ἔχοντος καὶ ἐλλειπῶς, ἄλλοι ἄλλως ἐξηγοῦνται. ἐν δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, διττὴ ἦν γραφή. ἡ μὲν οὕτως· ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον τοῦτον, ἐχειροτόνησεν αὐτήν. ἀντὶ τοῦ, παραβᾶσα γὰρ τοῦτον τὸν νόμον, διαχειροτονίαν περὶ αὐτῆς ἔδωκεν, εἰ χρὴ στεφανοῦν αὐτήν. ἡ δ' ἄλλη· ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον τοῦτον, ἐχειροτόνησε λαβοῦσα ἐκεῖνον αὐτῇ.

Ἀνεμοίτας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οὗτος τὸ γένος Θηβαῖος.

Ἀνεπόπτευτος. Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης. ὁ μὴ ἐποπτεύσας. τὸ δὲ ἐποπτεῦσαι, δηλοῖ Φιλόχορος ἐν τῇ δε-
P 27. κάτῃ. Τὰ ἱερὰ οὗτος ἀδικεῖ πάντα, τά τε μυστικὰ, καὶ τὰ ἐποπτικά. καὶ πάλιν· Δημητρίῳ μὲν οὖν ἴδιόν τι ἐγένετο παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι καὶ ἐποπτεῦσαι, καὶ τοὺς χρόνους τῆς τελετῆς τοὺς πατρίους μετακινηθῆναι.

Ἀνεσκευάσατο, τὸ λεγόμενον ἐν τῷ βίῳ ἀναστατωθῆναι. τουτέστι, τὸ ἀνασκευάσασθαι, καὶ οἷον ἀπείπασθαι.

Ἄνετον, ἀντὶ τοῦ τὸ ἱερὸν, καὶ ἀνειμένον θεῷ τινί. Ὑπερείδης Δηλιακῷ.

Ἀνεχαίτισε, Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀνέκοψεν, ἢ ἀνέτρεψεν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων.

Ἀνήκει, παρ' Ἀντιφῶντι ἀληθείας πρώτῳ, ἀντὶ ἁπλοῦ

τοῦ

τοῦ ἥκει, ἢ οἷον ἀνεβιβάσθη καὶ προσελήλυθεν.

Ἀνθία. ὅτι μὲν ἑταίρα, δῆλον. μή ποτε δὲ Ἀντία γραπτέον διὰ τοῦ τ. ἐπεὶ οὕτως εὕρομεν παρὰ Λυσίᾳ.

Ἀνθεμόκριτος. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα· Τό τι βαλανεῖον τὸ παρ' Ἀνθεμοκρίτου ἀνδριάντα. τουτέστι, πρὸς ταῖς Θριασίαις πύλαις. οὗτος ἦν Ἀθηναίων μὲν κήρυξ, P. 28.
ὑπὸ Μεγαρέων δ' ἀπεσφάγη, ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν τοῖν Θεοῖν Ὀργάδα μὴ ἐπεργάζεσθαι.

Ἀνθεμοῦς. πόλις Μακεδονική· καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς, Ἀνθεμούσιοι.

Ἀνθεστηριών. ὄγδοος μὴν οὗτος παρ' Ἀθηναίοις, ἱερὸς Διονύσου. ἱστέον δὲ ἐν τοῖς τῆς συναγωγῆς κεκλῆσθαί φησιν αὐτόν, διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀνθεῖν τότε.

Ἀνθήνη· Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοδήμου γραφήν, εἰ γνήσιος· πόλις τῆς Λακωνικῆς.

Ἀνθυπωμόσατο. ἀντὶ τοῦ ὑπεῖπεν τῇ ὑπωμοσίᾳ. Δημοσθένης κατ' Ὀλυμπιοδώρου.

Ἀνίδρυτος, ἀντὶ τοῦ ἀνεξίλαστος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος.

Ἄοικος, ἀντὶ τοῦ ἀοίκητος. Λυκοῦργος κατὰ Λυκόφρονος.

Ἀντεπιτίθησιν, ἀντὶ τοῦ ἀντεπιστέλλει. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην.

Ἀντιάτας, τοὺς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἥτις ἀπέχει Ῥώμης τριακοσίους σταδίους.

Ἀντιβληθείσας, ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθείσας. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ. P. 29.

Ἀντιγενίδας, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Νίκαρχον τὸν αὐλητήν, εἰ γνήσιος. υἱὸς οὗτος ἦν Διονυσίου, ἐνδοξότατος αὐλητής.

Ἀντιγραφεύς. ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων τινὰ τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι ταῦτα. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶν-

σιφῶντος· διττοὶ δὲ ἦσαν ἀντιγραφεῖς, ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὥς φησι Φιλόχορος· ὁ δὲ τῆς βουλῆς, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Ἀντιγραφή. ἰδίως μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν κλήρων διαδικασίαις ἀντιγραφὴ καλεῖται, ὅταν τις ὡς ἄπαιδος ὄντος τοῦ τετελευτηκότος, ἑαυτῷ φάσκῃ προσήκειν τὸν κλῆρον κατὰ γένους δόσιν. κοινῶς δ᾽ ἐν ταῖς δίκαις ταῖς δημοσίαις τὰ τῶν δικαζομένων γράμματα, ἃ ἐδίδοσαν περὶ τοῦ πράγματος, καὶ τὰ τοῦ διώκοντος καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος, ἀντιγραφὴ καὶ τὰ μαρτύρια. Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου, καὶ Ὑπερείδης. Πλάτων δὲ ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ, τὸ αὐτὸ καλεῖ ἀντωμοσίαν, καὶ ἀντιγραφήν.

P. 30. Ἀντίθεσις. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ. σχῆμα λέξεώς ἐστιν ἡ ἀντίθεσις, καθ᾽ ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἤτοι κατὰ μέρος, ἢ ἀθρόως. καὶ κατὰ μέρος μὲν, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐφοίτων. καὶ τὰ ἑξῆς. ἀθρόως δὲ, πάντων πρὸς πάντας, ὡς ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ἀπὸ τοῦ, Ὁ μέν γε ὑπὸ Φιλέως γνωρίμου· ἕως, Βαδίζειν χορηγοῦντι. λέγεται δὲ καὶ ἀντίθετον τὸ αὐτὸ σχῆμα, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ.

Ἀντίκυρα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. μή ποτε ἐπώνυμόν ἐστιν. Ἀντιφάνης ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν φησιν, Ἀντίκυραν δ᾽ ἐκάλεσαν ὅτι συνέπινε παρακινοῦσι καὶ μεμηνόσιν. οἱ δὲ, ὅτι ἰατρὸς αὐτῇ Νικόστρατος κατέλιπεν ἀποθνήσκων πολὺν ἐλλέβορον.

Ἀντιοχὶς, ὄνομα φυλῆς.

Ἀντίπατρος, Ἰολάου παῖς.

Ἀντιφῶν, εἷς τῶν δέκα ῥητόρων· Σωφίλου μὲν υἱός· ἀπὸ τῆς φυλῆς δὲ Ῥαμνούσιος.

Ἄντισσα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους, μία πόλις τῶν ἐν Λέσβῳ.

Αν-

Αντρῶνες, πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. P. 31.

Αντωμοσία, γράμματά τινα γράψαντες ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχὴν, οἵ τε κατηγοροῦντες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, περὶ ὧν ἂν ἡ δίκη. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἀντώμνυον οἱ διώκοντες καὶ οἱ φεύγοντες· οἱ μὲν ἀληθῆ κατηγορήσειν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσασθαι.

Ανωρθίαζον. Ανδοκίδης, ἀντὶ τοῦ ὄρθιον βοῶντες ἔλεγον. Ομηρος,

Ενθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ, μέγα τε δεινόν τε
Ορθι' Αχαιοῖσιν. μέγα δὲ σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

Αξιοῖ, ἀντὶ τοῦ νομίζει, Αντιφῶν ὑπὲρ τοῦ εἰς τὸν ἐλεύθερον παῖδα.

Αξίοχος. Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ διάλογος ἐγράφη Αξίοχος καλούμενος.

Αξονες. οἱ Σόλωνος νόμοι ξυλίνοις ἦσαν ἄξοσι γεγραμμένοι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αριστοκράτους. ὡς ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται. ἦσαν δὲ, ὥς φησι Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ερατοσθένην, τετράγωνοι τὸ σχῆμα, διασώζονται δὲ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, γεγραμμένοι καθ' ἅπαντα τὰ μέρη. P 32. ποιοῦσι δ' ἐνίοτε φαντασίαν τρίγωνον, ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τὰς γωνίας.

Αοπλα, ἀντὶ τοῦ ἀόρατα καὶ οὐκ ὀφθέντα, ἀλλὰ δόξαντα ὁρᾶσθαι. Αντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ.

Απαγε. ἀντὶ τοῦ ἀπαγωγῇ χρῶ. ἀπαγωγὴ δὲ, εἶδός ἐστι δίκης. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπάγεσθαι δ' ἐπὶ τῶν κακούργων, ἀπήγοντο δὲ πρὸς τοὺς Ενδεκα.

Απαγορεύειν, ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν. Λυσίας ἐρωτικῷ.

Απαθῆ, ἀντὶ τοῦ τὰ μὴ ὡς ἀληθῶς γεγονότα πάθη. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ.

Απαριθμῶν, ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.

Απαρτιλογία. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀρέσανδρον. καὶ Ἡρόδοτος, ἀντὶ τοῦ ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός.

Απατούρια. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν. ἑορτή ἐστι παρ' Ἀθηναίοις, ἣν ἄγουσι Πυανεψιῶνι, ἐφ' ἡμέρας τέτταρας, ὥς φασιν οἱ τὰ περὶ ἑορτῶν γράψαντες. πόθεν δ'
P. 33. ἐκλήθη, ἄλλοι τε πολλοὶ εἰρήκασι, καὶ Ἔφορος ἐν δευτέρᾳ. ὡς διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ὁρίων ἀπάτην γενομένην, ὅτι πολεμούντων Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς ὑπὲρ τῆς Μελαινίας χώρας, Μέλανθος ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς, Ξάνθον τὸν Θηβαῖον, μονομαχῶν ἀπατήσας ἀπέκτεινεν.

Απειπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν, καὶ ἀδυνατῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπαρνήσασθαι παρὰ τῷ αὐτῷ.

Απεργασάμενος, ἀντὶ τοῦ ἀποδοὺς ἐκ τῶν ἔργων ὧν εἰργάσατο. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον.

Απεσχοινισμένος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος πρώτῳ, ἀντὶ τοῦ ἀποκεκλεισμένος. ὅταν γὰρ ἡ βουλὴ περισχοινίσηται, ὡς αὐτός φησι, τότε οἱ ἄλλοι πάντες εἰσὶν ἀπεσχοινισμένοι.

Απηλοημένος, ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, ὅ ἐστι πατηθῆναι. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς
P. 34. Φαίνιππον.

Απήχεια, ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια. Λυσίας πρὸς Μέδοντα, καὶ Δείναρχος κατὰ Κηφισοκλέους.

Απιλλειν, Λυσίας ἐν τῇ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος. ἀποκλείειν νομίζεται.

Απιστεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖν. Ἀντιφῶν κατὰ Λαισποδίου. Ἰσο-

κράτης

κράτης ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Φίλιππον. λέγουσι δὲ καὶ ἀπιστίαν τὴν ἀπείθειαν. ὡς Δημοσθένης ἐν ἐνάτῳ Φιλιππικῶν, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἀπλᾶς, Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος. Καλλίστρατός φησι τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων οὕτω καλεῖσθαι. Στράττις Λημνομέδᾳ. Ὑποδήματα σαυτῷ πρίασθαι τῶν ἁπλῶν.

Ἀποβάτης, καὶ ἀποβαίνειν, καὶ ἀποβατικοὶ τροχοί. Δείναρχος κατὰ Φορμισίου, καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἀντιφάνην ἀπολογίᾳ, Λυκοῦργός τε ἐν τῇ πρὸς Δημάδην ἀπολογίᾳ. ὁ ἀποβάτης ἱππικόν τι ἀγώνισμα. καὶ ἀποβῆναι τὸ ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποβάτην. καὶ ἀποβατικοὶ τροχοί, οἱ P. 35.
ἀπὸ τούτου τοῦ ἀγωνίσματος. τὰ δὲ ἐν αὐτῷ γινόμενα δηλοῖ Θεόφραστος ἐν τῷ εἰκοστῷ τῶν νόμων. χρῶνται δέ φησι τούτῳ μόνοι τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναῖοι καὶ Βοιωτοί.

Ἀπογραφή. ὅταν τις λέγῃ τινὰ ἔχειν τι τῶν τῆς πόλεως, ἀπογραφὴν ποιεῖται ὁ ἐναγόμενος, δηλῶν πόθεν ἔχει τὰ χρήματα, καὶ πόσα ταῦτα εἴη. μή ποτε καὶ εἶδός τι δίκης ἐστὶν ἡ ἀπογραφή· εἰ γὰρ ἀρνοῖτό τις μὴ ἔχειν, ἀπογραφεὶς ἐκρίνετο, ὡς οὐκ ὀρθῶς γεγενημένης τῆς ἀπογραφῆς. Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. τί δὲ ἦν τὸ κινδύνευμα τῷ τὴν ἀπογραφὴν ποιουμένῳ, ἐν τῷ Δημοσθένους πρὸς Νικόστρατον περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων, εἰ γνήσιος, δῆλον γίνεται.

Ἀποδέκται. ἀρχή τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις οἱ Ἀποδέκται, ἧς πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ῥήτορες καὶ οἱ κωμικοί. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ δεδήλωκεν, ὡς δέκα τε εἴησαν, καὶ ὡς παραλαβόντες τὰ γραμματεῖα ἀπαλείφουσι τὰ καταβαλλόμενα χρήματα τῆς βουλῆς P. 36.
ἐναντίον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, καὶ πάλιν ἀποδιδόασιν τὰ γραμματεῖα τῷ δημοσίῳ· καὶ ἁπλῶς ἃ πράττουσι διασαφεῖ. ὅτι δὲ ἀντὶ τῶν Κωλακρετῶν οἱ ἀποδέκται ὑπὸ Κλεισθένους ἀπεδείχθησαν, Ἀνδροτίων ἐν τῷ δευτέρῳ.

Ἀποδιδόμενοι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου, ἀντὶ τοῦ ἀποδιδόντες. ἑξῆς δέ φησιν ἀποδιδόμεθα, ἤτοι ἀντὶ τοῦ ἀποδίδομεν, ἢ ἀντὶ τοῦ πιπράσκομεν.

Ἀποικία, ἰδίως τὰ γράμματα, καθ' ἃ ἀποικοῦσί τινες, οὕτως ὠνόμασαν. Ὑπερείδης Δηλιακῷ.

Ἀποικοδομεῖς, ἀντὶ τοῦ ἀποφράττεις ἀπολαβὼν τινὰ οἰκοδομήματι. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα.

Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες. Δημοσθένης κατὰ Ἀριστοκράτους. Πλάτων πρέσβεσι. Σκευάρια δὴ κλέψας, ἀπεκήρυξεν. ἐκφέρων ἐπώλησεν.

Ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία. Λυσίας, καὶ Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. ἀποκρῖναι γὰρ δεῦρο παρελθών μοι. Εὔπολις πόλεσιν·

P. 37

---- ὡς ὑμῖν πάντως ἐγὼ
Ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ κατηγορούμενα.

Ἀπλαχεῖν, ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ λαχεῖν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου. Λυσίας κατὰ Ποσιδίππου, Ἀριστοφάνης ταγηνισταῖς,

Οὐ μὴν ὅ γε σὸς ἀδελφὸς οὐκ ἀπλάγχανεν.

Ἀπολελοιπότες, ἀντὶ τοῦ νενικηκότες. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων. οἱ γὰρ νικῶντες, ἀπολείπουσι τοὺς ἡττημένους. Ἰσοκράτης παναθηναϊκῷ, καὶ πανηγυρικῷ.

Ἀπόληξις, εἷς τῶν ν' συγγραφέων, ὃν Πλάτων κωμῳδεῖ ἐν σοφιστῇ.

Ἀπομάττων. οἱ μὲν, ἁπλοϊκώτερον ἀκούουσιν, ἀντὶ τοῦ ἀποψῶν καὶ λυμαινόμενος. ἄλλοι δὲ περιεργότερον, οἷον περιπλάττων τὸν πηλὸν καὶ τὰ πίτυρα τοῖς τελουμένοις. ὡς λέγομεν ἀπομάττεσθαι τὸν ἀνδριάντα τῷ πηλῷ, καὶ τῷ πιτύρῳ τοὺς μυουμένους, ἐκμιμούμενοι τὰ μυθολογούμενα παρ' ἐνίοις, ὡς ἄρα οἱ Τιτᾶνες τὸν Διόνυσον ἐλυμήναντο γύψῳ καταπλασάμενοι, ἐπὶ τῷ μὴ γνώριμοι γενέσθαι.

τοῦτο

Digitized by Google

τοῦτο μὲν οὖν τὸ ἔθνος ἐκλιπεῖν. πλὴν δ' ὕστερον κατα- P. 38.
πλάττεσθαι νομίμου χάριν. Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλω-
τίσι.

Στρατοῦ καθαρτὴς κἀπομαγμάτων ἴδρις.
Καὶ πάλιν,
Δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν.

Ἀπόλλων πατρῷος, ὁ Πύθιος. προσηγορία τίς ἐστι τοῦ θεοῦ
πολλῶν καὶ ἄλλων οὐσῶν. τὸν δὲ Ἀπόλλωνα κοινῶς πατρῷον
τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἀπὸ Ἴωνος. τούτου γὰρ οἰκήσαντος
τὴν Ἀττικὴν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, τοὺς Ἀθηναίους
Ἴωνας κληθῆναι, καὶ Ἀπόλλω πατρῷον αὐτοῖς ὀνο-
μασθῆναι.

Ἀπόμισθοι, ἄμισθοι. οἱ μισθὸν ἔργον τι διαπραξάμενοι,
καὶ ἄμισθοι ἀφειμένοι. κεῖται δὲ ἡ λέξις παρὰ Λυσίᾳ,
ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. ἀπόμισθοι δὲ παρὰ Δημοσθένει,
ἐν Φιλιππικοῖς καὶ ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, οἱ μισθὸν
μὴ λαμβάνοντες.

Ἀπὸ μισθωμάτων. Δίδυμός φησιν ὁ γραμματικὸς, ἀντὶ
τοῦ ἐκ τῶν τεμενικῶν προσόδων. ἑκάστῳ γὰρ θεῷ πλέθρα P. 39.
γῆς ἀπένεμον, ἐξ ὧν μισθουμένων, αἱ εἰς τὰς θυσίας
ἐγίνοντο δαπάναι, οὐ γὰρ καθ' ἑαυτοὺς ἔθυον τὰ ἱερεῖα,
ἀλλὰ μισθούμενοι.

Ἀπονομὴ, ἡ ἀπόμοιρα, ὡς μέρος τι τῶν περιγινομένων ἐκ
τῶν μετάλλων λαμβανούσης τῆς πόλεως. ἢ ὡς διαιρουμένων
εἰς πλείους μισθωτὰς, ἵν' ἕκαστος λάβῃ τι μέρος.
Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς τοὺς Λυκούργου παῖδας πολλά-
κις.

Ἀποπεφασμένον, ἀπειρημένον, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμέ-
νον. Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας, Ἀποπεφασμένως πω-
λοῦνται. ἀντὶ τοῦ φανερῶς.

Ἀποπομπὰς, ἀποτροπάς· Ἰσοκράτης Φιλίππῳ, ἀποπομ-

παῖοί

πατρῷοί τινες ἐκαλοῦντο θεοί, περὶ ὧν Ἀπολλόδωρος ἐν ἕκτῳ περὶ θεῶν διείλεκται.

Ἀπορρέξαντες, ἀπομερίσαντες, ἀπομοιρᾶν τινα δόντες. Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου συνηγορίᾳ. ἔστι δὲ κἀν τῇ κωμῳδίᾳ.

P. 40 Ἀπόρρητα, τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὅτι δὲ ἦν ἅπερ ἀπείρηται λέγειν εἰς ἀλλήλους, δεδήλωκε Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἀπορώτατος, ἀντὶ τοῦ πρὸς ὃν οὐδένα πόρον εὑρεῖν ἐστιν. Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Μνησιθέου θυγατρός.

Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τρῆμα, καὶ ἀποπληρώσαντα. Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ.

Ἀποστασίου, δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν ἀφιστῶνταί τι ἀπ' αὐτῶν, ἢ ἕτερον ἐπιγράφωνται προστάτην, καὶ ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσιν. καὶ τοὺς μὲν ἁλόντας δεῖ δούλους εἶναι· τοὺς δὲ νικήσαντας, τελέως ἤδη ἐλευθέρους. πολλάκις δ' ἐστὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσι. παρὰ τῷ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστόδημον. καὶ Ὑπερείδῃ ἐν τῷ κατὰ Δημητρίας ἀποστασίου. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ περὶ τοῦ Πολεμάρχου γράφει ταυτί. Οὗτος δὲ εἰσάγει δίκας τάς τε τοῦ ἀποστασίου, καὶ ἀπροστασίου, καὶ κλήρων, καὶ ἐπικλήρων.

Ἀποστησάμενον, ἀντὶ τοῦ πρὸς σταθμὸν παραλαβόντα. Δημο-
P. 41. σθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον.

Ἀποστολεῖς, οἱ ἐπὶ τῆς ἐκπομπῆς τῶν τριηρῶν ἀποδεδειγμένοι. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ ἑβδόμῃ. Ἀπόστολοι δ' εἰσὶν αἱ τῶν νεῶν ἐκπομπαί. ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν.

Ἀποστροφήν, ἀντὶ τοῦ καταφυγήν, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ἀπό-

Ἀπόταξις, τὸ χωρὶς ταχθῆναι τοὺς πρότερον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ὑποτελεῖν τὸν ὡρισμένον φόρον. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου.

Ἀποτιμηταὶ, καὶ ἀποτίμημα, καὶ ἀποτιμᾶν, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν. οἱ μισθούμενοι τὰς τῶν ὀρφανῶν οἰκίας παρὰ τοῦ ἄρχοντος, ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο. ἔδει δὲ τὸν ἄρχοντα ἐπιπέμπειν τινὰς ἀποτιμησομένους τὰ ἐνέχυρα. τὰ μὲν οὖν ἐνέχυρα τὰ ἀποτιμούμενα, ἐλέγοντο ἀποτιμήματα. οἱ δὲ πεμπόμενοι ἐπὶ τῷ ἀποτιμήσασθαι, ἀποτιμηταί· τὸ δὲ πρᾶγμα, ἀποτιμᾶν. εἰώθεσαν δὲ καὶ οἱ τότε, εἰ γυναικὶ γαμουμένῃ προῖκα διδοῖεν οἱ προσήκοντες, P. 42. αἰτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τῆς προικὸς ἄξιον, οἷον οἰκίαν, ἢ χωρίον. ἐλέγετο δὲ ὁ μὲν δοὺς τὸ ἀποτίμημα, ἐνεργητικῶς ἀποτιμᾶν. ὁ δὲ λαβὼν, ἀποτιμᾶσθαι. ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὀφλημάτων. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ὀνήτορος δευτέρῳ. καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διογένην ὑπὲρ μισθώσεως οἴκου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἀπόταφος, ἀντὶ τοῦ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων. Δείναρχος ἐν τῇ κατ' Ἀγασικλέους εἰσαγγελίᾳ.

Ἀποτειχίσαι, τὸ ἀπολαβεῖν τείχει, καὶ ἀποκλεῖσαι τῆς ἐξόδου. ἀποτετειχισμένος δὲ, ὁ ἀπειλημμένος καὶ ἀποκεκλεισμένος τῷ τείχει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ, καὶ Θουκυδίδης.

Ἀπὸ τοῦ πράγματος, ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν. Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος.

Ἀπόφασις, τὸ ἀποφαίνειν διὰ γραμμάτων κατὰ μέρος ὁπόσην οὐσίαν ἔχει. ὅπερ ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι μάλιστα γίνεται. P. 43. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον πολλάκις. ἅπαξ μόνον ἀπογραφὴν τὸ αὐτὸ τοῦτο κέκληκεν.

Ἀποφορὰν, ἀντὶ τοῦ ἀπενεγκεῖν, καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξύ. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ὀρχεῶνας, ἐν ᾧ φησιν

οὕτως. Εἴπερ γοῦν ὤρειζον τοὺς ἀποφορὰς ταύτης τῶν
παίδων, ἀλλότριον εἶναι τὸ χωρίον.

Ἀποψηφίζονται, ἀντὶ τοῦ καταδικάζουσιν αὐτὸν μὴ εἶναι
πολίτην. Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου. καὶ
ἀποψήφισιν δὲ τὸ πρᾶγμα λέγει Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς
Εὐβουλίδην ἐφέσει.

Ἀπροβούλευτον, τὸ μὴ πρότερον εἰς τὴν βουλὴν, ἀλλ' εὐ-
θὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσφερόμενον ψήφισμα. ἐν τῷ κατ' Αν-
δροτίωνος, νόμος παράκειται ταῦτα δηλῶν.

Ἀπρόσκλητον, τὴν οὐ προσκεκλημένην. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ'
Ἀθηνογένους δευτέρῳ.

Ἀπροστασίου, εἶδος δίκης κατὰ τῶν προστάτην μὴ νεμόντων με-
τοίκων. ᾑρεῖτο γὰρ ἕκαστος ἑαυτῷ τῶν πολιτῶν τινὰ προ-
P.44 στησόμενον περὶ πάντων τῶν ἰδίων καὶ τῶν κοινῶν. Ὑπερείδης
ἐν τῷ κατ' Ἀριστάγορας ἀπροστασίου δευτέρῳ.

Ἀπρότων, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. ἐμπεπηδηκότων
τῶν ῥητόρων ὥσπερ Ἀπρότων εἰς τὸ ἐμπόριον. μή ποτε γρα-
φικὸν ἁμάρτημα· καὶ δεῖ γράφειν, ὥσπερ Ἀλησίπων.
ἐν τισὶ δὲ γέγραπται, ὥσπερ πτερνόπων. εἰσὶ δὲ οἱ πτέρνοπες
εἶδος ἀκρίδος.

Ἀραφήνιος, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφά-
νους. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος.

Ἀργᾶς, Αἰσχίνης περὶ τῆς ἀποδόσεως. πιθανώτερόν ἐστι λέγειν,
ὅτι Δωριεῖς, μάλιστα δ' Ἀργεῖοι, τὸν ὄφιν ἀργᾶν ἐκά-
λουν. ὡς Ἀχαιὸς ἐν Ἀδράστῳ. Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος
οὐ κατὰ γλῶτταν καλεῖσθαι τὸν ὄφιν ἀργᾶν φησιν, ἀλλὰ
γένος τι εἶναι ὄφεων τοὺς ἀργᾶς. λέγεσθαι οὖν εἰκὸς τὸν
Δημοσθένην, ἐπιτροπῆς τοῖς ἐπιτρόποις δίκας λαγχά-
νοντα, ὄφιν, διὰ τὸ θηριῶδες. καὶ αὐτὸς τοὺς ποιητοὺς
ὄφεσιν εἰκάζει ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος. ἐν μέν τισι
P.45. τοῖς Ἀττικιανοῖς ἐγέγραπτο, ἄρπυξ. ἔνιοι δὲ τοῦ δράκον-
τος εἶναί φασι τὸ ἀργᾶν ἐπίθετον.

Ἀργαῖος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους περὶ τούτου, καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φιλιππικῶν λέγει, τὸν Ἀγγέλαον καλοῦσι καὶ Ἀργαῖον καὶ Παυσανίαν.

Ἀργινοῦσαι, νῆσοι κείμεναι ἔναντι τῆς Λέσβου, ἀπὸ Ἀργίνου τινός.

Ἄργουρα, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. ἔστι δὲ πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ κειμένη. ὡς Ἀριστοτέλης ὁ Χαλκιδεὺς ἐν τῷ περὶ Εὐβοίας.

Ἀργυροθήκη, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου βλάβης. διττὰ ἦν γραμματίδια, οἷς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν ὥστε γράφειν μόνον ἦν ἐν αὐτοῖς· τὰ δὲ, ὥστε καὶ ἀργύριον καταθέσθαι, ἅπερ καὶ κιβώτια ἐκάλουν· τὰ δὲ ἄλλα μαρτύρια.

Ἀργυρῖτις γῆ, καὶ χρυσῖτις, ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν καὶ ἄργυρον.

Ἀργυροκοπεῖον, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα, ὅπου κόπτεται τὸ νόμισμα· ὃ νῦν σημαντήριόν τινες καλοῦσιν.

Ἀργυρόπους δίφρος, ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκα- P.46.
λεῖτο. ἐφ' οὗ καθεζόμενος, ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν. ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἀρδηττός, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. τόπος Ἀθήνησιν ὑπὲρ τὸ στάδιον τὸ παναθηναϊκὸν, πρὸς τῷ δήμῳ τῷ ὑπένερθεν Ἀγρυλέων. ἐν τούτῳ φασὶ δημοσίᾳ πάντες ὤμνυον Ἀθηναῖοι τὸν ὅρκον τὸν Ἡλιαστικόν. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ἀρδήττου ἥρωος ἀρχαίου, ὃς Ἀθηναίους πρῶτος ἐξώρκισεν. Θεόφραστος δ' ἐν τοῖς περὶ νόμων δηλοῖ, ὡς καταλέλυται τὸ ἔθος τοῦτο.

Ἀρετὴ, ἀντὶ τοῦ εὐδοξία, Θουκυδίδης ἐν πρώτῳ.

Ἄρθμιος, ὄνομα κύριον. δοῦλος ἦν βασιλέως.

Ἀριοβαρζάνης, σατράπης Φρυγίας ἀποδειχθεὶς οὗτος παρὰ Ξέρξου ἀπέστη, ὃς καὶ ἀποστείλας λαὸν τοὺς πολεμήσαντας αὐτῷ, καὶ χειρωσάμενος ἐσταύρωσεν.

Αριστεύς. ὄνομα καὶ τοῦτο κύριον

Αρίστυλλα, Αριστογείτονος ἡ ἀδελφή.

Αριστίων, Υπερίδης κατὰ Δημοσθένους. οὗτος Σάμιος
P. 47. μέν ἐστι, ἢ Πλαταιεῦς, ὡς Δίυλλός φησιν, ἐκ μειρακυλλίου ἑταῖρος Δημοσθένους. ἐπέμφθη δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ πρὸς Ηφαιστίωνα ἕνεκα διαλλαγῶν, ὥς φησι Μαρσύας ἐν πέμπτῳ τῶν περὶ Αλέξανδρον.

Αρκτεῦσαι, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίχου θυγατρὸς, εἰ γνήσιος, τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Αρτέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ, ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ. τὰ δὲ συντείνοντα εἰς τὸ προκείμενον, εἴρηται παρά τε ἄλλοις καὶ Κρατίνῳ ἐν τοῖς ψηφίσμασιν. ὅτι δὲ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται, Ευριπίδης Υψιπύλῃ, Αριστοφάνης Λημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ.

Αρκτοῦρος, καὶ Αρκτοφύλαξ, ὁ Βοώτης ὀνομαζόμενος. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιτροπῆς. ἰδίως δὲ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ ἀστὴρ Αρατος καὶ Ησίοδος ἔργοις δηλοῦσιν.

Αρκυωρὸς, Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Μενεσαίχμου εἰσαγγελίᾳ. ὁ τὰς ἄρκυς, τουτέστι τὰ λίνα, φυλάττων. ἄρκυς λέγονται πάντα τὰ κυνηγετικὰ λίνα. Ξενοφῶν
P. 48. κυνηγετικῷ, Κρατῖνος Θρᾴτταις.

Αρμοσταὶ, οἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἄρχοντες ἐκπεμπόμενοι ὡς Ερατοσθένης ἐν τοῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν φησι. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Αῤῥηφορεῖν, Δείναρχος κατὰ Πυθέου. τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο δι᾽ εὐγένειαν Αῤῥηφόροι· δύο δὲ ἐκρίνοντο. αἱ διὰ τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου ἤρχοντο καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν. λευκὴν δ᾽ ἐσθῆτα ἐφόρουν· καὶ εἰ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνοντο.

Αρτεμισία, Δημοσθένης περὶ τῆς Ροδίων ἐλευθερίας. δύο γεγό-

γεγόνασιν αὐτῇ, Καρικὴ γένος καὶ βασιλίδες ἀμφότεραι· ἡ μὲν πρώτη, κατὰ τὰ Περσικά, θυγάτηρ δ' ἦν Λυγδάμιδος, ἧς καὶ Ηρόδοτος μνημονεύει. ἡ δὲ νεωτέρα, ἧς ὁ Δημοσθένης. θυγάτηρ μὲν ἦν Εκατόμνου, γυνὴ δὲ καὶ ἀδελφὴ Μαυσώλου, ἥν φησι Θεόπομπος φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν διὰ τὴν λύπην τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀδελφοῦ Μαυσώλου, ἀποθανεῖν.

Αρτεμίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Αρτέμιδος ἄγαλμα. Υπερίδης Δηλιακῷ. λέγεται δὲ καὶ ἀκρωτήριόν τι τῆς Ευβοίας, ὡς P. 49.
Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Αρύμβας, Αλκέτου μὲν υἱὸς, Μολοττῶν δὲ βασιλεὺς, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς

Αρχαιρεσιάζειν, τὸ ἀξιοῦν ἑαυτὸν αἱρεθῆναι ἄρχοντα. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου.

Αρχαίως, Ισοκράτης πανηγυρικῷ. Τά τε παλαιὰ καινῶς διελθεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γενομένων ἀρχαίως εἰπεῖν. ἔνιοι μὲν φασι σημαίνειν ἀρχαιοτρόπως, τουτέστιν, ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι. Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν, τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο. φησὶ περὶ τῶν ἀρχαίων πραγμάτων τοὺς νεωτέρους διεξέρχεσθαι. Περὶ μὲν γὰρ τῶν καθ' ἡμᾶς γεγενημένων, φησὶ, τοὺς ἀκριβέστατα λέγοντας πιστοτάτους ἡγούμεθα· περὶ δὲ τῶν παλαιῶν τοὺς οὕτω διεξιόντας, ἀπιθανοτάτους εἶναι νομίζομεν, ὑπολαμβάνοντες οὔτε τὰς πράξεις ἁπάσας, οὔτε τῶν λόγων τοὺς πλείστους εἰκὸς εἶναι μνημονεύεσθαι διὰ τοσούτων Δημοσθένης μὲν Φιλιππικοῖς φησιν, οὕτω δὲ ἀρχαίως εἶχον, P. 50.
μᾶλλον δὲ πολιτικῶς. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς.

Αρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, Δημοσθένης προοιμίοις δημηγορικοῖς. Σοφοκλῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις, Σόλωνός φησιν αὐτὸ εἶναι ἀπόφθεγμα. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ παροιμιῶν, καὶ Αριστοτέλης, Βίαντος.

Αρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λώϊον, ἤγε τελευτήν. ἄλλη παροιμία.

δηλοῖ δὲ, ὡς δεχόμενα τὰ δεινὰ δεῖ μᾶλλον πειρᾶσθαι
κωλύειν, ἢ ἀκμάσαντα καὶ πληρωθέντα.

Ἀρχιδάμιος πόλεμος, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Αὐτάνδρου καὶ
Πυθέου ξενίας. τὰ πρῶτα δέκα ἔτη τοῦ Πελοποννησιακοῦ
πολέμου, Ἀρχιδάμιος ἐκλήθη πόλεμος, ὡς ἔοικεν,
ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀρχίδαμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλεῖν. καθὰ Θου-
κυδίδης, καὶ Ἔφορος, καὶ Ἀναξιμένης φασίν.

Ἀσήμαντα, τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα ἀσφράγιστα. σημεῖα
γὰρ ἔλεγον τὰς σφραγῖδας. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου.

Ἀσπασία, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν.
P. 51. διαλεγόμενος ἐπιγραφομένῳ Ἀσπασία. μνημονεύουσι
δ' αὐτῆς πολλάκις καὶ οἱ ἄλλοι Σωκρατικοὶ, καὶ Πλά-
των ἐν τῷ Μενεξένῳ. τὸν Σωκράτην παρ' αὐτῆς φησι
μαθεῖν τὰ πολιτικά. ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Μιλησία, δεινὴ
δὲ περὶ λόγους· Περικλέους δὲ φασιν αὐτὴν διδάσκαλόν
τε ἅμα, καὶ ἐρωμένην εἶναι. δοκεῖ δὲ δυοῖν πολέμων αἰτία
γεγονέναι, τοῦ τε Σαμιακοῦ, καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ. ὡς
ἔστι μαθεῖν παρά τε Δούριδος τοῦ Σαμίου, καὶ Θεοφράστου
ἐκ τοῦ τετάρτου τῶν πολιτικῶν, καὶ ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Ἀ-
χαρνέων. δοκεῖ ἐξ αὐτῆς ἐσχηκέναι ὁ Περικλῆς τὸν ὁμώ-
νυμον αὐτῷ Περικλέα τὸν νόθον, ὡς ἐμφαίνει καὶ Εὔπολις
ἐν τοῖς δήμοις. Λυσικλεῖ δὲ τῷ δημαγωγῷ συνοικήσασα,
προεστὴν ἔσχεν, ὡς ὁ Σωκρατικὸς Αἰσχίνης φησίν.

Ἀσταθμητότατον, περὶ οὗ οὐδεὶς ἂν δύναιτο τεκμήρασθαι,
οὐδὲ σταθμήσασθαι ἥν ποτε διανοεῖται, ἢ τί πράξει. Δημο-
σθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας.

Ἄστικτον χωρίον, τὸ μὴ ὑποκείμενον δανειστῇ. ὅταν γὰρ
P 52. ὑποκέηται, εἴωθεν ὁ δανείσας αὐτὸ τοῦτο δηλοῦν διὰ
γραμμάτων ἐπόντων τῷ χωρίῳ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπ' οἰ-
κίας γίνεται. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατι-
κόν.

Ἀστράβη, ἡ ἡμίονος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. μή
ποτε

ποτὲ δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον, ἐφ' οὗ ἄνθρωποι ὀχοῦνται, οὕτως ἐκαλεῖτο.

Ἀστύνομος, Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. δέκα φησὶν εἶναι τοὺς ἀστυνόμους Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ· πέντε μὲν Πειραιεῖ, πέντε δ' ἐν ἄστει. τούτοις δέ φησι μέλειν, περί τε τῶν αὐλητρίδων, καὶ ψαλτριῶν, καὶ τῶν κοπρολόγων, καὶ τῶν τοιούτων.

Ἀσυνθετώτατον, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας, ἐπ' ὄχλου ἔταξε τοὔνομα, ἤτοι ἀντὶ τοῦ ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον, καὶ πίστεις οὐ τηρούμενον, διὰ τὸ ἀβέβαιον, ἢ ἀνομόλογον καὶ ἀσύμφωνον· ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι· ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον, ὅπερ ἐστὶν ἀνοητότατον· ἢ ἀντὶ τοῦ ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύναιτό τις συνιέναι τί ποτε φρονεῖ. Ὅμηρος, P. 53.

--- σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον.

Ἀταρνεὺς, πολίχνιόν τι καταντικρὺ Λέσβου κείμενον. Ἰσοκράτης πανηγυρικῷ, Ἡρόδοτος ἐν ἕκτῃ.

Ἀτεχνῶς, περισπωμένως μὲν, ἀντὶ τοῦ σαφῶς, ἢ βεβαίως, ἢ ἀσφαλῶς, ἢ φανερῶς. παροξυτόνως δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀμελῶς, καὶ ἄνευ τέχνης.

Ἀτίμητος ἀγὼν καὶ τιμητός. ὁ μὲν τιμητὸς, ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμένως ἐκ τῶν νόμων οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τοὺς δικαστὰς ἔδει τιμᾶσθαι ὅ τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι. ὁ δὲ ἀτίμητος, τοὐναντίον, ᾧ πρόσεστιν ἐκ τῶν νόμων ὡρισμένως τίμημα, ὡς μηδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμῆσαι. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος, καὶ Δημοσθένης κατὰ Μειδίου.

Ἄτιμος, τοῦτο ἰδίως ἔταξε Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἤγουν ὃν ἄν τις ἀποκτείνας οὐχ ὑπόκειται ἐπιτιμίῳ. φησὶ γὰρ περὶ Ἀρθμίου λέγων, ὅτι ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ἐχθρὸν εἶναι, καὶ πολέμιον τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, καὶ τῶν συμμάχων αὐτὸν καὶ γένος, καὶ ἄτιμον εἶναι. εἶτ' ἐπιφέρει

P. 54 φέρει ὥσπερ ἐξηγούμενος. Τοῦτο δ' ἐστὶν, οὐχ ἣν οὕτω τις ἂν φήσειεν ἀτιμίαν, τί γὰρ τῷ Ζελείτῃ [τοῦτ' ἔμελεν] τῶν Ἀθηναίων κοινῶν εἰ μὴ μεθέξειν ἔμελλεν; ἀλλ' ἐν τοῖς φονικοῖς γέγραπται νόμοις· ὑπὲρ ὧν ἂν μὴ διδῷ [δίκας,] φόνου δικάσασθαι, καὶ ἄτιμος φησὶ τεθνάτω. τοῦτο δὴ λέγει καθαρὸν τὸν τούτων τινὰ ἀποκτείναντα εἶναι.

Ἆττα. ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα, ἢ ἅτινα. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ, ἢ ποιά τινα, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα· ἐν δὲ τῷ περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὴν λέξιν. Φερεκράτης μὲν ἐν Χείρωνι, ἐπ' ἀριθμοῦ ἔταξεν. Τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προσθῆς ἄττα πεντήκοντα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ χρόνου.

Πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται.

Ἄττις, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὁ Ἄττις παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμᾶται, ὡς πρόπολος τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν. τὰ δὲ περὶ αὐτὸν δεδήλωκε Νεάνθης. μυστικὸς δὲ ὁ λόγος.

P. 55. Ἀττικοῖς γράμμασι, Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας. ἀντὶ τοῦ παλαιοῖς. τὴν γὰρ τῶν εἴκοσι τεσσάρων στοιχείων γραμματικὴν ὀψέ ποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὑρεθῆναι. Θεόπομπος δ' ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν, ἐσκευωρῆσθαι λέγει τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας, ἃς οὐ τοῖς Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐστηλιτεῦσθαι, ἀλλὰ τοῖς τῶν Ἰώνων.

Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν. διὸ παρ' Ἰσοκράτει, αὐθέντης. Λυσίας δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους πρὸς Ἰσόδημον, ἰδίως ἔταξεν ἐπὶ τῶν Τριάκοντα, καίτοι δι' ἑτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους. ὁ γὰρ αὐθέντης αἰεὶ τὸν αὐτόχειρα δηλοῖ.

Αὔλειος, ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας· ὡς δηλοῖ Μένανδρος.

Digitized by Google

Αὐλία, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Διοδότου, καὶ Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. ἤτοι ἀντὶ τοῦ ἐπαύλεις, ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς.

Αὐλιζόμενοι, ἀντὶ τοῦ κοιμώμενοι. Ἀντιφῶν περὶ ὁμονοίας.

Αὐτοδικεῖν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος.

Αὐτοκλείδης, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. Κηδωνίδης, καὶ Αὐτοκλείδης, καὶ Θέρσανδρος, ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ P. 56.
διεσύροντο. ὡς καὶ Ἀριστογείτων κατὰ Τιμάρχου.

Αὖ, Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ πάλιν ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου πρώτῳ.

Αὐτολήκυθοι, Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος, ἤτοι ἀντὶ τοῦ ἀλαζόνας τινὰς καὶ ἑτοίμους πᾶν ὁτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν· ἢ ἀντὶ τοῦ πένητας, καὶ μηδὲν ἄλλο κεκτημένους, ἢ ληκύθους· ἢ αὐτουργούς· ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς πληγὰς ἑτοίμους, καὶ οἷον τύπτοντας, καὶ μαστιγοῦντας, καὶ ὑβρίζοντας· ἢ λέγοι αὐτοὺς ἐκ προχείρου διδόντας ἀργύριον καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰς μίξεις· καὶ γὰρ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον. τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἔν τε Ἡνιόχῳ, καὶ Δακτυλίῳ. ὅτι δὲ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον ἐνίοτε. Δίφιλος τῷ Ἀποβάτῃ. ὅτι δὲ λύσαντες τὴν λήκυθον ἐχρῶντο τῷ ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν, Μένανδρος Τροφωνίῳ.

Αὐτόλυκος, Λυκούργου λόγος ἐστὶ κατ' Αὐτολύκου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. οὗτος δὲ τοὺς οἰκείους ὑπεκτιθέμενος ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς ἑάλω, καὶ κατεψηφίσαντο αὐτοῦ οἱ P. 57.
δικασταὶ, ὡς ὁ αὐτὸς δηλοῖ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους.

Αὐτομαχεῖν, τὸ δι' ἑαυτοῦ δικάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου. οἷον ἐάν τις εἰς πρατῆρα ἀνάγῃ, πρὸς ἐκεῖνον ἀποφαίνει τὴν δίκην οὖσαν· καὶ ἐάν τις παρέχῃ τὸν διαμαρτυροῦντα μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, αὐτὸς μὲν γὰρ

οὐκέτι ἀγωνίζεται, πρὸς δὲ τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγών ἐστι. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυκλέους χωρίου ἐξούλης.

Αὐτόχθονες, οἱ Ἀθηναῖοι. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Μόνοι γὰρ τῶν πάντων αὐτόχθονες ὑμεῖς. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Θεῶν κληθῆναί φησι αὐτοὺς αὐτόχθονας, ἐπεὶ τὴν χθόνα, τουτέστι τὴν γῆν, ἀργὴν οὖσαν, πρῶτοι εἰργάσαντο· οἱ δὲ, διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐπήλυδας· ὁ δὲ Πίνδαρος, καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς φασιν, Ἐριχθόνιον ἐξ Ἡφαίστου καὶ Γῆς φανῆναι. αὐτόχθονες δὲ καὶ Ἀρκάδες ἦσαν, ὡς Ἑλλάνικός φησι, καὶ Αἰγινῆται, καὶ Θηβαῖοι.

Ἀφαίρεσις, ἰδίως λέγεται ἡ εἰς ἐλευθερίαν. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας.

P. 58. Ἀφαρεὺς, οὗτος Ἱππίου μὲν ἦν υἱὸς, ἐνομίζετο δὲ Ἰσοκράτους.

Ἀφανὴς οὐσία καὶ φανερά. ἀφανὴς μὲν, ἡ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύεσι. φανερὰ δὲ, ἡ ἔγγειος. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἱπποθέρσην.

Ἀφεὶς καὶ ἀπαλλάξας. τὸ μὲν ἀφεὶς, ὅταν ἀπολύσῃ τίς τινα τῶν ἐγκλημάτων ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπαλλάξας, ὅταν πείσῃ τὸν ἐγκαλοῦντα ἀποστῆναι καὶ μηκέτι ἐγκαλεῖν. Δημοσθένης ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἀφίησι μέν τις αὐτῶν μόνων ὧν ἂν ἐγκαλῇ. ἀπαλλάττει δὲ, ὅταν μηδὲ ἄλλον τινὰ λόγον ὑπολίπηται ἑαυτῷ πρὸς τὸν ἐγκαλούμενον. Δημοσθένης ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ. Ἵν' ἀπαλλαγή τις αὐτῷ γένηται παρ' ὑμῶν κυρία.

Ἀφεὶς τὴν ὑστέραν, τὸν πόδα διώκει. Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ τειχους πρώτῳ. παροιμία ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ σπουδαιότερα, καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων. ὑστέ-
P. 59. ραι δὲ εἰσι ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς μεταχειρίζεται τὰ κέρας.

Ἀφ' Ἑστίας, ἀπὸ τῆς οἰκίας. καὶ ἀφ' Ἑστίας μυεῖσθαι. Ἰσαῖος

ἐν

Digitized by Google

ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. Ὁ ἀφ' Ἑστίας μυούμενος Ἀθη-
ναῖος ἦν πάντως, καὶ ὁρῶ δὲ Λάκων ἐμυεῖτο.

Ἀφορμὴ, ὅταν τις ἀργύριον δῷ ἐνθήκην, ἀφορμὴ καλεῖ-
ται ἰδίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἀφοσιῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφανίζω. Αἰσχίνης κατὰ
Κτησιφῶντος. τὸ δὲ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ
ὁσίας ἕνεκεν, ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρ-
μωνα.

Ἀφροδίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος.

Ἀφύας, Ὑπερίδης κατ' Ἀρισταγόρας. ἔστι δὲ καὶ ὀνόματα
ἑταιρῶν γυναικῶν ἀδελφῶν δύο.

Ἀχαριστεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι. οὕτως Ἀντιφῶν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ. P. 60.

Βαλβὶς, Ἀντιφῶν περὶ ὁμονοίας. ἡ ἀρχή. εἴρηται δὲ
ἀπὸ τῶν δρομέων. ἡ γὰρ ὑπὸ τὴν ὕσπληγγα γινομένη
γραμμὴ, διὰ τὸ ἐπὶ ταύτης βεβηκέναι τοὺς δρομέας,
βαλβὶς καλεῖται.

Βάραθρον, ὄρυγμα, εἰς ὃ ὁ δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος τοὺς
ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐνέβαλλον. Δημοσθένης δὲ ἐν
Φιλιππικοῖς, οὐ κυρίως αὐτὸ λέγει, ἀλλ' ἐκ μεταφο-
ρᾶς· οἷον ἐν τῷ ὀλέθρῳ.

Βάσανος, Ἀντιφῶν. λίθος οὕτω καλεῖται, ᾗ τὸ χρυ-
σίον παρατριβόμενον δοκιμάζεται. Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ
κατ' Ἀντίου, τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βα-
σανιζομένων, καὶ ἀναγραφομένων, βασάνους ὠνό-
μασε.

Βασανίσας, ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προ-
ξένου. πολὺ δὲ ἐστὶ τοὔνομα ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου
παρ' Ἀττικοῖς.

Βασιλικὴ διαδρομή. ἔοικεν ἡ γινομένη διαδρομὴ τοῦ βασι- P. 61.

λέως παρόντος, ὥσπερ εἷς ἐστι τῶν Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων, βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖται. Δείναρχος κατὰ Πυθέου.

Βασίλειος στοά, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος πρώτῳ. δύο εἰσὶ στοαὶ παρ' ἀλλήλας· ἥ τε τοῦ Ἐλευθερίου Διός, καὶ ἡ βασίλειος. ἔστι δὲ καὶ τρίτη τις, ἡ πάλαι μὲν Ἀνάκτιος καλουμένη, Ποικίλη δὲ μετονομασθεῖσα.

Βασκαίνει, ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται καὶ μέμφεται καὶ συκοφαντεῖ. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες οὐκ ἔστι πολίτευμα ἐμόν, ἀντὶ τοῦ φιλαίτιον καὶ συκοφαντικόν.

Βάταλος, βδελυρός, αἰσχρός. Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ παραπρεσβείας, οὕτως τὸν Δημοσθένην ὠνόμασε. κεκωμῴδηται γὰρ ἐπὶ μαλακίᾳ. Εὔπολις δὲ τὸν πρωκτὸν βάταλον λέγει. μή ποτε οὖν ἔνθεν τοὺς κιναίδους βατάλους καλοῦσι.

P. 62. Βαυβοῦς. Βαυβώ, ὄνομα γυναικός.

Βεβαιώσεως, δίκης ὄνομά ἐστιν, ἣν δικάζονται οἱ ὠνησάμενοί τι τῷ πωλουμένῳ, ἂν ἕτερος μὲν ἀμφισβητῇ τοῦ πραθέντος, ὃς δὲ μὴ βεβαιοῖ. ἐνίοτε καὶ ἀρραβῶνος μόνου δοθέντος, εἶτα ἀμφισβητήσαντος τοῦ πεπρακότος, ἐλάγχανε τὴν τῆς βεβαιώσεως δίκην ὁ τὸν ἀρραβῶνα δοὺς τῷ λαβόντι. Λυσίας ἐν δυσὶ λόγοις.

Βησαιεῖς, Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Φιλοκράτην συμβολαίου ἀπολογίᾳ. δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος ἡ Βῆσα.

Βιαίων, ὄνομα δίκης κατὰ τῶν βίᾳ πραττόντων ὁτιοῦν· ὁ δὲ ἁλοὺς, ἀποτίνει εἰς τὸ δημόσιον ἴσον τῷ ἑλόντι. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς Λυσιακοῖς φερόμενοι λόγοι Βίαιοι. καὶ δῆλον ὅτι οὐκ ἐπὶ φθορᾷ παρθένων μόνον, οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε ἡ δίκη ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων.

Βλιμάζειν, τὸ ταῖς χερσὶ διαθλίβειν, καὶ τὸ τὰ κρέα θλίψαι, βλίσαι λέγεται.

Βοη-

Digitized by Google

Βοηδρόμια, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἑορτή τις Ἀθήνησιν οὕτω καλουμένη, ἥν φησι Φιλόχορος ἐν δευτέρᾳ νενομίσθαι, ἐπειδὴ Ἴων ὁ Ξούθου ἐβοήθησε σπουδῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος, Ἐρεχθέως βασιλεύοντος. βοηδρομεῖν γὰρ τὸ βοηθεῖν ὠνομάζετο· τουτέστιν, ἐπὶ μάχην δραμεῖν. P. 63.

Βόθυνος, τόπος τις ἰδίως οὕτω καλούμενος ἐν τῇ Ἱερᾷ ὁδῷ. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα περὶ ἐγγύης, μνημονεύει τοῦ τόπου. καὶ εἶδος ἀστέρος.

Βολεῶνες. ὁ τόπος ὅπου ἡ κόπρος βάλλεται τῶν βοῶν, καὶ τῶν ὑποζυγίων, καὶ τῶν προβάτων, βολεὼν καλεῖται. Νίκανδρος ἐν τρίτῃ Ἀττικῆς διαλέκτου. βολεῶνας ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, εἰς οὓς τὰ κόπρια ἐκφέρεται.

Βομβυλιός, ζῶον παραπλήσιον μελίττῃ, ὠνομασμένον ἀπὸ τοῦ βόμβου. Ἰσοκράτης ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ.

Βουλαία, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους ἐνδείξει. Μαρτύρομαι τὴν Ἑστίαν τὴν Βουλαίαν, οἷον τὴν ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένην.

Βουλεία, τὸ ἐκ τῆς βουλῆς ὄντα πρᾶττειν, ἃ τοῖς βουλευταῖς προσήκει. Δείναρχος, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. P. 64.

Βουλεύσεως, ἐγκλήματος ὄνομα ἐπὶ δυοῖν ταττόμενον πραγμάτων. τὸ μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν ἐξ ἐπιβουλῆς τίς τινι κατασκευάσῃ θάνατον· ἐάν τε ἀποθάνῃ ὁ ἐπιβουλευθεὶς, ἐάν τε μή. τὸ δὲ ἕτερον, ὅταν ἐγγεγραμμένος ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ αὐτὸς δικάζηταί τινι, ὡς οὐ δικαίως αὐτὸν ἐγγεγραφότι. τοῦ μὲν οὖν προτέρου μάρτυς Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην, ἐπὶ Παλλαδίῳ λέγων εἶναι τὰς δίκας. Δείναρχος δὲ ἐν τῷ κατὰ Πιστίου, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, τῷ Ἰσαίῳ συμφωνεῖ. περὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ἐγκλήματος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος πρώτῳ, Ὑπερί-

Ὑπερείδης δ' ἐν τῷ καθ' Ἀθηνογένους πρώτῳ, ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς τὰ χρήματα, ἰδίως κέχρηται τῷ ὀνόματι.

Βουτάδης. δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς Βουτεία, ἀφ' ἧς οἱ δημόται Βουτάδαι.

P 65. Βούτης, οὗτος εἶχε τὴν ἱερωσύνην· καὶ οἱ ἀπὸ τούτου, Βουτάδαι, καὶ Ἐτεοβουτάδαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ Βούτου. τὸ γὰρ ἐτεὸν, τὸ ἀληθὲς δηλοῖ. Ὅμηρος,

--- εἰ ἐτεὸν ἔτι σός εἰμι.

Βουφόνια, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. ἑορτή τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις.

Βούχετα, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶν ἑβδόμῳ. πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, πληθυντικῶς οὐδετέρως λεγομένη, ἣν Φιλοστέφανος ἐν τοῖς Ἠπειρωτικοῖς ὠνομάσθαι φησὶ, διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖσε, κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν.

Βοώνης, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ὅτι λαμπρὸς ἦν ὁ βοώνης, καὶ αἱ μέγισται ἀρχαὶ ἐπὶ τούτῳ ἐχειροτονοῦντο.

Βρυτίδαι, ὄνομα γένους Ἀττικοῦ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

Βωμολοχεύεσθαι. κυρίως ἐλέγοντο βωμολόχοι, οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες, καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες, ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταί τε καὶ μάντεις. Φερεκράτης Τυραννίδι.

Κᾆτα, ἵνα μὴ πρὸς τοῖς βωμοῖς πανταχοῦ
P. 66. Ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα,
Ἐποίησεν ὁ Ζεὺς καπνοδόκην μεγάλην πάνυ.

ἐκ μεταφορᾶς δὲ τούτων ἐλέγοντο βωμολόχοι, δυσκο-
λοί

λοί τινες ἄνθρωποι καὶ ταπεινοί, καὶ πᾶν ὁποιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει. διὰ δὲ παίζειν τι καὶ σκώπτειν. Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ. Χαριεντίζῃ καὶ καταπαίζεις ἡμῶν, καὶ βωμολοχεύῃ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Γαληψός· Ἀντιφῶν κατὰ Λαισποδίου. πόλις Θρᾴκης, ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαληψοῦ τοῦ ἐκ Θάσου καὶ Τηλέφης, ὡς Μαρσύας ὁ νεώτερος.

Γαμηλία, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, καὶ Ἰσαῖος, καὶ Δίδυμος ὁ γραμματικός, ἐν μὲν τοῖς Ἰσαίου ὑπομνήμασί φησιν εἶναι τὴν Γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις διδομένην, παρατιθέμενος λέξιν Φανοδήμου, ἐν ᾗ οὐδὲν τοιοῦτον γέγραπται. ἐν δὲ τοῖς εἰς Δημοσθένην, ὁ αὐτὸς πάλιν Γαμηλίαν φησὶν εἶναι, τὴν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγὴν τῶν γυναικῶν, οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τῆς ἐξηγήσεως παραθέμενος. P. 67.

Γάνος θηλυκῶς, καὶ Γανιάδα, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. χωρία ἐστὶ Θρᾳκικά, ὡς Ἀρτεμίδωρος.

Γεισίπους καὶ Γεισιπόδισμα καὶ Γεισιποδίζειν. τὸ ἐξέχον τοῦ δοκοῦ, ἐφ' οὗ τὸ γεῖσόν ἐστι, γεισίπους καλεῖται καὶ γεισιπόδισμα· καὶ γεισιποδίζειν τὸ τοῦτο ποιεῖν. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνας.

Γεννῆται, οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες. διῃρημένων γὰρ ἁπάντων τῶν πολιτῶν κατὰ μέρη, τὰ μὲν πρῶτα καὶ μέγιστα μέρη ἐκαλοῦντο φυλαί. ἑκάστη δὲ φυλὴ τριχῇ διῄρητο, καὶ ἐκαλεῖτο ἕκαστον μέρος τούτων, τριττὺς καὶ φρατρία. πάλιν δὲ τῶν φρατριῶν ἑκάστη διῄρητο εἰς γένη τριάκοντα, ἐξ ὧν αἱ ἱερωσύναι ἑκάστοις προσήκουσαι ἐκληροῦντο. ἔστι δὲ παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων τοὔνομα, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Ἰσαῖος ἐν

τῷ

Digitized by Google

τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου, τοὺς συγγενεῖς Γεννήτας
ὠνόμασεν· οὐχ οἱ συγγενεῖς μέντοι ἁπλῶς, καὶ οἱ ἐξ
P. 68. αἵματος Γεννῆταί τε καὶ οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἐκαλοῦν-
το, ἀλλ' οἱ ἐξ ἀρχῆς εἰς τὰ καλούμενα Γένη κατανεμη-
θέντες. Φιλόχορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ φησὶ, πρότερον
ὁμογαλάκτας ὀνομάζεσθαι, οὓς νῦν Γεννήτας καλοῦ-
σιν.

Γεραιραὶ, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερωμέναι γυναῖκες. Δημοσθέ-
νης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

Γερανία, Λυσίας ἐν ἐπιταφίῳ. ἔστι δὲ ὄρος Μεγαρίδος,
ὡς Διευχίδας.

Γέῤῥα, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Τούς τε ἐκ τῶν
σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεῖργον, καὶ τὰ γέῤῥα ἐνεπίμ-
πρασαν. Περσικὰ μέν τινα ὅπλα τὰ γέῤῥα ἐστὶ, καθὰ
καὶ Ἡρόδοτός φησιν. ἤδη δὲ καταχρηστικῶς καὶ ἅπαν
σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον εἴη, εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης,
γέῤῥον ἐλέγετο. νῦν γοῦν τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα, καὶ
παρακαλύμματα ἐμπιπρᾶσθαί φησιν ὁ Δημοσθένης,
ὑπὲρ τοῦ μὴ συνεστάναι περὶ τὰ ὤνια ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, μηδὲ
πρὸς ἄλλοις τισὶ τὰς διατριβὰς ἔχειν. ἐν δὲ τῷ κατὰ
Νεαίρας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, φησὶν οὕτω. τοὺς δὲ πρυ-
τάνεις κελεύειν τιθέναι τοὺς καδίσκους ὁ νόμος, καὶ τὴν ψῆ-
P. 69. φον διδόναι προσιόντι τῷ δήμῳ, πρὶν τοὺς ξένους εἰσιέ-
ναι, καὶ τὰ γέῤῥα ἀναιρεῖν. ἤτοι οὖν ταυτὸν τῷ ὑπὲρ
Κτησιφῶντος, ἢ τοιοῦτό τι ὑποληπτέον, ὡς παρὰ τοῖς
ἐκκλησιάζουσι πολίταις ἡ ψῆφος ὑπὸ τῶν πρυτανέων
ἐδίδοτο, πρὶν εἰσιέναι τοὺς ξένους, καὶ πρὶν ἀναιρεθῆναι
τὰ περιφράγματα. τουτέστι, πρὶν ἀναπετασθῆναι τῇ
ἐκκλησίᾳ, παντὶ τῷ εἰπεῖν βουλομένῳ.

Γεωφάνιον, χωρίον, ἐν ᾧ γῆς μέταλλον. περὶ δὲ τοῦ ἐν Σά-
μῳ γεωφανίου ὃν τρόπον ἐξευρέθη, Ἔφορος περὶ χω-
ρίων.

Γήπεδον.

Γήπεδον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. γήπεδόν ἐστι τὸ χωρίον, ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον τὸ γῇ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον. Πλάτων γοῦν ἐν πέμπτῳ νόμων φησίν· ὧν ἔλαχεν οἰκοπέδων, ἢ γηπέδων.

Γλαῦκος, ὄνομα κύριον. τὸ γένος Καρύστιος.

Γλυκέρα, ἑταίρα τίς.

Γνῶσις, ἀντὶ τοῦ κρίσις. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος.

Γναφεὺς, τοῦτον οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ ἔλεγον· κοινὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ, κνάφος δέ ἐστιν ἀκανθῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. τοῦτον οἱ νεώτεροι διὰ τοῦ γ λέγουσι παρὰ τὴν γνάψιν. κναφεὺς μὲν οὖν παρὰ τὸ κνῶ, ὃ σημαίνει τὸ ξύω. καὶ Ὅμηρος, P. 70.

-- ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν
Κνήσι χαλκείῃ.

γναφεὺς δὲ, παρὰ τὴν τῶν φάρους γνάψιν. ἤ τις ἐστὶ παρὰ τὸ γάνος τὸ λαμπρόν.

Γοργύρα, τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα. Δείναρχος, Αἰσχίνης. ἔστι καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τρίτῃ.

Γραμματεὺς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ὁ γραμματεὺς πῶς τε καθίστατο καὶ τί ἔπραττεν. ὡς τῶν γραμμάτων τέ ἐστι κύριος, καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ γινόμενα φυλάττει, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἀντιγράφεται, καὶ παρακάθηται τῇ βουλῇ, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Γραφεὺς, ἀντὶ τοῦ ζωγράφος. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. καὶ γράφειν δὲ τὸ ζωγραφεῖν ἔλεγον.

Γραφὴ, δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα. οὐ μόνον δὲ ὅταν ψηφίσματος, ἢ νόμου κατηγορῇ τις, παρανόμων γραφὴν ἀποφέρεσθαι καὶ γράφεσθαι λέγεται. ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλοις πολλοῖς ἀδικήμασιν, ὅταν ἡ δημοσία, ἢ ὡς ἐπὶ P. 71.

δημοσίοις αὐτοῖς ἐγκαλῇ τις. πολὺ δὲ τοὔνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσι. Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος.

Γρυπάνιον. Ἀντιφῶν ἀληθείας δευτέρῳ· Καῖον γὰρ τὴν γῆν καὶ σωπῆκον γρυπάνιον ποιεῖ. καὶ Μελάνθιος ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος εἰπὼν, Σεισμὸς γέγονε καὶ ἐγρύπεν ἡ γῆ. Διονύσιος μὲν οὖν ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν δευτέρῳ ὀνομάτων, γρυπανεῖν ἐστί φησι, τὸ γρυποῦσθαι, οἷον τὰ ἁπαλὰ ξυλύφια ὅταν κάμψαντες ἀφῶμεν. μή ποτε δὲ ἐμφαίνουσιν οἱ συγγραφεῖς, ὡς γινομένης κατὰ τοὺς σεισμοὺς γρυπότητός τινος περὶ τὴν γῆν.

Γρύλλος, Υπερείδης ἐν τῷ πρὸς Ἐπικλέα περὶ οἰκίας. Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ υἱοὶ, Γρύλλος, καὶ Διόδωρος. ἐπελεύτησε δὲ οὗτος ἐν Μαντινείᾳ μαχόμενος.

Γύλιος, σκεῦος στρατιωτικὸν πλεκτὸν, εἰς ὃ ἐνετίθεσαν τὰ ἐπιτήδεια, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης δηλοῖ ἐν Εἰρήνῃ.

Γύλιππος, ὄνομα κύριον, Λακεδαιμόνιος.

Γύλων, ὄνομα κύριον.

P. 72. Γωνιασμὸς, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου. Ἐστι δὲ κάμψαντι τοῦ τείχους (ὦ βουλὴ) γωνιασμὸς ἐν ἀριστερᾷ καὶ ἀπροχωρία. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις,

Λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμούς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ. ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Δαιδάλου ποιήματα, ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας.

Δάδεια, ὄνομα κύριον.

Δάμων, ὄνομα κύριον, διδάσκαλος Περικλέους.

Δάοχος, Δημοσθένης. εἷς οὗτος τῶν πεπεισμένων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πράγματα.

Δαρεικὸς, Λυσίας ἐν τῷ καθ' Ἐρατοσθένους ἑνὸς τῶν τριάκοντα. εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατῆρες οἱ Δαρεικοὶ, ἠδύνατο

δὲ

δ' ὁ εἷς ταυτὸ ὅπερ καὶ ὁ χρυσοῦς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενος. ἐκλήθησαν δὲ Δαρεικοὶ, οὐχ ὡς οἱ πλεῖστοι νομίζουσιν, ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρὸς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως. λέγουσι δέ τινες δύνασθαι τὸν δαρεικὸν, ἀργυρᾶς δραχμὰς εἴκοσι, ὡς τοὺς πέντε Δαρεικοὺς δύνασθαι μνᾶν ἀργυρίου.

Δατεῖσθαι, τὸ μερίζεσθαι. οἱ δὲ δατηταὶ, οἱονεὶ μερισταί. τὸ P. 73.
δὲ, εἰς Δατητῶν αἵρεσιν, εἶδός τι δίκης ἐστίν. ὁπότε γὰρ κοινωνοῖέν τινες ἀλλήλοις, καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διανέμεσθαι τὰ κοινὰ, οἱ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις, προσκαλούμενοι εἰς Δατητῶν αἵρεσιν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον, εἰ γνήσιος. καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Δατὸς, πόλις ἐστὶ Θρᾴκης σφόδρα εὐδαίμων. ἀπὸ ταύτης γοῦν ἐλέγετό τις καὶ παροιμία, Δατὸς ἀγαθῶν. δεδηλώκασι δὲ περί τε αὐτῆς, καὶ τῆς παρακειμένης χώρας, ὅτι μὲν τὸ Δατὸν οὐδετέρως λέγοντες, ὅτι δὲ τὴν Δατὸν θηλυκῶς· ὡς ἀεὶ Ἔφορος ἐν τῇ τετάρτῃ. ἅπαξ δ' ἀρρενικῶς τὸν Δατὸν Θεόπομπος τρίτῃ Φιλιππικῶν. μετωνομάσθη μέντοι ἡ πόλις τῶν Δατηνῶν, Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως κρατήσαντος αὐτῆς· ὡς Ἔφορός τέ φησι, καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ. P. 74.

Δεήσεις, ἀντὶ τοῦ ἐνδείας. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ.

Δεῖγμα, κυρίως μὲν τὸ δεικνύμενον, ἀφ' ἑκάστου τῶν πωλουμένων· ἤδη δὲ καὶ τόπος τις ἐν τῷ Ἀθήνησιν ἐμπορίῳ, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζετο, οὕτως ἐκαλεῖτο. ἔστι δὲ τὸ ἔθος Ἀττικὸν, τὸ σημαίνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ, τοὺς τόπους αὐτούς. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχήματος. καὶ Λυσίας.

Δειπνοφόρος, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. λέγεται δὲ καὶ τὰς Δειπνοφόρους καταλέγεσθαι νῦν, ὅτι αἱ τῶν κατακεκλειμένων παίδων μητέρες εἰσέπεμπον καθ' ἡμέραν αὐτοῖς

προφὴν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ἐν ᾧ διητῶντο, καὶ αὐταὶ συνῆσαν ἀσπαζόμεναι τοὺς ἑαυτῶν.

Δειραδιώτης, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς Δειράδες, ἀφ' οὗ ὁ δημότης, Δειραδιώτης.

Δεινῶ, ἀντὶ τοῦ δεινήσει. Ἀντιφῶν ἀληθείας δευτέρῳ.

Δεκάζων, Ἰσοκράτης περὶ τῆς εἰρήνης. ὅ, τί ποτε τοῦτ' ἐστὶ δῆλον ἅπασιν. Ἐρατοσθένης δὲ ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀρχαίας
P. 75. κωμῳδίας, πόθεν τὸ πρᾶγμα εἴρηται, δηλοῖ οὕτω λέγων. Λύκος ἐστὶν Ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις, τοῦ θηρίου μορφὴν ἔχων, πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γιγνόμενοι συνεστρέφοντο, ὅθεν εἴρηται Λύκου δεκάς. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, Ἄνυτόν φησι καταδεῖξαι τὸ δεκάζειν τὰ δικαστήρια.

Δέκα καὶ δεκαδοῦχος, Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. Ἦρχον μὲν γὰρ οἱ Δέκα, οἱ μετὰ τοὺς Τριάκοντα καταστάντες. περὶ τῆς μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν Τριάκοντα Ἀθήνησι χειροτονηθέντων ἀνδρῶν Δέκα, καὶ τῶν ἑξῆς, εἴρηκεν Ἀνδροτίων ἐν τῇ τρίτῃ. ἐκαλεῖτο μέντοι τούτων ἕκαστος τῶν ἀρχόντων, Δεκαδοῦχος, ὡς δῆλον ποιεῖ Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Διογένους κλήρου.

Δεκαδαρχία, Ἰσοκράτης. τὰς μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας πόλεσι Δεκαδαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί· ὁ μέντοι Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο τοὔνομα. φησὶ γὰρ ὅτι Λακεδαιμόνιοι δέκα μόνον ἄνδρας κυρίους ἑκάστης πόλεως ἐποίη-
P. 76. σαν· Φίλιππος μέντοι παρὰ Θετταλοῖς Δεκαδαρχίας οὐ κατέστησεν, ὡς γέγραπται ἐν τῷ ἕκτῳ Φιλιππικῶν Δημοσθένους, ἀλλὰ Τετραρχίας.

Δεκατεύειν. Δημοσθένης καὶ Ἀνδροτίων. Οὐ γὰρ αὐτοὺς δεκατεύοντες, ἀντὶ τοῦ τὴν δεκάτην εἰσπραττόμενοι καὶ οἷον λαφυραγωγοῦντες. τὰ γὰρ ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα, ἐδεκάτευον τοῖς θεοῖς. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Μέδον-

Μέδοντος, περί τινος παρθένου λέγοντος οὕτως· Οὐ δεκατεῦσαι ταύτην οὐδὲ μυῆσαι· Δίδυμος ὁ γραμματικὸς περὶ τούτου βιβλίον γράψας φησὶν, ὅτι τὸ δεκατεῦσαι Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Φρυνίχου θυγατρὸς, ἀρκτεῦσαι εἴρηκεν. δεκατεῦσαι μέντοι φησὶν ἐλέγετο κυρίως τὸ καθιεροῦν, ἐπειδήπερ ἔθος ἦν Ἑλληνικὸν, τὰς δεκάτας τῶν περιγινομένων, τοῖς θεοῖς καθιεροῦν. ἴσως δὲ τὸ ἀρκτεῦσαι, δεκατεῦσαι εἴρηκεν ὁ ῥήτωρ, ἐπειδὴ αἱ δεκέτιδες ἤρκτευον.

Δεκατευτὰς, ἀντὶ τοῦ τελώνας, τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ. ὅτι δὲ ἦν τελώνιον ἡ δεκάτη, δεδήλωκε Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν τελῶν.

Δεκατηλόγος, ὁ αὐτὸς τῷ δεκατευτῇ. P. 77

Δεκελεικὸς, Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἀπὸ μέρους τοῦ τελευταίου.

Δελφίνιον, χωρίον ἐν Χίῳ, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ. ἕτερον δ' ἐστὶν Δελφίνιον Ἀθήνησιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἔνθα ἦν καὶ τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν.

Δερκυλλίδας, Λακεδαιμονίων βασιλεύς.

Δερματικὸν, Λυκοῦργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται. δερματικὸν ἂν εἴη λέγων ὁ ῥήτωρ τὸ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγιγνόμενον ἀργύριον.

Δερμηστὴς, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Εὐπείθην. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ, ἐν ἑβδόμῳ τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφοκλέους ἐξηγούμενος, τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. μή ποτε δὲ μᾶλλον εἴη ἂν ὅς τις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμηστὴς, ὡς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ Μιλησιακῶν Ἀριστείδου.

Δευσοποιὸς, κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέγεται τοὔνομα
P. 78. τῆς ἐμμόνου καὶ ἀνεκπλύτου ἐχούσης τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς·
ἐκ μεταφορᾶς δὲ, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐχόντων
τὸ χρῶμα ἔμμονον καὶ πολυχρόνιον, τὸ δευσοποιὸν λέ-
γεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ Πλάτων διασαφεῖ ἐν
πέμπτῳ πολιτείας. Δίφιλος Σωτρόφοις,

> Ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ.
> Ταυτὶ γὰρ ἡμῖν δευσοποιὰ παντελῶς
> Τὰ πράγματα ἀποδέδειχε νῦν. ---

Δηλιασταὶ, οἱ εἰς Δῆλον ἐξελθόντες Θεωροί. Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου.

Δημαίνετος, ὄνομα κύριον.

Δήμαρχος, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Μόσχου. Ἄρχων τίς ἦν ὁ
Δήμαρχος· οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἑκάστῳ
δήμῳ χωρίων, ἔτι δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα
παρὰ τούτοις ἦν, καὶ συνῆγον τοὺς δήμους, ὁπότε δεή-
σειεν, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν· τούτους δὲ φησιν Ἀρι-
στοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ὑπὸ Κλεισθένους κατα-
στῆναι, τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον
P. 79. Ναυκράροις· ὅτι δὲ ἠνεχυρίαζον οἱ Δήμαρχοι, δηλοῖ
Ἀριστοφάνης ἐν Σκηναῖς καταλαμβανούσαις.

Δημόκοινος, ὁ δημόσιος βασανιστής. Ἰσοκράτης ἐν τῷ
τραπεζιτικῷ σχεδὸν ἐξηγήσατο τοὔνομα.

Δημοποίητος, ὁ ξένος μὲν ὢν τῇ φύσει, ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου
πολίτης γεγενημένος· ὃν δὲ τρόπον γίνονται τινες δημο-
ποίητοι, δεδήλωκε Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας,
εἰ γνήσιος.

Δημόσιοι, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. δημοσίους λέγουσι
τοὺς τῆς πόλεως δούλους. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου, Ἄν-
θρωπον δημόσιον οἰκέτην τῆς πόλεως.

Δημο-

Digitized by Google

Δημοτελῆ καὶ Δημοτικὰ ἱερὰ, διέφερον ἀλλήλων, καὶ Ὀργεωνικῶν, καὶ τῶν Γενικῶν, ὡς Δείναρχος δηλοῖ ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.

Δημοτευόμενος. δημοτεύεσθαί ἐστι, τὸ τοῦδέ τινος δήμου κοινωνεῖν, καὶ χρηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Φίλιππον ἀπολογίᾳ, εἰ γνήσιος.

Δημοφάνης, ὄνομα κύριον.

Διαγορεύων, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους, ἰδίως κέχρηται τῷ διαγορεύων, ἀντὶ τοῦ τὰ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. τὸ ἐναντίον γάρ ἐστι παρ' αὐτοῖς τῷ διαγορεύειν τὸ συναγορεύειν, ὥσπερ τὸ συμφέρεσθαι τῷ διαφέρεσθαι, P. 80.
καὶ τὸ συμπολιτεύεσθαι τῷ διαπολιτεύεσθαι, καὶ τὸ συμφωνεῖν τῷ διαφωνεῖν.

Διάγραμμα, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἐπικλέα. τὸ τιθέμενον ἐν ταῖς συμμορίαις ὁπόσον ἕκαστον ἄνδρα εἰσφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τίμησιν τῆς οὐσίας. περὶ δὲ τούτων, σαφέστατα δεδήλωκεν Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου περὶ διαγράμματος. διαγραφεὺς μέν τοι ἐστὶν, ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπὶ τῷ διακρῖναι πόσον ἕκαστος ἀνὴρ εἰσενεγκεῖν ὀφείλει, ὡς ὁ αὐτὸς πάλιν φανερὸν ποιεῖ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου.

Διαγραφὴ, ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομένων μετάλλων, δηλοῦσα διὰ γραμμάτων, ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέχρι τίνος πιπράσκεται πέρατος.

Διαγράψασθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου, εἰ γνήσιος. ἀντὶ τοῦ ἀνελέσθαι τὸ ἔγκλημα.

Διαγράψαντος, Δείναρχος κατὰ Λυκούργου. μή ποτε ἀντὶ τοῦ καταβαλόντος καὶ καταθέντος. ἔνιοι δὲ, ἀντὶ τοῦ διατραπέζης ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Διαδόσεις, τὰς ἐκ διαιρέσεως ἴσας ἐπιβαλλούσας δόσεις. P. 81.
Λυσίας.

Διακε-

Διακεχειρημένον, ἀντὶ τοῦ κατὰ μέρος δεδασμένον. Δημοσθένης κατ' Ἀφόβου.

Διάστασις, Ἀντιφῶν Ἀληθείας δευτέρῳ περὶ τῆς νῦν κρατούσης διαστάσεως, ἀντὶ τοῦ διακοσμήσεως τῶν ὅλων.

Διάθεσις, ἀντὶ τοῦ πρᾶσις Ἰσοκράτης Βουσίριδι. ἀντὶ δὲ τοῦ ἀποδεδόμεθα, διαθέμεθα εἶπεν Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς τὴν Καλλίου ἔνδειξιν καὶ ἀντὶ τοῦ διοίκησις. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. Ἀλλὰ εἰδότες τὴν διάθεσιν ἀκούουσιν. Φρύνιχος Τραγῳδοῖς, τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν φησι. καὶ γὰρ τὸ ῥῆμα διαθέσθαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ διοικῆσαι Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ Γυμνωθεῖσα δὲ ἀφορμῆς, πολλὰ ἂν καὶ καλὰ κακῶς διαθοῖτο. διαθέσθαι ἀντὶ τοῦ σωθῆναι, Ὑπερείδης κατὰ Δημοσθένους.

Διαιτηταί. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. εἰσὶ δὲ οἱ διαιτηταὶ, ἕτεροι τῶν δικαστῶν· οὗτοι μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκαζον ἀποδεδειγμένοις, καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἐφεσίμους ἔκρινον· οἱ δὲ διαιτηταὶ κλήρῳ πρότερον λαχόν-
P.82. τες, ἢ ἐπιτρεψάντων αὐτοῖς τῶν κρινομένων, τοῖς κρινομένοις διῄτων· καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε τοῖς ἀντιδίκοις, τέλος εἶχεν ἡ δίκη· εἰ δὲ μὴ, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προκλήσεις καὶ τὰς μαρτυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους, καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἑκατέρων ἐμβαλόντες εἰς καδίσκους καὶ σημηνάμενοι, παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγεῦσι τῶν δικῶν. λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης, Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Διαστῆσαι, ἀντὶ τοῦ διαταράξαι, καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς Μεταστάσεως. Μένανδρος Χήρᾳ,

Βοῶν ποιείτω τὴν πόλιν διάστατον.

Διάληξις, διαλαγχάνειν μέν ἐστι τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ·

δια-

διάληξις δὲ τὸ πρᾶγμα. Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου.

Διὰ μέσου τείχους, Ἀντιφῶν πρὸς Νικοκλέα, τριῶν ὄντων
τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Τρι-
φάλητι, τοῦ τε Βορείου, καὶ τοῦ Νοτίου, καὶ τοῦ Φαληρικοῦ,
διὰ μέσου τούτων ἐλέγετο τὸ Νότιον, οὗ μνημονεύει καὶ
Πλάτων ἐν Γοργίᾳ.

Διαμεμετρημένη ἡμέρα, μέτρον τί ὕδατός ἐστι, πρὸς με-
μετρημένον ἡμέρας διάστημα ῥέον· ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Πο- P. 83.
σιδεῶνι μηνί· πρὸς δὴ τοῦτο ἠγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ
περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες· διενέμετο δὲ εἰς τρία μέρη τὸ
ὕδωρ, τὸ μὲν τῷ διώκοντι· τὸ δὲ τῷ φεύγοντι· τὸ τρίτον
τοῖς δικάζουσι. ταῦτα δὲ σαφέστατα αὐτοὶ οἱ ῥήτορες δε-
δηλώκασιν, ὥσπερ καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.
Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, διδάσκει περὶ
τούτων. σκεπτέον τὸ παρὰ Ἰσαίῳ ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ
Δημοφάνους, πῶς μεμετρημένης τῆς ἡμέρας, ὅτι μέν
φασι χωρὶς ὕδατος γίνεσθαι τοὺς ἀγῶνας, ὅτι δὲ πρὸς
ὕδωρ.

Διάμετρον, τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος. Δεί-
ναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ.

Διαμαρτυρία καὶ διαμαρτυρεῖν. τρόπος τίς ἐστι παραγρα-
φῆς ἡ διαμαρτυρία. πρὸ γὰρ τοῦ εἰσαχθῆναι τὴν δίκην
εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξῆν τῷ βουλομένῳ διαμαρτυρῆσαι,
ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη, ἢ οὐκ εἰσαγώγιμος· δια-
φέρει δὲ τῆς παραγραφῆς, τῷ τὴν διαμαρτυρίαν γίνεσθαι οὐ
μόνον ὑπὸ τῶν φευγόντων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων·
καὶ πρότερόν γε τῷ διώκοντι ἦν προβάλλεσθαί τινα μαρ-
τυροῦντα εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, καὶ περὶ τούτου P 84
πρότερον ἐγίνετο ἡ κρίσις πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτυρήσαν-
τα, οὐ πρὸς τὸν ἐξαρχῆς δικαζόμενον· εἰ δὲ μὴ προὐβάλ-
λετο μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἐξῆν τῷ φεύγοντι προσ-
αγαγεῖν τινα μαρτυροῦντα μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δί-

 κην,

κλῆ, καὶ πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐγίνετο· ἐπεσκήπτοντο δὲ ψευδομαρτυριῶν καὶ ταῖς διαμαρτυρίαις, ὥσπερ καὶ ταῖς μαρτυρίαις. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Ἀριστόδημον διαμαρτυρίᾳ, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ πρὸς Πύθωνα ἀποστασίου φησὶν, ὅτι οὐχ οἷόν τε διαμαρτυρεῖν οὐσίαν. ὁ Ὑπερείδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας ἀποστασίου δευτέρῳ φησὶν, ὡς οἱ νόμοι κελεύουσι διαμαρτυρεῖν ἐπὶ ταῖς γραφαῖς τῆς τοῦ ἀποστασίου τὸν βουλόμενον, ὁμοίως τῶν ξένων καὶ τῶν ἐπιχωρίων. μήποτ' οὖν ἐν μὲν ταῖς τοῦ ἀποστασίου δίκαις κεκώλυται διαμαρτυρεῖν οἱ ξένοι, ἐν δὲ ταῖς τοῦ ἀπροστασίου οὐ κεκώλυται. Δείναρχος μέντοι διαμαρτυρῆσαι τεθεώρηκεν, οὐκ ἐπὶ τοῦ μαρτυρήσαντος αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ
P 85. τοῦ παρασχόντος τινὰ διαμαρτυρήσαντα, ἐν τῇ διαμαρτυρίᾳ, περὶ τοῦ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὴν Ἀριστοφῶντος θυγατέρα. οὕτως δὲ ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Ἡδύλης, καὶ τὸν τρόπον διαγράφει τῆς διαμαρτυρίας.

Διασκευάσασθαι, ἀντὶ τοῦ σκευάσασθαι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην.

Διαστίζους, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. ἐοίκασιν ὠνομάσθαι παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διαστίζεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἵν' ἀκακούργητοι μᾶλλον ὦσι. Μένανδρος Πωλουμένοις.

Διαχειροτονία, διάκρισις τῆς χειροτονίας ἐν πλήθει γινομένης. Δημοσθένης ἔν τε τῷ κατὰ Τιμοκράτους, καὶ κατὰ Ἀνδροτίωνος.

Διαψήφισις, ἰδίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐξετάσεων, αἳ γίγνονται περὶ ἑκάστου τῶν δημοτευομένων, εἰ τῷ ὄντι πολίτης καὶ δημότης ἐστὶν, ἢ παρεγγέγραπται ξένος ὤν. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. ἐντελέστατα δὲ διείλεκται περὶ τῶν διαψηφίσεων, ὡς γεγόνασιν ἐπὶ Ἀρχίου ἄρχοντος, Ἀνδροτίων ἐν τῇ Ἀτθίδι, καὶ Φιλόχορος ἐν ἕκτῃ τῆς Ἀτθίδος.

Διδάσκαλος, ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς ποιητὰς τῶν διθυράμβων, ἢ τῶν κωμῳδιῶν, ἢ τῶν τραγῳδιῶν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Χορευτοῦ, Ἔλαχον, φησι, Παντακλέα διδάσκαλον· ὅτι γὰρ ὁ Παντακλῆς ποιητής, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις. πολὺ δέ ἐστιν καὶ τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τοὔνομα ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου. P. 86.

Διεγγύησιν, ἀντὶ τοῦ καθίστησιν ἐγγυητῶν. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους· ἐν δὲ τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, φησὶ διεγγυηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Στεφάνου.

Διεκωδώνισε. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας, ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξέτασεν. ἡ δὲ μεταφορά, ἤτοι ἀπὸ τῶν περιπολούντων σὺν κώδωσι νυκτὸς τὰς φυλακάς. Εὐριπίδης Παλαμήδει· ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τοὺς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος, ὡς Ἀρίσταρχος.

Δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἀντιφῶν περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. Τηλεκλείδης δὲ ἐν τῷ Πρυτανείῳ, δι' ἡμέρας εἶπεν, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Διεσπουδασάμην, ἀντὶ τοῦ διὰ σπουδῆς ἐποιησάμην, ἢ ἀντὶ τοῦ διεπραξάμην. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα περὶ ἐγγύης. P. 87.

Διεσκαριφησάμεθα, ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν· σκάριφον γάρ ἐστι τὸ κάρφος καὶ φρύγανον. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ, Διεσκαριφησάμεθα· σκαριφήσασθαι γάρ ἐστι, τῷ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν.

Διετείνοντο, ἰδίως Ἀντιφῶν τοῦτ' ἔταξεν ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου, ἀντὶ τοῦ διὰ συντόνου σπουδῆς ἀπηρνήσαντο.

Διήλλαξεν, ἀντὶ τοῦ μετήλλαξεν, ἐτελεύτησε. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας.

Διῆρξα, ἀντὶ τοῦ διὰ τέλους ἦρξα. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν ἀπολογίᾳ.

Διϊπόλια, ἑορτή τις ἣν Ἀθήνησι τὰ Διϊπόλια. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Χορευτοῦ.

Δικαιογένης, τραγῳδίας οὗτος ποιητὴς καὶ διθυράμβους ἔγραψε.

Δικαιόπολις, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. πόλις ἐν τῇ Θρᾴκῃ πλησίον Ἀβδήρων. τυχὸν δὲ καὶ ἑτέρα τίς ἐστι Δικαιόπολις.

P. 88. Δικαίωσις. Λυσίας ἐν τῷ περὶ στρατιώτου, εἰ γνήσιος. καὶ μάλα τὰς δικαιώσεις φησὶν ἀντὶ τοῦ δικαιολογίας. ὁ μέντοι Θουκυδίδης πολλάκις τὴν δικαίωσιν ἐπὶ τῆς κολάσεως τάττει.

Δίκη, σημαίνει καὶ ἄλλα τὸ ὄνομα· ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων, ὃ σαφὲς ποιεῖ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος.

Διοικεῖν, ἀντὶ τοῦ διαιρήσειν, ὥστε μὴ ἐν ταυτῷ πάντας οἰκεῖν, ἀλλὰ χωρὶς καὶ κατὰ μέρος. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς.

Διοπεύων, Δημοσθένης ἐν τῷ εἰς τὴν Λακρίτου. Δίοπος λέγεται νεὼς, ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων τὰ κατὰ τὴν ναῦν, ὁ καθ' ἡμᾶς λεγόμενος ἐπίπλους.

Διόπιθος, ὄνομα κύριον, ναύαρχος Ἀθηναίων.

Διόφαντος, ὄνομα κύριον.

Διωλύγιον, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα. πράγματα διωλύγια, ἀντὶ τοῦ μεγάλα. καὶ Πλάτων.

Διωμοσία, κυρίως ἡ παρὰ τῶν διαδικαζομένων. Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους.

P. 89. Δοκιμασθεὶς, ἀντὶ τοῦ εἰς ἄνδρας ἐγγραφεὶς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων δοκιμασθῆναι, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει δηλοῖ. ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων, κἂν μηδ' ἥντιναοῦν ἀρχὴν ἦρχον· ἐξητάζετο γὰρ αὐτῶν ὁ βίος ἐνίοτε, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου φησί.

Λυ-

Λυκοῦργος δ' ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως, τρεῖς δοκιμασίας κατὰ τὸν νόμον φησὶ γίνονται· μία μὲν, ἣν οἱ Εννέα Αρχοντες δοκιμάζονται· ἑτέρα δὲ, ἣν οἱ ῥήτορες· τρίτη δὲ, ἣν οἱ Στρατηγοί. λέγει μέντοι ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ καὶ Ιππέων δοκιμασίαν.

Δορίσκος, χωρίον τῆς Θράκης. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ Ηρόδοτος.

Δόσις, ἰδίως μὲν λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτορσι συμβόλαιον γραφόμενον, ὅταν τις τὰ αὐτοῦ διδῷ τινι διὰ τῶν ἀρχόντων, ὡς παρὰ Δεινάρχῳ.

Δρακοντίδης, εἷς τῶν τριάκοντα. Υπερίδης.

Δράκων, οὗτος ἐπιφανέστατος νομοθέτης, ὡς Αἰσχίνης. ἕτερος δ' ἐστὶ Δράκων, οὗ Ισοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ μέμνηται.

Δρογγίλον, Θρακικὸν χωρίον. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. P. 90.

Δρομοκήρυκες, Αἰσχίνης. οἱ λεγόμενοι Ημεροδρόμοι.

Δρυμὸς, πόλις μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Αττικῆς. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Αριστοτέλης δ' ἐν τοῖς δικαιώμασί φησιν οὕτως. Επειτα Δρυμὸν ἐν Αττικὸν καὶ ἕτερον Βοιώτιον.

Δρῦς, Δημοσθένης κατ' Αριστοκράτους, πόλις ἐν Ηπείρῳ. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θράκῃ, ἧς νῦν ὁ ῥήτωρ μνημονεύει· ταύτην Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ πέμπτῃ φησὶν ὑπὸ Ιφικράτους κατοικισθῆναι.

Δυσάνιος, Αντιφῶν, ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιώμενος, κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ᾖ. καὶ Ιπποκράτης ἐξηγήσατό που τῷ ὀνόματι, καὶ Μένανδρος.

Δυσαύλης, Δείναρχος ἐν τῇ περὶ τῆς Ιερείας διαδικασίᾳ, εἰ γνήσιος. Ασκληπιάδης δ' ἐν τετάρτῳ τραγῳδουμένων, τὸν Δυσαύλην αὐτόχθονα εἶναι φησὶ, συνοικήσαντα δὲ Βαυβοῖ σχεῖν παῖδας Πρωτονόην τε καὶ Νῖσαν. Παλαίφατος δ' ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν, σὺν τῇ γυναικὶ φησὶν

P. 91. σιν αὐτὴν ὑποδέξασθαι τὴν Δήμητραν.

Δυσωποῦμαι, ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, καὶ Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων.

Δωρεὺς, ὄνομα παγκρατιαστοῦ.

Δωροξενία, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου. ἐξηγήσατο τοὔνομα Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας, οὕτω γράφων. Ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δωροξενίας νόμος ἁρμόττων ἐστὶ τῷ νυνὶ ἀγῶνι παραχθῆναι· εἰ γὰρ καὶ τοὺς ἀποφυγόντας ξενίας εἴρηκεν ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ πάλιν γράψασθαι, ἐὰν μὴ δοκῶσι δικαίως τὸ πρῶτον ἀποπεφευγέναι, πῶς οὐ φανερόν ἐστι κατ' Ἀρισταγόρας τὸ δίκαιον; Καὶ Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ περὶ τῶν θεσμοθετῶν λέγων, γράφει ταυτί. Εἰσὶ δὲ καὶ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς, ὧν παράστασις τίθεται ξενίας, καὶ δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ τὴν συκοφαντίαν.

Δώρων γραφή, ὁπότε τις αἰτίαν ἔχει τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἔγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ διχῶς ἐλέγετο, δω-
P. 92. ροδοκία τε καὶ δώρων γραφή. Δείναρχος οὖν λόγον μέν τινα ἐπέγραψε κατὰ Πολυεύκτου δωροδοκίας, ἐν δὲ τῷ κατὰ Πυθέου ξενίας, πολλάκις ὀνομάζει τὴν τῶν δώρων γραφήν. ἰστέον ὅτι ἐάν τις γραψάμενος μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, ὀφλισκάνει χιλίας, καὶ πρόσεστιν ἀτιμία τις. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμου διείλεκται περὶ τούτων, καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς περὶ τῶν νόμων.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ἑβδομευομένου, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἐπικλέα περὶ χρημάτων, εἰ γνήσιος. τοῖς ἀποτεχθεῖσι παιδίοις τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας ἦγον, καὶ τάγε ὀνόματα ἐτίθεντο αὐτοῖς· οἱ μὲν, τῇ ἑβδόμῃ, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ λέγει.

λέγει· οἱ δὲ, τῇ δεκάτῃ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν ἐννάτῃ περὶ ζώων ἱστορίας γράφει ταυτί. Τὰ πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸ τῆς ἑβδόμης, διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς πιστεύοντες ἤδη τῇ σωτηρίᾳ.

Ἐγγυθήκη, φέρεταί τις λόγος ὡς Λυσίου, ἐπιγραφόμενος περὶ τῆς ἐγγυθήκης. εἴη δ' ἂν σκεῦός τι πρὸς τὸ κρατῆρας, P. 93.
ἢ λέβητας, ἤ τι τοιούτων οὐκ ἀλλότριον ἐπικεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι· ὡς Καλλίξενός τε ἐν τετάρτῃ περὶ Ἀλεξανδρείας ὑποσημαίνει, καὶ Δαΐμαχος ὁ Πλαταιεὺς ἐν δευτέρῳ περὶ Ἰνδικῆς.

Ἑδωλιάσαι, Λυκοῦργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται, ἀντὶ τοῦ καθίζεσθαι, καὶ ἑδωλίαι αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι. Ἡρόδοτος πρώτῳ.

Ἔθνος, οὐ μόνον τὸ μέγα καὶ πολυάνθρωπον γένος, ἀλλὰ καὶ ἰδίως μέρος τι τῆς πόλεως. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Εἴ τις ὑμᾶς ἔροιτο, τί πονηρότατον νομίζεται τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἐθνῶν, οὔτε τοὺς γεωργοὺς, οὔτε τοὺς ἐμπόρους, οὔτε τοὺς ἐκ τῶν ἀργυρείων οὔτε τῶν τοιούτων οὐδὲν ἂν εἴποιτε. ἐν δὲ τῷ ἐννάτῳ Φιλιππικῶν φησὶν, Ἀλλὰ Θετταλία πῶς ἔχει; οὐχὶ τὰς πόλεις, καὶ τὰς πολιτείας αὐτῶν ἀφήρηται, καὶ τετραδαρχίας κατέστησε παρ' αὐτοῖς; ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἔθνη δουλεύωσιν.

Εἱλωτεύειν, τὸ δουλεύειν. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. Εἵλωτες γὰρ οἱ μὴ γένει δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλ' οἱ πρῶτοι χειρωθέντες, τῶν Ἕλος τὴν πόλιν οἰκούντων, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ μαρτυροῦσι, καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ πρώτῃ.

Εἰσαγγελία, δημοσίας τινὸς δίκης ὄνομά ἐστι, τρία δέ ἐστιν P. 94.
εἴδη Εἰσαγγελιῶν. ἡ μὲν γὰρ, ἐπὶ δημοσίοις ἀδικήμασι μεγίστοις, καὶ ἀναβολὴν μὴ ἐπιδεχομένοις, καὶ ἐφ' οἷς μήτε ἀρχὴ καθέστηκε, μήτε νόμοι κεῖνται τοῖς ἄρχουσι, καθ' οὓς εἰσάξουσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν βουλὴν, ἢ τὸν δῆμον

ἡ

ἡ πρώτη κατάστασις ἔσω· καὶ ἐφ' οἷς τῷ μὲν φεύγοντι, ἐὰν ἁλῷ, μέγισται ζημίαι ἐπίκεινται. ὁ δὲ διώκων, ἐὰν μὴ ἕλῃ, οὐδὲν ζημιοῦται, πλὴν ἐὰν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων μὴ μεταλάβῃ, τότε χιλίας ἐκτίνει· τὸ δὲ παλαιὸν, καὶ ἔτι μειζόνως ἐκολάζοντο. Ἑτέρα δὲ Εἰσαγγελία λέγεται ἐπὶ ταῖς κακώσεσιν· αὗται δέ εἰσι πρὸς τὸν ἄρχοντα, καὶ τῷ διώκοντι ἀζήμιοι, κἂν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. Ἄλλη δὲ Εἰσαγγελία ἐστὶ κατὰ τῶν διαιτητῶν. εἰ γάρ τις ὑπὸ διαιτητῶν ἀδικηθῇ, ἐξῆν τοῦτο εἰσαγγέλλειν πρὸς τοὺς δικαστὰς, καὶ ἁλοὺς ἠτιμοῦτο. Ἰσαῖος μέντοι περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου, αὐτὸ πρᾶγμα Εἰσαγγελίαν καὶ Γραφὴν ὠνόμασεν.

Εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν, ὄνομα δίκης ἐστὶν ὑπὲρ τοῦ τὰ ἀμ-
φισβητήσιμα εἶναι ἐν φανερῷ. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Φι-
P. 95. λοκτήμονος κλήρου. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων
πολιτείᾳ, πρὸς τὸν ἄρχοντά φησι λαγχάνεσθαι ταύτην
τὴν δίκην, τὸν δὲ ἀνακρίνοντα εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστή-
ριον.

Εἰς ἓν ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ ὡμονόησεν.

Εἰσεπόδιζον, ἀντὶ τοῦ εἰσέβαινον τοὺς πόδας τοῦ χωρίου. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνας.

Εἰς ἕω, ἀντὶ τοῦ ἀρχομένην ἡμέραν. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου.

Εἰσφρήσειν, εἰσάξειν, εἰσδέξασθαι. Ἀντιφῶν καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῷ. πολὺ δὲ τοὔνομα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ.

Ἐκαλίστρουν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου, εἰ γνήσιος. Ἰακὸν δέ ἐστι, καὶ τάχ' ἂν εἴη, Δείναρχος. καὶ οὗτος γὰρ ξενικοῖς ὀνόμασι χρῆται.

Ἑκάτης νῆσος, Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὅπερ ὑπ' ἐνίων καλεῖται Ψαμμητίχη, ὡς Φανόδημος ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν. Ψαμμητι-

μητίχην δὲ κεκλῆσθαί φησιν ὁ Σῆμος ἐν τῇ πρώτῃ, διὰ τὸ τοῖς ψαμμήτοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν· ψάμμητα δ' ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα.

Ἑκατομβαιών, ὄνομα μηνός. Ὑψείδης ὁ τοῦ Ἀμφίονός P. 96. φησιν, ἀπὸ τοῦ πλείστας τούτῳ τῷ μηνὶ θύεσθαι ἑκατόμβας κεκλῆσθαι.

Ἑκάτομνος, ὄνομα κύριον.

Ἑκατόμπεδον, Λυκοῦργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται. ὁ παρθενὼν ὑπό τινων Ἑκατόμπεδος ἐκαλεῖτο, διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, οὐ διὰ μέγεθος, ὡς Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν.

Ἔκδεια, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πασικλέους. ἐὰν δέ τις ἔκδεια γένηται, ἤγουν, ἐὰν δέ τις ἐνδεὴς ᾖ τοῦ προϋπάρχοντος ἀργυρίου.

Ἐκδεξάμενος. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ἐκδεξάμενος καὶ γράψας. ἐκδέξασθαί ἐστι τὸ παρ' ἑτέρου λαβόντα αὐτὸν ἐγχειρεῖν τὸ δεύτερον. ἐπισκεπτέον δὲ πῶς ἔχει τὸ ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν λεχθὲν ὑπὸ τοῦ ῥήτορος. Καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέξασθαι τῶν ἐκείναις πεπραγμένων.

Ἐκδικάσασθαι, ἀνάδικον ἐκπρᾶξαι διὰ τὸ δικάσασθαι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην.

Ἔκδοσις, τὸ ναυτικὸν δάνεισμα, οἱονεὶ ἔξω δόσις. Δημοσθένης κατ' Ἀφόβου. P. 97.

Ἐκκλητεύειν, τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἵν' ἐπάναγκές τις μαρτυρῇ. Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ.

Ἐκλογεῖς, οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου. Ἡρέθησαν γὰρ ἐκλογεῖς παρ' ἡμῖν, οἷς πλεῖστα ἐδόκει χρήματα εἶναι. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀρέσανδρον. Νυνὶ δὲ πρὸς τοὺς ἐκλογέας τοῦ φόρου ἅπαντα ἀπογραφόμεθα.

Ἐκλώζετε. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. κλωσμὸν ἔλεγον τὸν γιγνόμενον ἐν τοῖς στόμασι ψόφον, ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ἀκροαμάτων, ὧν οὐχ ἡδέως ἠκροῶντο.

Ἐκμαρτυρία διαφέρει τῆς μαρτυρίας, ὅτι ἡ μὲν μαρτυρία, τῶν παρόντων ἐστίν· ἡ δ' ἐκμαρτυρία, τῶν ἀπόντων. σαφέστατα δὲ περὶ τούτων διδάσκουσι, Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ Δεινίου.

Ἐκ περιουσίας, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οὗτος δ' ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ. βέλτιον οὕτως ἀκούειν,
P. 98. ὅτι ἐγὼ μὲν περὶ τῶν ἐσχάτων κινδυνεύω, οὗτος δ' ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος μου κατηγορεῖ, οὐ περὶ χρημάτων, ὡς οἴονταί τινες.

Ἐκπλινθεύσας, ἀντὶ τοῦ διαλύσας, καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους.

Ἐκπολεμῶσαι, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ πολλάκις· ἐν μέντοι τοῖς Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η γράφεται, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν ἕκτῃ Ἑλληνικῶν.

Ἐκ προαγωγῆς, ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην, καὶ οὐκ ἐκ φύσεως οὐδ' ἁπλοϊκῶς· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμένων, ἀλλ' ἐκ προβολῶν προσηναγκασμένων δεσμοῖς. Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους.

Ἐκφυλλοφορῆσαι, εἰ ἐδόκει τις τῶν βουλευτῶν ἀδικεῖν, διεψηφίζετο ἡ βουλὴ περὶ αὐτοῦ, εἰ χρὴ αὐτὸν μηκέτι βουλεύειν· ἀντὶ δὲ ψήφων, φύλλοις ἐχρῶντο, δι' ὧν ἕκαστος ἐπισημήνασθαι τὴν αὑτοῦ γνώμην. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος.

Ἐλαιοῦς, πόλις ἐν Χερρονήσῳ τῇ Θρακίᾳ.

P. 99. Ἐλάτεια, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πόλις δὲ ἦν μεγίστη τῶν ἐν Φωκεῦσι. τοῦ δὲ ῥήτορος πάλιν ἐν ἑβδόμῳ

Φι-

Digitized by Google

φιλιππικῶν, εἰ γνήσιος, τάδε. ἐν Κασσωπίᾳ τρεῖς πόλεις, Πανδοσίαν, καὶ Βούχεταν, καὶ Ἐλάτειαν· ῥητέον ὅτι βέλτιον ἐν ἐνίοις γέγραπται διὰ τοῦ ρ Ἐλάτρεια. Θεόπομπος γοῦν ἐν τεσσαρακοστῇ τρίτῃ, τέτταρας πόλεις φησὶν εἶναι τῶν Κασσωπίων, ἀλλ᾽ οὐ τρεῖς (ὥσπερ ὁ Δημοσθένης) Ἐλάτρειάν τε, καὶ Πανδοσίαν, καὶ Βιτίαν, καὶ Βούχεταν.

Ἐλαφροτάτους, ἐν ἐπαίνῳ λέγουσι τοὔνομα οἱ παλαιοί, ἀντὶ τοῦ πρᾳοτάτους, κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ βαρυτάτους καὶ φορτικωτάτους. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, Σφᾶς δ᾽ αὐτοὺς ὡς δυνατὸν ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας.

Ἐλεοκόπων, Λυσίας ἐν τῷ δεκάτῳ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. Πέντε μησὶ μετὰ τῶν Ἐλεοκόπων διαιτώμενος· Ἐλεοκόπους λέγοι ἂν ὁ ῥήτωρ, τοὺς τὰ ἕλη κόπτοντας, ἢ τὰ παρεμβεβλημένα. ὥς τὸ, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον, παρ᾽ Ὁμήρῳ. μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεὸν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς P. 100.
ξύλινον, γεγένηται τοὔνομα. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν·

-- εἰ προσκαθέλοι με τοὐλεόν.

Ἐλευθέριος Ζεύς, Ὑπερίδης. τῷ μὲν τοίνυν Διΐ, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ ἐπωνυμία γέγονε τοῦ Ἐλευθερίου προσαγορεύεσθαι, διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ· ὁ δὲ Δίδυμός φησιν ἁμαρτάνειν τὸν ῥήτορα· ἐκλήθη γὰρ Ἐλευθέριος, διὰ τὸ τῶν Μηδικῶν ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀθηναίους. ὅτι δὲ ἐπιγέγραπται μὲν Σωτήρ, ὀνομάζεται δὲ καὶ Ἐλευθέριος, δηλοῖ καὶ Μένανδρος.

Ἐλευσίνια, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδοτο ἆθλον. ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις Ἐλευσὶς, ἀπὸ Ἐλευσῖνος τοῦ Ἑρμοῦ.

Ελικτῆρες, ἐνωτίων εἶδος. Λυσίας.

Ελιξος, εἷς τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν παρὰ Μεγαρεῦσιν.

Ελλανοδίκαι, Υπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου πρὸς Η-
λείους. Αριστοτέλης ἐν Ηλείων πολιτείᾳ, τὸ μὲν πρῶτόν
P. 101. φησιν ἕνα καταστῆσαι τοὺς Ηλείους Ελλανοδίκην, χρό-
νου δὲ διελθόντος δύο, τὸ δὲ τελευταῖον ἐννέα. Αριστό-
δημος δ' ὁ Ηλεῖός φησι τοὺς τελευταίους τιθέντας τὸν
ἀγῶνα Ελλανοδίκας εἶναι δέκα, ἀφ' ἑκάστης φυλῆς
ἕνα.

Ελληνοταμίαι, Ανδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, εἰ γνή-
σιος. ὅτι ἀρχή τις ἦν οἱ Ελληνοταμίαι, οἳ διεχείριζον
τὰ χρήματα, καὶ Αριστοτέλης δηλοῖ ἐν τῇ Αθηναίων
πολιτείᾳ. μνημονεύει δὲ καὶ Θουκυδίδης αὐτῶν ἐν πρώ-
τῃ.

Εμβεβλημένα, ἀντὶ τοῦ ἐγκεκεντρισμένα. Δημοσθένης ἐν
τῷ πρὸς Νικόστρατον. καὶ Αριστοτέλης δ' ἐμβολάδας
ἀπίους λέγει τὰς τοιαύτας.

Εμβιος, Αντιφῶν ἀληθείας πρώτῃ· Καὶ ἡ γῆ σηπέδων τοῦ
ξύλου ἔμβιος γένοιτο. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ ζῆν, τουτέστι, ζή-
σειε καὶ μὴ ξηρανθείη μήδ' ἀποθάνοι.

Εμμηνοι δίκαι, αἵ τε ἐμπορικαὶ, καὶ ἐρανικαί. Δημο-
σθένης, καὶ Υπερείδης.

Εμποδὼν, Αντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως, τοὺς ἐμπο-
P. 102. δὼν ἐκολάσατε, ἀντὶ τοῦ ἐμπεσόντας, καθὰ καὶ Ανδοκί-
δης ἐν τῷ κατ' Αλκιβιάδου.

Εμπουσα, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. φάσμα τί
φασιν εἶναι τῆς Εκάτης, ὅπερ στοιχοῦσιν ἐφαίνετο· πλή-
ρης δὲ τοῦ ὀνόματος ἡ κωμῳδία.

Εναι ἀρχαὶ, αἱ παρῳχημέναι. Δημοσθένης κατ' Αριστο-
γείτονος.

Εν βραχεῖ, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἐν κεφαλαίῳ. Αντι-
φῶν.

Ενδεί-

Ενδειξις, εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων
εἰργομένους τινῶν, ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιν-
το αὐτῶν, ὑπῆγον. πολλοὶ μὲν οὖν εἰσὶ λόγοι ἐνδεί-
ξεως, γνωριμώτατοι δὲ οἱ κατ' Αριστογείτονος Δημο-
σθένους.

Ενδεκάζοντας, ἀντὶ τοῦ ἐνεορτάζοντας, ἐν τῷ αὐτῷ τὴν
δεκάτην ἄγοντας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου.

Εν Διομείοις Ηράκλειον, Υπερείδης κατὰ Κόνωνος. τῆς ἐν
Διομείοις ἀγομένης ἑορτῆς τῷ Ηρακλεῖ μνημονεύουσι καὶ
οἱ κωμικοί.

Ενεπίσκημμα καὶ ἐνεπισκήψασθαι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ
Τιμοθέου. ὁπότε δημοσιευθείη τινὸς οὐσία, ἐξῆν τῷ προσελ- P. 103.
θόντι τῷ φάσκοντι δανεῖσαι γεγονέναι τούτου τοῦ ἀνδρὸς,
λέγειν ὅτι ἐνοφείλεται αὐτῷ χρέος ἐν τῇ οὐσίᾳ. ἔστι δὲ καὶ
λόγος τις ἐπιγραφόμενος, Δημοσθένης πρὸς Κρι-
τίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος, ὃν Καλλίμαχος μὲν
ἀναγράφει ὡς γνήσιον· Διονύσιος δὲ ὁ Αλικαρνασεὺς,
ὡς ψευδεπίγραφον.

Ενεσκευασμένην, Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Αριστογείτονα καὶ
Αρχιππον, ἀντὶ τοῦ ἐσκευασμένην, καὶ πεπλασμέ-
νην. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν.

Ενετιμᾶτο. τὸ ἀπετιμᾶτο διαφέρει τοῦ ἐνετιμᾶτο· ὅταν μὲν
γὰρ πρός τι ποσὸν ἀργύριον ἀποτίμημα λαμβάνῃ τις,
ἀποτιμᾶσθαι λέγεται· ὅταν δὲ ἐν εἴδεσί τισι λογίσηταί τις
μέρος τι τοῦ ἀργυρίου, τοῦτο λέγεται ὡς ἐνετιμήσατο.

Ενη καὶ Νέα, Υπερείδης ἐν τῷ πρὸς Υγιαίνοντα, τὴν ὑφ' ἡμῶν
τριακάδα καλουμένην, ἕνην καὶ νέαν καλοῦσιν Αθη-
ναῖοι, ἀπὸ τοῦ τὴν τελευτὴν ἔχειν τοῦ προτέρου μηνὸς, P. 104.
καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑστέρου. Πολέμων δέ φησιν ὅτι ἐκά-
λεσάν ποτε αὐτὴν Δημητριάδα, ἐπὶ τιμῇ Δημητρίου τοῦ
Μακεδόνος. Ενην δὲ, καὶ εἰς ἕνην, τὸ εἰς τρίτην λέγουσι,
καὶ ἁπλῶς τὸ ἕνον δαπανώμενον, τὸ πρότερον καὶ παρεληλυ-
θὸς δηλοῖ.

Ενθρυπτα, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ λόγου εἰπὼν, ὡς τὰ ἔνθρυπτα ἐκκείμενον καὶ γνώριμον ἀπ' αὐτῆς ἔχει τῆς φωνῆς τὸ σημαινόμενον, περιεργότερόν τινα ἐκτίθεται ἐξήγησιν ἀμάρτυρον· εἰσὶ δὲ ἐνθρυπτα τὰ ἐκ πεμμάτων, ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα. ἔνιοι δὲ τοὺς τελετοὺς αὐτὰ προσοικειοῦσι· καὶ Ἀπόλλων δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ενθρυπτος.

Εν Λίμναις Διόνυσον, Ισαῖος περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. τόπος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις Λίμναι, ἐν ᾧ ὁ τιμώμενος Διόνυσος.

Εννεάκρουνον, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. κρήνη τις ἐν Ἀθήναις· πρότερον δ' ἐκαλεῖτο Καλλιρόη.

Εννέα Οδοὶ, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογία. τόπος ἐν Θράκῃ περὶ τὴν Ἀμφίπολιν.

P. 105 Εν παραβύστῳ, ἀντὶ τοῦ κρύφα, καὶ οὐ φανερῶς. Υπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου.

Ενσημαινόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐνδεικνύμενος καὶ ἐμφαίνων. Ισοκράτης.

Εν Φρεαττοῖ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, περὶ τοῦ ἐν Φρεαττοῖ δικαστηρίου ἀκριβῶς διεξελήλυθε, λέγων οὕτως. Ἔτι τοίνυν πέμπτον δικαστήριον ἄλλο θεάσασθε, οἷον ὑπερβέβηκε τὸ ἐν Φρεαττοῖ. ἐνταῦθα γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κελεύει δίκας ὑπέχειν ὁ νόμος, ἐάν τις ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ πεφευγὼς, μήπω τῶν ἐκβαλλόντων αὐτὸν ἠδεσμένων, αἰτίαν ἔχῃ ἑτέρου φόνου ἑκουσίου. Καὶ μετ' ὀλίγον φησὶν, Ἤγαγε τοὺς δικάζοντας ἐκεῖσε, οἷ προσελθεῖν οἷόν τε ἦν ἐκείνῳ, τῆς χώρας ἀποδείξας τόπον τινὰ, ἐν Φρεαττοῖ καλούμενον ἐπιθαλάττιον· εἶθ' ὁ μὲν ἐν πλοίῳ προσπλεύσας, λέγει, τῆς γῆς οὐχ ἁπτόμενος. οἱ δ' ἀκροῶνται καὶ δικάζουσιν ἐπὶ τῆς γῆς. κἂν μὲν ἁλῷ, τὴν ἐπὶ τοῖς ἑκουσίοις φόνοις δίκην ἔδωκε.

ἔδωκε. δικαίως. ἐὰν δὲ ἀποφύγῃ, ταύτης μὲν ἀθῷος ἀφίεται· τὴν δὲ ἐπὶ προτέρῳ φόνῳ φυγὴν ὑπέχει. ὠνομάσθαι δ' ἔοικε τὸ δικαστήριον ἀπό τινος Φρεάτου ἥρωος, καθά φησι Θεόφραστος ἐν τῷ ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ τῶν νόμων. P. 106.

Ἐξάγιστος, ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγὴς, καὶ ἔμπλεως ἄγους. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, ἐπί τινος λιμένος εἴρηκε τοὔνομα.

Ἐξαιρέσεως δίκη. ὁπότε τις ἄγοι τινὰ ὡς δοῦλον, ἔπειτά τις αὐτὸν ὡς ἐλεύθερον ἐξαίροιτο, ἐξῆν τῷ ἀντιποιουμένῳ τοῦ ἀνθρώπου ὡς δούλου λαγχάνειν ἐξαιρέσεως δίκην, τῷ εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτὸν ἐξαιρουμένῳ. Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει.

Ἐξαράσασθαι, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· ὅτι χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθηκε πρὸς τὸν καινὸν νεών. ἐξαράσασθαί ἐστι τὸ ἐκτελέσαι τὰς ἀράς, τουτέστι τὰς εὐχὰς ἐπὶ τῇ ἱδρύσει τῶν ναῶν, ἃς εἰώθασι ποιεῖσθαι.

Ἐξεγγύησις, τὸ ἐξελέσθαι τινὰ δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.

Ἐξένιζε, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Διαβεβλήκασι γάρ μου τὸν πατέρα, ὡς ἐξένιζε. μή ποτε ἀντὶ τοῦ ξένος ἦν, καὶ οὐχ ὡς Δίδυμός φησιν, ἀντὶ τοῦ οὐκ Ἀττικῶς διελέγετο, ἀλλὰ ξενικῶς. P. 107.

Ἐξεπρέμνιζον, ἀντὶ τοῦ κατέβαλλον τὰ πρέμνα, τουτέστι, μέχρι ῥιζῶν τὰ στελέχη. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἁγνίου κλήρου.

Ἐξετάζεσθαι, ἀντὶ τοῦ ὁρᾶσθαι. Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου. καὶ ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, ἐξητάσθης φησὶν, ἀντὶ τοῦ ὤφθης, ἑωράθης.

Ἐξηγητὴς, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου, ὁ ἐξηγούμενος τὰ ἱερά. ἔστι δὲ καὶ ἃ πρὸς τοὺς κατοιχομένους νομιζόμενα ἐξηγοῦνται τοῖς δεομένοις. καὶ Δημοσθένης

ἐν

ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου δηλοῖ, πληθυντικῶς τοὺς ἐξηγητὰς πολλάκις ὀνομάζων.

Ἐξήκεστος, ὄνομα κύριον, Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους.

Ἐξορχησάμενος, ἀντὶ τοῦ φυγὼν καὶ ἀποδράς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, προσπαίζων ἅμα εἶπε διὰ τὴν τῶν Διονυσίων πομπήν.

Ἐξούλης, ὄνομα δίκης, ἣν ἐπῆγον οἱ φάσκοντες ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων κτημάτων ὑπὸ τῶν ἐξειργόντων. εἴρηται μὲν οὖν τοὔνομα ἀπὸ τοῦ ἐξέλλειν, ὅ ἐστιν ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν.
P. 108 δικάζονται δὲ ἐξούλης καὶ ἐπὶ τοῖς ἐπιτιμίοις, οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προθεσμίᾳ, ὑπερημέρων γιγνομένων τῶν δικασθέντων. οἱ δὲ ἁλόντες ἐξούλης, καὶ τῷ ἑλόντι ἐδίδοσαν ἃ ἀφῃροῦντο αὐτοῦ, καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα. ταῦτα δὲ σαφῶς Ἰσαῖος διδάσκει, καὶ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἐξούλης. Δείναρχος μέντοι ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ, ἰδίως κέχρηται τῷ τῆς ἐξούλης ὀνόματι, ἐπὶ τῆς ἱερείας τῆς μὴ βουλομένης τὰ ἴδια δρᾶν. ὅτι δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐκβαλλομένου τέθειται τοὔνομα, καὶ οὐχ ὡς οἴεται Καικίλιος μόνος τῶν ἐκ καταδίκης ὀφειλόντων, καὶ Φρύνιχος ἐν Ποαστρίαις δῆλον ποιεῖ.

Ἐξωμοσία. τὸ μεθ' ὅρκου πρᾶξίν τινα ἀπαρνήσασθαι διὰ νόσον, ἤ τινα ἑτέραν πρόφασιν ἐξωμόσασθαί ἐστιν, ὡς δῆλον ποιεῖ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.

Ἐπαγγελία, σημαίνει καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι οὐκ ἐξόν· καί
P. 109 ἐστιν οἷον παραγγελία. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. λέγεται παρ' αὐτοῖς τὸ ἐπαγγέλλεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ προστάττειν, ἢ αἰτιᾶσθαι, ὡς παρά τι Ἀντιφῶντι ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου, καὶ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.

Ἐπακτὸς

Digitized by Google

Επακτὸς ὅρκος, ὃν αὐτός τις ἑκὼν αὐτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν, αἱρεῖται. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον, καὶ Ισοκράτης Απολλωνιάτης ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον Παραινέσεσιν. ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἐπώμοτος, καὶ κατώμοτος, καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός. εἶναι δὲ τοῦτον οὐχ ἁπλοῦν, δεῖ γὰρ τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ ὁρκίζοντος, αὐτοῖς ὀνόμασιν ἀντιφωνεῖν τὸν ὁρκιζόμενον.

Επακτροκέλης, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. εἶδος δέ ἐστι πλοίου σύνθετον ἔχον τὴν κατασκευὴν, ἔκ τε ἐπακτρίδος, καὶ κέλητος. ἦν δὲ ὡς ἐπίπαν λῃστρικὸν, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου δοκιμασίᾳ.

Επαλλάξεις, ἀντὶ τοῦ συναλλαγὰς, ἢ μίξεις. Αντιφῶν ἀληθείας πρώτῃ.

Επαναφορὰ, τὸ ἀναφέρειν καὶ ἀνακοινοῦσθαι τῷ πλήθει. P. 110.

Επαιρόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐπανατεινόμενος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ἐπ' ἄλλου σημαινομένου φησὶν, Η κέρδεσιν δ' ἀπορίαν ἐπαιρομένους. Αριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
Ητις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα.

Επεδίκασε καὶ ἐπεδικάσαντο, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ολυμπιοδώρου. τὸ μὲν ἐπεδίκασεν ἐστιν οἷον προέκρινε, τὸ δὲ ἐπεδικάσαντο, οἷον ἔπεισαν τοὺς δικαστὰς ἑαυτοῖς προσνεῖμαι τὸν κλῆρον.

Επενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς, καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι. Δημοσθένης κατ' Ευέργου καὶ Μνησιβούλου, ταῦτά φησιν ἐπὶ τοῦ βιαίως ἀποθανόντος. Ιστρος δ' ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ατθίδων, περὶ Προκρίδος καὶ Κεφάλου εἰπὼν γράφει ταυτί. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ καταπεπηγότα τὸν Ερεχθέα φασὶ, πεποιῆσθαι δὲ παρακαταθέμε-

νόν τι καὶ τὸ πάθος σημαίνοντα, διὰ τὸ νόμιμον εἶναι
P. 111. τοῖς προσήκουσι, τοῦτον τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φο-
νέας.

Ἐπεσκήψατο, ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν. λέγεται
δὲ ἐνίοτε κατὰ τὸ σπάνιον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαλέσαι φόνου,
ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. τῷ δὲ ἐνεργητικῷ
τῷ ἐπέσκηψεν, ἀντὶ τοῦ ἐνεπίλατο, Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ
Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει· τὸ δὲ ἐπισκήπτω,
ἀντὶ τοῦ μετά τινος ἐπιθειασμοῦ λέγω, οἷον ἐξορκίζω,
Ἀνδοκίδης τε ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων, καὶ Λυσίας ἐν τῷ
ὑπὲρ Κτησιάρχου εἰρήκασιν.

Ἐπιβάτης. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήμα-
τος. οὕτως ἐκάλουν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους τοὺς
μὴ κωπηλατοῦντας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ μάχεσθαι ἐπι-
τηδείους. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις, Εὖγε ἐξεκολύμβη-
σεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.

Ἐπιβλῆτας, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου φόνου, εἰ γνήσιος.
ἐπιβλής ἐστιν ὡς μὲν Τιμαχίδας φησὶ, δοκός· ὡς δέ φη-
σι Κλείταρχος ὁ γλωσσογράφος, ποιά τις δοκός.

Ἐπίβοιον, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. Φιλόχορος
P. 112. δὲ ἐν δευτέρῳ φησὶν οὕτως. Ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ
βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδώρᾳ θύειν οἶν μετὰ βοὸς,
καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα Ἐπίβοιον. ὁμοίως καὶ Στάφυλος
ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Ἀθηνῶν.

Ἐπιβολὴ, ἡ ζημία. πολὺ τοὔνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσιν,
ὡς καὶ παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου, εἰ γνήσιος ὁ
λόγος.

Ἐπιγνώμονας, ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπους. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ
Σηκοῦ.

Ἐπιγραφεῖς, οἱ τὰ δημόσια ἐπιγράφοντες, ὁπότε δεήσειεν
ἀργύριον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον τοὺς ἀστοὺς, ἢ τοὺς με-
τοίκους, οἱ ταῦτα διαγράφοντες ἐπιγραφεῖς ἐκαλοῦντο,

ἐπι-

ἐπιγραφέας ἤτοι τοὺς καθεστηκότας ἐπὶ τῷ γράφειν ἑκάστῳ ὅσον εἰσφέρειν ὀφείλουσιν εἰς τὸ δημόσιον· καὶ ἐπιγραφομένῳ, τῷ βεβαιοῦντι, καὶ τῷ οἰκείῳ ποιουμένῳ. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς εἰσφορᾶς.

Ἐπίγυον, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην ἀποστασίου, εἰ γνήσιος. τὰ πρυμνήσια ἐπίγυα ἔλεγον. κέχρηνται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ, Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν.

Ἐπιδέκατον, τὸ δέκατον. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου. καὶ P. 113.
ἐπίπεμπτον εἰώθασι λέγειν τὸ πέμπτον, ὡς καὶ Εὔπολις Αὐτολύκῳ.

Ἐπὶ Δελφινίῳ, δικαστήριόν ἐστιν οὕτω καλούμενον Ἀθήνησι. δικάζονται δὲ ἐνταῦθα οἱ ὁμολογοῦντες μὲν ἀποκτεῖναι, δικαίως δὲ πεποιηκέναι τοῦτο λέγοντες, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους δηλοῖ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Ἐπιδιαθέσθαι, Λύσιας ἐν τῷ πρὸς Θεοπείθη ἐπιτροπῆς ἐπιλόγῳ. ἐπιδιαθέσθαι ἐστὶ, τὸ συνθήκας τινὰς ποιεῖσθαι καταθεμένους τι ῥητὸν ἀργύριον παρά τινι τῶν μεταξὺ γινομένων, ὅπερ ἐγγυᾶται ἑκατέρῳ, ὥστε εἰ ἡ πρᾶξις γίνοιτο, θατέρῳ πάντως τὸ ὡμολογημένον ἀργύριον ἀποδοῦναι. τὸ δὲ πρᾶγμα αὐτὸ λέγεται ἐπιδιαθήκη, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ ὑπὲρ Νησοκλέους δηλοῖ.

Ἐπὶ Δηλίῳ μάχη, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυσικλέους. Δήλιον χωρίον ἐστὶ τῆς Βοιωτίας· ἐνταῦθα Ἀθηναῖοι μαχόμενοι ἐνικήθησαν ὑπὸ Βοιωτῶν, καθά φησι Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ.

Ἐπὶ διετὲς ἡβῆσαι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. Δίδυ- P. 114.
μός φησιν ἀντὶ τοῦ, ἐὰν ἑκκαίδεκα ἐτῶν γένωνται. τὸ γὰρ ἡβῆσαι μέχρι τεσσαρεσκαίδεκά ἐστιν. ἄλλοι ἔφηβοι παρ' Ἀθηναίοις ὀκτωκαιδεκαετεῖς γίνονται, καὶ μένουσιν ἐν τοῖς ἐφήβοις ἔτη δύο, ἔπειτα τῷ ληξιαρχικῷ ἐγγρά-

φονται γραμματείῳ, καθά φησιν Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς
Χάρητα ἐπιτροπικῷ. Ἐπειδὴ δὲ ἐνεγράφην ἐγώ, καὶ ὁ
νόμος ἀποδέδωκε τὴν κομιδὴν τῶν καταλειφθέντων τῇ
μητρί, ὃς κελεύει κυρίους εἶναι τῆς ἐπικλήρου, καὶ τῆς
οὐσίας ἁπάσης τοὺς παῖδας, ἐπειδὰν ἐπιδιετὲς ἡβῶσιν.

Ἐπίδικος, καὶ ἐπίκληρος, καὶ ἐπίπροικος, καὶ ἐπικλη-
ρῖτις. ἐπίκληρος μέν ἐστιν, ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρ-
φανὴ καταλελειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ· ἡ δὲ
αὐτὴ καὶ ἐπικληρῖτις. ἐπίπροικος δέ, ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ
κλήρου, ὥστε προῖκα ἔχειν, ἀδελφῶν αὐτῇ ὄντων.
ἐπίδικος δέ, ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος ὅτῳ χρὴ
αὐτὴν γαμηθῆναι. ταῦτα δὲ δηλοῦσιν, Ἰσαῖος ἐν τῷ
πρὸς Σάτυρον ὑπὲρ ἐπικλήρου, καὶ Δείναρχος ἐν τῷ
ἐπιγραφομένῳ Διαμαρτυρία περὶ τοῦ μὴ ἐπίδικον εἶναι
P. 115. τὴν Ἀριστοφῶντος θυγατέρα· ἐν δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ δεί-
κνυται καὶ ὅτι τὰς ἀπορουμένας κόρας ἐξεδίδοσαν οἱ ἀγχι-
στα γένους, πέντε μνᾶς ἐπιδιδόντες. ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ
πρὸς Λυσίβιον τὴν ἐπίκληρον, ἐπικληρῖτιν κέκληκεν.

Ἐπὶ Θρασύλλῳ, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παρα-
γραφῇ φησι, Τὸ ἐπὶ Θρασύλλῳ Ἀττικὸν ἔθος, ἀντὶ
τοῦ, ἐπὶ τῷ Θρασύλλου μνήματι.

Ἐπιθέτους ἑορτάς, Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ. τὰς μὴ πα-
τρίους, ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας, ἐπιθέτους ἐκάλουν·
ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ἐπίθετά τινα, ὁπόσα μὴ πάτρια
ὄντα ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ ἐδίκαζεν, ὡς σαφὲς
ποιεῖ Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν ἀπολο-
γίᾳ. ἐπιθέτους δὲ ἐπιστολὰς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρα-
συβούλου τινὰς ὀνομάζει, λέγοι δ' ἂν τὰς δοθείσας τισὶν
ὥστε διακομίσαι. λέγειν γὰρ τὴν εἰθισμένον, ἐπέθηκεν ἐπι-
στολήν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ
Χρυσίππου πρὸς τὴν Φορμίωνος παραγραφήν. Κρατῖ-
P. 116. νος δ' ἐν Τροφωνίῳ.

Ἐπι-

Digitized by Google

Ἐπικεκηρυχέναι, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὁπότε βούλοιτο πόλις, ἢ ἄρχων ἀναιρεθῆναί τινα τῶν μὴ ὄντων ὑφ' ἑαυτοῖς, ἐκήρυττε δώσειν χρήματα, εἴ τις αὐτὸν ἀνέλοι, τόσα καὶ τόσα, καθάπερ Ξέρξῃ ἐπικηρύξαι οἱ Ἕλληνες, εἴ τις ἢ ζῶντα, ἢ νεκρὸν καταγάγοι Ἀθήναζε, δώσειν ἑκατὸν τάλαντα.

Ἐπικηρυκεία, τὸ περὶ φιλίας καὶ διαλλαγῶν κήρυκας πέμπειν. Δημοσθένης Φιλιππικῶν πέμπτῳ.

Ἐπὶ κόρρης, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ἄλλοι μὲν ἄλλως ἀπέδοσαν, βέλτιον δὲ ὑπολαμβάνειν ἐπὶ κόρρης λέγεσθαι, τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου, ὃ λέγομεν ἐν τῷ βίῳ ῥάπισμα. Ὑπερείδης οὖν, ἢ Φιλῖνος, ἐν τῷ κατὰ Δωροθέου, προειπὼν ῥαπίσαντα τὸν Ἱππόνικον ἐπὶ κόρρης γραφῆναι ὕβρεως, ἐν τοῖς ἑξῆς ὥσπερ ἐξηγεῖται τοὔνομα λέγων, ἔπειτα Ἱππόνικος ὑπ' Αὐτοκλέους μόνον ἐρραπίσθη τὴν γνάθον, ἐγὼ δὲ ὑπὸ τούτων τῶν τριχῶν εἱλκόμην, κον- P. 117. δύλους ἔλαβον.

Ἐπικράτης, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. οὗτός ἐστιν ὁ τῶν Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ὁ Σακεσφόρος ἐπικαλούμενος, οὗ μνημονεύει καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ἕτερος δέ ἐστιν Ἐπικράτης, οὗ μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως, λέγων ὡς χαλκοῦς ἐστάθη διὰ τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν ἐφήβων, ὅν φασι κεκτῆσθαι ταλάντων ἑξακοσίων οὐσίαν· ἄλλος δέ ἐστιν Ἐπικράτης, Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος κηδεστὴς, ὡς δηλοῦται ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ, οὗτος μέν τοι ἐπώνυμον εἶχε Κυρηβίων, ὡς ὁ Δημοσθένης φησὶν ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Ἐπιλαχὼν, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. οὔτε λαχὼν, οὔτ' ἐπιλαχὼν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς πριάμενος. ἔοικε τὸ γιγνόμενον τοιοῦτον εἶναι· ἐκλήρουν οἱ βουλεύειν ἢ ἀρχὴν ἐφιέμενοι, ἔπειτα ἑκάστῳ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπι-

ἐπελάγχανεν, ἵν' ἐὰν ὁ πρῶτος λαχὼν ἀποδοκιμασθῇ, ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένηται βουλευτὴς, ἢ
P. 118 ἄρχων, ὁ ἐπιλαχὼν αὐτοῦ. ὑποφαίνεται δὲ ταῦτα ἐν τῷ Πλάτωνος Ὑπερβόλῳ.

Επιμελητὴς τῶν Μυστηρίων, παρ' Ἀθηναίοις ὁ λεγόμενος Βασιλεύς. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶν οὕτως. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, πρῶτον μὲν τῶν Μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν Ἐπιμελητῶν, οὓς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει. τέσσαρες ἦσαν. δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, εἷς δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ εἷς ἐκ Κηρύκων.

Επιμελητὴς Ἐμπορίου, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. Ἀριστοτέλης, Ἐμπορίου δὲ ἐπιμελητὰς δέκα κληροῦσιν, τούτοις δὲ προστέτακται τῶν τε ἐμπορίων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τοῦ σίτου τοῦ καταπλέοντος εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον, τὰ δύο μέρη τοὺς ἐμπόρους ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν.

Επιμήνια, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. ἔοικεν εἶναι Ἐπιμήνια, ἤτοι τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα θυόμενα, ἢ τὰ ὑπὲρ ὅλου μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γιγνόμενα θύματα.

Επορκήσαντα, Λυσίας κατὰ Θεομνήστου ἐξηγήσατο, ὅτι τὸ
P. 119 ὀρκήσαντα ὀμόσαντά ἐστιν.

Ἐπὶ Παλλαδίῳ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, δικαστήριόν ἐστιν οὕτω καλούμενον, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ἐν ᾧ δικάζουσιν ἀκουσίου φόνου καὶ βουλεύσεως οἱ Ἐφέται· ἔσχε δὲ τὸ δικαστήριον τὴν τοῦ Παλλαδίου ἐπωνυμίαν, καὶ οἱ δικασταὶ τὴν τῶν Ἐφετῶν ἐντεῦθεν. Ἀγαμέμνονος μετὰ τῶν Ἀργείων σὺν τῷ Παλλαδίῳ προσενεχθέντος Ἀθήναις ἐξ Ἰλίου, Δημοφῶν ἁρπάζει τὸ Παλλάδιον, καὶ πολλοὺς τῶν διωκόντων ἀναιρεῖ. Ἀγαμέμνων δὲ δυσχεράνας, δίκην τὸν ἁρπάσαντα ἀπαιτεῖ, καὶ συνίσταται τὸ κριτήριον ἐπὶ πεντήκοντα μὲν Ἀθηναίων, πεντήκοντα δὲ Ἀργείων, οὓς Ἐφέτας ἐκά-

λε-

λεως, παρὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεστῆναι αὐτοὺς τῇ τῆς
κρίσεως.

Ἐπίπεμπτον. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Κριτόδημον, καὶ Πλά-
των, ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τοῦ πέμπτου. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦ-
σιν.

Εἰ μὴ μεταλάβῃ τοὐπίπεμπτον, κλαιέτω.

Ἔπιπλον, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα, τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν
σκεύη, ἔπιπλα λέγουσι, τὴν οἷον ἐπιπόλαιον κτῆσιν P. 120.
καὶ μετακομίζεσθαι δυναμένην. Σοφοκλῆς Ἀκάμαντι.

Ἐπὶ Πρυτανείῳ, δικαστήριόν ἐστι καὶ τοῦτο φονικόν. δικά-
ζει δὲ ἀντὶ τῶν ἀψύχων ἐμπεσὸν ἀποκτείνῃ τινά, τοῦτο δέ
ἐστιν, ἐὰν λίθος, ἢ ξύλον, ἢ σίδηρος, ἤτοι τοιοῦτον
καὶ τὸν μὲν βαλόντα ἀγνοῇ, αὐτὸ δὲ εἰδῇ καὶ ἔχῃ τὸ τὸν φόνον
εἰργασμένον.

Ἐπισημαίνεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν, καὶ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέ-
γομεν, ἐπιφωνεῖν. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ. ἀντὶ δὲ
τοῦ ἐπισφραγίσαι, Ἰσαῖος ἐν τῇ ἐξούλης Καλυδῶνι πρὸς
Ἀγνόθεον ἀπολογίᾳ.

Ἐπισίτια, τὰ εἰς τροφὴν καὶ εἰς τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα· Λυ-
σίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. ταῦτα δὲ ἐνίοτε
ἐκάλουν καὶ σιτίον.

Ἐπίσκοπος, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου, καὶ ἐν
τῷ κατὰ Λαισποδίου. οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους
πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι, ἐπί-
σκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμο- P. 121.
στὰς ἔλεγον. Θεόφραστος γοῦν ἐν πρώτῳ τῶν πολιτικῶν τῶν
πρὸς καιρούς, φησὶν οὕτω. Πολλῷ γὰρ κάλλιον κατά γε
τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν, ὡς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς φά-
σκοντες εἰς τὰς πόλεις πέμπειν, οὐκ ἐπισκόπους, οὐδὲ φύ-
λακας, ὡς Ἀθηναῖοι.

Ἐπι-

Ἐπιστάτης, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους.
δύο εἰσὶν οἱ καθιστάμενοι ἐπιστάται· ὁ μὲν ἐκ πρυτα-
νέων κληρούμενος, ὁ δὲ ἐκ τῶν προέδρων, ὧν ἑκάτερος
τίνα διοίκησιν διοικεῖ, δεδήλωκεν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ
Ἀθηναίων πολιτείᾳ. ἐλέγετο δὲ ἐν τοῖς κοινοῖς καὶ ὁ ἐφε-
στηκὼς πράγματι ὁτῳοῦν, ὡς Ὑπερείδης τε ἐν τῷ κατὰ Δη-
μοσθένους, καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, φανε-
ρὸν ποιοῦσιν.

Ἐπίσταθμος, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. Ἑκατόμνως ὁ Κα-
ρίας ἐπίσταθμος, ὃς οὐδὲν ἕτερον ἦν, ἢ κατὰ σατραπείαν
Καρίας κύριος ὑπῆρχεν.

Ἐπιπλεοῦν καὶ ἐπιπλέωμα, ἀμφότερα πολλάκις ἐστὶ τὰ
ὀνόματα ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας Λυκούργου. ἔοικε δὲ ἐπι-
P. 122. πλέωμα λέγεσθαι τὸ ἐπὶ πᾶσι θυόμενον, ὑπὲρ τοῦ ἐπι-
πλεῖς γενέσθαι τὰς πρότερον θυσίας. αὐτὸς γοῦν ὁ ῥήτωρ ἐν
τῷ λόγῳ φησὶν, ἔτι τοίνυν ἔφη πάντων ὕστατα ταῦτα
θύεσθαι, καὶ ἐπιπλεώματα εἶναι τῶν ἄλλων θυμάτων.

Ἐπιτιμητάς. οἱ μὲν τὸ πρῶτον τιμώμενοί τι, τιμηταὶ ἐκα-
λοῦντο· οἱ δὲ τοῖς ἑξῆς ἔτεσι τὰ αὐτὰ τιμώμενοι, ἐπιτιμη-
ταί. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Διογένους.

Ἐπιτείχισμα, τὸ τειχιζόμενον κατά τινων χωρίον, ὅθεν
ὁρμώμενοι οἱ τειχίσαντες κακῶς δυνήσονται ποιεῖν τοὺς
ἐπιτειχισθέντας. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶν-
τος. καὶ τὸ πρᾶγμα δὲ ἐπιτειχισμὸν ὀνομάζουσιν, ὥσπερ
ἐν ταυτῷ τῷ λόγῳ ἐστίν.

Ἐπιτροπή, διατροπή. Ὁ δὲ Λάκιος ἐπιχειριζόμενος
διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς Λαπατηνοὺς, καὶ λαλεῖν ὑπὲρ
ἐπιτροπῆς, ἀπαράσκευος ἦν εἰς τὸ μέλλον. Καὶ Δη-
μοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου πρώτῳ, οὕτως ἤρξατο. Εἰ
μὲν ἐβούλετο Ἄφοβος, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, δίκαια
ποιεῖν περὶ ὧν διαφερόμεθα, τοῖς τε οἰκείοις ἐπιτρέ-
πειν, ἀντὶ τοῦ διαιτητὰς αὐτοὺς αἱρεῖσθαι. ὅθεν καὶ Μενάν-
δρου

δρου δρᾶμα, Επιτρέποντες. Λυσίας δ' ἐν τῷ πρὸς τοὺς P. 123.
ἐπιτρόπους τῆς Βοώνος παίδων, ἐπέτρεψεν, εἶπεν, ἀνδράσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτρόπους κατέστησεν.

Επιτρίτοις, Ισαῖος ἐν τῷ κατὰ Καλλιφῶντος, ἑξακοσίαις δραχμαῖς ἐπιτρίτοις, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὀκτὼ ὀβολοῖς, καὶ τὸ τρίτον εἶναι μέρος τοὺς ὀκτὼ ὀβολοὺς τοῦ τετραδράχμου.

Επιχάρης, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ὄνομα κύριον, Σικυώνιος προδότης.

Επιχειροτονία, ἡ τῶν χειροτονητῶν κατάστασις. Υπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Σιμμίου πρὸς Πυθέαν καὶ Λυκοῦργον.

Επιψηφίζων, ἀντὶ τοῦ ἐπικυρῶν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ανδροτίωνος. πολὺ δέ ἐστι παρὰ τοῖς Αττικοῖς τοὔνομα ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν πρώτῃ ἀπομνημονευμάτων.

Επόγδοον, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. εἴη δ' ἂν ἐπόγδοον, τὸ οὕτω δεδανεισμένον, ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸ ὄγδοον μέρος δοθῆναι τῷ δανειστῇ. οἷον τριώβολον τοῦ τετραδράχμου.

Επωβελία, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. ἐπιτίμιόν P. 124.
ἐστιν ἡ ἐπωβελία τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος, ὃ ἐπράττοντο οἱ γραψάμενοί τινας, καὶ μὴ ἑλόντες αὐτοὺς τοῖς γραφεῖσιν. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβολὸς ἦν, ὅπερ ἕκτον ἐστιν, ἐν ἓξ ὀβολοῖς τῆς δραχμῆς λογιζομένης. ἐκ πολλῶν δέ ἐστι τοῦτο οὕτως ἔχον μαθεῖν.

Επωνία, τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενον· εἴη δ' ἂν ἴσως ἡ πέμπτη. Ισαῖος ἐν τῷ κατ' Ελπαγόρου καὶ Δημοφάνους, κἀν τῇ πρὸς Τληπόλεμον ἀντωμοσίᾳ

Επώνυμοι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. διττοί εἰσιν οἱ ἐπώνυμοι· οἱ μὲν δέκα τὸν ἀριθμόν, ἀφ' ὧν αἱ φυλαί. ἕτεροι δὲ δύο καὶ τεσσαράκοντα, ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι προσ-

προσαγορεύονται τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος, ἀπὸ ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν μέχρις ἑξήκοντα.

Επωπτευκότων, Υπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης. οἱ μυηθέντες ἐν Ελευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει, ἐποπτεύειν λέγονται. ὡς δῆλόν ἐστιν, ἔκ τε τοῦ Δημοσθένους λόγου, καὶ ἐκ τῆς δεκάτης Φιλοχόρου.

P. 125 Ερανίζοντες. Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῶν Λυκούργου παίδων ἐπιστολῇ ἐρανίσους εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσους· ἐν δὲ τῇ περὶ τοῦ ὀνόματός φησι, Τί δὲ εἰ ψευδομαρτυριῶν ἁλώσεται προσδοκῶν ἐφ' οἷς ἐρανίζει τούτοις τοῖς περὶ αὐτόν; ἀντὶ δὲ ποιεῖ ἀποδοὺς τὴν ἴσην βοήθειαν αὐτοῖς, ἣν κἀκεῖνοί ποτε παρέσχον ψευδομαρτυρήσαντες ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ερανιστὴς μέντοι κυρίως ἐστὶν, ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων, καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρων. τὸ δὲ ὄνομα παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Αριστοκράτην περὶ ἰσγόνης ἐράνου, εἰ γνήσιος.

Εργα νέων. τοῦτο καὶ Υπερείδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους, Ησιόδου φησὶν εἶναι. παροιμία τίς ἐστιν, ἣν ἀνέγραψε καὶ Αριστοφάνης ὁ γραμματικὸς, οὕτως ἔχουσαν.

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

Εργίσκη, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. καὶ ἡ Εργίσκη τῆς Θρᾴκης ἐστίν· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Εργίσκου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Αβας νύμφης.

Εργοκλῆς, στρατηγὸς Αθηναίων.

Εργόφιλος, καὶ οὗτος στρατηγὸς Αθηναίων.

P. 126. Ερκεῖος Ζεύς. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Μοσχίωνος. εἰ φράτορες αὐτῷ καὶ βωμοὶ Διὸς Ερκείου, καὶ Απόλλωνος Πατρῴου εἰσίν. Ερκεῖος Ζεύς, ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἵδρυνται· τὸν γὰρ περίβολον ἕρκος ἔλεγον. ὅτι δὲ τούτοις μετῆν τῆς πολιτείας, οἷς εἴη Ζεὺς Ερκεῖος, δεδήλωκε

δεδήλωκε καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ δημοποιήτου, εἰ γνήσιος· καὶ Δημήτριος ἐν τοῖς περὶ τὴν ἐν Ἀθήνησι νομοθεσίαν.

Ἑρμᾶς, ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι, καὶ ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους.

Ἑρμαῖ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν. Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων γράφει ταυτί. Ἀπὸ γὰρ τῆς Ποικίλης, καὶ τῆς τοῦ Βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἑρμαῖ καλούμενοι. διὰ γὰρ τὸ πολλοὺς κεῖσθαι καὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν καὶ ἀρχόντων, ταύτην εἰληφέναι τὴν προσηγορίαν συμβέβηκεν· ἐφ' ἑνὸς δὲ αὐτῶν ἐπιγέγραπται γράμμασιν ἀρχαίοις.

Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί. P. 127.

ὅτι δὲ καὶ Θρᾳκῶν στοά τις ἐλέγετο, δεδήλωκε καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. ὅτι δὲ ἐκαλοῦντό τινες καὶ Ἱππάρχειοι Ἑρμαῖ ἀπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου, εἴρηται ἔν τε τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ Ἱππάρχῳ.

Ἑρμος, δῆμός ἐστι τῆς Ἀττικῆς, φυλῆς Ἀκαμαντίδος, ὥς φησι Διόδωρος ἐν τῷ περὶ Δήμων. Διονύσιος δὲ ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων φησὶν, ὡς ἔοικεν οὐδέτερον εἶναι τὸ δήμου ὄνομα τὸ Ἑρμος, ὡς τὸ ἔρκος. Ζώπυρος δὲ ἐν τοῖς περὶ ποταμῶν, Ἕρμον φησὶν εἶναι ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ δῆμον ὁμώνυμον αὐτῷ.

Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου. Φιλόχορος ἐν πέμπτῃ Ἀτθίδος φησὶν, ὡς οἱ ἐννέα ἄρχοντες ταῖς φυλαῖς ἀνέθεσαν Ἑρμῆν παρὰ τὸν πυλῶνα τὸν Ἀττικόν.

Ἑρμίας, ὄνομα κύριον. οὗτός ἐστιν εὐνοῦχος ὁ τρίπρατος,

οἰκείως δὲ διέκειτο πρὸς Ἀριστοτέλην, καὶ τὴν θετὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἔδωκε τῷ φιλοσόφῳ· τοῦτον δὲ τὸν Ἑρμίαν μόνον γράφουσι διὰ τοῦ ι.

P. 128. Ἐροιάδαι. οἱ Ἐροιάδαι δῆμός ἐστι τῆς Ἱπποθοωντίδος, ὥς φησι Διόδωρος.

Ἐρυθραῖοι, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, οἱ ἀπὸ πόλεως τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρύθρας καλουμένης. Ἐρυθρὰ μία τῶν ὑπὸ Νηλέως τοῦ Κόδρου κτισθεισῶν, ὥς φησιν Ἑλλάνικος ἐν Ἀτθίσιν.

Ἐρχιᾶθεν, Δείναρχος κατὰ Στεφάνου. Ἐρχεία δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος, ὥς φησι Διόδωρος.

Ἐσπαθᾶτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυτο παρὰ τὴν σπάθην· σπάθη δέ ἐστι ξίφος. μή ποτε δὲ ἀπὸ τῶν ὑφαινόντων ἡ μεταφορά· σπάθῃ γὰρ χρῶνται. καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς. ἐσπαθᾶτο ἤτοι ἐλέγετο, ἢ ἐρρίπτετο, ἢ διεκόπτετο ἀπὸ τῆς σπάθης· οὕτω γὰρ τὴν μάχαιραν καλοῦσιν· ἢ ἀντὶ τοῦ συνείθετο ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης, ἥτις συντίθησι τὰ ὑφαινόμενα.

Ἐστιάτωρ, ὁ τράπεζαν τισὶ παραθείς. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν. εἰσίων τὰς φυλὰς, οἱ μὲν ἐθελονταὶ, οἱ δὲ κληρωταὶ, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.

P. 129. Ἐσχάρα, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ Ἱερείας. Ἀμμώνιος ἐν τοῖς περὶ βωμῶν, ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος ὡς ἑστίαν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς γῆς ἱδρυμένην κοίλην, παρ' ὃ καὶ τοὺς ἰατροὺς τὰ ἐν τοῖς σώμασι κοῖλα ἕλκη, ἐσχάρας καλεῖν.

Ἐσχατιὰ, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχατιὰς ἔλεγον, οἷς γειτνιᾷ εἴτε ὄρος, εἴτε θάλασσα.

Ἐπιρεία, ἰδίως ἐπὶ τῆς ἐπηρήσεως τοὔνομα τέτυχεν Ἀνδοκί-

δοκίδης ἐν τῇ περὶ τῶν Μυστηρίων ἀπολογίᾳ.

Ετεοβουτάδαι, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ Ἱερείας. γένος Ἀθηναίοις, οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου. ἐτεὸν γὰρ τὸ ἀληθές· ἐκ δὲ τούτων καθίσταται ἡ ἱέρεια τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, καθά φησι Δράκων περὶ Γενῶν.

Ετερόφθαλμος, ὁ ἐν Λοκροῖς νομοθετήσας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Ευαγόρας, ὄνομα κύριον, εἰς ὃν τὸ ἐγκώμιον Ἰσοκράτους.

Ευαίων, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου, ὄνομα κύριον.

Ευανδρία, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀγασικλέους. Παναθηναίοις Εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο. Ἀνδοκίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου δηλοῖ, καὶ Φιλόχορος. P. 130.

Ευβουλος, Ὑπερίδου λόγος ἐστὶ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὅτι δὴ δημαγωγὸς ἦν ἐπιφανέστατος, ἐπιμελής τε καὶ φιλόπονος, ἀργύριόν τε συχνὸν πορίζων τοῖς Ἀθηναίοις διένεμε· διὸ καὶ τὴν πόλιν ἐπὶ τῆς τούτου πολιτείας, ἀνανδροτάτην καὶ ῥαθυμοτάτην συνέβη γενέσθαι. Θεόπομπος ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. ἕτερος δ' ἐστὶν ὁ κωμικός, οὗ μνημονεύει Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου.

Ευδικος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. εἷς δέ ἐστιν οὗτος τῶν κατασταθέντων ὑπὸ Φιλίππου κυρίων Θετταλίας ἁπάσης.

Ευηνος, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. δύο ἀναγράφουσιν Εὐήνους ἐλεγείων ποιητάς, ὁμωνύμους ἀλλήλοις, καθάπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ Χρονογραφιῶν. ἀμφοτέρους λέγων Παρίους εἶναι· γνωρίζεσθαί φησιν τὸν νεώτερον μόνον. μέμνηται δὲ θατέρου αὐτῶν καὶ Πλάτων. P. 131.

Ευηνιώτατα, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. ἠνιόος ἐστι

πρᾶος καὶ μέτριος, καὶ μὴ ταραχώδης. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων. ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν νόμων.

Εὐθίας, Ὑπερίδης ὑπὲρ Φρυνῆς. τὸν ἐπὶ συκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθίας. τὸν μέν τοι λόγον αὐτῷ τὸν κατὰ Φρυνῆς, Ἀναξιμένην πεποιηκέναι φησὶν Ἕρμιππος.

Εὔθυναι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου, εἰ γνήσιος. εὐθύνης ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις. δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων, τὰς εὐθύνας. διείλεκται περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Εὐθύωρον, τὸ κατ' εὐθείαν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν δευτέρᾳ ἀναβάσεως.

Εὐμενίδες, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Αἰσχύ-
P. 132. λος ἐν Εὐμενίσιν εἰπὼν τὰ περὶ τὴν κρίσιν τὴν Ὀρέστου φησὶν, ὡς ἡ Ἀθηνᾶ πραΰνασα τὰς Ἐριννύας, ὥστε μὴ χαλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ὀρέστην, Εὐμενίδας ὠνόμασεν· εἰσὶ δὲ, Ἀληκτὼ, Μέγαιρα, καὶ Τισιφόνη.

Εὐνεῖδαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος, εἰ γνήσιος. γένος ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις οὕτω ὀνομαζόμενον Εὐνεῖδαι· ἦσαν δὲ κιθαρῳδοὶ πρὸς τὰς ἱερουργίας παρέχοντες τὴν χρείαν.

Εὐξίθεος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὑπὸ τούτου φασὶν Ἠλείους προδοθῆναι.

Εὐοῖ, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Βακχικόν τι ἐπίφθεγμά ἐστι τὸ εὐοῖ. Ἀριγνώτη δὲ, ὡς ὅτι τινὲς ἔλεξαν εὐοῖ ὡς εὖ σοι, τὸ εὕρημα τοῦ καρπίμου ἐπαινέοντες.

Εὐοφθάλμως, ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ταώνων.

Εὐρυβάτην, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. Ἔφορος ἐν τῇ ὀγδόῃ,

ὀγδόῃ, Εὐρυβάτην φησὶν ἄνδρα Ἐφέσιον λαβόντα χρήματα παρὰ Κροίσου, ὥστε στρατιὰν συναγαγεῖν εἰς τὸν πόλεμον τὸν εἰς τοὺς Πέρσας, εἶτα προδότην γινόμενον, ἐγχειρίσαι τὰ δοθέντα χρήματα τῷ Κύρῳ· καὶ ἐντεῦθεν, p. 133.
τοὺς πονηροὺς Εὐρυβάτας καλεῖσθαι.

Εὐρυμέδων. Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους, τῆς Παμφυλίας οὗτος ποταμός ἐστιν, ἔνθα Κίμων Ἀθηναίων στρατηγὸς, καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ.

Εὐρυσάκειον, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. τέμενός ἐστιν Εὐρυσάκους τοῦ Αἴαντος ἐν Ἀθήναις, οὕτως ὀνομαζόμενον ἐν Μελίτῃ.

Εὐσύμβολος, ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως καὶ εὖ συμβάλλων, τουτέστιν, ἀγαθὸς συμβάλλειν. Ἀντιφῶν πολιτικῷ.

Εὐφραῖος, Δημοσθένης Φιλιππικῷ ἐννάτῳ. οὗτος Ὠρείτης ἦν τὸ γένος, μετέσχε δὲ καὶ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς.

Εὐώνυμοι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλοκράτους, δῆμός ἐστι τῆς Ἐρεχθηΐδος, ὥς φησι Διόδωρος.

Ἔφεσις, ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγή· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλητος καλεῖται. Δημοσθένους λόγος ἐστὶν, ἐπιγραφόμενος ἔφεσις πρὸς Εὐβουλίδην· ἐν δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ πολλάκις ἐστὶν ἡ ἔφεσις, καὶ τὸ ἐφεῖναι
ῥῆμα. p. 134.

Ἔφεκτος τόκος, ὁ ἐπὶ τῷ ἕκτῳ τοῦ κεφαλαίου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Χρυσίππου.

Ἐφέται, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, οἱ δικάζοντες τὰς ἐφ' αἵματι κρίσεις ἐπὶ Παλλαδίῳ, καὶ ἐπὶ Πρυτανείῳ, καὶ ἐπὶ Δελφινίῳ, καὶ ἐν Φρεαττοῖ, Ἐφέται ἐκαλοῦντο.

Ἐφ' ἱερὸν, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. ἱερόν ἐστι τῶν δώδεκα Θεῶν ἐν Βοσπόρῳ, ὡς Τιμοσθένης ἐν τοῖς περὶ Λιμένων. Ἐφο-

Εφορία, ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γινομένη προαγόρευσις, ὡς Δημοσθένης διδάσκει ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους· καὶ Θεόφραστος ἐν τρίτῃ νόμων.

Εφορμεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύειν. τὸ μὲν γὰρ κατά τινων ὁρμᾶν ἐπιτηροῦντας καιρὸν ἐπιθέσεως, οὕτως ἔλεγον. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Εχῖνος, ἔστι μὲν ἄγγος τι, εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς
P. 135. τὰς δίκας ἐτίθεντο. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον, μνημονεύει τοῦ ἄγγους τούτου, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, καὶ Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν· ἔστι δὲ καὶ πόλις Εχῖνος, ἧς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν.

Εωλοκρασία, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Αἴτιος οὗτος, ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς αὑτοῦ καταςκεδάσας. Δίδυμος δέ, οὗτος χθὲς καὶ πρώην ἃ ἐκέρασε πράγματα, τήμερόν μου κατέχει, καὶ ἐμὲ πρᾶξαί φησι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ζειρά, ἤτοι σειρά, ὥς τινες, ἦν ἔνδυμά τι, ὃ ἐπενδύοντο κατὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφαπτίδας. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος, καὶ Ξενοφῶν ἐν ἕκτῃ ἀναβάσεως, περὶ Θρακῶν λέγων φησί· καὶ ζειρὰς μέχρι ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων εἶχον, ἀλλ' οὐ χλαμύδας.

Ζεῦξις, Ισοκράτης περὶ τῆς ἀντιδόσεως, ἀριστοτέχνης τῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ζωγράφων.

P. 136. Ζηλοτυπεῖν, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, ἀντὶ τοῦ μισεῖν. ζηλοῦν γὰρ τὸ μακαρίζειν· ζηλοτυποῦν, τὸ εἰς ἀπέχθειαν ἐληλυθέναι.

Ζητητής, ἀρχή τις Ἀθήνησι, καὶ κατὰ καιροὺς καθισταμένη, εἴποτε τοὺς ἀδικοῦντας τι δημοσίᾳ δέοι ζητεῖν. Δημοσθένης

Digitized by Google

νης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, καὶ Ανδοκίδης ἐν τῷ περὶ ἐνδείξεως. οὗτος δὲ ὁ ῥήτωρ, καὶ ζητητής ποτε ἐγένετο, ὥς φησι Λυσίας, καὶ Ισοκράτης, καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς Πρέσβεσιν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ηγεμονία δικαστηρίου, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. Αλλαι πρὸς ἄλλους τῶν ἀρχόντων ἐλαγχάνοντο δίκαι, τὰς δὲ ἀπενεχθείσας αἱ ἀρχαὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἑκάστη νόμον εἰσῆγον εἰς δικαστήριον, ἡγουμένη καὶ προεστῶσα· οἷον πρὸς μὲν τὸν Αρχοντα, αἱ τῶν ὀρφανῶν καὶ ἐπικλήρων· πρὸς δὲ τὸν Βασιλέα, αἱ τῆς ἀσεβείας· πρὸς δὲ τὸν Πολέμαρχον, τοῦ ἀποστασίου τε καὶ ἀπροστασίου· πρὸς δὲ τοὺς Θεσμοθέτας, αἱ τῆς ξενίας τε, καὶ δωροξενίας, καὶ συκοφαντίας, καὶ δώρων, καὶ ψευδεγγραφῆς, καὶ ὕβρεως, καὶ P. 137.
μοιχείας, καὶ βουλεύσεως, καὶ ἄλλων.

Ηγεμὼν Συμμορίας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ηγεμὼν ἐκαλεῖτο συμμορίας, ὁ προέχων τῷ πλούτῳ, καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπιλελημμένος, ὡς ὑποφαίνει Υπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου

Ηγήμων, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος εἷς δὲ ἦν τῶν Μακεδονιζόντων, καὶ τῶν ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένων

Ηγήσιππος, Δημοσθένης Φιλιππικῷ. οὗτος δέ ἐστιν ὁ Κρώβυλος ἐπικαλούμενος, οὗ δοκεῖ τισιν εἶναι ὁ ἕβδομος φιλιππικὸς ἐπιγραφόμενος Δημοσθένους.

Ηδύλιον, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ὄρος ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ τὸ Ηδύλιον, ὡς καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ φησίν.

Η ἐν ὁδῷ καθελὼν, ἀντὶ τοῦ ἐνεδρεύοντα ἑλὼν, τουτέστιν,

ἐν τινι ἐνέδρᾳ καταβαλών. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀρι-
στοκράτους.

Ἠετιωνεία, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως, οὕτως ἐκα-
P. 138 λεῖτο, ἥ γε παρὰ τοῦ Πειραιέως ἄκρα ἀπὸ τοῦ κατακτησα-
μένου τὴν γῆν Ἠετίωνος, ὥς φησι Φιλόχορος ἐν τῇ
πρὸς Δήμωνα ἀντιγραφῇ. μνημονεύει δὲ τῆς Ἠετιωνείας καὶ
Θουκυδίδης ἐν ὀγδόῃ.

Ἠκρωτηριασμένοι, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶν-
τος. Ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας,
ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι. οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τινας, εἰώ-
θασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Πο-
λυξένῃ. τὸ μέντοι ἠκρωτηριασμένοι, ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ
κεῖται τοῦ ἠκρωτηριακότες.

Ἡλιαία καὶ Ἡλίασις. Ἡλιαία μέν ἐστι τὸ μέγιστον δικαστή-
ριον τῶν ἐν Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων
ἐκρίνετο χιλίων δικαστῶν, ἢ χιλίων καὶ πεντακοσίων
συνιόντων. συνῄεσαν δὲ οἱ μὲν χίλιοι, ἐκ δυοῖν δικαστη-
ρίοιν· οἱ δὲ χίλιοι πεντακόσιοι, ἐκ τριῶν. ἡλιάζεσθαι δὲ
καὶ ἡλίασίς ἐστι, τὸ ἐν Ἡλιαίᾳ δικάζειν. Λυσίας μὲν ἐν
τῷ πρὸς Γλαύκωνα, τὴν Ἡλιαίαν πολλάκις ὀνομάζει,
ἐν δὲ τῷ κατὰ Φιλωνίδου, εἰ γνήσιος, τῷ ἡλιάζεσθαι
ἐχρήσατο.

P. 139. Ἡλικία, ἀντὶ τοῦ ἐν ἡλικίᾳ οἱ νέοι. Λυκοῦργος κατ' Ἀρι-
στογείτονος, καὶ Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ἡμίεκτον καὶ Ἡμιμέδιμνον. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθέ-
νους εἰσαγγελίᾳ. τοῦ μεδίμνου ἔχοντος χοίνικας τεσσα-
ράκοντα ὀκτώ, τὸ χωροῦν εἰκοσιτέσσαρας χοίνικας, ἡ-
μιμέδιμνόν ἐστιν· ἡμίεκτον δὲ, τὸ χωροῦν τέτταρας χοί-
νικας. τοῦ ἕκτου, ὅπερ ἐστὶ χοίνικες ὀκτώ, τὸ ἥμισυ.

Ἡμιολιασμὸς, Ἀντιφῶν πολιτικῷ. διπλασιασμοῦ καὶ ἡ-
μιολίσου, ἀντὶ τοῦ τῶν ἡμιολίων ἐν τοῖς λογισμοῖς. Ἡμιό-
λιος δ' ἐστὶν ἀριθμὸς, ὁ ἔχων αὐτόν τε καὶ τὸ ἥμισυ
αὐτοῦ,

αὐτοῦ, οἷον ὁ τρία πρὸς τὰ δύο. Ξενοφῶν γοῦν ἐν τῇ ἀναβάσει φησὶν, ὅτι τοῖς στρατιώταις ἐποίησεν ἡμιόλιον τὸν μισθὸν, ἀντὶ Δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικά.

Ηπειρον, συνηθές ἐστι τῷ Ισοκράτει τὴν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν γῆν οὕτω καλεῖν, ὥσπερ ἐν τῷ Φιλιππικῷ καὶ Αρχιδάμῳ.

Ηράκλεια, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αισχίνου. πολλῶν ὄντων τῶν κατὰ τὴν Ατ{ι}κὴν Ηρακλείων, νῦν ἂν ὁ Δημοσθένης μνημονεύοι, ἤτοι τοῦ ἐν Μαραθῶνι, ἢ τοῦ ἐν Κυνοσάργει· ταῦτα γὰρ μάλιστα διὰ τιμῆς εἶχον Αθηναῖοι. P. 140.

Ηραῖον Τεῖχος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. χωρίον ἐστὶν ἐν Θράκῃ οὕτως ὀνομαζόμενον, ὑπὸ Σαμίων δὲ ᾠκίσθη, ὥς φησι Διονύσιος ἐν πέμπτῃ κτίσεων.

Ηρία, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Αυτολύκου. ἠρία εἰσὶν οἱ τάφοι, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ δῆλον ποιεῖ. φασὶ δέ τινες κοινότερον μὲν πάντας τοὺς τάφους οὕτως ὀνομάζεσθαι, καθ' ἐξαίρετον δὲ τοὺς μὴ ἐν ὕψει τὰ οἰκοδομήματα ἔχοντας, ἀλλ' ὅταν τὰ σώματα εἰς γῆν καταπεθῇ· ὠνομάσθη δὲ παρὰ τὴν ἔραν.

Ηεμεν, ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν. Αντιφῶν πρὸς τὴν Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογία. Ημεῖς μὲν οὖν οὔτε ναυτικὸν ἤεμεν ὅποι δέοι.

Ηττημένην, ἀντὶ τοῦ κεχρημένην. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ευέργου, εἰ γνήσιος. ὅτι γὰρ αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κεχρῆσθαι. Μένανδρος ἐν τῷ Υμνίδι.

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐ λοπάδ' αἰτούμενος.

Ηφαιστία, Υπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ακαδήμου, ὅτι δύο πόλεις ἦσαν τῆς Λήμνου, Μύρρινά τε, καὶ Ηφαιστία. δηλοῖ P. 141. δὲ καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν τρίτῃ κτίσεων.

Ηϊὼν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. Ηϊὼν πόλις Θρά-

Θράκης, Μενδαίων ἀποικία, ὡς Θουκυδίδης· Θεόπομπος δ᾽ ἐν τῇ τετάρτῃ φησὶν, ὡς Ἀθηναῖοι ἐκβαλόντες ἐξ Ἠϊόνος Ἀμφιπολίτας, κατέσκαψαν τὸ χωρίον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Θαργήλια, Υπερείδης ἐν τῷ κατ᾽ Πολυεύκτου. ἑορτή ἐστι τὰ Θαργήλια· ἄγεται δὲ Θαργηλιῶνι μηνὶ, ὅς ἐστιν ἱερὸς Ἀπόλλωνος.

Θέμενος τὰ ὅπλα, ἀντὶ τοῦ περιθέμενος, καὶ ὁπλισάμενος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. καὶ Ὅμηρος.

Κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ κυνέην θέτο.

Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου φησίν. Ἄνθρωπε, τῇ πόλει ὑπὲρ ἧς τὰ ὅπλα μὴ τίθεσαι.

Θεμιστεύειν, ἀντὶ τοῦ χρησμῳδεῖν. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος· ὅτι δὲ γέγονε τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἡλίου, Αἰσχύλος
P. 142. ἐρχόμενος τῶν Εὐμενίδων φησίν.

Θεμίσων, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ὄνομα κύριον· οὗτος ἐτυράννησε.

Θεογείτων, Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ. ἔνιοι δὲ τοῦτον Θεογένην ὠνόμασαν, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατ᾽ Δημοσθένους.

Θέογνις, Λυσίας ἐν τῷ κατ᾽ Ἐρατοσθένους. οὗτος εἷς ἦν τῶν παρ᾽ Ἀθηναίοις τριάκοντα τυράννων, καθά φασιν ἄλλοι τε καὶ Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ Ἑλληνικῶν. τοῦ δὲ ποιητοῦ Θεόγνιδος μνημονεύει Ἰσοκράτης ἐν ταῖς πρὸς Νικοκλέα ὑποθήκαις· οὗτος δ᾽ ἦν Μεγαρεὺς, ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων. αὐτὸς γάρ φησιν ὁ ποιητής·

Ἦλθον

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελίην ποτε γαῖαν.

ᾧ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων ἐν πρώτῳ νόμων [εἶπε] πολίτην τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων. πόθεν γὰρ ἔφασκεν εἰς Σικελίαν; κατηκολούθησαν δὲ τῷ Πλάτωνι οὐκ ὀλίγοι.

Θεοίνιον, Λυκοῦργος ἐν τῇ διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν πρὸς Κοιρωνίδας. τὰ κατὰ δήμους Διονύσια Θεοίνια ἐλέγετο, ἐν οἷς οἱ Γεννηταὶ ἐπέθυον· τὸν γὰρ Διόνυσον Θέοινον ἔλεγον, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος, καὶ Ἴστρος ἐν πρώτῳ Συναγωγῶν. P. 143.

Θεοκρίνης, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, λοιδορούμενος Αἰσχίνῃ φησὶ, τραγικὸς Θεοκρίνης. βούλεται δὲ λέγειν αὐτὸν συκοφάντην, ἐπειδὴ ὁ Θεοκρίνης τοιοῦτος, ὡς ἔστι δῆλον ἐκ τοῦ κατὰ Θεοκρίνου, εἴ τε Δημοσθένους ἐστὶν, εἴ τε Δεινάρχου οὗτος ὁ λόγος· τὸν γοῦν πάλαι μὲν ὑποκριτὴν τραγικὸν, ὕστερον δὲ συκοφάντην, εἰκότως ὠνόμασε τραγικὸν Θεοκρίνην.

Θεράπνη, Ἰσοκράτης Ἑλένῃ. τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαίμονι Θεράπνη, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀλκμὰν ἐν πρώτῃ.

Θερμὰν, Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ, Θράκιον τοῦτό ἐστι πόλισμα, ὡς καὶ Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ δευτέρᾳ φησίν.

Θερμοπύλαι, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην Πύλας καλοῦσι· Φιλέας δέ φησιν ἐν γῆς περιόδῳ, Θερμοπύλας κληθῆναι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ τῷ Ἡρακλεῖ ἐποίησε. P. 144.

Θέρσανδρος, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. ὅτι παιδεραστὴς οὗτος σφοδρὸς, καὶ Ἀριστογείτων ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου δηλοῖ.

Θέσθαι, ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν, Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα. ἀντὶ δὲ τοῦ προθέσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον,

Δημοσθένης· ἐπὶ γὰρ τῶν νόμων λέγεται, ὡς ἔθηκε μὲν ὁ νομοθέτης, ἔθετο καὶ ὁ δῆμος. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν· ἐν μέντοι τῷ κατὰ Στεφάνου φησίν, Ἑαυτῷ νόμους ἰδίους θέμενον. μή ποτε δὲ ἀντὶ τοῦ θέντα, θέμενον

Θεσμός. ἐκαλεῖτο μὲν πάλαι καὶ εἷς ἕκαστος τῶν νόμων θεσμός, καὶ τὸ ὅλον δὲ τῆς πολιτείας σύνταγμα οὕτω κέκληκεν ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.

Θεσμοθέται, Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. Ἀρχή τίς ἐστιν Ἀθήνησιν ἡ τῶν θεσμοθετῶν ἐξ τὸν ἀριθμὸν ὄντων· εἰσὶ δὲ ἐκ τῶν καλουμένων ἐννέα ἀρχόντων· καλοῦνται δὲ οὕτως, ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον. θεσμοὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ νόμοι, ὡς προείπομεν. ὅτι δὲ τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν
P. 145. καθ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον, εἴρηκεν Αἰσχίνης τε ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, καὶ Θεόφραστος ἐν τρίτῳ νόμων. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ διέρχεται, ὅσα οὗτοι πράττουσιν.

Θέτης. μή ποτε θέτην λέγουσι τὸν ὑποθήκην τεθεικότα, οὐχ ὡς ὁ Δίδυμος τὸν εἰσποιησάμενον· θετοὺς γὰρ ἔλεγόν φησι τοὺς εἰσποιητούς.

Θετταλός, Λυσίας κατὰ Νικίου. εἷς τῶν Κίμωνος παίδων Θετταλὸς ἐκαλεῖτο, ὥς φησιν Ἡλιόδωρος ἐν τῷ περὶ Ἀκροπόλεως.

Θευδοσίαν, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν, ὅτι Σάτυρος Θευδοσίαν πολιορκῶν ἐτελεύτησεν· ἔστι δὲ χωρίον κείμενον ἐγγὺς Σκυθῶν.

Θεωρικά, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Θεωρικὰ ἦν τινα ἐν κοινῷ χρήματα, ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων συναγόμενα· ταῦτα δέ, πρότερον μὲν εἰς τὰς τοῦ πολέμου χρείας ἐφυλάττετο, καὶ ἐκαλεῖτο στρατιωτικά, ὕστερον δὲ κατετίθετο εἴς τε τὰς δημοσίας κατασκευὰς καὶ διανομάς, ὧν πρῶτος ἤρξατο Ἀγύρριος ὁ δημαγωγός. Φιλόχορος

ρος δὲ ἐν τῇ τρίτῃ τῆς Ἀτθίδος φησί· τὸ δὲ θεωρικὸν ἦν, τὸ πρῶτον νομισθὲν δραχμὴ τῆς θέας, ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔλαβε, καὶ τὰ ἑξῆς. Φιλῖνος δὲ ἐν τῇ πρὸς Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας περὶ Εὐβούλου λέγων φησίν. Ἐκλήθη δὲ θεωρικὸν, ὅτι τῶν Διονυσίων ὑπογυίων ὄντων, διένειμεν Εὔβουλος εἰς τὴν θυσίαν, ἵνα πάντες ἑορτάζωσι, καὶ τῆς θεωρίας μηδεὶς τῶν πολιτῶν ἀπολίπηται δι' ἀσθένειαν τῶν ἰδίων. ἄλλοτε μέντοι ἄλλως ὡρίσθη τὸ διδόμενον εἴς τε τὰς θέας, καὶ εἰς τὰς θυσίας, καὶ ἑορτὰς, ὡς ἔστι δῆλον ἔκ τε τοῦ ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν Δημοσθένους. ὅτι δὲ οὐκ ἐξῆν τοῖς ἀποδημοῦσι θεωρικὸν λαμβάνειν, Ὑπερίδης δεδήλωκεν ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου. ἦν δὲ ἀρχή τις ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος δείκνυσι. P. 146.

Θεωροὶ μέντοι λέγονται, οὐ μόνον οἱ θεαταὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι· καὶ ὅλως τοὺς τὰ θεῖα φυλάττοντας, ἢ τῶν θείων φροντίζοντας οὕτως ὠνόμαζον· ὤραν γὰρ ἔλεγον τὴν φροντίδα,

Ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεκέων τ' ἀγορέων τε.

Θεωρὶς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, εἰ γνήσιος. μάντις ἦν ἡ Θεωρὶς, καὶ ἀσεβείας κριθεῖσα ἀπέθανεν, ὡς καὶ Φιλόχορος ἐν ἕκτῃ γράφει. P. 147.

Θημακεῖς, Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἐρεχθηΐδος Θήμακος, ὥς φησι Διόδωρος ὁ περιηγητὴς ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων.

Θηραμένης, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους, ὃς ἀνῃρέθη κατηγορήσαντος αὐτοῦ Κριτίου ἐπὶ τῶν τριάκοντα.

Θησεῖον, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. τέμενός ἐστιν ἀνειμένον τῷ Θησεῖ.

Θῆτες καὶ θητικόν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου φησὶ τούς τε

θῆτας

θῆτας ἅπαντας ὁπλίτας ποιῆσαι· καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἁγνίου κλήρου, τῶν ἐπικλήρων ὅσαι θητικὸν τελοῦσιν. Εἰς τέσσαρα διῃρημένης παρὰ Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας, οἱ ἀπορώτατοι ἐλέγοντο θῆτες, καὶ θητικὸν τελεῖν· οὗτοι δὲ οὐδεμιᾶς μετεῖχον ἀρχῆς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης δηλοῖ ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ· ὅτι δὲ οὐκ ἐστρατεύοντο, εἴρηκε καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν. ὁ μέν τοι Δημοσθένης ἐν
P. 148. τοῖς προκειμένοις, ἐπίκληρον ὠνόμασε τὴν πενιχρὰν κόρην, ἣν θῆσσαν ὀνομάζουσιν οἱ Ἀττικοί. ἐπηνάγκαζε δὲ ἣν τοῖς ἔγγιστα γένους τὰς θήσσας, ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον, ἢ πέντε μνᾶς διδόναι, ὡς καὶ Ποσείδιππός που ὁ κωμικός φησιν.

Θίασος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου. Θίασός ἐστι τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ θεῶν. Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων. Ἴων δὲ ἐν Ὀμφάλῃ, κοινῶς ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος ἔταξε τοὔνομα. Θιασῶται δὲ ἐκαλοῦντο, οἱ κοινωνοῦντες τῶν θιάσων. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἀστυφίλου κλήρου.

Θίμβρων, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. Λακεδαιμόνιος οὗτος ἣν πεμφθεὶς εἰς τὴν Ἀσίαν ἁρμοστὴς, μετὰ τὰ Πελοποννησιακά.

Θόλος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου. ὁ τόπος ἔνθα ἐδείπνουν οἱ πρυτάνεις, οὕτως ἐκαλεῖτο παρὰ Ἀθηναίοις. Ἀμμώνιος ἐν τετάρτῃ περὶ βωμῶν γράφει ταυτί. ὁ δὲ τόπος, ὅπου ἑστιῶνται οἱ πρυτάνεις, καλεῖται Θόλος, ὑπὸ ἐνίων δὲ Σκιὰς, διὰ τὸ οὕτως ᾠκοδομῆσθαι αὐτὸν στρογγύλον παρόμοιον θολίᾳ.

P. 149. Θοραὶ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, ὥς φησι Διόδωρος.

Θόρικος, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Ποσειδίππου, δῆμός ἐστι τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ὡς ὁ αὐτὸς Διόδωρός φησιν ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων.

Θρεπτηδέστατον, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. θρεπτηδέστατον

τὸν τὴν Ἑλλάδα, ἀντὶ διεφθαρμένην, ἀπὸ τῶν ὑπὸ θερμῶν κατεδηδομένων ξύλων.

Θρόνιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος Θρόνιον, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ.....

Θυμοιτάδαι, δῆμος Ἱπποθοωντίδος, ἀπὸ Θυμοίτου τοῦ ἥρωος ὀνομασθεὶς, ὥς φησι Διόδωρος.

Θυργωνίδαι, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων, Μετετέθησαν, φησὶν, ἐξ Αἰαντίδος Ἀφιδναῖοι, Περσίδαι, Τιτακίδαι, Θυργωνίδαι. φησὶ δὲ καὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν δευτέρᾳ διακόσμου, τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς τὸν δῆμον εἶναι.

Θύστιον, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος, πόλις ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, καθά φησι Δίδυμος ἐναγόμενος μαρτύριον ἐκ τῆς πρώτης Νικάνδρου τῶν Αἰτωλικῶν. ἡμεῖς μέν τοι ἐν τοῖς P. 150.
Ἀττικισμοῖς, διὰ τοῦ τ' Θύτιον εὕρομεν γεγραμμένον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι' ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ἰδίαν, ἀντὶ τοῦ ἰδιωτικήν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος· ἐλέγετο δὲ τὸ ἴδιον, καὶ ἰδιωτικὸν, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ πρὸς Ζηνόθεμιν.|

Ἰδριεὺς, Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ. δυνάστης ἦν οὗτος ἐν Καρίᾳ, υἱὸς Ἑκατόμνου, ἀδελφὸς δὲ Μαυσώλου καὶ Ἀρτεμισίας.

Ἱέραξ, Δημοσθένης ἐν πρώτῳ Φιλιππικῷ. ὅτι ὁ Ἱέραξ εἷς ἦν τῶν ὑπὸ Ἀμφιπολιτῶν πεμφθέντων πρέσβεων Ἀθήναζε, βουλομένων αὐτῶν Ἀθηναίοις παραδοῦναι καὶ τὴν πόλιν, καὶ τὴν χώραν, εἴρηκε Θεόπομπος ἐν τρίτῳ Φιλιππικῶν.

Ἱερὰ Ὁδὸς, Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἀπολογίᾳ. Ἱερὰ

Ὁδός ἐστιν, ἣν οἱ μύσται πορεύονται ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐπ' Ἐ-
λευσῖνα. βιβλίον οὖν ὅλον Πολέμωνι γέγραπται περὶ τῆς
P. 151. Ἱερᾶς Ὁδοῦ. μνημονεύει δ' αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Δραπέ-
τισιν.

Ἱερὰ Τριήρης, Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν. Καὶ τὴν Ἱερὰν ἀπὸ τῆς χώρας ᾤχετο ἔχων τριήρη. λέγοι ἂν τὴν Πάραλον, ὡς συνιδεῖν ἐστιν ἔκ τε τῆς Φιλοχόρου, καὶ ἐκ τῆς Ἀνδροτίωνος ὁμοίως ἕκτης.

Ἱερομηνία, Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. αἱ ἑορτώδεις ἡμέραι, ἱερομηνίαι καλοῦνται.

Ἱερομνήμονες, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν οὕτω καλοῦνται, ὡς σαφὲς ποιεῖ Θεόπομπος ἐν τῇ τριακοστῇ.

Ἱεροφάντης, Ὑπερείδης φησί που. Ἐγὼ δὲ οὔτε δᾳδούχου θυγατέρα ἔχω, οὔτε ἱεροφάντου. Δείναρχος ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ, ὠνομάσθαι φησὶ τὸν πρῶτον ἱεροφάντην τὸν ἀποφήναντα ἐκ τοῦ πολέμου ἐπιόντα τὰ ἱερά. περὶ δὲ τοῦ γένους τῶν ἱεροφαντῶν, δεδήλωκεν Ἑλλάνικος ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος.

Ἱερώνυμος, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἱπποθέρσην, Ἱερωνύμου
P. 152. τοῦ στρατηγήσαντος Ἀθηναίων ἄλλοι τε μνημονεύουσι,
καὶ Ἔφορος ἔν τε τῇ ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ, καὶ ἐν τῇ ἐννάτῃ καὶ δεκάτῃ. ἕτερος δέ ἐστιν Ἱερώνυμος Μεγαλοπολίτης, οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ὅτι δ' οὗτος ἦν τῶν Μακεδονιζόντων μάλιστα, καὶ Θεόπομπος εἴρηκεν ἐν τῇ πεντηκοστῇ πρώτῃ.

Ἰθύφαλλοι. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου, οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι. ποιήματά τινα οὕτως ἐλέγετο τὰ ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα, ὡς Λυγκεὺς ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς φησι. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος, ἐπὶ ἐπωνύμου τεθειμένου ἐστὶ κατὰ παιδιὰν ἔταξεν αὐτό.

ἐλέ-

Digitized by Google

ἐλέγετο δὲ κυρίως ἰθύφαλλος, τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχοις.

Ἰκαριεὺς, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους, δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος, ὥς φησι Διόδωρος.

Ἱκετηρία, Αἰσχίνης ἐν τῇ ἀπολογίᾳ. ἱκετηρία καλεῖται ἐλαίας κλάδος στέμματι ἐστεμμένος.

Ἰόνιος, Λυσίας ἐν Ὀλυμπιακῷ. τὸν Ἀδρίαν καλούμενον οὕτως ὠνόμαζον ἔνιοι οἱ παλαιοί. Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις P. 153 ἐς δεξιὰ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον, Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ.

Ἰπνὸς, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος πρώτῳ, μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλεῖται, τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν μαγειρεῖον· ἔστι γοῦν δρᾶμα Φερεκράτει Ἰπνὸς ἢ Παννυχὶς, ἐν ᾧ δηλοῦται τοῦτο, ὅτι μέρος τῆς οἰκίας ἐστί· λέγεται δὲ κυρίως ἰπνὸς ἡ κάμινος, ὅθεν καὶ ἰπνοπλάθους τινὰς ὀνομάζουσιν.

Ἵππαρχος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος τύραννος ἦν οὗτος Ἐρετρίας· ἕτερος δ' ἐστὶν Ἵππαρχος, περὶ οὗ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονός φησιν, Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου· ἄλλος δέ ἐστιν Ἵππαρχος ὁ Χάρμου, ὥς φησι Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους. περὶ δὲ τούτου Ἀνδροτίων ἐν τῇ δευτέρᾳ φησὶν, ὅτι συγγενὴς μὲν ἦν Πεισιστράτου τοῦ τυράννου, καὶ πρῶτος ἐξωστρακίσθη τοῦ περὶ τὸν ὀστρακισμὸν νόμου τότε πρῶτον τεθέντος, διὰ τὴν ὑποψίαν τῶν περὶ Πεισίστρατον, ὅτι δημαγωγὸς ὢν καὶ στρατηγὸς ἐτυράννησεν. ἄλλος δ' ἐστὶν Ἵππαρχος ὑποκριτὴς, οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ P. 154. Νεαίρας, εἰ γνήσιος. λέγεται δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἵππαρχος καὶ ὁ τῶν ἱππέων ἄρχων· δύο δ' ἦσαν οὗτοι, ὡς Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν φησι, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Ἱππὰς, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου. Ἀπε-

γράψατο μὲν λῆμμα μικρὸν, ὡς ἱππάδα τελῶν. Α-ριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶν, ὅτι Σόλων εἰς τέτταρα διεῖλε τέλη τὸ πᾶν πλῆθος Ἀθηναίων, Πεντακοσιομεδίμνους, καὶ Ἱππέας, καὶ Ζευγίτας, καὶ Θῆτας.

Ἱππία Ἀθηνᾶ, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. Μνασέας ἐν πρώτῃ Εὐρώπης, τὴν Ἱππίαν Ἀθηνᾶν Ποσειδῶνος εἶναί φησι θυγατέρα καὶ Κορύφης τῆς Ὠκεανοῦ, ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν, διὰ τοῦτο Ἱππίαν κεκλῆσθαι.

Ἱπποδάμεια, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. ἀγοράν φησιν εἶναι ἐν Πειραιεῖ, καλουμένην Ἱπποδάμειαν, ἀπὸ

P. 155. Ἱπποδάμου Μιλησίου ἀρχιτέκτονος τοῦ οἰκοδομησαμένου τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ.

Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, ἀντὶ τοῦ συνὼν ἀεὶ καὶ μηδὲ βραχὺ ἀφιστάμενος, καὶ ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου πρώτῳ φησὶν, Ἀριστολόχῳ τῷ τραπεζίτῃ ἴσα βαίνων ἐβάδιζε. Μένανδρος,

Παρ' αὐτὸν ἴσα βαίνουσα ἑταίρα πολυτελής.

Ἴσαι ψῆφοι, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. Ἕτερος δὲ πλεύσας ἰδιώτης εἰς Ῥόδον, ὅτι τὸν φόβον ἀνάνδρως ἤνεγκε, πρώην μέν ποτε εἰσηγγέλθη, καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο, εἰ δὲ μία ψῆφος μετέπεσεν, ὑπερώριστο ἂν καὶ ἀπέθανεν.

Ἰσαῖος, εἷς ἐστὶ τῶν δέκα ῥητόρων οὗτος. μαθητὴς δ' ἦν Ἰσοκράτους, διδάσκαλος δὲ Δημοσθένους, Ἀθηναῖος τὸ γένος, καθά φησιν Ἕρμιππος ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν. Δημήτριος δ' ἐν τοῖς περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν, Χαλκιδέα φησὶν αὐτὸν εἶναι.

Ἰσμηνίας, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος, εἰς

τῶν

Digitized by Google

τῶν παρ' Ἀθηναίοις ἦν πολέμαρχος ἐπιφανής. P. 156.

Ἰσοδαίτης, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης, ξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει.

Ἰσοτελὴς καὶ Ἰσοτέλεια, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου, πολλάκις τιμή τις διδομένη τοῖς ἀξίοις φαίνεται τῶν μετοίκων, καθ' ἣν καὶ ἡ τοῦ μετοικίου ἄφεσις αὐτοῖς ἐγίγνετο, ὡς Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Σώστρατον ὕβρεως, εἰ γνήσιος. ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων, ὧν ἔπραττον οἱ μέτοικοι, ἄφεσιν εἶχον οἱ ἰσοτελεῖς, Θεόφραστος εἴρηκεν ἐν ἑνδεκάτῃ τῶν νόμων· οὗτος δέ φησιν, ὡς ἐνιαχοῦ καὶ πόλεσιν ὅλαις ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Ὀλυνθίοις τε καὶ Θηβαίοις· ἔστι δὲ μαθεῖν ἐκ τοῦ προγεγραμμένου Ἰσαίου λόγου, καὶ ὅσα ἐτέλει ὁ ἰσοτελής.

Ἴσχανδρος, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου, τραγικὸς ὑποκριτὴς ὁ Ἴσχανδρός ἐστι. δοκεῖ δ' αὐτῷ συνυποκρινόμενος Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ ἐν Κολυττῷ καταπεσεῖν, καθά φησιν Δημοχάρης ἐν τοῖς Διαλόγοις.

Ἰπαῖος, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου. δῆμός ἐστι τῆς Ἀκαμαντίδος Ἴπα, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ἰπαῖος, ὥς φησι Διόδωρος. P. 157.

Ἴων, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. Ἴωνος δὲ τοῦ τῆς τραγῳδίας ποιητοῦ μνημονεύοι ἂν νῦν ὁ ῥήτωρ, ὃς ἦν Χῖος μὲν γένος, υἱὸς δὲ Ὀρθομένους, ἐπίκλησιν δὲ Ξούθου. ἔγραψε δὲ μέλη πολλὰ, καὶ τραγῳδίας, καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαί φησιν ὡς Ἐπιγένους· ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐπιγράφεται Τριαγμοὶ, καθὰ Δημήτριος ὁ Σκήψιος καὶ Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεύς. ἀναγράφουσι δὲ ἐν αὐτῷ τάδε, Ἀρχὴ δέ μοι τοῦ λόγου πάντα τρία, καὶ πλέον τούτων, πλέον ἐλάσσων, τούτων τριῶν ἑνὸς, ἑκάστου ἀρετὴ τριὰς, Σύνεσις, καὶ Κράτος, καὶ Τύχη.

Ιωνία χώρα, καὶ Ιωνίας πόλεις δώδεκα, Εφεσος, Ανδροκλος, Μίλητος, Μυοῦς, Πριήνη, Κολοφῶν, Τέως, Λέβεδος, Ερυθραὶ, Φώκαια, Κλαζομεναὶ, Σάμος.

Ιωνικὸς, Ελληνικὸς, Αθηναῖος, ἀρχαῖος· καὶ Ιωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἁβρῶς, τρυφερῶς. Αριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

Εμιτροφόρουν τι καὶ διεκίνουν Ιωνικῶς.

P. 158. ## ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Καβύλη, Δημοσθένης ἐν ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν, χωρίον ἐστὶ τῆς Θράκης, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ ἑβδόμῃ, καὶ Αναξιμένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. οὗτος δέ φησιν αὐτὸ ἱδρῦσθαι πρὸς τῷ Τάζῳ ποταμῷ κατὰ μέσον τῆς Θράκης.

Καδίσκος, Ισαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Αγνίου κλήρου. ἀγγεῖόν τι εἰς ὃ ἐψηφοφόρουν οἱ δικασταὶ, οὕτως ἔλεγον. Φρύνιχος Μούσαις·

Ιδοὺ, δέχου τὴν ψῆφον. ὁ καδίσκος δέ σοι,
Ο μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ᾽ ἀπολλὺς ὁδί.

Καδμεία, Ισοκράτης Πανηγυρικῷ. τῆς Καδμείας καὶ οἱ ἄλλοι ῥήτορες πολλάκις μνημονεύουσι. λέγεται δὲ οὕτως ἡ τῶν Θηβαίων ἀκρόπολις, ὡς παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς ἱστορικοῖς ὡμολόγηται.

Καθάρσιον, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. ἔθος ἦν Αθήνησι καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους, μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅπερ ὠνό-
P. 159. μαζον καθάρσια. τοῦτο δ᾽ ἐποίουν οἱ λεγόμενοι Περιστίαρχοι,

Digitized by Google

στίαρχοι, οἵπερ ὠνομάσθησαν οὕτως, ἤτοι ἀπὸ τοῦ περιστίχειν, ἢ ἀπὸ τῆς Ἑστίας.

Καθελών, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησίν· ἢ ἐν ὁδῷ καθελών, ἀντὶ τοῦ ἀνελών, ἢ ἀποκτείνας· ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσιδι, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ.

Καθήκοντα, Δημοσθένης ἐν ἑνδεκάτῃ Φιλιππικῶν φησιν, Ὃς οὐκ ἠξίου τὰ καθήκοντα ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ τὰ ἥκοντα ἐφ' ἑαυτόν.

Κάθετος, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνός. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος. διείλεκται περὶ τοῦ καθέτου Μελίτων ἐν πρώτῳ περὶ τῶν ἐν Ἀθήνῃσι γενῶν.

Καὶ γὰρ τὸ μηδένα τῶν μαχίμων ἄνευ τῆς τῶν ἀρχόντων γνώμης ἀποδημεῖν, Ἰσοκράτους ἐν τῷ Βουσίριδι, περὶ Λακεδαιμονίων ταῦτα λέγοντος, ῥητέον ὅτι καὶ οἱ τὰς Λακεδαιμονίων πολιτείας γεγραφότες, τὰ ὅμοια εἰρήκασιν· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης, οὐκ ἐξεῖναί φησιν ἀποδημεῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ὅπως μηδὲ ἐθίζωνται ἄλλων νόμων εἶναι P. 160.
φίλοι. τοῦ μέν τοι Ἰσοκράτους τοὺς μαχίμους μόνους λέγοντος κωλύεσθαι ἀποδημεῖν, οἱ περὶ Ἀριστοτέλην τοὺς πάντας Λακεδαιμονίους φασίν.

Καινῶς, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. οἷον ὡς τοῖς νεωτέροις ἁρμόττειν πράγμασιν. Ἔφορος δὲ τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο αὐτὸ ἐν τῇ πρώτῃ.

Κακοτεχνιῶν, δίκης ὄνομα, ἣν οἱ ἑλόντες τινὰ ψευδομαρτυριῶν κατὰ τοῦ παρασχομένου αὐτοὺς ἐδίδοσαν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοθέου ἴσεως, εἰ γνήσιος, καὶ ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου.

Κακῶς εἰδότες, ἀντὶ τοῦ ἀγνοοῦντες. Ἰσοκράτης περὶ εἰρήνης.

Κακώσεως, δίκης ὄνομά ἐστι ταῖς τε ἐπικλήροις κατὰ τῶν γεγαμηκότων, καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γονεῦσι, καὶ

κατὰ

Digitized by Google

κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους, καὶ Λυσίας ἔν τε τῷ περὶ τοῦ Ἡγησάνδρου κλήρου, καὶ [Ὑπερίδης] ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Πυρράνδρου κλήρου. ὅτι δὲ ἐξῆν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι κακώσεως
P. 161. γονέων, καὶ τοῖς ἐπικλήροις βοηθεῖν, δηλοῦται ἔν τε τῷ προειρημένῳ λόγῳ Ὑπερίδου, καὶ ἐν τῷ Λυσίου κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος· ἦν δὲ καὶ ἀνδρὸς ὕδατος.

Καλαύρεια, Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου ἐπιστολῇ. νῆσός ἐστι πλησίον Τροιζῆνος, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ τῆς γῆς ἔφη. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Εἰρήνη ἡ Καλαύρεια, καθά φησιν Ἀντικλείδης.

Κανηφόροι, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος περὶ τῶν Κανηφόρων. Φιλόχορος ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος φησίν, ὡς Ἐριχθονίου βασιλεύοντος πρῶτον κατέστησαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ θεῷ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ πρὸς τὴν θυσίαν, τοῖς τε Παναθηναίοις, καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

Καρκίνος, Λυσίας ἐν τῇ περὶ τοῦ κυνὸς ἀπολογίᾳ, εἰ γνήσιος. ἐλυμαίνοντο γάρ μου τὸν Καρκίνον εἰσφοιτῶσαι αἱ κύνες· καὶ ὅταν ὁ σῖτος ῥιζωθῇ κατὰ τῆς γῆς, κεκαρκινῶσθαί φασι. Φερεκράτης Αὐτομόλοις.

> Ὁπόταν σχολάζῃς, νῆψον, ἵνα τὰ λήϊα
> Συγκαρκινωθῇ.——

P. 162. λέγεται Καρκίνος καὶ πάθος τι συμβαῖνον ἐν τοῖς σώμασιν, ὃ νῦν καρκίνωμα καλοῦσιν· ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα, οὗ μνημονεύει Ἰσοκράτης Τραπεζιτικῷ· εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ Ἀθηναίων στρατηγός, πεμφθεὶς περιπλεῦσαι Πελοπόννησον· περὶ δὲ τοῦ τραγῳδίας ποιητοῦ τοῦ Ξενοκλέους υἱοῦ, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μνησίμαχόν φησι. Σωπίθεται δὲ τούτοις καὶ Καρκίνος ὁ ποιητὴς εἰπών.

Οὐ

Ου κεῖνος ἐξέστησε; τὰς γὰρ ἐμφύτους
Ορθῶς παγείσας μὲν φρένας
Ουδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

Καρποῦ δίκη, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος. Ει γάρ τι ἐγκαλεῖς τῷδε τῷ μειρακίῳ καὶ τῶν ὧν τι ἔχει, δίκασαι αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους· εἰ μὲν χωρίου ἀμφισβητεῖς, καρποῦ· εἰ δὲ οἰκίας, ἐνοικίου, ὥσπερ οὗτος σοι νῦν ἐπιτροπῆς δικάζεται.

Καρύανδα, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. ἔστι δὲ πόλις τῆς Καρίας.

Καταβολή. Δημοσθένης ἐν ἐνάτῳ Φιλιππικῶν, Ωσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ. ἐν ταῖς περιοδικαῖς νόσοις P. 163.
λέγεταί τις καταβολή, διὰ τὸ ἐν ἀποδεδειγμένῳ περιϊέναι χρόνῳ, καθάπερ οἱ ἐρανισταὶ τὰς καταβολὰς ποιοῦνται τῶν χρημάτων.

Καταδεδέσθαι, ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι, καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ.

Κατὰ δήμους δικαστάς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. περὶ τῶν κατὰ δήμους δικαστῶν, ὡς πρότερον μὲν ἦσαν τριάκοντα, καὶ κατὰ δήμους περιϊόντες ἐδίκαζον, εἶτα ἐγένοντο τεσσαράκοντα, εἴρηκεν Αριστοτέλης ἐν τῇ πολιτείᾳ.

Καταδικασάμενος, ἀντὶ τοῦ νικήσας, καὶ καταδικασθῆναί τινα ποιήσας. Ισαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως.

Κατάγειν τὰ πλοῖα, Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν: κατάγειν τὰ πλοῖα λέγεται ἀντὶ τοῦ λῄζεσθαι καὶ κακοῦν, καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας ὅπου βούλονται πλεῖν, ἀλλ᾽ εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃσταῖς κατάγειν, ὡς καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους δηλοῖ.

Κατάστασις, Λυσίας. ψηφίσασθαι δὲ τοὺς φυλάρχους ἀπε- P. 164.

νεγκεῖν τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταστάσεις ἀναπράξηται παρ' αὐτῶν· ἔοικεν ἀργύριον εἶναι, ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει, ὥσπερ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς ἑξῆς ὑπομιμνήσκει· παρεμφαίνει τοῦτο καὶ Εὔπολις Φίλοις.

Οὐκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβῦτα, τὴν κατάστασιν
Τήνδε λαμβάνων ἄφνω, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικήν.

ἔτι δὲ σαφέστερον λέγεται ἐν τῷ Σύρφακι Πλάτωνος. ἀπεδίδοτο δὲ τὸ ἀργύριον ὑπὸ τῶν ἱππευσάντων, ὅταν ἀντ' αὐτῶν ἕτεροι καθίσταιντο· ἀπῄτουν δὲ αὐτὸ οἱ φύλαρχοι.

Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους πρώτῳ. ὁ μὲν τοίνυν νόμος κελεύει ἀψευδεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ· ἔοικεν ὁ νόμος περὶ τῶν ὠνίων κεῖσθαι. Θεόφραστος γοῦν ἐν τοῖς περὶ νόμων φησὶ, δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖν τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, καὶ τοῦ ἀψευδεῖν μὴ μόνον τοὺς πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους.

P. 165. Καταπομή, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. Καὶ καθήμενος κάτω ὑπὸ τῇ καταπομῇ. Φιλόχορος δὲ ἐν ἕκτῃ οὕτως· Αἰσχραῖος Ἀναγυράσιος ἀνέθηκε τὸν ὑπὲρ θεάτρου τρίποδα καταργυρώσας, νενικηκὼς τῷ πρότερον ἔτει χορηγῶν παισὶ, καὶ ἐπέγραψεν ἐπὶ τὴν καταπομὴν τῆς πέτρας.

Καταπλὴξ, ὁ συνεχῶς πεπληγμένος. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν, ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Θεόπομπος Τισαμενῷ.

Ἀλλ' ἡ μὲν Εἰλείθυια, συγγνώμην ἔχει
Τὴν τῶν γυναικῶν, οὖσα καταπλὴξ τὴν τέχνην.

Κατα-

Digitized by Google

Καταχύσματα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου πρώτῳ. ὅτι τῶν νεωνήτων οἱ δεσπόται τραγήματα κατέχεον, Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ δηλοῖ· ὅτι δὲ καὶ τῶν ἀπὸ θεωρίας καὶ τῶν νυμφίων, ὡς Θεόπομπος Ἡδυχάρει.

Καταχειροτονία. ἔθος ἦν Ἀθήνησι κατὰ τῶν ἀρχόντων, καὶ
κατὰ τῶν συκοφαντῶν προβολὰς ἐν τῷ δήμῳ τίθεσθαι. εἰ δέ
τις καταχειροτονηθείη, οὗτος εἰσήγετο εἰς τὸ δικαστήριον.
ἔστι δὲ πολλάκις τοὔνομα παρά τε Δημοσθένει ἐν τῷ κατὰ Μει- P. 166.
δίου, καὶ Ὑπερείδῃ ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρεφίλου περὶ τοῦ ταρί-
χους. διεξῆλθε δὲ περὶ τῆς καταχειροτονίας καὶ Θεόφρα-
στος ἐν τετάρτῃ τῶν νόμων.

Καταψευδομαρτυρησάμενος, ἀντὶ τοῦ παρασχὼν τοὺς τὰ ψευδῆ μαρτυρήσαντας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.

Κατηλόησαν, κατέβαλλον λίθοις. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους.

Κατῳκοδόμησεν, ἀντὶ τοῦ κατέκλεισεν εἰς οἴκημα καὶ ἀπέκτεινεν. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους πολλάκις.

Κεβρῆνα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. πόλις ἐστὶ τῆς Τρῳάδος Κεβρήν, Κυμαίων ἀποικία, ὥς φησιν Ἔφορος ἐν τῇ πρώτῃ.

Κεγχρεὼν, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ. Κἄπειτ' ἔπεισε τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς, καθέζεσθαι εἰς τὸν κεγχρεῶνα· ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ καθαριστήριον, ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον, ὡς ὑποσημαίνει Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ μετάλλων.

Κεῖοι, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν· οἱ Κεῖοι μὲν P. 167.
πόλις τοσαύτη· Κέως μία τῶν Κυκλάδων νήσων παρακει-
μένη τῇ Ἀττικῇ. τὴν νῆσον δὲ πόλιν ὠνόμασεν ὁ ῥήτωρ. καὶ
Εὐριπίδης τὴν Εὔβοιαν.

Εὔβοια Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις.

Ἀριστοφάνης δὲ περὶ Σικελίας φησίν·

Οἷα πόλις πάλαινα διαλυμαίνεται.

Κειριάδης, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν ἐκ δημοτῶν ἐφέσει. ὅτι Κειριάδαι δῆμός ἐστι τῆς Ἱπποθοωντίδος, εἴρηκε Διόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων.

Κεκροπὶς, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. μία δὲ ἦν τῶν δέκα φυλῶν Ἀθήνησι Κεκροπὶς, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, εἰ γνήσιος.

Κελέοντες· Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ, ἵνα τοὺς κελέοντας κατέπηξεν. κυρίως μὲν κελέοντές εἰσιν οἱ ἱστόποδες, ὡς καὶ παρ᾽ Ἀριστοφάνει δῆλον τῷ κωμικῷ· μεταφορικῶς δὲ νῦν ὁ ῥήτωρ λέγοι ἂν τὰ ὀρθὰ ξύλα.

Κεραμεῖς, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου πρώτῳ. δῆ-
P. 168. μός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος Κεραμεῖς, ὥς φησι Διόδωρος· φησὶ δὲ Φιλόχορος ἐν τῇ τρίτῃ εἰληφέναι τούτους τοὔνομα ἀπὸ τῆς κεραμικῆς τέχνης, καὶ τοῦ θύειν Κεράμῳ τινὶ ἥρωϊ.

Κεραμεικὸς, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ ὅρων. ὅτι δύο εἰσὶ Κεραμεικοὶ, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ φησὶν, ὁ μὲν ἔνδον ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἕτερος ἔξω τῆς πόλεως· ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ, καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον, ὡς δηλοῖ Καλλίστρατος ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν.

Κερκίδας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, τοὺς προδότας καταλέγων φησὶν, Ἀρκάδας Κερκίδας· ὅτι δὲ οὗτος τῶν τὰ Μακεδονικὰ φρονούντων ἦν, εἴρηκε καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ Φιλιππικῶν.

Κέρκουρος, εἶδός τι νεὼς, Δείναρχος Τυρρηνικῷ.

Κέρκωψ, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ἐν τοῖς

εἰς

εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωπιν δηλοῦται, ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν, καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες· Ξεναγόρας δὲ ἐς πιθήκους αὐτοὺς μεταβαλεῖν φησι, καὶ τὰς Πιθηκούσας νήσους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι. Αἰσχίνης δὲ ὁ Σαρδιανὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις, καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀναγράφει, Ἄνδουλον, καὶ Ἄτλαντον. P. 169.

Κινέας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὡμολόγηται καὶ παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς, ὅτι Κεινέας εἷς ἦν τῶν προϊεμένων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πράγματα, καὶ μάλιστα Θεοπόμπῳ ἐν πρώτῃ, ἅμα καὶ διεξερχομένῳ τὰ ἐπὶ τὸν ἄνδρα.

Κερσοβλέπτης. πολλάκις τούτου μνημονεύουσιν οἱ ῥήτορες, ὥσπερ καὶ Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους. ἦν δὲ παῖς Κότυος, καὶ νεώτατος ὤν, βασιλεὺς κατεστάθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς Θρᾴκης· ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ Χερρονήσου ποτὲ ἐπολέμησεν Ἀθηναίοις, δηλοῖ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ εἰρήνης.

Κεστρῖνοι, Ὑπερείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ τείχους. Κεστρῖνος ἰχθὺς, ἐπισκεπτέον δὲ εἰ διαφέρει τι κεστρέως.

Κέφαλος, ὄνομα κύριον, δημαγωγός.

Κεφαλῆθεν, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα ἐπιτροπῆς, Κεφαλὴ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος, ἀφ' ἧς ὁ δημότης λέγεται Κεφαλῆθεν, καθά φησι Διόδωρος. P. 170.

Κηδωνίδης, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, Ὑπερβαίνων τούσδε τοὺς ἀγρίους Κηδωνίδην . . . παιδερασταί τινες ἦσαν οὗτοι σφοδροί.

Κῆκις, βάμμα τι καὶ σύμμα, ἢ καρπός τις δρυὸς ἐπιτήδειος εἰς βαφήν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀφόβου πρώτῳ.

Κῆπος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, πόλις δέ ἐστι κατὰ Βόσπορον καλουμένη Κῆπος.

Κηρυκεία, ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς κήρυξιν ἐπὶ ταῖς γινομέναις

μέναις προδόσιν. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους.

Κήρυκες. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. γένος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις οὕτως ὀνομαζόμενον, κέκληται δὲ ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ.

Κηττοὶ, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου ἀργίας, δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος, ὡς Διόδωρος ὁ περιηγητής φησι.

Κηφισιεὺς, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους, δῆμός ἐστι τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, ὡς αὐτός φησι.

P. 171 Κηφισόδωρος, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου. κεκωμῴδηται δὲ οὗτος ὡς ὀνώδης· ἕτερος δ' ἂν εἴη Κηφισόδωρος ὁ ἵππαρχος, ὃς ἐν Μαντινείᾳ μετὰ Γρύλλου τοῦ Ξενοφῶντος ἀπέθανεν, οὗ μνημονεύει Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλαίσχρου.

Κηφισόδοτος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ἀνδροτίων ἐν πέμπτῃ Ἀτθίδος ἱστορεῖ, ὡς Ἀλωπεκόννησον πολιορκῶν ἀπεχειροτονήθη, καὶ κριθεὶς ἑάλω, καὶ ἀπέτισε πέντε τάλαντα.

Κιγκλὶς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος. αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι κιγκλίδες ἐκαλοῦντο. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν,

Ὁ δ' Ἡλιαστὴς εἷρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα.

Κίναδος, ἀντὶ τοῦ θηρίον. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἔστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, ἰδίως δέ φασι Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα καλεῖν κινάδιον.

Κινησίας, Λυσίου δύο λόγοι εἰσὶ πρὸς Κινησίαν, ἐν οἷς πολλάκις μνημονεύει τ' ἀνδρὸς, λέγων, ὡς ἀσεβέστατος εἴη καὶ παρανομώτατος, καὶ ὅτι καὶ οἱ κωμῳδιδάσκαλοι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν γράφουσιν εἰς αὐτόν· εἴη δ' ἂν

οὗτος

οὗτος ὁ διθυραμβοποιὸς, οὗ μέμνηνται πολλάκις οἱ κωμικοὶ, καὶ Στράττις ὅλον δρᾶμα ποιήσας εἰς αὐτὸν, ὅπερ ἐπιγράφη Κινησίας, ἐν ᾧ καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ κωμῳδεῖ. P. 172.

Κιῤῥαῖον πεδίον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Κίῤῥα πόλις ἐστὶν ἀπέχουσα Δελφῶν σταδίους τριάκοντα. ἔοικεν οὖν Κιῤῥαῖον πεδίον καλεῖν ὁ ῥήτωρ, τὸ ταύτῃ παρακείμενον τῇ πόλει.

Κιθαιρὼν, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ, ὄρος τῆς Θράκης. Κρατῖνος· Κἀνθένδ᾽ ἐπὶ τέρματα γῆς ἥξεις, καὶ Κιθαιρῶνος ὄρος ὄψει.

Κιττοφόρος· ἔνιοι διὰ δύο σσ γράφουσι κισσοφόρος, τὰς γὰρ λεγομένας κίσσας ἱερὰς εἶναι ἔλεγον τοῦ Διονύσου, καὶ τῶν Θεαῖν.

Κλιμάζει, Δείναρχος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Συνηγορίᾳ, Αἰσχίνης κατὰ Δινίου. Οταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους, ἀντὶ τοῦ παρακλίνῃ, καὶ παρατρέπῃ. μή ποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζει, ἵν᾽ ᾖ οἷον θλίβει καὶ βιάζεται.

Κληροῦχοι, Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. Κληροῦχοι ἐκαλοῦντο, οὓς Ἀθηναῖοι ἔπεμπον ἐπὶ τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον, κλήρους ἑκάστοις διανεμοῦντας. Ἰσοκράτης P. 173 Πανηγυρικῷ· Υπὲρ ὧν προσήκει τοὺς εὖ φρονοῦντας μεγάλην χάριν ἔχειν πολὺ μᾶλλον, ἢ τὰς κληρουχίας ἡμῖν ὀνειδίζειν, ἃς ἡμεῖς εἰς τὰς ἐρημουμένας τῶν πόλεων, φυλακῆς ἕνεκα τῶν χωρίων, ἀλλ᾽ οὐ διὰ πλεονεξίαν ἐξεπέμπομεν. Εν δὲ τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν Δημοσθένης, κληρουχικὰ ἂν λέγοι τὰ τῶν ἐκπεμφθέντων εἰς ἑτέραν χώραν ἡντιναδήποτε κατὰ κληρουχίαν. πῶς γὰρ οἷόν τε τοὺς μὴ ἐπιδημοῦντας Ἀθήνησι τριηραρχεῖν;

Κλῆσις, ἡ πρόσκλησις, τουτέστι παραγγελία εἰς κρίσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους, ὅτι μέντοι καὶ προ-

προσκλήσεις ἔλεγον, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Ἁγνίου κλήρου δηλοῖ.

Κλητῆρες καὶ κλητεύειν. κλητῆρες μὲν οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ διαδικαζόμενοί τισιν. ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Νεοκλέα περὶ χωρίου· πολὺ δέ ἐστιν ὅλως τοὔνομα, παρά τε τοῖς ῥήτορσι, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Κλητεῦσαι δέ ἐστι, τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὡς
P. 174. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος· λέγεται κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων, ὅταν μὴ ὑπακούωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, καὶ ἔστιν ἐπιτίμιον καθ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλιαι, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου.

Κοβαλεία, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ. κοβαλεία ἐλέγετο ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιά· καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος. ἔοικε δὲ συνώνυμον τῷ βωμολόχῳ. Φιλόχορος ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος· οὐ γὰρ ὥσπερ ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον γενέσθαι νομιστέον τὸν Διόνυσον. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ὀγδόῃ ζώων ἱστορίας, τὸν ὦτόν φησι κόβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα ἀντορχούμενον ἁλίσκεσθαι.

Κόβαλοι, δαίμονές εἰσί τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον.

Κοινὸν Γραμματεῖον καὶ Ληξιαρχικόν. τὸ μὲν κοινὸν γραμματεῖόν ἐστιν, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τοὺς φράτορας καὶ γεννητάς· τὸ δὲ ληξιαρχικὸν, εἰς ὃ ἐνεγρά-
P. 175. φοντο οἱ εἰς τοὺς δήμους ἐγγραφόμενοι, ὡς δεικνύουσιν ἄλλοί τε ῥήτορες, καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου.

Κοινωνικῶν. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν, κοινωνικοὺς ἂν λέγοι, τάχα μὲν τοὺς ἀνέμητον οὐσίαν ἔχοντας ἀδελφοὺς, ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐδύνατο λειτουργεῖν, οἱ δὲ κληρονόμοι τοῦ ἐκείνου, καθ' ἕνα τριηραρχεῖν οὐκ

ἐξήρ-

ἐξήρκουν· τάχα δὲ καὶ περὶ τῆς ἑκουσίου κοινωνίας συνθεμένων ἐμπορίας, ἤ τινος ἄλλου, ὧν ἕκαστος οὐκ εἶχε τὸ ὅλον τίμημα τῆς κοινῆς οὐσίας.

Κοιρωνίδαι. ἔστι Λυκούργῳ λόγος οὕτως ἐπιγραφόμενος, Κροκωνιδῶν διαδικασία πρὸς Κοιρωνίδας, ὃν ἔνιοι Φιλίνου νομίζουσιν· ἔστι δὲ γένος οἱ Κοιρωνίδαι, περὶ ὧν Ἴστρος ἐν τῇ συναγωγῇ τῆς Ἀτθίδος φησίν. ὠνομασμένον δ' ἂν εἴη ἀπὸ Κοίρωνος, ὃν νόθον ἀδελφὸν εἶναί φασι τοῦ Κρόκωνος, παρ' ὃ καὶ ἐντιμοτέρους εἶναι τοὺς Κροκωνίδας τῶν Κοιρωνιδῶν. ὁ δὲ τὸν λόγον γεγραφὼς ὅστις ποτέ ἐστιν, τρισὶν ὀνόμασί φησιν αὐτοὺς προσηγορεῦσθαι· καὶ γὰρ Κοιρωνίδας, καὶ Φιλιεῖς, καὶ Περιθοίδας.

Κολυττεῦς, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. δῆμός ἐστι τῆς Αἰ- P. 176.
γηΐδος φυλῆς Κολυττός.

Κολωνίτας, Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ τοῦ θησαυροῦ. τοὺς μισθωτοὺς Κολωνίτας ὠνόμαζον, ἐπειδὴ παρὰ τῷ Κολωνῷ εἱστήκεσαν, ὅς ἐστι πλησίον τῆς ἀγορᾶς, ἔνθα τὸ Ἡφαίστειον, καὶ τὸ Εὐρυσάκειόν ἐστι· ἐκαλεῖτο δὲ ὁ Κολωνὸς οὗτος Ἀγοραῖος. ἦν δὲ καὶ ἕτερος Κολωνὸς πρὸς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν, ὡς Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους· οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ. Οὗτος πόθεν ἥκεις ἐς Κολωνὸν, ἢ μὴν οὐ τὸν Ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν Ἱππέων. Δημοσθένης ἐν τοῖς Κολωνῆθέν φησι. περὶ τῶν Κολωνῶν Διόδωρός τε ὁ περιηγητὴς, καὶ Φιλόχορος ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος διεξῆλθε.

Κομιστικὰ πλοῖα, Ὑπερείδης ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν τριηρῶν. ἔοικε καλεῖσθαι κομιστικὰ πλοῖα, ἐν οἷς ἐκόμιζον οἱ τύραννοι τὰ ληφθέντα λάφυρα, ὡς αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ὑποσημαίνει ἐν τῷ τριακοστῷ λόγῳ.

Κόμματα καὶ κυρήβια, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ. τὰ μὲν κυρήβιά εἰσι τὰ πίτυρα· τὰ δὲ κόμ- P. 177.
ματα ἔοικεν εἶναι μέρη τινὰ ἢ τῆς καλάμης, ἢ τῶν περὶ τὸν

σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχυϊ γινομένων, ἢ τῶν ἀνθερίκων.

Κορδακισμὸς, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ὁ κόρδαξ κωμικῆς ὀρχήσεώς ἐστιν εἶδος, καθάπερ φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς τραγικῆς ὀρχήσεως. ἔστι τοὔνομα καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, ὡς παρὰ Νικοφῶντι.

Κοροπλάθος, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως, τοὺς ἐκ πηλοῦ, ἢ κηροῦ, ἢ τινὸς τοιαύτης ὕλης πλάττοντας κόρας, ἢ κούρους, οὕτως ὠνόμαζον.

Κορσιαὶ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. πόλις ἐστὶ τῆς Βοιωτίας Κορσιαὶ, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ τριακοστῇ.

Κοτύλαιον ὄρος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ἔοικε τὸ ὄρος τῆς Εὐβοίας εἶναι. Ἀρχέμαχος γοῦν ἐν τρίτῃ Εὐβοϊκῶν φησί· Κότυλος μὲν οὖν φαίνεται κατασχεῖν τὸ ὄρος τὸ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κοτύλαιον καλούμενον.

P. 178. Κότυς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Οὗτος ἦρξε τῆς Θρᾴκης ἔτη εἰκοσιτέσσαρα· διῆγε δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐν τρυφαῖς καὶ ἡδυπαθείαις, ἔπειτα αὔξησιν λαμβανούσης αὐτῷ τῆς εὐπραγίας, εἰς ὠμότητα καὶ ὀργὴν ἐξηνέχθη, ὡς καὶ τὴν γυναῖκα, ἐξ ἧς αὐτῷ ἦν τέκνα, διέκοψε μέσην ταῖς αὐτοῦ χερσὶν, ἀπὸ τῶν αἰδοίων ἀρξάμενος.

Κραυγαλλίδαι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Δίδυμός φησι δεῖν γράφεσθαι Κραυγαλλίδαι, οὕτω γὰρ λέγεσθαι τὴν ἐν Φωκεῦσι πλησίον Κίῤῥας χώραν Κραυγάλλιον, ὡς καὶ Ξεναγόρας ἐν τετάρτῳ χρόνων ἱστορεῖ.

Κρᾶσις, Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Λυσικράτην. Κρᾶσίς ἐστιν ἡ πόα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.

Κριθωτὴν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Κριθωτὴ μία πόλις τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Τρωϊκῶν. Ἔφορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ φησὶν αὐτὴν κατοικισθῆναι ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐκεῖ παραγινομένων.

Κριωεῖς, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. δῆμός ἐστι τῆς Ἀντιο-

Digitized by Google

Ἀντιοχίδος Κειριάδαι, ὥς φησι Διόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν P. 179.
Δήμων.

Κρώβυλος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ἡγήσιππος μέν ἐστιν ὁ Κρώβυλος ἐπικαλούμενος. κυρίως δὲ εἶδός τι ἐμπλοκῆς ἐστιν ὁ κρώβυλος, καθά φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ.

Κτησίου Διός. Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον, Κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμείοις ἱδρύοντο. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ.

Νῦν δ' εἰς γυναικωνῖτιν εἰσιόνθ' ὅταν
Ἴδω παράσιτον, τὸν δὲ Δία τὸν κτήσιον
Ἔχοντα τὸ ταμεῖον οὐ κεκλεισμένον,
Ἀλλ' εἰστρέχοντα πορνίδια. - - -

Κτησιφῶν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἄχρι τοῦ λόγου τυχεῖν Φίλιππον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, Κτησιφῶν καὶ Ἀριστόδημος τὴν πρώτην ἔφερον τοῦ φενακισμοῦ. εἷς τῶν δέκα πρέσβεων τῶν μετὰ Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου πρεσβευσάντων ἦν οὗτος· ἑκάτερος γοῦν τῶν ῥητόρων ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας πολλάκις αὐτοῦ μνημονεύει. ἕτερος δ' ἂν εἴη τις ὁ τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τοῦ στεφάνου γεγραφὼς Δημοσθένει, καθ' οὗ λόγος ἐστὶ τῷ Αἰσχίνῃ ὁ κατὰ Κτησιφῶντος. P. 180.

Κυδαθηναιεύς, Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἱππέως κλήρου. Κυδαθήναιον, δῆμός ἐστι φυλῆς Πανδιονίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Κυδαθηναιεύς.

Κυδαντίδης, Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Πολύευκτον. δῆμος ἐστι τῆς Αἰγηίδος Κυδαντίδαι.

Κυθήριος, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. Κύθηρον δῆμος τῆς Πανδιονίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης λέγεται Κυθήριος.

Κύθνιοι, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως. Κύθνος μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυθνίων πολιτείᾳ.

Κύκλοι, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλαίσχρου. Κύκλοι ἐκαλοῦντο οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐπωλοῦντό τινες· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ κύκλῳ περιεστάναι τοὺς πωλουμένους. Μένανδρος Ἐφεσίῳ·

Ἐγὼ μὲν οὖν ἤδη μοι δοκῶ νὴ τοὺς θεοὺς
Ἐν τοῖς κύκλοις ἐμαυτὸν ἐκδεδυκότα,
Ὁρᾶν κύκλῳ τρέχοντα καὶ πωλούμενον.

Κύμβιον, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. εἶδός τι ἐκπώματος τὸ κύμβιον· φησὶ δὲ Δίδυμος, ἐπιμηκὲς αὐτὸ εἶ-
P. 181. ναι, καὶ στενόν, καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοίῳ, ὃ καλεῖται κύμβιον.

Κυννίδαι, Λυκοῦργος ἐν τῇ διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν πρὸς Κοιρωνίδας. γένος ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις οἱ Κυννίδαι.

Κυνόσαργες, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. ἓν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων τὸ Κυνόσαργες.

Κυπρόθεμις, ὄνομα κύριον. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς τῶν Ῥοδίων ἐλευθερίας. Σάμον δὲ φρουρουμένην ὑπὸ Κυπροθέμιδος, ὃν κατέστησε Τιγράνης ὁ βασιλέως ὕπαρχος.

Κύπασις, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου καὶ Πυθαγόρου, εἰ γνήσιος. οἱ γλωσσογράφοι, χιτῶνος εἶδός φασιν αὐτὸν εἶναι τὴν κύπασιν, οἱ μὲν γυναικείου, οἱ δὲ ἀνδρείου. μέμνηται δ' αὐτοῦ Ἱππῶναξ τε καὶ Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ Εὐρώπης, λέγων, Κίσσιοι δὲ ἐσθῆτα φορέουσι κυπάσσεις Περσικάς· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς.

Κύρβεις, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν, ἔχειν ἐγγεγραμμένους

Digitized by Google

μένους τοὺς νόμους· εἶναι δ' αὐτοὺς λίθους ὀρθοὺς ἑστῶτας, P. 182.
ὡς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως, στήλας· ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, κύρβεις ἐκάλουν, ὥσπερ καὶ Κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθεμένην. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησίν· Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς Κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ Βασιλείᾳ.

Κυρεῖον, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. Κυρεῖον στράτευμα τὸ μετὰ Κύρου συναναβεβηκός, ὅτε ἐστράτευσεν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρξην, οὗ μετεῖχε καὶ Ξενοφῶν.

Κυρηβίων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ὅτι δ' ἐπώνυμόν ἐστι τοῦτο Ἐπικράτους τοῦ Αἰσχίνου κηδεστοῦ, καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται.

Κυρία ἐκκλησία, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίας, εἰ γνήσιος. τίνες δὲ αἱ κύριαι ἐκκλησίαι, Ἀριστοτέλης δεδήλωκεν ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, λέγων τοὺς Πρυτάνεις συνάγειν τὴν βουλὴν, καὶ τὸν δῆμον, ἢ τὴν βουλὴν ὁσημέραι, πλὴν ἐάν τις ἀφέσιμος ᾖ· τὸν δὲ δῆμον τετράκις τῆς πρυτανείας ἑκάστης. προσγράφουσι δέ φησι καὶ κυρίαν ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ δεῖ τὰς ἀρχὰς ἀποχειροτονεῖν, οἳ P. 183.
δοκοῦσι μὴ καλῶς ἄρχειν, καὶ περὶ φυλακῆς τῆς χώρας, καὶ τὰς εἰσαγγελίας ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τοὺς βουλομένους ποιεῖσθαί φησι, καὶ τὰ ἑξῆς.

Κυρσίλον, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. τὸν μὲν ταῦτα συμβουλεύσαντα Θεμιστοκλέα στρατηγὸν ἑλόμενοι· τὸν δὲ ὑπακούειν ἀποφηνάμενον Κυρσίλον καταλιθώσαντες.

Κωδία, τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς,

Αχαθλώγε κωδίαν. - - -

Κωλιάς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος. ἐπιθαλασσία ἄκρα Ἀττική ἐστιν ἡ Κωλιάς, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κώλου ὠνομασμένη· ἔστι δ' αὐτόθι Ἀφροδίτης ἱερόν. μέμνηται Ἀριστοφάνης κατ' ἀρχὴν τῆς Λυσιστράτης.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Λαγίσκα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα, εἰ γνήσιος. Λαγίσκας τῆς ἑταίρας μνημονεύει καὶ Στράττις ὁ κωμικὸς οὕτω.

Λαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους παλλακὴν,
Ἰδεῖν με συκάζουσαν εὐναίαν ἔτι
Τόν τε αὐλοτρύπην αὐτόν.---

P. 184. Λαμπάδιον, ἣν νῦν ἡμεῖς λαμπάδα καλοῦμεν, οὕτως ὠνόμαζον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου, καὶ Πλάτων ἐν πρώτῳ τῆς πολιτείας.

Λαμπάς, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐφήμου. τρεῖς ἄγουσιν Ἀθηναῖοι ἑορτὰς λαμπάδος, Παναθηναίοις, καὶ Ἡφαιστείοις, καὶ Προμηθείοις, ὡς Πολέμων φησὶν ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τοῖς Προπυλαίοις πινάκων. Ἴστρος δ' ἐν πρώτῃ τῶν Ἀτθίδων, εἰπὼν ὡς ἐν τῇ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ Ἀθηναίων οἱ κάλλιστας στολὰς ἐνδεδυκότες, λαβόντες ἡμμένας λαμπάδας ἀπὸ τῆς ἑστίας, ὑμνοῦσι τὸν Ἥφαιστον θύοντες, ὑπόμνημα τοῦ κατανοήσαντος τὴν χρείαν τοῦ πυρὸς διδάξαι τοὺς ἄλλους.

Λαμπτρεῖς, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον. Λαμπτραὶ δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος, ὡς Διόδωρός φησι. δύο δέ εἰσι Λαμπτραὶ, αἱ μὲν παράλιαι, αἱ δὲ καθύπερθεν. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ. Λαμπτρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω.

Λάρ-

Λάρκος, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην. λάρκος ἐστὶ φορμὸς, εἰς ὃν ἄνθρακας ἐνέβαλλον· κέχρηνται τῷ ὀνόματι ἄλλοι τε, καὶ Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι.

Λαρυγγίζειν. τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν, καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τῷ λαρυγγίζεσθαι, οὕτως ἐλέγετο. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. P. 185.

Λεβάδεια, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυσικλέους, πόλις ἐστὶ τῆς Βοιωτίας.

Λέμβος, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ζηνόθεμιν. εἶδος νεὼς ὁ λέμβος· πολλάκις δὲ εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

Λέσχαι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. λέσχας ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν οἷς σχολὴν ἄγοντες ἐκαθέζοντο πολλοί. Ὅμηρος,

Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήιον ἐς δόμον ἐλθὼν,
Ἠέ που ἐς λέσχην.

Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ θεῶν, ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας φησίν· ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι αὐτάς, καὶ παρ' ἐνίοις τὸν θεὸν Λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι.

Λευκάς, Δημοσθένης ἐν ἐνάτῳ Φιλιππικῶν, νῆσός ἐστι πρὸ τῆς Ἠπείρου κειμένη. διείλεκται δὲ περὶ τῆς ἀκτῆς ἀκριβέστερον Στράβων ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν γεωγραφουμένων. ἐν μέσῳ δὲ καὶ τὸ Μενάνδρου δρᾶμα ἡ Λευκαδία.

Λεύκη, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ. οἱ τὰ Βακχικὰ τελούμενοι τῇ λεύκῃ στέφονται, αὐτοχθόνιον μὲν εἶναι τὸ φυτόν· χθόνιον δὲ καὶ τὸν τῆς Περσεφόνης Διόνυσον. τὴν δὲ λεύκην πεφυκέναι φασὶ πρὸς τῷ Ἀχέροντι, ὅθεν καὶ Ἀχερωΐδα καλεῖσθαι παρ' Ὁμήρῳ, P. 186.

Ἤριπε

Ἥρπε δ᾽ ὡς ὅτε τις δρῦς ἤρπιπεν, ἢ Ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρή.---

Λευκὴ Ἀκτὴ, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. πλειόνων ὄντων Λευκῶν, ὡς Δημήτριος ὁ Μάγνης δηλοῖ, ἔοικε τ ἐν Προποντίδι μνημονεύειν ὁ ῥήτωρ νῦν.

Λευκονοιεὺς, Δημοσθένης ἐν τῷ κτ᾽ Ἀφόβου. Λευκόνοιον δῆμος τ Λεοντίδος, ὡς Διόδωρός φησι.

Λεῦκτρα, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἔστι δὲ χωρίον Βοιωτικὸν παρὰ Θεσπιάς.

Λέχαιον. ἐν τῇ Μιξιδήμου ἀπολογίᾳ φησὶ Λυσίας, ὅτι τὸ Λέχαιον ἑάλω Μνασίππου ἄρχοντος. ἔστι δὲ τὸ Λέχαιον, ἐπίνειον Κορινθίων, καθά φησι Στράβων ἐν ὀγδόῃ γεωγραφουμένων.

P. 187. Λεωκόρειον, Δημοσθένης ἐν τῷ κτ᾽ Κόνωνος. τὸ δὲ Λεωκόρειον εἶναί φησι Φανόδημος ἐννάτῳ Ἀτθίδος, ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ.

Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κτ᾽ Τιμάρχου, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ τελεσθέντες τ παίδων, οἷς ἐξῆν ἤδη τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν, παρ᾽ ὃ καὶ τοὔνομα γεγονέναι, διὰ τὸ τ λήξεων ἄρχειν. λήξεις δέ εἰσιν οἵ τε κλῆροι, καὶ αἱ οὐσίαι, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῇ πρώτῃ κατ᾽ Ἡγελόχου συνηγορίᾳ ὑπὲρ ἐπικλήρου.

Λῆξις, τὸ ἔγκλημα, καθ᾽ ὃν λόγον φαμὲν λαχεῖν δίκην. Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Βοιωτὸν ἐφέσει.

Λητὴ, Ὑπερείδης κατὰ Δημάδου. Λητὴ πόλις ἐστὶ τ Μακεδονίας· μνημονεύει δὲ αὐτῆς πολλάκις Μαρσύας ὁ νεώτερος ἐν ἕκτῃ Μακεδονικῶν.

Λίθος, Δημοσθένης ἐν τῷ κτ᾽ Κόνωνος. Τῶν τε παρόντων καθ᾽ ἕνα ἡμῖν οὑτωσὶ, καὶ πρὸς τ λίθον ἄγοντες, καὶ ἐξορκοῦντες. ἐοίκασι δ᾽ Ἀθηναῖοι πρός τινι λίθῳ

τοὺς

τοὺς ὅρκους ποιεῖσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, καὶ Φιλόχορος ἐν τῷ τρίτῳ ὑπομνήμασιν.

Λικνοφόρος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. τὸ λίκνον πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν ἐπιτήδειόν ἐστιν· ὁ τοῦτο οὖν φέρων, λικνοφόρος λέγοιτ' ἄν. λίκνον τὸ πτύον. P. 188.

Λιπάρα, Δείναρχος Τυρρηνικῷ. μία τῶν καλουμένων Αἰόλου νήσων περὶ τὴν Σικελίαν ἡ Λιπάρα, ὡς Εὔδοξος ἐν ἡ περιόδου.

Λογισμὸς, ἡ λογιστικὴ τέχνη. Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

Λογισταὶ καὶ λογιστήρια. ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλουμένη· εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα, οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα, ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. διείλεκται περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ἔνθα δείκνυται, ὅτι διαφέρουσι τῶν εὐθυνῶν. μέμνηνται τῆς ἀρχῆς καὶ οἱ κωμικοί. Εὔπολις Πόλεσιν,

Ἄνδρες λογισταὶ τῶν ὑπ' εὐθυνῶν χορῶν.

Λογιστήρια δ' ἐστὶ, τὰ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖα, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων δηλοῦσιν.

Λογοποιὸς, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος. Ἰσοκράτης Βουσίριδι, καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ δευτέρῳ. P. 189.

Λόγου τυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπαίνου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Λοιδίας, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὅτι τῆς Μακεδονίας ἐστὶ ποταμὸς, ἄλλοι τε ἱστοροῦσι, καὶ Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ Εὐρώπης.

Λουτροφόρος καὶ λουτροφορεῖν. ἔθος ἦν τοῖς γαμοῦσι λου-

τρὰ μεταπέμπεσθαι ἑαυτοῖς κατὰ τὴν τοῦ γάμου ἡμέραν· ἔπεμπον δὲ ἐπὶ τοῦτο τὸν ἐγγυτάτω γένους παῖδα ἄρρενα, καὶ οὗτοι ἐλουτροφόρουν. ἔθος δὲ ἦν καὶ τοῖς ἀγάμοις ἀποθανοῦσι λουτροφορεῖν, καὶ ἐπὶ τὸ μνῆμα ἐφίστασθαι. τοῦτο δὲ ἦν παῖς ὑδρίαν ἔχων. λέγει περὶ τούτων Δείναρχος ἔν τε τῷ κατὰ Θεοδότου, καὶ ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ. ὅτι δὲ τὰ λουτρὰ ἐκόμιζον ἐκ τῆς νῦν μὲν Ἐννεακρούνου καλουμένης κρήνης, πρότερον δὲ Καλλιρόης, Πολυστέφανος ἐν τῷ περὶ κρηνῶν φησι· μέμνηνται δὲ τοῦ ἔθους οἱ κωμικοί.

Λουσιεὺς, Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημέου γραφήν. δῆ-
P. 190. μός ἐστι τῆς Οἰνηΐδος Λουσία, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Λουσιεύς, ὡς Διόδωρός φησι.

Λύκειον, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. ἓν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον. ὁ Θεόπομπος μὲν ἐν τῇ κα', Πεισιστράτου ποιῆσαι, Φιλόχορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ, Περικλέους φησὶν ἐπιστατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι.

Λυκιουργεῖς, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. Δίδυμός φησι τὰς ὑπὸ Λυκίου κατεσκευασμένας φιάλας, τοῦ Μύρωνος υἱοῦ, οὕτως εἰρῆσθαι· ἀγνοεῖν δὲ ἔοικεν ὁ γραμματικὸς, ὅτι τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἄν τις εὕροι γινόμενον, μᾶλλον δὲ ἀπὸ πόλεων καὶ ἐθνῶν, ὡς κλίνη Μιλησιουργής, Κριτίας φησὶν ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. μή ποτ' οὖν γραπτέον καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ ἑβδόμῃ, ἀντὶ τοῦ προβόλους δύο Λυκοεργέας, Λυκιεργέας· ἵνα ὥσπερ παρὰ τῷ Δημοσθένει, οὕτως ὀνομάζηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα.

Λυκοῦργος, εἷς τῶν δέκα ῥητόρων, οὗ πάππος Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης.

Λύσανδρος, ὄνομα κύριον, Λακεδαιμονίων ναύαρχος.

Λυσίμαχος, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀτελειῶν. ἦν δὲ Ἀριστείδου υἱὸς τοῦ Δικαίου ἐπικληθέντος. ἕτερος δ' ἐστὶ Λυσί-

Λυσίμαχος, οὗ μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς P. 191.
διοικήσεως, ὡς ἐπιπλοῦς μελοποιοῦ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ' ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Μαιμακτηριών, ὁ πέμπτος μὴν παρ' Ἀθηναίοις. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Διὸς Μαιμάκτου· Μαιμάκτης δ' ἐστὶν ὁ ἐνθουσιώδης καὶ ταρακτικὸς, ὥς φησι Λυσιμαχίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι μηνῶν. ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τοῦ χειμῶνος ἐν τούτῳ τῷ μηνὶ, ὁ ἀὴρ ταράττεται καὶ μεταβολὴν ἴσχει.

Μακροκέφαλοι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ Γυναικῶν καταλόγῳ μέμνηται. Παλαίφατος δ' ἐν ἑβδόμῃ Τρωϊκῶν ἐν τῇ Λιβύῃ φησὶν ὑπεράνω Κόλχων οἰκεῖν τοὺς Μακροκεφάλους.

Μαλακίζομεν. Δημοσθένης ἐν ἐννάτῳ Φιλιππικῶν φησι, Μένομεν καὶ μαλακιζόμεθα. ἐν ἐνίοις γράφεται μαλακίομεν, ἢ ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρον φρίττειν. Αἰσχύλος Ἐλλαδίῳ,

-- κεκμῆτι μαλακίων ποδί.

Μάλθη, ὁ μεμαλαγμένος κηρός. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. Ἱππῶναξ, P. 192.

Ἔπειτα μάλθη τὴν τρόπιν παραχρίσας.

Μαντινέων διοικισμὸς. Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης περὶ τῶν Λακεδαιμονίων λέγων φησι. Μαντινέας διῴκισαν· καὶ Ἔφορος ἐν τῇ εἰκοστῇ φησὶν, ὅτι εἰς πέντε κώμας τὴν Μαντινέων διῴκισαν πόλιν Λακεδαιμόνιοι.

Μαργίτης, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ἐπωνυμίαν δὲ Ἀλεξάνδρῳ Μαργίτην ἔθεντο. καὶ Μαρσύας ἐν πέμπτῳ τῶν περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορεῖ λέγων, Μαργίτην ὑπὸ Δημοσθένους καλεῖσθαι τὸν Ἀλέξανδρον. ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω, διὰ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην, ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικεν.

Μαρώνεια, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Παντάνετον παραγραφῇ. τόπος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς· ἔστι μέντοι καὶ πόλις ἐν Θράκῃ Μαρώνεια, ἥν φασιν εἶναι τὴν ὑφ' Ὁμήρου Ἴσμαρον καλουμένην· μνημονεύουσι δὲ αὐτῆς Δημοσθένης τε ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα, καὶ Ἔφορος ἐν τῇ τετάρτῃ.

Μασσαλία, Ἰσοκράτης μέν φησιν ἐν Ἀρχιδάμῳ, ὡς Φωκαεῖς φυγόντες τὴν τοῦ μεγάλου βασιλέως δεσποτείαν, εἰς
P. 193. Μασσαλίαν ἀπῴκισαν. ὅτι δὲ πρὸ τούτων τῶν χρόνων ἤδη ὑπὸ Φωκαέων ᾤκιστο ἡ Μασσαλία, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ δηλοῖ.

Μάστειρα, ἐν ὀγδόῃ Φιλιππικῶν Δημοσθένης. τῶν μὲν ἐν Θράκῃ κακῶν, τί γὰρ ἂν ἄλλο τις εἴποι, Δρογγίλον, καὶ Καβύλην, καὶ Μάστειραν; μή ποτε γραπτέον Βάστειραν, ἢ Πίστειραν, ἢ Ἐπίμαστον, ἐπεὶ ταύτας τὰς πόλεις εὑρίσκομεν παρ' Ἀναξιμένει ἐν ἑβδόμῳ τῶν περὶ Φίλιππον· τὴν δὲ Μάστειραν οὐδαμοῦ μνήμης τυχοῦσαν.

Μαστῆρες, Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Πάγκαλον. ἔοικεν ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, ὡς οἱ Ζητηταὶ καὶ οἱ ἐν Πελλήνῃ Μάστροι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πελληνίων πολιτείᾳ.

Ματρυλεῖον, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου, Ἡρακλείων καὶ Δίδυμος τόπον τινά φησιν εἶναι, ἐν ᾧ γρᾶες διατρίβουσαι δέχονται τοὺς βουλομένους καταμεθυσθῆναι. Μένανδρος. Ἐπιτρέπουσιν.

-- Οὐκ

- - Οὐκ οἰμώξεται
Καταφθαρεὶς ἐν μαστυλείῳ τὸν βίον.

Μαχάτας, ὄνομα κύριον. P. 194.
Μαίσωλος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, ὄνομα
κύριον, ἄρχων Καρῶν· φησὶ δὲ αὐτὸν Θεόπομπος μη-
δενὸς ἀπέχεσθαι πράγματος, χρημάτων ἕνεκα.
Μέδιμνος, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους. μέτρον
ἐστὶ ξηρῶν, οἷον πυρῶν ἢ κριθῶν· ἔχει δὲ χοίνικας ὀκτὼ
καὶ τεσσαράκοντα, καθά φησι Νίκανδρος ὁ Θυατειρη-
νὸς ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.
Μεθώνη, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. λέγοι ἂν τὴν ἐν Θρά-
κῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλ-
μόν. Δημήτριος δὲ ὁ Μάγνης ἐν ταῖς Συνωνύμοις πό-
λεσι, τέσσαρας εἶναί φησι Μεθώνας.
Μεῖον καὶ Μειαγωγὸς, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα. πα-
ρέστησε μεῖον. θῦμά ἐστιν ὃ τοῖς φράτερσι παρεῖχον οἱ τοὺς
παῖδας εἰσάγοντες εἰς τούτους. Ἐρατοσθένης δὲ ἐν τοῖς περὶ
κωμῳδίας φησὶν οὕτως· Νόμου ὄντος μὴ μεῖον εἰσάγειν
ὡρισμένου τινὸς, ἐπισκώπτοντες μετὰ παιδιᾶς πάντα τὸν
εἰσάγοντα Μεῖον ἔφασαν εἰσάγειν, ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα,
Μεῖον προσηγορεύθη· Μειαγωγὸς δὲ ὁ εἰσάγων. Ἀπολλό- P. 195.
δωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν, οἱ φράτορές φησιν, ἵνα μεί-
ζονας νέμωνται μερίδας, ἐφώνουν ἑστῶτες ἱστάνειν δεῖν,
Μεῖον γάρ ἐστι. περὶ δὲ τοῦ Μειαγωγοῦ, Εὔπολις ἐν Δή-
μοις.

- - - - Τοιγαροῦν
Οὐδεὶς στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου
Δύναιτ' ἄν, ὥσπερ Μειαγωγὸς ἑστῶν
Τῆς τοῦδε νίκης πλείονα ἑλκύσαι σταθμόν.

Digitized by Google

Διαγωγῆσαι δέ ἐστι, τὸ ἀποδοῦναι τοῖς φράτορσι τὸ Μεῖον, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς.

Μελανίππειον, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος, Μελανίππου τοῦ Θησέως ἡρῷόν ἐστι, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης Τραγῳδουμένοις. Κλείδημος δ᾽ ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος, ἐν Μελίτῃ αὐτὸ εἶναι λέγει.

Μελανωπὸς, Δημοσθένης καὶ Ἀνδροτίων, ὄνομα κύριον, κηδεστὴς Διοφάντου τοῦ ῥήτορος.

Μελίνη, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. σπορίου ἐστὶ σπέρμα, καὶ ἀρσενικῶς λέγουσι· θηλυκῶς δὲ Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ· Κνήμη μελίνης. καὶ Ἡρόδοτος, Σπείροντες μελίνην. Ξενοφῶν ἀναβάσεως πρώτῳ. Καὶ σίτου καὶ μελίνης. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ, Πολὺν δὲ σήσαμον καὶ μέλινον. καὶ

P. 196. ἐν ἕκτῃ, Καὶ ὄσπρια πάντα καὶ μελίνη. ἔνιοι μὲν οὖν εἶδος κέγχρου νομίζουσι τὴν μελίνην, ὅπερ τινὰς καλεῖν ἔλυμον. Θεόφραστος δὲ ἐν ἑβδόμῳ περὶ φυτῶν, ὡς διαφέροντα ταῦτα ἀναγράφει, κέγχρον, ἢ μελίνην, ἢ ἔλυμον.

Μελίτη, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος, δῆμός ἐστι τῆς Κεκροπίδος. κεκλῆσθαι δέ φησι τὸν δῆμον Φιλόχορος ἐν τρίτῃ ἀπὸ Μελίτης θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον, Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον, Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος.

Μένδη. Δημοσθένης κατὰ Λακρίτου. μία πόλις ἐστὶ τῶν ἐν Παλλήνῃ Μένδη, ὑπὸ Ἐρετριέων ᾠκισμένη.

Μενέλαος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, ἀδελφὸς Φιλίππου ὁμοπάτριος.

Μεσεγγύημα, τὸ ὁμολογηθὲν ἀργύριον παρ᾽ ἀνδρὶ μέσῳ γινομένῳ ἐγγυητῇ τῆς ἀποδόσεως. καὶ μεσεγγυήσασθαι, τὸ ποιῆσαι τοῦτο λέγεται, ὡς ὑποσημαίνει Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Μεταγειτνιὼν, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενίππου, δέκατος μὴν παρ᾽ Ἀθηναίοις οὕτω καλεῖται· ἐν δὲ τούτῳ, Ἀπόλλω-

νι

νι Μεταγειτνιῶνι θύουσιν, ὡς Λυσιμαχίδης ἐν τῷ περὶ τῶν P. 197.
Ἀθήνησι μηνῶν.

Μεταλλεῖς, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη, εἰ γνήσιος. οἱ
μέταλλα ἐργαζόμενοι, μεταλλεῖς ὀνομάζονται. ἔστι δὲ καὶ
δρᾶμα Φερεκράτους Μεταλλεῖς, ὅπερ Νικόμαχόν φησι
πεποιηκέναι Ἐρατοσθένης ἐν ἑβδόμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας
κωμῳδίας.

Μεταπύργιον, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. τὸ
ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων, μεταπύρ-
γιον ἐλέγετο. οὕτω καὶ Θουκυδίδης πολλάκις, ὥσπερ ἐν
τῇ τρίτῃ.

Μετοίκιον, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας, μέτοικος
μέν ἐστι, ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ, καὶ μὴ
πρὸς ὀλίγον ὡς ξένος ἐπιδημῶν, ἀλλὰ τὴν οἴκησιν
αὐτόθι καταστησάμενος. ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐτοῦ καθ' ἕ-
καστον ἔτος δραχμαὶ δώδεκα, ὅπερ ὠνόμαστο μετοί-
κιον, ὡς δηλοῖ Εὔβουλος ἐν τῇ Πλαγγόνι. Ἰσαῖος δὲ
ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους ὑποσημαίνει, ὅτι
ὁ μὲν ἀνὴρ δώδεκα δραχμὰς ἐτέλει μετοίκιον, ἡ δὲ γυνὴ
ἕξ, καὶ ὅτι τοῦ υἱοῦ τελοῦντος, ἡ μήτηρ οὐκ ἐτέλει. μὴ τε-
λοῦντος δὲ ἐκείνου, αὐτὴ τελεῖ. ὅτι δὲ καὶ οἱ δοῦλοι ἀ- P. 198.
φεθέντες ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐτέλουν τὸ μετοίκιον, ἄλλοι τε
τῶν κωμικῶν δεδηλώκασι, καὶ Ἀριστομένης, Μένανδρος
δὲ ἐν Ἀνατιθεμένῃ, καὶ ἐν Διδύμαις, πρὸς ταῖς δώδεκα
δραχμαῖς καὶ τριώβολόν φησι τούτους τελεῖν, ἴσως τῷ
τελώνῃ. οἱ μέντοι μὴ τιθέντες τὸ μετοίκιον μέτοικοι, ἀπή-
γοντο πρὸς τοὺς πωλητάς, καὶ εἰ ἑάλωσαν, ἐπιπράσκον-
το, ὥς φησι Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος.
ἐνεβίβαζον δὲ καὶ εἰς τὰς ναῦς τοὺς μετοίκους, ὡς ὁ αὐτὸς
ῥήτωρ ἐν Φιλιππικοῖς δηλοῖ. ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ Σκα-
φέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας
ἐκόμιζον οὗτοι.

Με-

Μετιωνίσασθαι, ἀντὶ τοῦ μεταθέσθαι τὸν φαῦλον οἰωνὸν, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

Μετρονόμοι. ἀρχή τις Ἀθήνησίν ἐστιν ἡ τῶν μετρονόμων, ὡς
Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους. ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν
πεντεκαίδεκα· εἰς μὲν τὸ Πειραιᾶ δέκα, πέντε δ᾽ εἰς ἄστυ,
εἶχον δὲ τὴν ἐπιμέλειαν, ὅπως δίκαια εἴη τὰ μέτρα τῶν πω-
P. 199. λούντων, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ
δηλοῖ.

Μέταυλος, Λυσίας ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογίᾳ. μέταυλός ἐστιν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλὴ, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Ἀριστοφάνης Λημνίαις, καὶ Μένανδρος Θαΐδι.

Μηκύβερνα, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. πόλις ἐστὶν ἐν Θρᾴκῃ σταδίους εἴκοσιν ἀπέχουσα τῆς Ὀλύνθου ἡ Μηκύβερνα.

Μηλόβιος, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ᾽ Αὐτοκλέους. ἔστι δὲ εἷς τῶν τριάκοντα τῶν παρ᾽ Ἀθηναίοις τυραννησάντων.

Μητρῷον, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστογείτονος. τοὺς νόμους ἔθεντο ἀναγράψαντες ἐν τῷ Μητρῴῳ, δηλοῖ καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου.

Μίκων, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας, καὶ Μίκωνα τὸν γράψαντα ἕως τὰς τριάκοντα μνᾶς ἐζημίωσαν.

Μόλπις, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Διογένους φησὶ, Μόλπις ὁ τῶν ἐν Πειραιεῖ, οἱ δ᾽ ἄρα μετὰ τοὺς τριάκοντα δέκα ἄρχοντες ἦρχον ἐν Πειραιεῖ, ὧν εἷς ἦν ὁ Μόλπις, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος.

P. 200. Μόθων, φλύαρος, φορτικὸς, ἄτιμος, αἰσχρός. λέ-
γουσι γὰρ τοὺς Ἀθηναίους χρωσαμένους τοὺς Μόθωνας,
δουλικῇ καὶ ἀγεράστῳ περιεστῆσαι τύχῃ· ὅθεν καὶ Ἀττικοὶ
Μόθωνες, ἢ ἀπὸ Μόθωνός τινος αἰσχρὰ ποιοῦντος, καὶ
ἀεὶ ἐν τοῖς πότοις ὀρχουμένου. Μόθωνας δὲ καλοῦσι Λά-
κωνες τοὺς παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις παῖδας ἢ

ἀντὶ

ἀντὶ τοῦ ἀνόητος· ἄλλοι δὲ λέγουσι δουλοπρεπεῖς σπερμολόγους.

Μοιροκλῆς, ὄνομα κύριον, Σαλαμίνιος, τῶν παρ' Ἀθηναίοις οὐκ ἀφανῶς πολιτευσαμένων.

Μοιροδικῆσαι, ἀντὶ τοῦ μέρους μεταλαβεῖν, Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ.

Μουνυχία, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, τόπος παραθαλάσσιος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ Ἀτθίδος, ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Μουνύχου τινὸς βασιλέως τοῦ Πανταυκλέους.

Μουνυχιὼν, Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. ὁ δέκατος μὴν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλεῖται· ἐν δὲ τούτῳ τῷ μηνὶ Ἀρτέμιδι θύεται Μουνυχίᾳ.

Μουσαῖος, Λυσίας πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν, εἰ γνή- P. 201.
σιος. καὶ δύο παῖδας αὐτοῦ ἀκολούθους εἶναι, ὧν οὗτος τὸν μὲν Μουσαῖον καλεῖ, τὸν δὲ Ἡσίοδον· ὅτι μὲν ὁ κρινόμενος ἐπετήδευσε τοὺς οἰκέτας οὕτω καλεῖν δῆλον. περὶ δὲ Μουσαίου Ἀριστόξενος ἐν τοῖς Πραξιδαμαντίοις φησὶν, ὅτι οἱ μὲν ἐκ Θράκης εἰρήκασι τὸν ἄνδρα εἶναι, οἱ δὲ αὐτόχθονα ἐξ Ἐλευσῖνος, εἰρήκασι δὲ περὶ αὐτοῦ ἄλλοι τε, καὶ Γλαῦκος.

Μόρων, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. συντάγματά τινα Λακωνικὰ οὕτω καλεῖται. διείλεκται δὲ περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. φησὶ δὲ ὡς εἰσὶ μοῖραι ὠνομασμέναι, καὶ διῄρηνται εἰς τὰς μοίρας Λακεδαιμόνιοι πάντες. Ξενοφῶν δὲ ἐν τῇ Λακώνων πολιτίᾳ φησὶν, Ἑκάστη δὲ τῶν πολιτικῶν μόρων ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέτταρας, πεντηκοστύας ὀκτὼ, ἐνωμοτάρχας ἑκκαίδεκα.

Μυλωθρὸς, ὁ μύλωνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος αὐτῷ. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους πολλάκις. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς πολὺ τοὔνομα.

P. 202. Μύριοι ἐν μεγάλῃ πόλει. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. συνέδριόν ἐστι κοινὸν Ἀρκάδων ἁπάντων, οὗ πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ἱστορικοί. διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ κοινῇ Ἀρκάδων πολιτείᾳ, ἀρχόμενος τοῦ βιβλίου.

Μύρτανον, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. φρούριον ἦν ἐν Θρᾴκῃ, ὡς Μαρσύας ὁ πρεσβύτης ἐν ὀγδόῃ Μακεδονικῶν, καὶ Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ.

Μύρτις, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, καταλέγων τοὺς προδεδωκότας ἑκάστην πόλιν φησὶν, Ἀργείους Μύρτις, Τελέδαμος, Μνασίας. Θεόπομπος δ' ἐν τῇ πεντηκοστῇ πρώτῃ, Πασίαν, καὶ Ἀμυρταῖον ὀνομάζει, τῶν Ἀργείων τοὺς Μακεδονίζοντας. ἰδεῖν οὖν, εἰ γραφικά ἐστι ἁμαρτήματα.

Μυσῶν λείαν, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. παροιμία τίς ἐστιν οὕτω λεγομένη, ἥν φησι Δήμων ἐν τεσσαρακοστῇ περὶ παροιμιῶν, τὴν ἀρχὴν λαβεῖν ἀπὸ τῶν καταδραμόντων ἀστυγειτόνων τε καὶ λῃστῶν τὴν Μυσίαν,
P. 203. κατὰ τὴν τοῦ Τηλέφου τοῦ βασιλέως ἀποδημίαν· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ ἄλλοι τε καὶ Στράτις ἐν Μηδείᾳ, καὶ Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

ΝΑῒς, ἑταίρα τις. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου, εἰ γνήσιος, καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ. μήποτε δὲ καὶ ἐν τῷ Πλούτῳ, ὅπου φησὶν ὁ κωμικὸς,

Ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διά σε Φιλωνίδου,

γραπτέον ἦν διὰ τοῦ ν, Ναῒς, καὶ οὐ Λαῒς, ὡς καὶ Ἀθήναιος ἐπισημαίνεται.

Νάν-

Νάννιον, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος.
Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν, Αἶγα λέγεσθαί φη-
σι ταύτην τὴν ἑταίραν, διὰ τὸ Θαλλὸν τὸν κάπηλον καταφα-
γεῖν. ὅτι γὰρ θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες, καὶ Σοφοκλῆς
Ποιμέσιν,

Ἑωθινὸς γὰρ πρίν τινα αὐλητῶν ὁρᾶν,
Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεοσπάδα,
Εἶδον στρατὸν στείχοντα παρ' ἁλίαν ἄκραν.

ἔστι δὲ αὐτῆς μνήμη καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Ἀντιφάνης δὲ ὁ
νεώτερος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν, τὴν Νάννιον φησὶ Προ- P. 204.
σκήνιον ἐπονομάζεσθαι, διὰ τὸ ἔξωθεν δοκεῖν εὐμορφο-
τέραν εἶναι.

Ναύκληρος, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ταρίχους, οὐ μόνον
ὡς ἡ συνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ με-
μισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν, ἢ οἰκίας, ἢ
συνοικίας, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστο-
γείτονα, καὶ Σαννυρίων Γέλωτι, καὶ Δίφιλος Ἐμ-
πόρῳ.

Ναυκραρικά, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. μή-
ποτε βέλτιον φέρεται ἐπὶ τοῖς Ἀττικιανοῖς ναυκρατικά,
ἵν' ᾖ ἀπὸ Ναυκρατικοῦ πλοίου, ἢ Ναυκρατιτῶν ἐμπλεόν-
των. ἡ γὰρ Ναύκρατις τὸ παλαιὸν ἐμπόριον ἦν τῆς Αἰγύπ-
του. ἐὰν δὲ ᾖ Ναυκραρικά, εἴη ἂν τὰ τῶν ἀρχόντων· Ναυ-
κράρους γὰρ τὸ παλαιόν, τοὺς ἄρχοντας ἔλεγον, ὡς καὶ
ἐν τῇ πέμπτῃ Ἡρόδοτος δηλοῖ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθη-
ναίων πολιτείᾳ φησί· Κατέστησαν δὲ δημάρχους τὴν αὐ-
τὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις, Δη-
μίους ἀντὶ τῶν Ναυκράρων ἐποίησαν.

Ναυτοδίκαι, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην, εἰ γνήσιος P. 205.
ὁ λόγος. Ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν οἱ ναυτοδίκαι· Κρα-

Digitized by Google

πρὸς γοῦν ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν ψηφισμάτων φησίν, Ἐὰν δέ τις μὴ ἐξ ἀμφοῖν ἀστοῖν γεγονὼς φρατρίζῃ, διώκειν δεῖ τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων, οἷς δίκαι εἰσι, λαγχάνειν δὲ τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ πρὸς τοὺς ναυτοδίκας. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν, Ἐθέλω βάψας πρὸς ναυτοδίκας ξένην ἐξαίφνης.

Νεαλής, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, εἰ γνήσιος. ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς οὕτως ἐλέγετο κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἰχθύων.

Νεβρίζων, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ μὲν ὡς τοῦ τελοῦντος νεβρίδα ἐνημμένου, ἢ καὶ τοὺς τελουμένους διαζωννύντος νεβρίσιν, ἐπὶ τοῦ νεβροὺς διασπᾶν, κατά τινα ἄρρητον λόγον. ἔστι δὲ ὁ νεβρισμὸς καὶ παρὰ Ἀριγνώτῃ ἐν τῷ περὶ τῶν Τελετῶν.

Νεήλατα, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, κατ' ἔλλειψιν, ἀντὶ τοῦ νεήλατα ἄλφιτα, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα, ἃ δὴ μέλιτι ἀναδεύοντες, ἀσταφίδας τε καὶ χλωροὺς ἐρεβίνθους
P. 206. ἐπεμβαλόντες, τοῖς τὰ ἱερὰ τελοῦσιν ἔνεμον, ἐκάλουν δὲ αὐτά, οἱ μὲν ἀμβροσίαν, οἱ δὲ μακαρίαν.

Νεμέας Χαράδρα, Αἰσχίνης περὶ τῆς παραπρεσβείας. οὕτω τόπος τις ἐκαλεῖτο ἐν Πελοποννήσῳ, πλησίον τῆς Νεμέας Χαράδρας. Ἔφορος ἐν εἰκοστῇ τρίτῃ. Νεμέας αὐλητρίδος μνημονεύει Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. ὁ δὲ Πολέμων ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἀκροπόλεως, παρατίθεται ψήφισμα, καθ' ὃ ἀπείρητο Ἀθήνησιν, ὄνομα Πεντετηρίδος τίθεσθαι δούλῃ, ἢ ἀπελευθέρᾳ, ἢ πόρνῃ, ἢ αὐλητρίδι. ἄξιον οὖν ἀπορῆσαι, πῶς οὕτως ὠνομάζετο ἡ αὐλητρίς.

Νεμέσια, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Σπουδίου. μή ποτε ἑορτή τις ἦν Νεμέσεως, καθ' ἣν τοῖς κατοιχομένοις ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα.

Νεών, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. περὶ τοῦ

πρὸς

πρὸς Φίλιππον τούτου φιλίας, Θεόπομπος ἐν δευτέρᾳ Φιλιππικῶν ἱστορεῖ.

Νεώρια καὶ νεώσοικοι. μήποτε νεώρια λέγεται ὁ τόπος ἅπας, εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις, καὶ πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται, ὡς ὑποσημαίνουσι Λυκοῦργός τε ἐν ἀπολογισμῷ ὧν πεπολίτευται, καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. P. 207.

Νεῶσι, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. πόλις ἐστὶ ἐν τῇ Φωκίδι, ἣν Ἡρόδοτος μὲν ἐν ὀγδόῃ Νεῶνα ὀνομάζει, Ἀνδροτίων δ' ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος Νεῶνας.

Νίκαια, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ἔστι δὲ πόλις τῆς Λοκρίδος ἐπιθαλαττίδιος.

Νικάνωρ, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. τρεῖς γεγόνασι Νικάνορες, ὁ μὲν υἱὸς Βαλάκρου, ἕτερος δὲ Παρμενίωνος υἱός, ἄλλος δὲ Σταγειρίτης τὸ γένος, οὗ μνημονεύοι ἂν νῦν ὁ ῥήτωρ.

Νίκη Ἀθηνᾶ, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας, ὅτι Νίκης Ἀθηνᾶς ξόανον ἄπτερον ἔχον ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ ῥοιάν, ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ κράνος, ἐτιμᾶτο. ὅτι δὲ ἐτιμᾶτο παρ' Ἀθηναίοις, δεδήλωκεν Ἡλιόδωρος ὁ περιηγητὴς ἐν τῇ πρώτῃ περὶ Ἀκροπόλεως.

Νοθεῖα, τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῴων διδόμενα οὕτω καλεῖται· ἦν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάνην ξενίας, εἰ γνήσιος. Ἰσαῖος πρὸς Λυσίβιον περὶ ἐπικλήρου. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι. P. 208.

Τί δ' ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα,
Τὰ νοθεῖα ἀποθνήσκων; ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.

Ὅτι δ' οὐκ ἐξῆν τοῖς νόθοις μετέχειν, δεδήλωκεν Ὑπερείδης τε ἐν τῷ κατ' Ἀριστογόρας δευτέρῳ. Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησίν, ὡς καὶ τὸ Κυνόσαργες ἐτέλουν.

Νομοφύλακες, ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις οὕτω ἐκαλεῖτο, διαφέρουσα τῶν Θεσμοθετῶν. Δείναρχος καθ' Ἱμεραίου, καὶ ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. Φιλόχορος ἐν τῷ ἑβδόμῳ ἄλλα τέ τινα διεξῆλθε περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι οὗτοι τὰς ἀρχὰς ἐπηνάγκαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι δῆλον.

Νόπιον, Λυσίας κατὰ Μαντίου. ὅτι ἐστὶ χωρίον προκείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως, Θεόπομπος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ φησίν.

Νύμφαιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντός φησι, Νύμφαιόν τι ἐν τῷ Πόντῳ. Κρατερὸς δὲ ἐν ἐννάτῃ τῶν ψηφισμάτων φησὶν, ὅτι Ἀθηναίοις τὸ Νύμφαιον ἐτέλει τάλαντον.

P. 209.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ' ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ξενίζειν, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, πολλάκις· ἔνιοι μὲν οἷον ξένην διαλέκτῳ χρῆσθαι. τάχα δ' ἂν εἴη μᾶλλον τὸ ἐν τῇ ξένῃ διατρίβειν.

Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. συνεστήσατο δ' αὐτὸ πρῶτον Κόνων, παρέλαβε δ' αὐτὸ Ἰφικράτης ὕστερον, καὶ Χαβρίας· ᾧ χρησάμενοι, τὴν Λακεδαιμονίων μοῖραν κατέκοψαν στρατηγοῦντος αὐτοῖς Ἰφικράτους καὶ Καλλίου, καθά φησιν Ἀνδροτίων τε, καὶ Φιλόχορος ἐν δεκάτῃ

Ξενιτευομένους, ἀντὶ τοῦ μισθοφοροῦντας. ξένοι γὰρ οἱ μισθοφόροι. Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ, κἀν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν. Ἀντιφάνης Εὐθυδίκῳ,

Ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐστρατευόμην.

Ξηραλοιφεῖν, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. ξηραλοιφεῖν ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι, ὡς Δίδυμος ἐν εἰκοστῇ

ἰδίῃ

Digitized by Google

ὀγδόῃ τραγικῆς λέξεως, καὶ Νίκανδρος ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ Ἀττικῆς διαλέκτου, προστιθεὶς, ὅτι μή ποτε καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτρίβεσθαι οὕτως ἐλέγετο. Σοφοκλῆς Πηλεῖ. P. 210.

Καὶ ξηραλοιφῶν αἵματος διὰ πτυχῶν.

Ξυπετάιονες, Ὑπερίδης κατ' Ἀρχεστρατίδου. δῆμος τῆς Κεκροπίδος Ξυπέτη, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ξυπεταίων, ὡς Διόδωρος.

Ξυστὶς, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Νικόδημον καὶ Κριτόβουλον. γυναικεῖον τι ἔνδυμά ἐστι ἡ ξυστὶς πεποικιλμένον, ὡς δῆλον ποιοῦσιν ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Ἀντιφάνης ἐν Εὐπλοίᾳ.

--- ὥσπερ ξυστίδα
Ἔνδυμα τῷ ποικίλον ἠμφιεσμένῳ·

ἔστι μὲν καὶ τραγικόν τι ἔνδυμα οὕτω καλούμενον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὥραις. ἔστι δὲ καὶ ἱππικὸν ἔνδυμα, ὡς Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο' ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ὀβολοστατεῖ, ἀντὶ τοῦ δανείζει. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου, εἰ γνήσιος· ἐν δὲ τῷ πρὸς Λακράτην διαφωνῶν φησίν. Οὐδ' ἂν εἰ πολὺ ἐλάττονα τόκον λογίσαιτό τις, ἢ ὅσον οὗτοι ὀβολοστατοῦντες τοὺς ἄλλους πράττονται. ὀβολοστάτας δὲ ἔλεγον τοὺς δανειστὰς, ὡς παρά τε Ὑπερίδῃ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου, καὶ πολλάκις ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. P. 211.

Ὁδὸς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησίν. Η ἐν ὁδῷ καθελὼν, ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ καὶ ἐνέδρᾳ. τοιοῦτον δὲ εἶναι

εἶναι καὶ τὸ Ὁμηρικὸν φασιν, Ἡ ὁδὸν ἐλθέμεναι. εἰ δὲ ψιλωθείη ἡ προτέρα, σημαίνει τὸν βαθμὸν, ὡς παρὰ Λυσία ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ὀθνεῖος, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους, ἀντὶ τοῦ ἀλλότριος, ὡς καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν πρώτῳ νόμων.

Οἴηθεν, Ἰσαῖος ἐν τῷ καθ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. δῆμος τῆς Πανδιονίδος ἡ Οἴη, ὡς Διόδωρος· Οἴηθεν δὲ ἀπὸ τούτου ἐπίρρημα. Φιλόχορος δ' ἐν τῇ τρίτῃ τὴν Οἴην, Κεφάλου μὲν θυγατέρα, Χάροπος δὲ γυναῖκα ἱστορεῖ.

Οἰκέως, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, ἐξηγούμενος ὥσπερ τὸ ὄνομά φησι, τὸ δὲ οἰκέως, θεράποντος.

P.212. Οἴκημα, ἀντὶ τοῦ δεσμωτήριον. Δείναρχος ἐν Τυρρηνικῷ, καὶ ἐν τῷ κατὰ Ποσιδίππου· ἀντὶ δὲ τοῦ πορνεῖον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.

Οἰκίσκῳ, ἀντὶ τοῦ μικρῷ τινὶ οἴκῳ. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον, οἰκίσκον. Ἀριστοφάνης Πελαργοῖς, Μεταγένης Αὔραις. ἐκ τούτων δ' ἔοικε πλανώμενος ὁ Δίδυμος καὶ τὸ Δημοσθενικὸν ἐξηγεῖσθαι.

Οἰνηΐς, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα, μία τῶν δέκα φυλῶν παρ' Ἀθηναίοις ἦν.

Οἰνόη καὶ Οἰναῖος, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. Καὶ ἔφασαν ἐν Οἰνόῃ ἀκοῦσαι, ὅτι μάχη εἴη γεγονυῖα. Οἰνόη [ὁ μὲν] δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος πρὸς Ἐλευθέραις, ὁ δὲ τῆς Αἰαντίδος πρὸς Μαραθῶνι· ἀφ' ἑκατέρου δὲ τῶν δήμων, ὁ δημότης Οἰναῖος καλεῖται. μνημονεύει δ' ἂν νῦν ὁ ῥήτωρ τοῦ πρὸς Ἐλευθέραις, οὗ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ

P.213. Οἶον, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῆς ποιήσεως. δῆμοί εἰσιν ἐν τῇ Ἀττικῇ διττοὶ οὐδετέρως λεγόμενοι· καλοῦνται δὲ Οἶον. κεκλῆσθαί φησιν οὕτω Φιλόχορος ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ,

διά

διὰ τὸ μηδαμῶς συνοίκητον τόπον ἔχειν, ἀλλὰ μεμονῶσθαι· τὸ γὰρ μόνον, οἷον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι. ἔστι δὲ τὸ μὲν Κεραμεικὸν Οἶον, τῆς Λεοντίδος φυλῆς· τὸ δὲ Δεκελεικὸν τῆς Ἱπποθοωντίδος, ὡς Διόδωρος. οἱ δὲ δημόται ἑκατέρωθεν ἐλέγοντο ἐξ Οἴου. ἄλλοι δ' ἦσαν οἱ λεγόμενοι Οἴηθεν, ὡς προείρηται.

Οἷός εἶ, καὶ οἷός τε εἶ, τὸ μὲν χωρὶς τοῦ τε, σημαίνει τὸ βούλει καὶ προῄρησαι· τὸ δὲ σὺν τῷ τε, τὸ δύνασαι. ἀμφοτέροις ἐχρήσατο Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου, εἰ γνήσιος.

Οἰσύμη, Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Λαισποδίου, πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης, καθά φασιν ἄλλοι τε καὶ Ἔφορος ἐν τρίτῃ.

Ὁ κάτωθεν νόμος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Δίδυμος, ἤτοι, φησὶ, τὴν Ἡλιαίαν λέγει ὁ ῥήτωρ, διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι· ἢ διὰ τὸ σχῆμα τῆς ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουστροφηδὸν γεγραμμένης, ἢ τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον, κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης· ὅτι γὰρ P. 214. φησι βουστροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρβεις γεγραμμένοι, δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ· ἢ ἐπεί φησι τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ τὴν ἀγορὰν μετέστησεν Ἐφιάλτης, ὥς φησιν Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῶ.

Ὀλιγωρήσετε, ἀντὶ τοῦ ἀμελήσετε. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ὀλιγωρεῖν γὰρ λέγεται, τὸ ὀλίγην ὥραν ἔχειν· ἔστι δὲ τὸ μὲν ὀλίγον, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγον, ὡς ἐν τῷ,

Ἢ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.

ὥρα δ' ἐστὶν ἡ φροντίς.

Ὀλοσχοίνους, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας· Θεόφραστος δ' ἐν τετάρτῃ περὶ φυτῶν εἰπὼν, τοῦ σχοίνου τρία εἴδη εἶναί φασιν, ὧν ὁ τρίτος τῷ μεγέθει καὶ συ-

σαρκίᾳ διαφέρων, ὁλόσχοινος καλεῖται.

Ομηρεύοντας, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ἐπὶ τῶν ἀ-
ναπεμφθέντων Λακεδαιμονίων ὁμήρους Ἀλεξάνδρῳ,
P. 215. ἦσαν δὲ ν'. Κλείταρχος δέ φησιν ἐν τῇ πέμπτῃ, εἶναι τοὺς
δοθέντας παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων ὁμήρους. ὅμηροι δέ εἰσιν,
οἱ ἐπὶ συμβάσει διδόμενοι, ὁμηρῆσαι γὰρ τὸ συμβαλεῖν.
Ομηρος.

Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ἐλθών.

Θεόπομπος δὲ ὁμηρεῖν φησι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λέγεσθαι
τὸ ἀκολουθεῖν· τοὺς οὖν ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων
διδομένους, ἐντεῦθεν ὁμήρους φησὶ λέγεσθαι.

Ομηρίδαι, Ἰσοκράτης Ἑλένῃ. Ομηρίδαι γένος ἐν Χίῳ,
ὅπερ Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῃ, Ἑλλάνικος ἐν τῇ Ἀτλαντιά-
δι, ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ φησιν ὠνομάσθαι. Σέλευκος δὲ ἐν
δευτέρῳ περὶ βίων, ἁμαρτάνειν φησὶ Κράτητα, νομί-
ζοντα ἐν ταῖς ἱεροποιΐαις Ομηρίδας ἀπογόνους εἶναι τοῦ
ποιητοῦ. ὠνομάσθησαν γὰρ ἀπὸ τῶν ὁμήρων, ἐπεὶ αἱ γυναῖ-
κές ποτε τῶν Χίων ἐν Διονυσίοις παραφρονήσασαι, εἰς μά-
χην ἦλθον τοῖς ἀνδράσι, καὶ δόντες ἀλλήλοις ὅμηρα
νυμφίους καὶ νύμφας, ἐπαύσαντο, ὧν τοὺς ἀπογόνους
Ομηρίδας λέγουσιν.

Ομοερκὲς, Δείναρχος ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίππου παρα-
P. 216. γραφῇ. ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἓν ἕρκος, τουτέστιν ὑπὸ τὸν αὐτὸν περί-
βολον.

Ομόσε ἰέναι, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους φησί, Ἀλ-
λὰ ὁμόσε βούλομαι τῷ λόγῳ τούτῳ ἐλθεῖν, ἀντὶ τοῦ παρα-
βαλέσθαι· λέγεται δὲ ἐκ μεταφορᾶς ὁμόσε ταῖς λόγχαις
ἰέναι, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι, καὶ μὴ στρέ-
φεσθαι, μηδὲ φεύγειν.

Ομοῦ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονός φησιν, Εἰσὶν
ὁμοῦ

ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ἔστι δὲ πολὺ παρ' Ἀττικοῖς, καὶ Μένανδρός πού· Ἤδη γάρ ἐστι τοῦ ἕκτην ὁμοῦ.

Ονήτωρ, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. πρὸς τοῦτον ἂν εἶεν οἱ γεγραμμένοι Δημοσθένους περὶ τῆς ἐξούλης λόγοι. ὅτι δὲ τῶν χορηγησάντων ἦν εἷς, Ἡλιόδωρος περὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι τριπόδων.

Ονομάζων, ἀντὶ τοῦ φράζων, ἑρμηνείᾳ χρώμενος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Οξυθύμια, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου φησί. Περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις ἡ στήλη σταθείη, P. 217.
ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς. ἔνιοι μὲν, ὧν ἐστι καὶ Ἀρίσταρχος, ὀξυθύμια λέγεσθαί φασι, τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι. ταῦτα δ' ἐκκόπτοντες ἐξορίζουσι καὶ καίουσι. Δίδυμος δὲ Αντικλείδου λέξιν παραγράψας ἐκ τῶν ἐξηγητικῶν, φησιν, ὀξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεται καὶ ἀπολύματα· ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν κατὰ Δημάδου, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις φησὶν Ἑκαταῖα, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερόν τινες ἃ ὀξυθύμια καλεῖται. Εὔπολις Δήμοις.

Ον χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις, κἂν τοῖσιν ὀξυθυμίοις
Προστρόπαιον τῆς πόλεως κάεσθαι περιτετριγότα.

ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Πυθέᾳ ἐν τῷ κατὰ Ἀδειμάντου.

Οπισθόδομος, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Συντάξεως. Ἀνέῳξαν δή που πρῴην τινὲς τὸν ὀπισθόδομον. ὁ οἶκος ὁ ὄπισθεν τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς οὕτω καλεῖται, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα.

Οργὰς, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Συντάξεως. Οργὰς καλεῖται τὰ λοχμώδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ οὐκ ἐπεργαζόμε- P. 218.

 να,

να. ὅθεν καὶ ἡ Μεγαρικὴ ὀργὰς προσωνομάσθη, τοιαύτη τις οὖσα, περὶ ἧς ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι Μεγαρεῦσιν.

Ὀργεῶνας, Ἰσαίου λόγος ἐστὶ πρὸς Ὀργεῶνας. Ὀργεῶνες δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ τιμῇ θεῶν ἢ ἡρώων συνιόντες. ὀργιάζειν γάρ ἐστι τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δρᾶν· ἤτοι παρὰ τὸ ὀρέγειν τὼ χεῖρε, ἢ παρὰ τὰ ὄργια, ἢ διὰ τὸ ἐν ταῖς ὀργάσι καὶ ταῖς ἄλσεσι τὰ ἱερὰ δρᾶν. οἱ μέν τοι ποιηταὶ ἔταττον τοὔνομα ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἱερέων, ὡς Ἀντίμαχός τέ που καὶ Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς. μήποτε δὲ ὕστερον νενόμισται τὸ ἐπὶ τιμῇ τινὰς τῶν ἀποθανόντων συνιέναι, καὶ ὀργεῶνας ὁμοίως ὠνομάσθαι, ὡς ἔστι συνιδεῖν ἐκ τῶν Θεοφράστου διαθηκῶν.

Ὀργέων, ἀντὶ τοῦ ὀργεώνων. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Θεοπόμπου κλήρου.

Ὀρικὰ ζεύγη, τὰ τῶν ὀρέων, τουτέστι τὰ τῶν ἡμιόνων. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὅτι γὰρ ὀρέας ἐκάλουν τὰς
P.218. ἡμιόνους, καὶ Ὅμηρος, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις δηλοῖ.

Ὀριγνηθῆναι, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν ἀληθείας πρώτῳ.

Ὀρκάνη. Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος δευτέρῳ. μήποτε ὁ φραγμὸς, τουτέστι περίφραγμα, καὶ ἡ αἱμασιὰ οὕτω καλεῖται, παρὰ τὸ ἐρύκειν, ἢ παρὰ τὸ ἕρκος. Ὅμηρος.

Αἱμασιὰς λέξαντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

Ὀρνιθευτὴς, ὁ ὀρνιθοθήρας. Δείναρχος κατὰ Προξένου. Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχία. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ δρᾶμα Ὀρνιθευτὴς Νικοστράτου.

Ὅρος. οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις, καὶ χωρίοις γράμματα δηλοῦντα ὅτι ὑπόκεινται

κεῖνται δανειστῇ. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν, καὶ
Μένανδρος Παρακαταθήκῃ.

Ορον, σκεῦός τι γεωργικὸν, ὡς Ισαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους
ὑποσημαίνει. μή ποτε μέν τοι τὸ ὄρον παρά τε Αἰσχύλῳ ἐν
Κερκύωνι, καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν δευτέρᾳ Επικλήρῳ,
σημαίνει ξύλον τι, ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέ- P. 219.
ζουσιν.

Ορρωδεῖν, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ανδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀ-
δείας. πολὺ δέ ἐστι τοὔνομα παρ' αὐτοῖς. ὀρρωδία δὲ τὸ
δέος, Δημοσθένης ἐν Δημηγορικοῖς Προοιμίοις.

Ορυγμα, ἰδίως οὕτως ἐκαλεῖτο, ἐφ' οὗ οἱ κακοῦργοι ἐκο-
λάζοντο Αθήνησι. Λυκοῦργος κατ' Αριστογείτονος.

Οσιον, Υπερείδης ἐν τῷ πρὸς Αριστογείτονα φησὶ, Καὶ τὰ
χρήματα τά τε ἱερὰ, καὶ τὰ ὅσια. ὅ τε Ισοκράτης Αρεο-
παγιτικῷ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. ὅτι δὲ τὰ ὅσια
τὰ δημόσια δηλοῖ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους
σαφῶς διδάσκει περὶ τούτων. Καὶ τὰ μὲν ἱερὰ, τὰς δε-
κάτας τῆς θεοῦ, καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἄλλων θεῶν σεσυ-
ληκότας. καὶ μετ' ὀλίγα· Τὰ δὲ ὅσια ἃ ἐγίνετο ἡμέτερα
κεκλοφότες. Δίδυμος δὲ, διχῶς, φησιν, ἔλεγον τὸ
ὅσιον· τό τε ἱερὸν, καὶ τὸ ἰδιωτικόν.

Οσχοφόροι, Υπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημέου, εἰ γνήσιος. πε-
ρὶ τῶν ὀσχοφόρων, ἄλλοι τε εἰρήκασι, καὶ Φιλόχορος ἐν
τῇ δωδεκάτῃ. ὁ δὲ Ιστρος ἐν τῷ ιγ' περὶ Θήσεως λέγων, P. 220.
γράφει οὕτως. Ενεκα τῆς κοινῆς σωτηρίας νομίσαι τοὺς κα-
λουμένους Οσχοφόρους καταλέγειν δύο, τῶν γένει καὶ πλούτῳ
προεχόντων. ἡ δὲ ὄσχη κλῆμά ἐστι βότρυς ἐξηρτημένους
ἔχον· ταύτην δὲ Ορεσχάδα ἔνιοι καλοῦσιν.

Οὗ διαμαρτάνει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, λέγων
Πλαταιέας γεγράφθαι ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ. οὐδεὶς γὰρ τοῦτο
εἴρηκεν, ὥσπερ οὐδὲ Κράτερος ἐν τῇ τῶν ψηφισμάτων συν-
αγωγῇ.

Ὅτι ἑξακισχίλια ἦν τάλαντα τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν φησὶν οὕτως. Ἡμῖν γὰρ τὸ τῆς χώρας τίμημα ὑπάρχειν ἀφορμὴν ὀκτακισχίλια τάλαντα ἀκούσεται. ἤτοι οὖν γραφικὸν ἁμάρτημά ἐστιν, ἢ ἴσως ὁ ῥήτωρ συναρπάζει, ἵνα δοκῇ πλείω τὴν ἀφορμὴν ἔχειν ἡ πόλις εἰς τὸν πρὸς βασιλέα πόλεμον. ὅτι γὰρ ἑξακισχίλια τάλαντα ἦν τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς, καὶ λυθέντος ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ λόγου φησίν, λογισμὸν αὐτῶν διδοὺς ποικίλως, καὶ Φιλόχορος ἐν δεκάτῃ Ἀτθίδος.

P. 222. Ὅτι νόμος ἐστὶν ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἔτη γενόμενον χορηγεῖν παισίν, Αἰσχίνης τε ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου φησὶ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Ὅτι ξένους τινὰς ἑαυτοῦ αἰχμαλώτους σκάπτοντας ἐν τῷ Φιλίππου ἀμπελουργίῳ, καὶ δεδεμένους παρὰ τοῦτον ἐξητήσατο παρὰ Φιλίππου Σάτυρος, Αἰσχίνης μὲν ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας φησί. Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου φησὶν, ὅτι Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἐξητήσατο, καὶ ἔοικε μᾶλλον ἀληθεύειν, καὶ Ἀριστοτέλης ἔν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν λέγει, ὡς Σατύρῳ τῷ ὑποκριτῇ, τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἀφῆκεν.

Ὅτι οἱ ἁλόντες ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ, ἐξουσίαν εἶχον εἰς διοίκησιν τῶν ἰδίων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους ὑποσημαίνει, καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν νόμων δηλοῖ.

Ὅτι οἱ ποιητοὶ παῖδες ἐπανελθεῖν εἰς τὸν πατρῷον οἶκον οὐκ ἦσαν κύριοι, εἰ μὴ παῖδας γνησίους καταλίποιεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ποιησαμένου, Ἀντιφῶν ἐπιτροπικῷ Καλλιστράτου, καὶ Σόλων ἐν εἰκοστῇ πρώτῃ τῶν νόμων.

P. 223. Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενα τισὶ χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο, εἴρηκεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην τὸν Σωκρατικὸν, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ὅτι πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ κεκτημένου, αἱ πρὸς τοὺς δούλους

λαγ-

λαγχάνονται δίκαι. Ἰσαῖος ἐν ἀπολογίᾳ ἀποστασίου πρὸς Ἀπολλόδωρον δηλοῖ.

Οἷς παιδὶ καὶ γυναικὶ οὐκ ἐξῆν συμβάλλειν πέρα μεδίμνου κριθῶν. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου κλήρου φησίν.

Οἱ χιλίας ἐζημιοῦντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας δευτέρῳ εἴρηκεν. Κρώβυλος δὲ ὁ κωμικός φησι τοῦ Φιλιππίδου τὸν νόμον εἶναι τὸν περὶ τούτων κείμενον.

Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. παροιμία ἐστὶν ἐλλειπῶς λεγομένη. προσυπακουστέον οὖν ἔξωθεν τό, ἀγκύρας.

Οὐσίας δίκη. οἱ δικαζόμενοι περὶ χωρίων, ἢ οἰκιῶν πρὸς τοὺς ἔχοντας, οὐσίας ἐδικάζοντο τὴν δευτέραν δίκην. ἡ δὲ προτέρα ἦν τῶν μὲν οἰκιῶν ἐνοικίου, τῶν δὲ χωρίων καρποῦ· τρίτη ἐπὶ τούτων ἐξούλης. καὶ ἐξῆν τοῖς ἑλοῦσι κρατεῖν τῶν P 224
κτημάτων, καὶ εἰ τὴν δίκην τὴν τοῦ καρποῦ, ἢ τοῦ ἐνοικίου, καὶ εἰ τὴν δευτέραν ἡττηθεῖεν τὴν τῆς οὐσίας· εἰ δὲ καὶ ἐξούλης ἁλοῖεν, οὐκέτι ἐξῆν ἐπικρατεῖν, ἀλλ' ἐξίστασθαι ἔδει ἤδη τῶν κτημάτων τοῖς καταδικασαμένοις. ταῦτα δέ ἐστι μὲν καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσιν· ἀκριβέστατα δὲ εἴρηται Ἰσαίῳ ἔν τε τῷ πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίου, καὶ ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον ἐξούλης. διείλεκται δὲ περὶ τῆς δίκης καὶ Θεόφραστος ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ περὶ νόμων.

Ὀφρυώειον, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον, πόλις ἐστὶ τῆς Τρῳάδος, ὡς δηλοῖ Ἀνδροτίων ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος.

Ὀχεῖον, ἀντὶ μὲν τοῦ ὄχημα, Δείναρχος ἐν ἀπολογίᾳ πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τοῦ ἵππου· ἀντὶ δὲ τοῦ εἰς ὀχείαν ἀποδεδειγμένον, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ φησίν. Ὠνοῦνταί μοι τὸν ἵππον ὀχεῖον. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως, Γείτονας τοῦ ὀχείου φησί. μή ποτε δὲ ἐπὶ τόπου τινός, ἐν ᾧ ὀχεῖαι γίνονται τῶν κτηνῶν, ἢ ὀχήματα μισθοῦται.

P. 225.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Παγασαὶ, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. ἐπίνειόν εἰσι Φεραίων αἱ Παγασαὶ, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν δηλοῖ.

Παιανιεῖς καὶ Παιονίδαι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ὅτ' ἐγράψατο εἰς Ἄρειον Πάγον Δημομέλη τὸν Παιανιέα ἀνεψιὸν ὄντα. Δίδυμος γραπτέον εἶναί φησι Παιανιέα, χωρὶς τοῦ ι. εἰσὶ δὲ διττοὶ δῆμοι Παιανιέων τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οὓς Διόδωρος καλεῖσθαί φησι Παιανιέας καθύπερθεν, καὶ Παιανιέας ὑπένερθεν· ὁμοίως δ' ἑκατέρου τῶν δήμων τὸν δημότην καλεῖσθαί φησι Παιανιέα. διαφέρουσι δὲ οὗτοι τῶν Παιονίδων, ὡς Ἴστρος ἐν Ἀτάκτῳ ὑπομνήματι. μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων οἱ ῥήτορες, ὥσπερ καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου περὶ τοῦ ὀχετοῦ. δῆμος δέ ἐστι καὶ οὗτος τῆς Λεοντίδος, ὡς αὐτὸς Διόδωρος δηλοῖ.

P. 226. Παλιναίρετος, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος ἐνδείξει. μή ποτε παλιναίρετον λέγει ὁ ῥήτωρ τὸν Πολύευκτον, ἐπειδήπερ συκοφαντῶν τινας, ἔπειτα λαμβάνων δῶρα, τούτοις αὐτοῖς ἐβοήθει, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ δείκνυται· ἢ ὅτι συκοφάντης ἁλοὺς ἐζημιοῦτο, καὶ διὰ τοῦτο ἐκωλύετο λέγειν, πρὶν ἀποτίσαι τὴν ζημίαν ἣν ὤφειλεν· ἔπειτα ἀποτίσας τὴν ζημίαν, πάλιν ἔλεγεν, ὡς δηλοῦται καὶ τοῦτο ἐν τῷ λόγῳ. ὅτι γὰρ τοὺς τοιούτους ἐκάλουν παλιναιρέτους, καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας τὴν ἀρχὴν, καὶ πάλιν χειροτονηθέντας, Εὔπολίς τε ἐν Βάπταις δηλοῖ, καὶ Ἄρχιππος ἐν τοῖς Ἰχθύσι λέγων,

Αἱρουμένους τε πραγμάτων ἐπιστάτας
Ἀποδοκιμάζειν πάλιν. - - -

Ην

Ην οὖν πιῶμεν ταῦτα, κίνδυνος λαθεῖν
Απαξάπαντας γινομένους παλιναιρέτους.

ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων, Πίνδαρος Διθυράμβοις.

Παλίνσκιον, Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Οργεῶνας, Μήτε παλίνσκιον γίγνεσθαι τὸ χωρίον, ἀντὶ τοῦ σύσκιον. Αρχίλοχος Τετραμέτροις.

Πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ, P. 227.

ἀντὶ τοῦ ἐν σκοτεινῷ. Σοφοκλῆς Ινάχῳ.

--- χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ,

ἀντὶ τοῦ ζοφερῷ.

Παλίμβολον. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας, ὁ πολλάκις ἐμπολῇ μεταβεβλημένος, παλίμπρατος, παλίμβολος λέγεται, ὡς δῆλόν ἐστιν ἔκ τε τοῦ Δεινάρχου κατὰ Πολυεύκτου, καὶ ἐκ τοῦ Μενάνδρου Σικυωνίου.

Παλληνεύς, Υπερείδης ἐν τῇ ὑπὲρ Χαιρεφίλου ἀπολογίᾳ. Παλλήνη δῆμος τῆς Αντιοχίδος. τὸ δὲ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου Παλληνῆθεν φησίν. ὁ οὖν δημότης Παλληνεύς. ὅτι δ' ἐστὶ καὶ ἐν Θράκῃ Παλλήνη, γνώριμον.

Παλαμναῖος, Υπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. αὐτοχειρίᾳ τινὰς ἀνελόντας, τῇ παλάμῃ, παλαμναίους ἐκάλουν, ὡς καὶ Αντικλείδης ἐν ἐξηγητικῷ ὑπομιμνήσκει.

Παμβωτάδης, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον. Παμβωτάδαι τῆς Ερεχθηΐδος δῆμος.

Παναθήναια, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. διττὰ Παναθήναια ἤγετο Αθήνησι· τὰ μὲν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν, τὰ P. 228.

δὲ διὰ πενταετηρίδος, ἅπερ καὶ μεγάλα ἐκάλουν. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ φησί. Μικρὸν δὲ περὶ τῶν μεγάλων Παναθηναίων. ἤγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν ὁ Ἐριχθόνιος ὁ Ἡφαίστου, καθά φησιν Ἑλλάνικός τε καὶ Ἀνδροτίων, ἑκάτερος ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος. πρὸ τούτου δὲ Ἀθήναια ἐκαλεῖτο, ὡς δεδήλωκεν Ἴστρος ἐν τρίτῃ τῶν Ἀττικῶν.

Πάνακτος, Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος, πόλις ἐστὶ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Αἰγίδι μνημονεύει. Θουκυδίδης μὲν οὖν οὐδετέρως καλεῖ τὸ χωρίον, ἔν τε ἄλλοις, κἀν τῇ πέμπτῃ, ἀρρενικῶς δὲ Μένανδρος ἐν Ψηφώδεσιν.

Πανδαισία, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. ἔστι μὲν τοὔνομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. πανδαισία δέ ἐστι τὸ πάντα ἔχειν ἄφθονα, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί. ἡ γὰρ τοῦ Διδύμου ἀπόδοσις περίεργος.

Πάνδια, ἑορτή τις Ἀθήνησι, μετὰ Διονύσια ἀγομένη.

P. 229. Πάνδημος Ἀφροδίτη, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ Θεῶν, Πάνδημόν φησιν Ἀθήνησι κληθῆναι, τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἃς ἐκάλουν ἀγοράς. Νίκανδρος ἐν ἕκτῳ Κολοφωνιακῶν, Σόλωνά φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ, ἐπὶ στέγης στῆσαι διὰ τοὺς νέους, καὶ ἐκ τῶν περιγινομένων χρημάτων ἱδρύσασθαι Ἀφροδίτης Πανδήμου ἱερόν. ἔστι δὲ πάνδημον, πάγκοινον.

Πανδοσία, Φιλιππικοῖς Δημοσθένης. περὶ τῆς ἁλώσεως τῶν ἐν Κασσωπείᾳ πόλεων, ὧν ἐστι καὶ Πανδοσία, Θεόπομπος ἐν τρίτῃ ἱστόρηκεν.

Πανδιονὶς, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου· μία τῶν δέκα φυλῶν παρ' Ἀθηναίοις ἐστὶ, κληθεῖσα ἀπὸ Πανδίονος τοῦ Ἐριχθονίου, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ λέγουσι, καὶ Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμισίου.

Πάν-

Πάνδροσος, ὄνομα γυναικός.

Παραγραφή, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ κοινοῦ καὶ γνωρίμου τίθεται παρὰ ῥήτορσιν, ἀλλ' ἰδίως Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεώς φησιν· Λέξαι δεξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τῆς γραφῆς, ἧς μέχρι νῦν παράγραφον καλοῦμεν· καὶ ἔστι τὸ λεγόμενον, ἀφ' οὗ παρέγραψα· τοῦτο δ' ἂν εἴη, ἀφ' οὗ παρεθέμην. ὁ δ' Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους, οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς φησὶν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ μέχρι τινὸς ὡρισμένου χρόνου, καὶ παραγεγραμμένου, ὅ ἐστι περιγεγραμμένου. P. 230.

Παραγγελία. ὅση σπουδὴ καὶ παραγγελία περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα γέγονε. καὶ Αἰσχίνης δὲ τρόπον τινὰ τῇ αὐτῇ διανοίᾳ ἐχρήσατο ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν παράταξιν ὅση γεγένηται, καὶ τὰς κατ' ἀγορὰν δεήσεις αἷς κέχρηνταί τινες. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἀποφάσει, Καὶ τὰς ἰδίας παραγγελίας γεγενημένας, καὶ τὰς δεήσεις.

Παράκλησις, ἀντὶ τοῦ προτροπή. Ἰσοκράτης Παραινέσεσι. Διόπερ ἡμεῖς οὐ παράκλησιν εὑρόντες, ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες. τίθεται μέν τοι σπανίως καὶ ἀντὶ τῆς δεήσεως. P. 231. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας προοίμιον· Εἰ μὲν ὑπὲρ ἰδίου τινὸς ἦν ὁ ἀγών, ἐδεόμην ἂν ὑμῶν μετ' εὐνοίας ἀκοῦσαί μου· μετ' ὀλίγον φησίν· Νυνὶ δὲ αὐτοὺς ὑμᾶς οἶμαι τοῦτο ποιήσειν, καὶ χωρὶς παρακλήσεως τῆς ἐμῆς.

Πάραλος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. μία τῶν παρ' Ἀθηναίων πρὸς τὰς δημοσίας χρείας διαπεμπομένων τριηρῶν, ἀπό τινος ἥρωος τοὔνομα λαβοῦσα Παράλου· οἱ δὲ ἐπιβεβηκότες αὐτῆς ἐκαλοῦντο Πάραλοι, οἱ διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν τέτταράς τε ὀβολοὺς ἐλάμβανον, καὶ τὸ πλεῖον μέρος ἐνιαυτοῦ οἴκοι ἔμενον· ἄλλα τέ τινα ὑπῆρχον αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως, ὥς φησιν Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου. μέμνηται δὲ τοῦ Παράλου ἥ-

ρωος καὶ φύλαρχος ἐν τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ.

Παράβυστον, οὕτως ἐκαλεῖτό τι τῶν παρ' Ἀθηναίοις δικαστηρίων, ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ἕνδεκα. Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ Ὅρων. μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Τιμοκλῆς ἐν Ὀρεσταυτοκλείδῃ. ἐκαλεῖτο
P.232. δέ τις ἐν τοῖς νυμφικοῖς δωματίοις καὶ κλίνη παράβυστος, ἧς μέμνηται Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. λέγεσθαι δ' ἔοικε ταῦτα κατὰ μεταφορὰν, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτων, τουτέστι παραπληρωμάτων

Παραπεπλωκὼς, ἀντὶ τοῦ ὑποπεπλωκώς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.

Παρακαταβολὴ καὶ παρακαταβάλλειν. οἱ ἀμφισβητοῦντες χρημάτων τινῶν δεδημευμένων πρὸς τὴν πόλιν, καὶ οἱ περὶ κλήρων, ἢ ἐπικλήρων πρὸς ἰδιώτας ἀντιδικοῦντες, ἀργύριόν τι κατετίθεσαν· καὶ τοῦτο ἐχρῆν αὐτοὺς στέρεσθαι, εἰ τὴν δίκην ἡττηθεῖεν. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ἀμφισβητήσεων δῆλόν ἐστιν ὅτι τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἀμφισβητουμένου κατετίθετο. περὶ μὲν οὖν τῶν δημοσίων, πολλαχοῦ εἴρηται τῷ Λυσίᾳ, ὥσπερ ἔν τε τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οἰκίας, καὶ ἐν τῷ πρὸς Ἀσωπίδωρον περὶ οἰκίας, περὶ δὲ τῶν κληρικῶν, ἄλλοι τε πάλιν εἰρήκασι ῥήτορες, καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ
P.233. Ἱππέας κλήρου δευτέρῳ. Δημοσθένης μέντοι ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ, περὶ ἰδίας τινὸς δίκης φησί. Καὶ μετὰ ταῦτα προσκαλεῖταί με τὴν δίκην πάλιν, ἐπειδὴ θᾶττον ἀνείλετο τὰς παρακαταβολάς.

Παραβάλοιτο, ἀντὶ τοῦ παραπέμψαιτο. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.

Πάρεδρος, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. πολύ ἐστι τοὔνομα παρά τε τοῖς ῥήτορσι, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησί· Λαμβάνουσι δὲ παρέδρους, ὅ τε Ἄρχων καὶ ὁ Πολέμαρχος,

χος, δύο ἑκάτερος οὓς ἂν βούληται· καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παρεδρεύειν, καὶ εὐθύνας διδόασιν, ἐπὰν παρεδρεύσωσιν.

Παρεῖαι ὄφεις, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Παρεῖαι ὀνομάζονταί τινες ὄφεις παρὰ τὸ παρειὰς μείζους ἔχειν, ὡς καὶ Κρατῖνος ἐν τῷ Τροφωνίῳ ὑποσημαίνει. ὁ δὲ Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου γράφει ταυτί. Εἶναι δὲ τοὺς ῥήτορας ὁμοίους τοῖς ὄφεσι· τούς τε γὰρ ὄφεις μισητοὺς μὲν εἶναι πάντας· τῶν δὲ ὄφεων αὐτῶν τοὺς μὲν ἔχεις, τοὺς ἀνθρώπους ἀδικεῖν· τοὺς δὲ παρείας αὐτοὺς τοὺς ἔχεις κατεσθίειν. P. 234.

Παῤῥησίας, ἀντὶ τοῦ βλασφημίας καὶ λοιδορίας. Ἰσοκράτης Βουσίριδι, καὶ περὶ τοῦ ζεύγους.

Παρακρούεται, ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ. πολὺ δέ ἐστι παρά τε τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς, καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τι, ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα, καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. καὶ ὡς Σοφοκλῆς που,

Ὡς μήτε κρούσῃς, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς.

Παρασκήνια, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ἔοικε παρασκήνια καλεῖσθαι, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν εἰκοστῷ νόμων ὑποσημαίνει, ὁ περὶ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένος τόπος ταῖς εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευαῖς. ὁ δὲ Δίδυμος τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους, οὕτω φησὶ καλεῖσθαι.

Παράσημος ῥήτωρ, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται ἀπὸ τῶν νομισμάτων, ἃ καλοῦσι παράσημα· ἤτοι ὅτι ὑποχαράττεται ὑπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν σημείῳ τινὶ, ὃ τὴν φαυλότητα δηλοῖ, ἐπειδὴ παρατετύπωται καὶ παρακεχάρακται· ὅτι γὰρ ἐπὶ νομισμάτων λέγεται τὸ παράσημον, δεδήλωκεν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ P. 235. κατ' Ἀριστοκράτους.

Παράστασις, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Πύῤῥου κλήρου. τοὔνομα παρὰ πολλοῖς ἐστιν Ἀττικοῖς. ἔστι δὲ δραχμὴ καταβαλλομένη ὑπὸ τῶν δικαζομένων τὰς ἰδίας δίκας. Μένανδρος Μισογύνῃ.

Ἕλκει δὲ γραμματίδιον
Ἐκεῖσε δίθυρον, καὶ παράστασις μία
Δραχμή.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, περὶ Θεσμοθετῶν φησιν οὕτως. Εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς, ὧν παράστασις τίθεται, ξενίας καὶ δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ τὴν ξενίαν, καὶ ψευδεγγραφῆς, καὶ ψευδοκλησίας, καὶ βουλεύσεως, καὶ ἀγραφίου, καὶ μοιχείας. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς ἐν τοῖς περὶ Νομοθεσίας, τοὺς Διαιτητάς φησι λαμβάνειν τὰς δραχμὰς, μίαν μὲν ἀπὸ τῆς λήξεως, ἣν παράστασιν ἐκάλουν, ἑτέραν δὲ κατὰ ὑπωμοσίαν ἑκάστην.

Παραφρυκτωρεῖν, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Ἀγνίου ἐνδείξει.
τὸ τοῖς φρυκτοῖς παρὰ τὸ προσῆκον κεχρῆσθαι, τουτέστιν,
P. 236. ἐπὶ συμφέροντι μὲν τῶν πολεμίων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν φι-
λίων, οὕτως ἔλεγον, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ λόγῳ αὐτῷ
ἐξηγήσατο.

Παρεγγύησε καὶ παρεγγυηθέντας, Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἐπιτροπῆς ἀπολογίᾳ φησί· Τὸ μὲν παρὸν τόδε, παρ' ἑτέρων μεταλαβεῖν παρεγγύησεν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν ἐντειλάμενος ἑκατέρῳ, τῷ μὲν λαβεῖν, τῷ δὲ δοῦναι. καὶ πάλιν φησί· Τὰ μὲν ἐμοῦ διαλύσαντας, δύο τάλαντα καὶ τριάκοντα μνᾶς, τὰ δὲ τοῦ γεωργοῦ παρεγγυηθέντος, ἀντὶ τοῦ παραλαβόντος.

Παρελθεῖν, ἀντὶ τοῦ νικῆσαι. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Παρουσία, ἀντὶ τοῦ περιουσία, ἡ αἰτία πλούτου οὐσία. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως, καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς νεὼς, καὶ Κράτης Θηρίοις.

Ἔχοντες δ᾽ ἀπαθῆ βίον, παρουσίαν
Τε χρημάτων.---

Παῤῥάσιος, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. ὅτι μὲν
ζωγράφος Παῤῥάσιος, πάντη δῆλον. Ἰόβας δὲ ἐν ὀγ-
δόῃ περὶ ζωγράφων, διεξέρχεται τὰ περὶ τὸν ἄνδρα· φη- P. 237.
σὶ δ᾽ αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ μαθητὴν Εὐήνορος, Ἐφέσιον
δὲ τὸ γένος.

Πασίνους, Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ. ὄνομα κύριον.

Πασίων, ὄνομα κύριον τραπεζίτου.

Πατταικίων, ὄνομα κύριον, κλέπτης καὶ τοιχωρύχος.

Πεδιακὰ, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστί. μοῖρα τῆς Ἀττικῆς ἐστιν, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐκαλεῖτο πεδίον· εἶχε δὲ καὶ προβάτων νομὰς, καὶ τὰ ἐντεῦθεν, ὡς ἔοικεν, ἐκαλεῖτο πεδιακά. ἔστι καὶ παρ᾽ ἄλλοις ῥήτορσι τοὔνομα.

Πεδάριτος, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ Ἀρχιδάμου, τῶν ἐκ Λακεδαίμονος ἐκπεμφθέντων ἐστὶν οὗτος ἁρμοστὴς ἀνὴρ, εἷς τῶν γεγονότων καλῶν, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν δευτέρᾳ Ἑλληνικῶν.

Πεζέταιροι, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Ἀναξιμένης ἐν
πρώτῳ Φιλιππικῶν, περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων φησίν·
Ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππεύειν συνεθίσας, ἑταί-
ρους προσηγόρευσε· τοὺς δὲ πλείστους, καὶ τοὺς πεζοὺς, εἰς
λόχους, καὶ δεκάδας, καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν,
πεζεταίρους ὠνόμασεν· ὅπως ἑκάτεροι μετέχοντες τῆς βα- P. 238.
σιλικῆς ἑταιρείας, προθυμότατοι διατελῶσιν ὄντες.

Πέλανος, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. πολλάκις ἐστὶ

τοῦ-

τοὔνομα παρὰ πολλοῖς τῶν ἀρχαίων. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν Ἑορτῶν, οὕτω γράφει. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ προσαγορευόμενος πέλανος. λέγεται δὲ πέμματά τινα τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου ἐκ τῆς ἅλω. Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτί φησι·

--- Πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοὶ,
Ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί.

Δίδυμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα· ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατῦνθαι, ἢ ὅτι καὶ λευκά ἐστιν. Ὅμηρος.

--- ὅτι πέρ τι χιὼν ἐπάλυνεν ἀλεύρας.

ἢ διὰ τὸ φανὸν εἶναι, ὅ ἐστι λευκόν. Εὐριπίδης μέν τοι ἐν τῷ Ὀρέστῃ, ἰδίως φησίν.

Ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου
Στόματος ἀφρώδη πέλανον.

ὅπερ τὸν ἐπὶ τοῦ στόματος ἀφρὸν δηλοῖ.

Πεντακοσιομέδιμνοι, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀνομακλέους θυγατρός. ὅτι τέσσαρα τέλη ἐποίησεν Ἀθηναίων ἁπάντων
P. 239. Σόλων, ὧν ἦσαν καὶ οἱ Πεντακοσιομέδιμνοι, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Πεπάρηθος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντός φησι· Καὶ τὴν Πεπάρηθον πορθήσειν. νῆσός ἐστιν αὕτη οὐκ ἄπωθεν Εὐβοίας.

Πείσων, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους. εἷς τῶν τριάκοντα παρ' Ἀθηναίοις τυραννησάντων.

Πενέσται, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Πενέσται

παρὰ

παρὰ Θετ]αλοῖς καλοῦνται, οἵπερ παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἵλωτες. Ξενοφῶν γοῦν ἐν τρίτῳ Ἑλληνικῶν φησιν ἐπί τινος· Καὶ τοὺς Πενέστας ὥπλισεν ἐπὶ τοὺς δεσπότας. διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν ἐπιπλέον Στάφυλος ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Θετ]αλῶν. οὐ μόνον δὲ αὐτοὺς Πενέστας καλεῖσθαί φησιν, ἀλλὰ καὶ Θετ]αλικέτας.

Πεντηκόνταρχος, ὁ τοῦ Πεντηκοντόρου ἄρχων. ὡς δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. ὅτι δὲ Πεντηκόντορος ἐκαλεῖτο ἡ ναῦς, ἡ ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη, πρόδηλον.

Πεντηκοστὴ καὶ πεντηκοστεύεσθαι καὶ πεντηκοστολόγοι. πεντη- P. 240.
κοστὴ μὲν τέλος τι· καὶ πεντηκοστολόγοι, οἱ τοῦτο τὸ τέλος ἐκλέγοντες. πεντηκοστεύεσθαι δὲ, ἀντὶ τοῦ πράττεσθαι τὴν πεντηκοστήν. ταῦτα δ᾽ ἐστιν εὑρεῖν ἔν τε τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν Δημοσθένους, καὶ Ὑπερίδου ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν.

Πέπλος, Ισαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. περὶ τοῦ πέπλου τοῦ ἀναγομένου τῇ Ἀθηνᾷ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις, οὐ μόνον παρὰ τοῖς ῥήτορσίν ἐστι μνήμη, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Περγασῆθεν, Ισαῖος ἐν τῷ κατὰ Θεοτίμου. Περγασὴ δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος· τὸν μέν τοι δημότην διχῶς λέγεσθαί φησι, Περγασέα τε, καὶ Περγασῆθεν.

Περίανδρος, ὄνομα κύριον.

Περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Δίδυμός φησι τὴν περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, λέγοντος περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς· λέγεσθαι δ᾽ αὐτὴν, ἐπὶ τοῖς περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων μαχομένοις.

Περιθοῖδαι, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα. δῆμός P. 241.
ἐστι τῆς Οἰνηΐδος.

Πέριλλος, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον.

Περίοδος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς φησιν· Ἐπεὶ ὅτι γε ὥσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ. περιοδικὰ νοσήματα καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ, τὰ τεταγμένως ἀνιέμενα, καὶ αὖθις ἐπιγινόμενα· οἷον τριταίους, καὶ τεταρταίους. καὶ γὰρ ἐπὶ τούτων οἱ κάμνοντες δοκοῦσιν ἐν ταῖς τῶν ἀνέσεων ἡμέραις μηδὲν νοσεῖν, ἀλλὰ ὑγιεῖς εἶναι.

Περιοίκιον, Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην. Καὶ τὸ περιοίκιον, καὶ τὴν οἰκίαν. μή ποτε ὃ ἡμεῖς λέγομεν ἐποίκιον.

Περίπολος. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, περὶ τῶν ἐφήβων λέγων, φησὶν οὕτως. Τὸν δεύτερον ἐνιαυτὸν, ἐκκλησίας ἐν τῷ θεάτρῳ γινομένης, ἀποδειξάμενοι τῷ δήμῳ περὶ τὰς τάξεις, καὶ λαβόντες ἀσπίδα καὶ δόρυ παρὰ τοῦ δήμου περιπολοῦσι τὴν χώραν, καὶ διατρίβουσιν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις. παρατηρητέον οὖν, ὅτι ὁ μὲν Ἀριστοτέλης, ἕνα
P. 242. φησὶν ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς περιπόλοις γίγνεσθαι τοὺς ἐφήβους, ὁ δὲ Αἰσχίνης δύο· καὶ τάχα διὰ τοῦτο ἐπεσεμνύνθη τοῦ πράγματος ὁ ῥήτωρ, καίπερ πάντων τῶν ἐφήβων ἐξ ἀνάγκης περιπολούντων, αὐτὸς δύο ἔτη γέγονε τοῖς περιπόλοις· διὸ καὶ μαρτυρῶν ἐδήλωσεν αὐτό.

Περίστατοι, Ισοκράτης περὶ τῆς ἀντιδόσεως, θαυματοποιίαις ταῖς οὐδὲν ὠφελούσαις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνοήτων περιστάτοις γινομέναις· ἀντὶ τοῦ περὶ ἃς κύκλῳ ἵστανται οἱ θεώμενοι. τὸ ὄνομα καὶ ἐν Ἀρχιδάμῳ ἐστὶ, καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξι.

Περίστασιν, Δείναρχος Τυρρηνικῷ· Μετὰ ταῦτα τοῦ Δάμωνος, ἤδη περὶ ἀναγωγὴν ὄντα με περίστασιν ποιήσουσιν, οὗ καὶ μαρτυρεῖν ἀξιοῦντος, καὶ τὰ ἑξῆς. μή ποτε τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον, ἐν κύκλῳ περιέστη μὲν αὐ-

αὐτὸς, καὶ οἱ συμπαρόντες αὐτῷ, καὶ μαρτυρεῖν ἠνάγκαζον· ἵνα τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχῃ τῷ περίστατόν με ἐποίησαν. ἐν ἐνίοις δὲ περιάστασιν, ἀντὶ τοῦ περίστασιν γράφεται.

Περιστοιχίζεται, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς φησι· Μέλλοντας ἡμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται. ἐκ μεταφορᾶς p. 243.
τῶν κυνηγετῶν· κατὰ γὰρ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων, ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι στίχους ἤγουν στοίχους, καταπεταννύντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν' ἐὰν αὐτοὺς ἐκφύγῃ τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπίσῃ, ὡς ὑποσημαίνει Ξενοφῶν ἐν τῷ κυνηγετικῷ. ἐν ἐνίοις μέν τοι γράφεται, περιστοιχίζεται, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ περιχοινίζεται.

Περίστοιχοι, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων. Φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων κατέκλασεν. Δίδυμος δέ τι γένος ἐλαιῶν, περιστοίχους καλεῖ, ἃς Φιλόχορος στιχάδας προσηγόρευσε. μή ποτε δὲ περιστοίχους κέκληκεν ὁ ῥήτωρ, τῶν κύκλῳ περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκότων.

Πεφασμένης, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος, ἀντὶ τοῦ γεγενημένης. Λυσίας δ' ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος, φησὶ τὸ μὲν πεφασμένως, ἀντὶ φανερῶς.

Περιφοριῶδες, Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην καθ' Ἐμπέδου ἐπιστολῇ, εἰ γνήσιος, φησίν. Ἡ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκότερον εἶναι, ἢ περιφοριῶδες· ἐπὶ τοῦ ἀποκεκλιμένου, ὥσπερ Εὐφορίων κέχρηται τῷ ὀνόματι. εἰσὶ γάρ τινες ὀφθαλμοὶ κεχαλασμένα ἔχοντες τὰ βλέ- P. 244.
φαρα καὶ οἱονεὶ μύοντες. ἐὰν δὲ γράφηται πεφορινῶδες, εἴη ἂν πεπαχύνθαι, ἀπὸ τῆς φορίνης· ὅτι γὰρ καὶ ἐπ' ἀνθρώπου τάσσουσι τὴν φορίνην, δῆλον ποιεῖ Ἀντιφῶν ἐν δευτέρῳ ἀληθείας.

Πηγαί, Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, εἰ γνήσιος· Πηγαὶ τόπος ἐν Μεγάροις, ὡς ἐν τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος φησὶν Ἑλλάνικος.

Digitized by Google

να. ὅθεν καὶ ἡ Μεγαρικὴ ὀργὰς προσωνομάσθη, τοιαύτης τινὸς οὔσης, περὶ ἧς ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι Μεγαρεῦσιν.

Ὀργεῶνας, Ἰσαίου λόγος ἐστὶ πρὸς Ὀργεῶνας. Ὀργεῶνες δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ τιμῇ θεῶν ἢ ἡρώων συνιόντες. ὀργιάζειν γάρ ἐστι τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δρᾶν· ἤτοι παρὰ τὸ ὀρέγειν τὼ χεῖρε, ἢ παρὰ τὰ ὄργια, ἢ διὰ τὸ ἐν ταῖς ὀργάσι καὶ ταῖς ἄλσεσι τὰ ἱερὰ δρᾶν. οἱ μέν τοι ποιηταὶ ἔταττον τοὔνομα ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἱερέων, ὡς Ἀντίμαχός τέ τις καὶ Αἰσχύλος ἐν Μύσταις. μή ποτε δὲ ὕστερον νενόμισται τὸ ἐπὶ τιμῇ τινὰς τῶν ἀποθανόντων συνιέναι, καὶ ὀργεῶνας ὁμοίως ὠνομάσθαι, ὡς ἔστι συνιδεῖν ἐκ τῶν Θεοφράστου διαθηκῶν.

Ὀργέων, ἀντὶ τοῦ ὀργεώνων. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Θεοπόμπου κλήρου.

Ὀρικὰ ζεύγη, τὰ τῶν ὀρέων, τουτέστι τὰ τῶν ἡμιόνων. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὅτι γὰρ ὀρέας ἐκάλουν τὰς
P.218. ἡμιόνους, καὶ Ὅμηρος, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις δηλοῖ.

Ὀριγνηθῆναι, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν ἀληθείας πρώτῳ.

Ὀρκάνη. Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος δευτέρῳ. μή ποτε ὁ φραγμὸς, τουτέστι περίφραγμα, καὶ ἡ αἱμασιὰ οὕτω καλεῖται, παρὰ τὸ ἐρύκειν, ἢ παρὰ τὸ ἕρκος. Ὅμηρος.

Αἱμασιὰς λέξαντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

Ὀρνιθευτὴς, ὁ ὀρνιθοθήρας. Δείναρχος κατὰ Προξένου. Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχίᾳ. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ δρᾶμα Ὀρνιθευτὴς Νικοστράτου.

Ὅρος. οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις, καὶ χωρίοις γράμματα δηλοῦντα ὅτι ὑπόκεινται

κεινται

κεῖνται δανεισῇ. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν, καὶ Μένανδρος Παρακαταθήκη.

Ορον, σκεῦός τι γεωργικὸν, ὡς Ισαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὑποσημαίνει. μή ποτε μέν τοι τὸ ὄρον παρά τε Αἰσχύλῳ ἐν Κερκύωνι, καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν δευτέρᾳ Επικλήρῳ, σημαίνει ξύλον τι, ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν. P. 219.

Ορρωδεῖν, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ανδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀδείας· πολὺ δέ ἐστι τοὔνομα παρὰ αὐτοῖς. ὀρρωδία δὲ τὸ δέος, Δημοσθένης ἐν Δημηγορικοῖς Προοιμίοις.

Ορυγμα, ἰδίως οὕτως ἐκαλεῖτο, ἐφ' οὗ οἱ κακοῦργοι ἐκολάζοντο Αθήνησι. Λυκοῦργος κατ' Αριστογείτονος.

Οσιον, Υπερείδης ἐν τῷ πρὸς Αριστογείτονα φησὶ, Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ, καὶ τὰ ὅσια. ὅτι Ισοκράτης Αρεοπαγιτικῷ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. ὅτι δὲ τὰ ὅσια τὰ δημόσια δηλοῖ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους σαφῶς διδάσκει περὶ τούτων. Καὶ τὰ μὲν ἱερὰ, τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ, καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἄλλων θεῶν σεσυληκότας. καὶ μετ' ὀλίγα· Τὰ δὲ ὅσια ἃ ἐγίνετο ἡμέτερα κεκλοφότες. Δίδυμος δὲ, διχῶς, φησιν, ἔλεγον τὸ ὅσιον· τό τε ἱερὸν, καὶ τὸ ἰδιωτικόν.

Οσχοφόροι, Υπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημέου, εἰ γνήσιος. περὶ τῶν ὀσχοφόρων, ἄλλοι τε εἰρήκασι, καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ δωδεκάτῃ. ὁ δὲ Ιστρος ἐν τῷ ιγ' περὶ Θήσεως λέγων, P. 220. γράφει οὕτως. Ενεκα τῆς κοινῆς σωτηρίας νομίσαι τοὺς καλουμένους Οσχοφόρους καταλέγειν δύο, τῶν γένει καὶ πλούτῳ προὐχόντων. ἡ δὲ ὄσχη κλῆμά ἐστι βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον· ταύτην δὲ Ορεχάδα ἔνιοι καλοῦσιν.

Οτι διαμαρτάνει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, λέγων Πλαταιέας γεγράφθαι ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ. οὐδεὶς γὰρ τοῦτο εἴρηκεν, ὥσπερ οὐδὲ Κρατερὸς ἐν τῇ τῶν ψηφισμάτων συναγωγῇ.

Ὅτι ἑξακισχίλια ἦν τάλαντα τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν φησιν οὕτως. Ἡμῖν γὰρ τὸ τῆς χώρας τίμημα ὑπάρχειν ἀφορμὴν ὀκτακισχίλια τάλαντα ἀκούσεται. ἤτοι οὖν γραφικὸν ἁμάρτημά ἐστιν, ἢ ἴσως ὁ ῥήτωρ συναρπάζει, ἵνα δοκῇ πλείω τὴν ἀφορμὴν ἔχειν ἡ πόλις εἰς τὸν πρὸς βασιλέα πόλεμον. ὅτι γὰρ ἑξακισχίλια τάλαντα ἦν τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς, καὶ λυθέντος ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ λόγου φησίν, λογισμὸν αὐτῶν διδοὺς ποικίλως, καὶ Φιλόχορος ἐν δεκάτῃ Ἀτθίδος.

P. 222. Ὅτι νόμος ἐστὶν ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἔτη γινόμενον χορηγεῖν παισίν, Αἰσχίνης τε ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου φησί, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Ὅτι ξένους τινὰς ἑαυτοῦ αἰχμαλώτους σκάπτοντας ἐν τῷ Φιλίππου ἀμπελουργίῳ, καὶ δεδεμένους παρὰ τοῦτον ἐξῃτήσατο παρὰ Φιλίππου Σάτυρος, Αἰσχίνης μὲν ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας φησί. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου φησίν, ὅτι Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἐξῃτήσατο, καὶ ἔοικε μᾶλλον ἀληθεύειν, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν λέγει, ὡς Σατύρῳ τῷ ὑποκριτῇ, τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἀφῆκεν.

Ὅτι οἱ ἁλόντες ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ, ἐξουσίαν εἶχον εἰς διοίκησιν τῶν ἰδίων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους ὑποσημαίνει, καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν νόμων δηλοῖ.

Ὅτι οἱ ποιητοὶ παῖδες ἐπανελθεῖν εἰς τὸν πατρῷον οἶκον οὐκ ἦσαν κύριοι, εἰ μὴ παῖδας γνησίους καταλίποιεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ποιησαμένου, Ἀντιφῶν ἐπιτροπικῷ Καλλιστράτου, καὶ Σόλων ἐν εἰκοστῇ πρώτῃ τῶν νόμων.

P. 223. Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο, εἴρηκεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην τὸν Σωκρατικόν, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ὅτι πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ κεκτημένου, αἱ πρὸς τοὺς δούλους λαγ-

Digitized by Google

λαγχάνονται δίκαι. Ἰσαῖος ἐν ἀπολογίᾳ ἀποστασίου πρὸς Ἀπολλόδωρον δηλοῖ.

Ὅτι παισὶ καὶ γυναικὶ οὐκ ἐξῆν συμβάλλειν πέρα μεδίμνου κριθῶν, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου κλήρου φησίν.

Ὅτι χιλίας ἐζημιοῦντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀρισταγόρας δευτέρῳ εἴρηκεν. Κρώβυλος δὲ ὁ κωμικός φησι τοῦ Φιλιππίδου τὸν νόμον εἶναι τὸν περὶ τούτων κείμενον.

Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. παροιμία ἐστὶν ἐλλειπῶς λεγομένη. προσυπακουστέον οὖν ἔξωθεν τό, ἀγκύρας.

Οὐσίας δίκη. οἱ δικαζόμενοι περὶ χωρίων, ἢ οἰκιῶν πρὸς τοὺς ἔχοντας, οὐσίας ἐδικάζοντο τὴν δευτέραν δίκην. ἡ δὲ προτέρα ἦν τῶν μὲν οἰκιῶν ἐνοικίου, τῶν δὲ χωρίων καρποῦ· τρίτη ἐπὶ τούτων ἐξούλης. καὶ ἐξῆν τοῖς ἑλοῦσι κρατεῖν τῶν P 224 κτημάτων, καὶ εἰ τὴν δίκην τὴν τοῦ καρποῦ, ἢ τοῦ ἐνοικίου, καὶ εἰ τὴν δευτέραν ἡττηθεῖεν τὴν τῆς οὐσίας· εἰ δὲ καὶ ἐξούλης ἁλοῖεν, οὐκέτι ἐξῆν ἐπικρατεῖν, ἀλλ᾽ ἐξίστασθαι ἔδει ἤδη τῶν κτημάτων τοῖς καταδικασαμένοις. ταῦτα δέ ἐστι μὲν καὶ παρ᾽ ἄλλοις ῥήτορσιν· ἀκριβέστατα δὲ εἴρηται Ἰσαίῳ ἔν τε τῷ πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίου, καὶ ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον ἐξούλης. διείλεκται δὲ περὶ τῆς δίκης καὶ Θεόφραστος ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ περὶ νόμων.

Ὀφρυώνιον, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον, πόλις ἐστὶ τῆς Τρῳάδος, ὡς δηλοῖ Ἀνδροτίων ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος.

Ὀχεῖον, ἀντὶ μὲν τοῦ ὄχημα, Δείναρχος ἐν ἀπολογίᾳ πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τοῦ ἵππου· ἀντὶ δὲ τοῦ εἰς ὀχείαν ἀποδεδειγμένον, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ φησίν. Ὠνοῦνταί μοι τὸν ἵππον ὀχεῖον. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως, Γείτονας τοῦ ὀχείου φησί. μή ποτε δὲ ἐπὶ τόπου τινός, ἐν ᾧ ὀχεῖαι γίνονται τῶν κτηνῶν, ἢ ὀχήματα μισθοῦται.

P. 225.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Παγασαὶ, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. ἐπίνειόν εἰσι Φεραίων αἱ Παγασαὶ, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν δηλοῖ.

Παιανιεὺς καὶ Παιονίδης, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ὅτι ἐγράψατο εἰς Ἄρειον Πάγον Δημομέλη τὸν Παιανιέα ἀνεψιὸν ὄντα. Δίδυμος χαριέστερον εἶναί φησι Παιανιέα, χωρὶς τοῦ ι. εἰσὶ δὲ διττοὶ δῆμοι Παιανιέων τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οὓς Διόδωρος καλεῖσθαί φησι Παιανιέας καθύπερθεν, καὶ Παιανιέας ὑπένερθεν· ὁμοίως δὲ ἑκατέρου τῶν δήμων τὸν δημότην καλεῖσθαί φησι Παιανιέα. διαφέρουσι δὲ οὗτοι τῶν Παιονιδῶν, ὡς Ἴστρος ἐν Ἀτάκτῳ ὑποσημαίνει. μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων οἱ ῥήτορες, ὥσπερ καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου περὶ τοῦ ὀχετοῦ. δῆμος δέ ἐστι καὶ οὗτος τῆς Λεοντίδος, ὡς αὐτὸς Διόδωρος δηλοῖ.

P. 226. Παλιναίρετος, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος ἐνδείξει. μή ποτε παλιναίρετον λέγει ὁ ῥήτωρ τὸν Πολύευκτον, ἐπειδήπερ συκοφαντῶν τινας, ἔπειτα λαμβάνων δῶρα, τούτοις αὐτοῖς ἐβοήθει, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ δείκνυται· ἢ ὅτι συκοφάντης ἁλοὺς ἐζημιοῦτο, καὶ διὰ τοῦτο ἐκωλύετο λέγειν, πρὶν ἀποτῖσαι τὴν ζημίαν ἣν ὦφλεν· ἔπειτα ἀποτίσας τὴν ζημίαν, πάλιν ἔλεγεν, ὡς δηλοῦται καὶ τοῦτο ἐν τῷ λόγῳ. ὅτι γὰρ τοὺς πιστοὺς ἐκάλουν παλιναιρέτους, καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας τὴν ἀρχὴν, καὶ πάλιν χειροτονηθέντας, Εὔπολίς τε ἐν Βάπταις δηλοῖ, καὶ Ἄρχιππος ἐν τοῖς Ἰχθύσι λέγων,

Αἱρουμένους τε πραγμάτων ἐπιστάτας
Ἀποδοκιμάζειν πάλιν. ---

Ην

Digitized by Google

Ην οὖν ποιῶμεν ταῦτα, κίνδυνος λαθεῖν
Απαξάπαντας γινομένους παλιναιρέτους.

ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων, Πίνδαρος Διθυράμβοις.

Παλίνσκιον, Ισαῖος ἐν τῷ πρὸς Οργεῶνας, Μήτε παλίνσκιον γίγνεσθαι τὸ χωρίον, ἀντὶ τοῦ σύσκιον. Αρχίλοχος Τετραμέτροις.

Πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ, P. 227.

ἀντὶ τοῦ ἐν σκοτεινῷ. Σοφοκλῆς Ινάχῳ.

--- χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ,

ἀντὶ τοῦ ζοφερῷ.

Παλίμβολον. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας, ὁ πολλάκις ἐμπολῇ μεταβεβλημένος, παλίμπρατος, παλίμβολος λέγεται, ὡς δῆλόν ἐστιν ἔκ τε τοῦ Δεινάρχου κατὰ Πολυεύκτου, καὶ ἐκ τοῦ Μενάνδρου Σικυωνίου.

Παλληνεὺς, Υπερίδης ἐν τῇ ὑπὲρ Χαιρεφίλου ἀπολογίᾳ. Παλλήνη δῆμος τῆς Αντιοχίδος. τὸ δὲ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου Παλλήνηθέν φησιν. ὁ οὖν δημότης Παλληνεύς. ὅτι δὲ ἐστὶ καὶ ἐν Θράκῃ Παλλήνη, γνώριμον.

Παλαμναῖος, Υπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. αὐτοχειρίᾳ τινὰς ἀνελόντας, τῇ παλάμῃ, παλαμναίους ἐκάλουν, ὡς καὶ Αντικλείδης ἐν ἐξηγητικῷ ὑποσημαίνει.

Παμβωτάδης, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον. Παμβωτάδαι τῆς Ερεχθηΐδος δῆμος.

Παναθήναια, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. διττὰ Παναθήναια ἤγετο Αθήνησι· τὰ μὲν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, τὰ P. 228.

δὲ διὰ πενταετηρίδος, ἅπερ καὶ μεγάλα ἐκάλουν. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ φησί. Μικρὸν δὲ περὶ τῶν μεγάλων Παναθηναίων. ἤγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν ὁ Ἐριχθόνιος ὁ Ἡφαίστου, καθά φησιν Ἑλλάνικός τε καὶ Ἀνδροτίων, ἑκάτερος ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος. πρὸ τούτου δὲ Ἀθήναια ἐκαλεῖτο, ὡς δεδήλωκεν Ἴστρος ἐν τρίτῃ τῶν Ἀττικῶν.

Πάνακτος, Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος, πόλις ἐστὶ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Αἰγίδι μνημονεύει. Θουκυδίδης μὲν οὖν οὐδετέρως καλεῖ τὸ χωρίον, ἔν τε ἄλλοις, κἀν τῇ πέμπτῃ, ἀρρενικῶς δὲ Μένανδρος ἐν Ψηφώδεσιν.

Πανδαισία, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. ἔστι μὲν τοὔνομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. πανδαισία δέ ἐστι τὸ πάντα ἔχειν ἄφθονα, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί. ἡ γὰρ τοῦ Διδύμου ἀπόδοσις περίεργος.

Πάνδια, ἑορτή τις Ἀθήνησι, μετὰ Διονύσια ἀγομένη.

P. 229. Πάνδημος Ἀφροδίτη, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ Θεῶν, Πάνδημόν φησιν Ἀθήνησι κληθῆναι, τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν, διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἃς ἐκάλουν ἀγοράς. Νίκανδρος ἐν ἕκτῳ Κολοφωνιακῶν, Σόλωνά φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ, ἐπὶ στέγης στῆσαι διὰ τοὺς νέους, καὶ ἐκ τῶν περιγινομένων χρημάτων ἱδρύσασθαι Ἀφροδίτης Πανδήμου ἱερόν. ἔστι δὲ πάνδημον, πάγκοινον.

Πανδοσία, Φιλιππικοῖς Δημοσθένης. περὶ τῆς ἁλώσεως τῶν ἐν Κασσωπίᾳ πόλεων, ὧν ἐστι καὶ Πανδοσία, Θεόπομπος ἐν τρίτῃ ἱστόρηκεν.

Πανδιονὶς, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου· μία τῶν δέκα φυλῶν παρ' Ἀθηναίοις ἐστὶ, κληθεῖσα ἀπὸ Πανδίονος τοῦ Ἐριχθονίου, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ λέγουσι, καὶ Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμισίου.

Πάν-

Πάνδροσος, ὄνομα γυναικός.

Παραγραφή, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ κοινοῦ καὶ γνωρίμου τίθεται πα- P.230.
ρὰ ῥήτορσιν, ἀλλ' ἰδίως Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεώς φησιν· Λέξαι δεξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τῆς γραφῆς, ἧς μέχρι νῦν παράγραφον καλοῦμεν· καὶ ἔστι τὸ λεγόμενον, ἀφ' οὗ παρέγραψα· τοῦτο δ' ἂν εἴη, ἀφ' οὗ παρεθέμην. ὁ δ' Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους, οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς φησὶν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ μέχρι τινὸς ὡρισμένου χρόνου, καὶ παραγεγραμμένου, ὅ ἐστι περιγεγραμμένου.

Παραγγελία. ὅση σπουδὴ καὶ παραγγελία περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα γέγονε. καὶ Αἰσχίνης δὲ τρόπον τινὰ τῇ αὐτῇ διανοίᾳ ἐχρήσατο ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν παράταξιν ὅση γεγένηται, καὶ τὰς κατ' ἀγορὰν δεήσεις αἷς κέχρηνταί τινες. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου ἀποφάσει, Καὶ τὰς ἰδίας παραγγελίας γεγενημένας, καὶ τὰς δεήσεις.

Παράκλησις, ἀντὶ τοῦ προτροπή. Ἰσοκράτης Παραινέσεσι. Διόπερ ἡμεῖς οὐ παράκλησιν εὑρόντες, ἀλλὰ παραίνεσιν
γράψαντες. τίθεται μέν τι σπανίως καὶ ἀντὶ τῆς δεήσεως. P.231.
Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας προοιμίῳ· Εἰ μὲν ὑπὲρ ἰδίου τινὸς ἦν ὁ ἀγὼν, ἐδεόμην ἂν ὑμῶν μετ' εὐνοίας ἀκοῦσαί μου· μετ' ὀλίγον φησίν· Νυνὶ δ' αὐτοὺς ὑμᾶς οἴομαι τοῦτο ποιήσειν, καὶ χωρὶς παρακλήσεως τῆς ἐμῆς.

Πάραλος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. μία τῶν παρ' Ἀθηναίων πρὸς τὰς δημοσίας χρείας διαπεμπομένων τριηρῶν, ἀπό τινος ἥρωος τοὔνομα λαβοῦσα Παράλου· οἱ δ' ἐπιβεβηκότες αὐτῆς ἐκαλοῦντο Πάραλοι, οἱ διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν τέτταράς τε ὀβολοὺς ἐλάμβανον, καὶ τὸ πλεῖον μέρος ἐνιαυτοῦ οἴκοι ἔμενον· ἄλλα τέ τινα ὑπῆρχον αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως, ὥς φησιν Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου. μέμνηται δὲ τοῦ Παράλου ἥ-

Digitized by Google

ρος καὶ φύλαρχος ἐν τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ.

Παράβυστον, οὕτως ἐκαλεῖτό τι τῶν παρ' Ἀθηναίοις δικαστηρίων, ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ἕνδεκα. Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ Ὅρων. μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Τιμοκλῆς ἐν Ὀρεσταυτοκλείδῃ. ἐκαλεῖτο
P.232. δέ τις ἐν τοῖς νυμφικοῖς δωματίοις καὶ κλίνη παράβυστος, ἧς μέμνηται Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. λέγεσθαι δ' ἔοικε ταῦτα κατὰ μεταφορὰν, ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς φορτίοις παραβυσμάτων, τουτέστι παραπληρωμάτων

Παραπεπλωκὼς, ἀντὶ τοῦ ὑποπεπλωκώς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.

Παρακαταβολὴ καὶ παρακαταβάλλειν. οἱ ἀμφισβητοῦντες χρημάτων τινῶν δεδημευμένων πρὸς τὴν πόλιν, καὶ οἱ περὶ κλήρων, ἢ ἐπικλήρων πρὸς ἰδιώτας ἀντιδικοῦντες, ἀργύριόν τι κατετίθεσαν· καὶ τοῦτο ἐχρῆν αὐτοὺς στέρεσθαι, εἰ τὴν δίκην ἡττηθεῖεν. ἐπὶ μὲν οὖν τῶν πρὸς τὸ δημόσιον ἀμφισβητήσεων δῆλόν ἐστιν ὅτι τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἀμφισβητουμένου κατετίθετο. περὶ μὲν οὖν τῶν δημοσίων, πολλαχοῦ εἴρηται τῷ Λυσίᾳ, ὥσπερ ἔν τε τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οἰκίας, καὶ ἐν τῷ πρὸς Ἀσωπίδωρον περὶ οἰκίας, περὶ δὲ τῶν κληρικῶν, ἄλλοι τε πάλιν εἰρήκασι ῥήτορες, καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ
P.233. Ἱππέας κλήρου δευτέρῳ. Δημοσθένης μέν τοι ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ, περὶ ἰδίας τινὸς δίκης φησί. Καὶ μετὰ ταῦτα προσκαλεῖταί με τὴν δίκην πάλιν, ἐπειδὴ θᾶττον ἀνείλετο τὰς παρακαταβολάς.

Παραβάλοιτο, ἀντὶ τοῦ παραπέμψαιτο. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.

Πάρεδρος, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. πολύ ἐστι τοὔνομα παρά τε τοῖς ῥήτορσι, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησί· Λαμβάνουσι δὲ παρέδρους, ὅ τε Ἄρχων καὶ ὁ Πολέμαρχος,

χος, δύο ἑκάτερος οὓς ἂν βούληται· καὶ οὗτοι δοκιμάζονται ἐν τῷ δικαστηρίῳ πρὶν παρεδρεύειν, καὶ εὐθύνας διδόασιν, ἐπὰν παρεδρεύσωσιν.

Παρεῖαι ὄφεις, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Παρεῖαι ὀνομάζονταί τινες ὄφεις παρὰ τὸ παρειὰς μείζους ἔχειν, ὡς καὶ Κρατῖνος ἐν τῷ Τροφωνίῳ ὑποσημαίνει. ὁ δὲ Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου γράφει ταυτί. Εἶναι δὲ τοὺς ῥήτορας ὁμοίους τοῖς ὄφεσι· τούς τε γὰρ ὄφεις μισητοὺς μὲν εἶναι πάντας· τῶν δὲ ὄφεων αὐτῶν τοὺς μὲν ἔχεις, τοὺς ἀνθρώπους ἀδικεῖν· τοὺς δὲ παρείας αὐτοὺς τοὺς ἔχεις κατεσθίειν. P. 234.

Παρρησίας, ἀντὶ τοῦ βλασφημίας καὶ λοιδορίας. Ἰσοκράτης Βουσίριδι, καὶ περὶ τοῦ ζεύγους.

Παρακρούεται, ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ. πολὺ δέ ἐστι παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς, καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τι, ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα, καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. καὶ ὡς Σοφοκλῆς πού,

Ως μήτε κρούσῃς, μήθ' ὑπὸ χεῖρα βάλῃς.

Παρασκήνια, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ἔοικε παρασκήνια καλεῖσθαι, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν εἰκοστῷ νόμων ὑποσημαίνει, ὁ περὶ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένος τόπος ταῖς εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευαῖς. ὁ δὲ Δίδυμος τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους, οὕτω φησὶ καλεῖσθαι.

Παράσημος ῥήτωρ, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται ἀπὸ τῶν νομισμάτων, ἃ καλοῦσι παράσημα· ἤτοι ὅτι ὑποχαράττεται ὑπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν σημείῳ τινί, ὃ τὴν φαυλότητα δηλοῖ, ἐπειδὴ παρατετύπωται καὶ παρακεχάρακται. ὅτι γὰρ ἐπὶ νομισμάτων λέγεται τὸ παράσημον, δεδήλωκεν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ P. 235. κατ' Ἀριστοκράτους.

Digitized by Google

Παράστασις, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Πύῤῥου κλήρου. τοὔνομα παρὰ πολλοῖς ἐστιν Ἀττικοῖς. ἔστι δὲ δραχμὴ καταβαλλομένη ὑπὸ τῶν δικαζομένων τὰς ἰδίας δίκας. Μένανδρος Μισογύνῃ.

Ἕλκει δὲ γραμματίδιον
Ἐκεῖσε δίθυρον, καὶ παράστασις μία
Δραχμή.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, περὶ Θεσμοθετῶν φησιν οὕτως. Εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς, ὧν παράστασις τίθεται, ξενίας καὶ δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ τὴν ξενίαν, καὶ ψευδεγγραφῆς, καὶ ψευδοκλησίας, καὶ βουλεύσεως, καὶ ἀγραφίου, καὶ μοιχείας. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς ἐν τοῖς περὶ Νομοθεσίας, τοὺς Διαιτητὰς φησὶ λαμβάνειν τὰς δραχμὰς, μίαν μὲν ἀπὸ τῆς λήξεως, ἣν παράστασιν ἐκάλουν, ἑτέραν δὲ κατὰ ὑπωμοσίαν ἑκάστην.

Παραφρυκτωρεῖν, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Ἀγνίου ἐνδείξει. τὸ τοῖς φρυκτοῖς παρὰ τὸ προσῆκον κεχρῆσθαι, τουτέστιν,
P. 236. ἐπὶ συμφέροντι μὲν τῶν πολεμίων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν φιλίων, οὕτως ἔλεγον, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ λόγῳ αὐτῷ ἐξηγήσατο.

Παρεγγύησε καὶ παρεγγυηθέντας, Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἐπιτροπῆς ἀπολογίᾳ φησί· Τὸ μὲν παρὸν τόδε, παρ' ἑτέρων μεταλαβεῖν παρεγγύησεν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν ἐντειλάμενος ἑκατέρῳ, τῷ μὲν λαβεῖν, τῷ δὲ δοῦναι. καὶ πάλιν φησί· Τὰ μὲν ἐμοῦ διαλύσαντας, δύο τάλαντα καὶ τριάκοντα μνᾶς, τὰ δὲ τοῦ γεωργοῦ παρεγγυηθέντος, ἀντὶ τοῦ παραλαβόντος.

Παρελθεῖν, ἀντὶ τοῦ νικῆσαι. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Παρου-

Παρουσία, ἀντὶ τοῦ περιουσία, ἢ αἰτία πλούτου οὐσία. Δημο-
σθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως, καὶ Δείναρχος ἐν τῷ
ὑπὲρ τῆς νεὼς, καὶ Κράτης Θηρίοις.

Ἔχοντες δ' ἐπαθῆ βίον, παρουσίαν
Τε χρημάτων.---

Παῤῥάσιος, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. ὅτι μὲν
ζωγράφος Παῤῥάσιος, πάντη δῆλον. Ἰόβας δὲ ἐν ὀγ-
δόῃ περὶ Ζωγράφων, διεξέρχεται τὰ περὶ τὸν ἄνδρα· φη- P. 237.
σὶ δ' αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ μαθητὴν Εὐήνορος, Ἐφέσιον
δὲ τὸ γένος.
Πασίνους, Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ, ὄνομα κύριον.
Πασίων, ὄνομα κύριον τραπεζίτου.
Πατταικίων, ὄνομα κύριον, κλέπτης καὶ τοιχωρύχος.
Πεδιακὰ, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιτροπῆς, εἰ γνή-
σιος ὁ λόγος ἐστί. μοῖρα τῆς Ἀττικῆς ἐστιν, ἀπὸ τοῦ συμ-
βεβηκότος ἐκαλεῖτο πεδίον· εἶχε δὲ καὶ προβάτων νο-
μὰς, καὶ τὰ ἐντεῦθεν, ὡς ἔοικεν, ἐκαλεῖτο πεδιακά.
ἔστι καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσι τοὔνομα.
Πεδάριτος, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ Ἀρχιδάμου, τῶν ἐκ Λα-
κεδαίμονος ἐκπεμφθέντων ἐστὶν οὗτος ἁρμοστὴς ἀνὴρ,
εἷς τῶν γεγονότων καλῶν, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν δευ-
τέρᾳ Ἑλληνικῶν.
Πεζέταιροι, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Ἀναξιμένης ἐν
πρώτῳ Φιλιππικῶν, περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων φησίν·
Ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππεύειν συνεθίσας, ἑταί-
ρους προσηγόρευσε· τοὺς δὲ πλείστους, καὶ τοὺς πεζοὺς, εἰς
λόχους, καὶ δεκάδας, καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν,
πεζεταίρους ὠνόμασεν· ὅπως ἑκάτεροι μετέχοντες τῆς βα- P. 238.
σιλικῆς ἑταιρείας, προθυμότατοι διατελῶσιν ὄντες.
Πέλανος, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. πολλάκις ἐστὶ
τοῦ-

τοὔνομα παρὰ πολλοῖς τῶν ἀρχαίων. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν Ἑορτῶν, οὕτω γράφει. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ προσαγορευόμενος πέλανος. λέγεται δὲ πέμματά τινα τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου ἐκ τῆς ἅλω. Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτί φησι·

--- Πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοί,
Ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί.

Δίδυμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα· ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι, ἢ ὅτι καὶ λευκά ἐστιν. Ὅμηρος.

--- ὅτι πέρ τι χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.

ἢ διὰ τὸ φαιὸν εἶναι, ὅ ἐστι λευκόν. Εὐριπίδης μέντοι ἐν τῷ Ὀρέστῃ, ἰδίως φησίν.

Ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου
Στόματος ἀφρώδη πέλανον.

ὅπερ τὸν ἐπὶ τοῦ στόματος ἀφρὸν δηλοῖ.

Πεντακοσιομέδιμνοι, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀνομακλέους θυγατρός. ὅτι τέσσαρα τέλη ἐποίησεν Ἀθηναίων ἁπάντων
P. 239. Σόλων, ὧν ἦσαν καὶ οἱ Πεντακοσιομέδιμνοι, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Πεπάρηθος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντός φησι· Καὶ τὴν Πεπαρήθου πόρθησιν. νῆσός ἐστιν αὕτη οὐκ ἄποθεν Εὐβοίας.

Πείσων, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους. εἷς τῶν τριάκοντα παρ' Ἀθηναίοις τυραννησάντων.

Πενέσται, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Πενέσται

παρὰ

παρὰ Θετταλοῖς καλοῦνται, εἴπερ παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἵλωτες. Ξενοφῶν γοῦν ἐν τρίτῳ Ἑλληνικῶν φησιν ἐπί τινος· Καὶ τοὺς Πενέστας ὥπλισεν ἐπὶ τοὺς δεσπότας. διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν ἐπιπλέον Στάφυλος ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Θετταλῶν. οὐ μόνον δὲ αὐτοὺς Πενέστας καλεῖσθαί φησιν, ἀλλὰ καὶ Θετταλικέτας.

Πεντηκόνταρχος, ὁ τῆς Πεντηκοντόρου ἄρχων. ὡς δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. ὅτι δὲ Πεντηκόντορος ἐκαλεῖτο ἡ ναῦς, ἡ ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη, πρόδηλον.

Πεντηκοστὴ καὶ πεντηκοστεύεσθαι καὶ πεντηκοστολόγοι. πεντηκοστὴ μὲν τέλος τι· καὶ πεντηκοστολόγοι, οἱ τοῦτο τὸ τέλος ἐκλέγοντες. πεντηκοστεύεσθαι δὲ, ἀντὶ τοῦ πράττεσθαι τὴν πεντηκοστήν. ταῦτα δ' ἐστιν εὑρεῖν ἔν τε τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν Δημοσθένους, καὶ Ὑπερίδου ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν. P. 240.

Πέπλος, Ισαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. περὶ τοῦ πέπλου τοῦ ἀναγομένου τῇ Ἀθηνᾷ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις, οὐ μόνον παρὰ τοῖς ῥήτορσίν ἐστι μνήμη, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Περγασῆθεν, Ισαῖος ἐν τῷ κατὰ Θεοτίμου. Περγασὴ δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος· τὸν μέν τοι δημότην διχῶς λέγεσθαί φησι, Περγασέα τε, καὶ Περγασῆθεν.

Περίανδρος, ὄνομα κύριον.

Περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Δίδυμός φησι τὴν περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, λέγοντος περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς· λέγεσθαι δ' αὐτὴν, ἐπὶ τοῖς περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων μαχομένοις.

Περιθοῖδαι, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα. δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηΐδος. P. 241.

αὐτὸς, καὶ οἱ συμπαρόντες αὐτῷ, καὶ μαρτυρεῖν ἠνάγκαζον· ἵνα τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχῃ τῷ περιέστη με ἐποίησαν. ἐν ἐνίοις δὲ παρέστασιν, ἀντὶ τοῦ περιέστασιν γράφεται.

Περιστοιχίζεται, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς φησι· Μέλλοντας ἡμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται. ἐκ μεταφορᾶς p. 243.
τῶν κυνηγετῶν· κατὰ γὰρ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων, ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι στίχους ἤγουν στοίχους, καταπεταννύντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν' ἐὰν αὐτοὺς ἐκφύγῃ τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ, ὡς ὑποσημαίνει Ξενοφῶν ἐν τῷ κυνηγετικῷ. ἐν ἐνίοις μέν τοι γράφεται, περιστοιχίζεται, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ περιχοινίζεται.

Περίστοιχοι, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων. Φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων κατέκλασεν. Δίδυμος δέ τι γένος ἐλαιῶν, περιστοίχους καλεῖ, ἃς Φιλόχορος στοιχάδας προσηγόρευσε. μή ποτε δὲ περιστοίχους κέκληκεν ὁ ῥήτωρ, τῶν κύκλῳ περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκότων.

Πεφασμένης, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος, ἀντὶ τοῦ γεγενημένης. Λυσίας δὲ ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος, φησὶ τὸ μὲν πεφασμένως, ἀντὶ φανερῶς.

Περιφοριῶσα, Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπέδου ἐπιστολῇ, εἰ γνήσιος, φησίν. Ἡ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκότερον εἶναι, ἢ περιφοριῶσα· ἐπὶ τοῦ ἀποκεκλιμένου, ὥσπερ Εὐφορίων κέχρηται τῷ ὀνόματι. εἰσὶ γάρ τινες ὀφθαλμοὶ κεχαλασμένα ἔχοντες τὰ βλέ- P. 244.
φαρα καὶ οἱονεὶ μύοντες. ἐὰν δὲ γράφηται πεφορινῶσα, εἴη ἂν πεπαχύνθαι, ἀπὸ τῆς φορίνης· ὅτι γὰρ καὶ ἐπ' ἀνθρώπου τάσσουσι τὴν φορίνην, δῆλον ποιεῖ Ἀντιφῶν ἐν δευτέρῳ ἀληθείας.

Πηγαὶ, Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, εἰ γνήσιος. Πηγαὶ τόπος ἐν Μεγάροις, ὡς ἐν τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος φησὶν Ἑλλάνικος.

Πήληξ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος. Πήληκες, ὥς φησι Διόδωρος ὁ περιηγητής.

Πινάκια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρονόμων. ἔοικε δ' εἶναι ταῦτα χαλκᾶ, ὡς ὑποσημαίνει Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος· ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς ὅταν λέγῃ, Μικρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μικρὸν πινάκιον. πάντα τὰ ἐνταῦθα τυχὸν, πινάκιον λέγει, εἰς ὃ ἐγγράφεται τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων, ὡς καὶ παρὰ Δεινάρχῳ ἐν συνηγορίᾳ Αἰσχίνου δείκνυται.

Πιθεὺς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος ἡ Πιθὶς.

P.245. Πλησιελάσαντες, ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλόντες ἐν τῇ τιμῇ τῶν πιπρασκομένων. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην, εἰ γνήσιος. κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Γρυψίν.

Πληρωτὴς, Δημοσθένης κατ' Ἀριστογείτονος. πληρωτὰς ἐκάλουν τοὺς ἀποδιδόντας τὸν ἔρανον τοῖς ἤτοι λαχοῦσιν, ἢ ἐωνημένοις. εἶεν ἂν οὗτοι, οἱ παρ' ἡμῖν καλούμενοι Ἐρανάρχαι. τὸ δὲ πληρωτὴς ὄνομα, καὶ ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ ἐν τῷ κατὰ τῶν Πατροκλέους παίδων Δείναρχος.

Πλινθεῖον, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ πλίνθος πλάττεται. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου.

Πλυντήρια, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις.

Πλωθεὺς, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Πλωθεία, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος, ὅθεν ὁ δημότης Πλωθεύς.

Ποδοστράβη, Ὑπερίδης ἔν τε τῷ κατ' Ἀθηνογένους, καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. ποδοστράβας ἔλεγον μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενα, εἰς ἃ τὰ θηρία ἐσβαίνοντα ἡλίσκετο. διείλεκται δὲ Ξενοφῶν περὶ

P.246. τῆς κατασκευῆς αὐτῶν, ἐν τῷ περὶ κυνηγετικῶν, καὶ τῆς χρήσεως.

Πο-

Ποδοκάκκη, Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. τὸ ξύλον τὸ ἐν δεσμωτηρίῳ οὕτως ἐκαλεῖτο, ἤτοι παρεμβεβλημένου τοῦ ἑτέρου κάππα, ποδῶν τις κάκωσις οὖσα, ἢ κατὰ συγκοπήν, ὥς φησι Δίδυμος, οἷον ποδοκατοχή. Λυσίας δ' ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος, ἐξηγεῖται τοὔνομα. φησὶ γάρ, ἡ ποδοκάκκη αὐτό ἐστιν, ὃ νῦν καλεῖται ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι.

Πολιτεία, ἰδίως εἰώθασι τῷ ὀνόματι χρῆσθαι οἱ ῥήτορες ἐπὶ τῆς δημοκρατίας. ὥσπερ Ἰσοκράτης τε ἐν τῷ πανηγυρικῷ, καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.

Πολέμαρχος, Ἰσαῖος ἐν ἀπολογίᾳ ἀποστασίου πρὸς Ἀπολλόδωρον. Ἀρχή τις ἦν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλουμένη. ἔστι δὲ εἷς τῶν ἐννέα ἀρχόντων. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, διεξελθὼν ὅσα διοικεῖ ὁ πολέμαρχος, πρὸς ταῦτά φησιν. Οὗτός τε εἰσάγει δίκας τάς τε τοῦ ἀποστασίου καὶ ἀπροστασίου, καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων, τοῖς μετοίκοις, καὶ τἆλλα ὅσα τοῖς πολίταις ὁ ἄρχων, ταῦτα τοῖς μετοίκοις ὁ πολέμαρχος. εἰκότως οὖν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ P. 247.
προειρημένῳ λόγῳ ἐγγυῆσαί φησι πρὸς τῷ Πολεμάρχῳ Ἀπολλόδωρον· ὁ γὰρ Σάμιος τὸ γένος μέτοικος ἦν. ὅτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα ὁ Πολέμαρχος τοῦ Λυσίου ἀδελφός, αὐτός τε ὁ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἐρατοσθένους, καὶ Πλάτων ἔν τε τῷ πρώτῳ τῆς πολιτείας, καὶ ἐν Φαίδρῳ φησίν.

Πολίοχος καὶ Πολυαλκής, ὀνόματα κύρια.

Πομπείας καὶ πομπεύειν, ἀντὶ τοῦ λοιδορίας καὶ λοιδορεῖν. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν λοιδορουμένων ἀλλήλοις. Μένανδρος Περινθίᾳ.

Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσι πομπεῖαί τινες
Σφόδρα λοίδοροι. ---

πομπεῖα ἢ λέγεται, τὰ εἰς τὰς πομπὰς κατασκευαζόμενα σκεύη, ὡς καὶ ὁ αὐτὸς ῥήτωρ καθ' Ἀνδροτίωνος ὑπομνήμασι. πομπείοις δέ φησι Φιλόχορος πρότερον ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῆς οὐσίας τῶν τριάκοντα κατασκευασθεῖσιν. ὀψὲ δέ, φησι, καὶ Ἀνδροτίων ἄλλα κατεσκεύασεν.

P. 248. Πόριος, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Πόρος ἐστὶ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος· ὁ δὲ δημότης Πόριος. καὶ πόρος, πέρας, ἢ ποταμός, ἢ ὁδός, ἢ φυσήματα ὑδάτων, ἢ μηχανή, ἢ τεχνάσματα, ἢ διάβασις. Ἀριστοφάνης.

--- τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;

ἀντὶ τοῦ διάβασις, καὶ πόροι ἁλιρρόθιοι παρὰ Σοφοκλεῖ, ἤγουν ποταμοὶ εἰς τὴν θάλατταν ῥέοντες. πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται· καὶ ἄπορος, ὁ ἔχων ἀεὶ ἐπιρρέοντα πλοῦτον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑδατικοῦ πόρου.

Πορθμός, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, πόλις ἐστὶ τῆς Εὐβοίας.

Πολύγνωτος, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας, περὶ Πολυγνώτου τοῦ ζωγράφου, Θασίου μὲν τὸ γένος, υἱοῦ δὲ καὶ μαθητοῦ Ἀγλαοφῶντος, τυχόντος δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας, ἤτοι ἐπεὶ τὴν Ποικίλην στοὰν ἀνέγραψε προῖκα, ἤ, ὡς ἕτεροι, τὰς ἐν τῷ Θησαυρῷ καὶ τῷ Ἀνακείῳ γραφάς. ἱστορήκασιν ἄλλοι τε, καὶ Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ Ζωγράφων, καὶ Ἰόβας ἐν τοῖς περὶ Γραφικῆς.

P. 249. Πολύστρατος, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. Πολύστρατος αἰτίαν ἔχων τοὺς Ἑρμᾶς περικόψαι, ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀθηναίων. ἕτερος δ' ἂν εἴη Πολύστρατος, ὑπὲρ οὗ λόγος ἐστὶ Λυσίᾳ ἐπιγραφόμενος, ὑπὲρ Πολυστράτου δήμου καταλύσεως ἀπολογία. ἄλλος δ' ἂν εἴη Πολύστρατος, οὗ καὶ Δημοσθένης μνημονεύει ἐν τοῖς

τοῖς Φιλιππικοῖς, λέγων αὐτόν ποτε ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν τρέφειν· μή ποτε μέντοι ἐνταῦθα δεῖ γράφειν Πολύτροπον, ἀντὶ Πολυστράτου. παρὰ μηδενὶ γάρ φησιν ὁ Δίδυμος εὑρηκέναι τὸν Πολύστρατον ἡγησάμενον τοῦ ἐν Κορίνθῳ ξενικοῦ. τὸν Πολύτροπον μὲν οὖν ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν Ἑλληνικῶν Ξενοφῶντος εὗρον· ἀλλ᾽ οὔτε τὸ ξενικὸν τοῦτο ἔφησεν ὁ Ξενοφῶν τρέφεσθαι ὑπὸ Ἀθηναίων, οὔτε αὐτὸς Ἀθηναῖος ἦν ὁ Πολύτροπος.

Ποσιδεών, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου. ὁ ἕκτος μὴν παρ᾽ Ἀθηναίοις οὕτω καλεῖται.

Ποταμός, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου ἀργίας. Ποταμὸς δῆμος τῆς Λεοντίδος, οὗ ὁ δημότης Ποτάμιος. ἐκωμῳδοῦντο δὲ ὡς ῥᾳδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους, ὡς ἄλλοι τε δηλοῦσι, καὶ Μένανδρος ἐν ταῖς Διδύμαις. P. 250.

Προβαλλομένους, ἀντὶ τοῦ ὑποτιθεμένους, οἷον περὶ τῆς πράξεως εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλλομένους, ὡς Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, καὶ ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου. τὴν προαίρεσιν τῆς πολιτείας προβεβλημένην καὶ ἄπιστον εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἐλαφρῶς ἔχουσαν καὶ φυλαττομένην. ἐν δὲ τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος φησὶ, Προβληθεὶς πυλάγορος οὕτω καὶ τριῶν ἢ τεττάρων χειροτονησάντων αὐτόν. ἐν δὲ τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ προὐβαλλόμην, φησὶν, ἀδικεῖν τοῦτον περὶ τὴν ἑορτὴν, ἀντὶ τοῦ προβολῇ ἐχρησάμην τῇ συνήθει, καὶ νομιζομένῃ κατὰ τῶν περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικούντων, ὠνόμασα τοῦτον ἐν τῷ δήμῳ. ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς φησὶ, Προβάλλεσθαι δὲ ἢ βλέπειν ἐναντίον, οὔτε οἶδεν, οὔτε ἐθέλει, ἀντὶ τοῦ προτείνειν τὰς χεῖρας ὡς εἰς μάχην.

Προβολάς, ἀντὶ τοῦ ἀσφαλείας ἐκ πόλεων, ἢ τειχῶν, ἢ τινων ἄλλων δυνάμεων ἐπὶ σωτηρίᾳ, καὶ κράτει γιγνομένων. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν, εἰ γνήσιος. παρὰ δ᾽ Αἰσχίνῃ ἐν τῷ περὶ τῆς παρα- P. 251.

πρε-

πρεσβείας, ἡ προβολὴ τοὔνομα γέγονεν, ἀπὸ τοῦ προβάλλεσθαι τινὰ ἀδικεῖν.

Προβούλευμα, τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθὲν, πρὶν εἰς τὸν δῆμον εἰσενεχθῆναι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Προβόλιον, εἶδος δόρατος, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸς τὴν τῶν συῶν θήραν. Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τῆς Φυλακῆς τῶν τριήρων, τροπικῶς, ἐκ μεταφορᾶς ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι. ὅτι δὲ δόρυ τι σημαίνει, πολλάκις ἔστι μαθεῖν ἐν τοῦ Ξενοφῶντος κυνηγετικοῦ.

Πρόβολοι, αἱ εἰς θάλασσαν ἐγκείμεναι πέτραι, καὶ οἷον ἀκταί τινες. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Πρόεδροι, ἐκληροῦντο ὑπὸ τῶν Πρυτανέων καθ' ἑκάστην Πρυτανείαν, εἷς ἐξ ἑκάστης φυλῆς, πλὴν τῆς πρυτανευούσης, οἵ τινες τὰ περὶ τὴν ἐκκλησίαν διῴκουν. ἐκαλοῦντο δὲ Πρόεδροι, ἐπειδήπερ προήδρευον τῶν ἄλλων ἁπάντων. πολλάκις δ' ἐστὶ τοὔνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὡς καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, καὶ Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ὅτι δ' ὁ καλούμενος Ἐπιστάτης κλη-
P. 252. ροῖ αὐτοὺς, εἴρηκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Προηροσία, Ὑπερίδης Δηλιακῷ, ὄνομα θυσίας.

Προθεσμίας νόμος, Δημοσθένης ὑπὲρ Φορμίωνος. τὴν τῶν πέντε ἐτῶν ἂν λέγοι προθεσμίαν ὁ ῥήτωρ, ὡς ἐν τῷ λόγῳ ὑποσημαίνει, καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μενέστρατον, εἰ γνήσιός ἐστιν ὁ λόγος.

Πρόκλησις. εἰώθεσαν ὁπότε δικάζοιντό τινες, ἐξαιτεῖν ἐνίοτε θεράποντας, ἢ θεράποντας εἰς βάσανον, ἢ εἰς μαρτυρίαν τοῦ πράγματος· καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο προκαλεῖσθαι· τὸ δὲ γραμματεῖον τὸ περὶ τούτου γραφόμενον, ὠνομάζετο πρόκλησις. παρὰ πολλοῖς δέ ἐστι ῥήτορσι. Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, καὶ περὶ ὧν πρόκλησις γίνεται, δηλοῖ.

Digitized by Google

Προκώνια, Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Δίδυμος δὲ προκώνιά φησιν ἐστι, πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς καὶ Κράτης τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν, οὕτω φασὶν ὀνομάζεσθαι. ἔοικε δὲ καὶ ἐκ πυρῶν καὶ ἐκ κριθῶν γίνεσθαι, ὡς Ἀντικλείδης ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς ὑποσημαίνει. Δήμων δ' ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν φησι· Καὶ προκώνιά ἐστι κάχρυς κατηρτισμέναι μετὰ ἀρωμάτων. P. 253.

Προμετρητής. ὁ τοὺς πιπρασκομένους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἕκαστον διαμετρῶν, καὶ ὁ τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων, Προμετρητὴς ἐκαλεῖτο. Ὑπερείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ταρίχους, καὶ Δείναρχος κατ' Ἀγασικλέους, Σκύθου τοίνυν τοῦ Προμετρητοῦ υἱός, ἐν δημόταις γέγονε, καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διαπέπλεκεν, καὶ ὑμεῖς ἐκλαμβανόμενοι παρ' αὐτοῦ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε.

Πρόνοια, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ὠνομάζετό τις παρὰ Δελφοῖς Ἀθηνᾶ Πρόνοια, διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι, ἢ ὅτι προὐνόησεν ὅπως τέκοι ἡ Λητώ. ταύτην δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ ὀγδόῃ Προνοίαν ὀνομάζει. ἱστορήκασι δὲ περὶ αὐτῆς ἄλλοι τε, καὶ Στάφυλος ἐν τῷ περὶ τῶν Αἰολέων.

Πρόπεμπτα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφήν, εἰ γνήσιος, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἁγνίου κλήρου. Δίδυμος, μήποτε, φησιν, ἀλλά τινα ἐστὶν ἐπιτίμια τὰ πρὸ τῆς καταβολῆς· εἰσὶ γὰρ οἱ τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαί φασιν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀπολλοδώρου ὑποσημαίνει. εἰ μὴ ἄρα πρόπεμπτα ὡς Δημοσθένης πρὸς ἡμέρας πέντε· ταῖς γὰρ μεγάλαις δίκαις οὐκ ἤρκει μία ἡμέρα πρὸς τὴν κρίσιν. P. 254.

Προπεπωκότες, ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες· ἐκ μεταφορᾶς. λέγεται δὲ προπεπωκέναι παρὰ τὴν συνουσίαν πολλὰ μὲν ἀργυρώματα τὸ προειρημένον, πολλὰ δὲ χρυσώματα τῷ

Προσφορά. ἀντὶ τοῦ προσόδου. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου· καὶ παρ' ἄλλοις δὲ τοὔνομα.

Προχειροτονία. ἔοικεν Ἀθήνησι τοιοῦτό τι γίγνεσθαι, ὁπόταν τῆς βουλῆς προβουλευσάσης εἰσφέρηται εἰς τὸν δῆμον ἡ γνώμη, πρότερον γίνεται χειροτονία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πότερον δο-
P 258. κεῖ περὶ τῶν προβουλευθέντων σκέψασθαι τὸν δῆμον, ἢ ἀρκεῖ τὸ προβούλευμα. ταῦτα δ' ὑποσημαίνεται ἐν τῷ Λυσίου πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφήν.

Προσχαιρητήρια, Λυκοῦργος ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις γραφομένη ὅτε δοκεῖ ἀπιέναι ἡ κόρη.

Πρυτανεῖα, Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς τὰ πρυτανεῖα· ἦν δὲ ἀργύριόν τι ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων, καὶ ὁ διώκων.

Πρυτανείας, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. ἔστι δὲ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἡ πρυτανεία, ἤτοι τριάκοντα ἕξ, ἢ τριάκοντα πέντε· καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει. διείλεκται δὲ περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Πρυτανεύοντα, κυρίως μὲν ἀντὶ τοῦ πρυτανεία ὄντα· ἀντὶ δὲ τοῦ διοικοῦντα, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· ἐν δὲ ἑτέρῳ Φιλιππικῷ, πρυτανευόμενοί φησιν, ἀντὶ τοῦ διοικούμενοι, καὶ διαστρεφόμενοι.

Πρυτάνεις. τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων,
P. 259. πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα, πρυτάνεις ἐκαλοῦντο· ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα φυλαὶ κλήρῳ λαχοῦσαι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. διαπιστοῦντες δὲ οἱ πρυτάνεις ἤδη τῷ Φιλίππῳ διὰ τὴν περὶ τὰ Κρητικὰ κακοπραγμοσύνην, καὶ τὸν Ἡρακλείδην ὑπώπτευον ἐγκάθετον εἶναι.

Πτυόδωρος, Δημοσθένης. ὄνομα κύριον.

Πυα-

Πυανοψίαι, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου, Καὶ ἡμεῖς Πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν, οἱ δ' ἄλλοι Ἕλληνες Πανοψίαν, ὅτι πάντας εἶδον καρποὺς τῇ ὄψει. Ἀπολλώνιος, καὶ σχεδὸν οἱ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑορτῶν γεγραφότες, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ, τὰ Πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φησι· δεῖν δέ φασι λέγειν Πυανέψια, καὶ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα, πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἡ Εἰρεσιώνη ἄγεται.

Πύγελα, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου, εἰ γνήσιος. πόλις ἐστὶ ἐν τῇ Ἰωνίᾳ τὰ Πύγελα, ἣν Θεόπομπός φησιν ἐν ἕκτῃ λαβεῖν τοὔνομα, ἐπειδὴ τῶν μετ' Ἀγαμέμνονός τινες διὰ νόσον τὴν περὶ τὰς πυγὰς, ἐνταῦθα κατέμειναν. P. 260.

Πτώματα ἐλαιῶν, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου. λέγοι ἂν ἤτοι τὸν καρπὸν τὸν ἀποπεπτωκότα τῶν φυτῶν, ἢ αὐτὰ τὰ δένδρα κατά τινα τύχην πεπτωκότα.

Πυελίδα, τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλάκιον. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐφήμου, καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν.

Πυθαεία, Ὑπερίδης πρὸς Ἀπελλαῖον. ἄπορον πῶς ἀπὸ τούτου ἐσχημάτισται παρὰ τῷ Διδύμῳ· καὶ γὰρ οὐ δι' ὧν παρέθετο ὁ γραμματικὸς, ὠνόμασε τὰ Πύθια ἑορτὴν, ἀλλὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα.

Πνυκὶ, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρεφίλου πρώτῳ φησί. Καὶ τῆς Πνυκὸς τοσοῦτον ἀφεισκούσης ἡ τῶν Ἀθηναίων ἐκκλησία οὕτως ἐκαλεῖτο. πολλὴ δ' ἡ μνήμη αὐτῆς παρ' Ἀττικοῖς. Κλείδημος δ' ἐν τρίτῳ Πρωτογονίας, συνήεσάν φησιν εἰς τὴν Πνύκα ὀνομασθεῖσαν, διὰ τὸ τὴν συνοίκησιν πυκνουμένην εἶναι.

Πύλαι καὶ Πυλαία καὶ Πυλαγόρας. Πύλαι μὲν καλοῦνται αἱ Θερμοπύλαι. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἐκλήθησαν P. 261.
δὲ οὕτω διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἴσοδον ἀπὸ Θετταλίας εἰς τὴν Φωκίδα πορευομένοις. Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο, ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. Δημοσθένης

ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὅτι δέ τις ἐγίγνετο σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς Πύλας, Ὑπερείδης τε ἐν ἐπιταφίῳ, καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τριακοστῇ εἰρήκασιν. ἐπέμποντο δὲ ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας τινὲς, οἵπερ ἐκαλοῦντο Πυλαγόραι· μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων πολλοὶ, ὥσπερ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις.

Πυριλαμπὴς, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῶν Ταῶν, ὄνομα κύριον.

Πύῤῥα, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. Πύῤῥα μία πόλις ἐστὶ τῶν ἐν Λέσβῳ, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ τὰς περιόδους γράψαντες.

Πωληταὶ καὶ πωλητήριον. οἱ μὲν πωληταὶ ἀρχή τίς ἐστιν Ἀθήνησι δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἷς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης· διοικοῦσι δὲ τὰ πιπρασκόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα,
P. 262. τέλη, καὶ μέταλλα, καὶ μισθώσεις, καὶ τὰ δημευόμενα. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας δευτέρῳ. διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Πωλητήριον δὲ καλεῖται ὁ τόπος, ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωληταί. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου πολλάκις.

Πῶλας. ἀντὶ τοῦ πράσεις. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον· ἔστι τοὔνομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος Ἀνδρείοις.

Πωλῶσι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. Ἡ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως. Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ πορνεύουσι φανερῶς. πωλεῖν γὰρ τὸ παρέχειν ἑαυτὴν τοῖς βουλομένοις· ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάναι. ἐγὼ δέ φημι, ὅτι κυρίως ἔταξε νῦν ὁ ῥήτωρ τὸ πωλεῖν. φησὶ γὰρ τὸν νόμον οὐκ ἐᾶν ἐπὶ ταύτης μοιχὸν λαβεῖν, ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται, ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως.

Πώμαλα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχί-

νου. οὐχ ἵνα ἐξέλθητε πώμαλα. ἔστι δὲ τὸ μὲν πῶ, Δώ-
ριον, τιθέμενον ἀντὶ τοῦ πόθεν· τὸ δὲ μάλα ἤτοι παρέλκει, P. 263.
ἢ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον ἐν τῷ πώμαλα, οἷον οὐ μάλα,
οὐ πάνυ. πολὺ δέ ἐστιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστο-
φάνης ἐν Κωκάλῳ.

Λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν πώμαλα,
Οὐδὲν εἶπον οὐδενί. —

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ραΐσας, ἀντὶ τοῦ ῥᾴως ἔχων ἐκ τῆς νόσου. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ρηναία, Ὑπερείδης Δηλιακῷ. ἔστι δὲ νῆσος πλησίον Δήλου.

Ρητορικὴ γραφή, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην. ἔοικε ῥητορικὴ γραφὴ καλεῖσθαι, ἡ κατὰ ῥήτορος γράψαντός τι, ἢ εἰπόντος, ἢ πράξαντος παράνομον· καὶ ὥσπερ λέγεται πρυτανικὴ ἡ κατὰ Πρυτάνεως· καὶ ἐπιστατικὴ ἡ κατ' Ἐπιστάτου, ἴσως δὲ καὶ κατὰ τοῦτο ῥητορικαὶ γραφαί τινες καλοῦνται, ὅτι κατὰ διαφόρους νόμους αἱ κατὰ τῶν ῥητόρων γραφαὶ εἰσάγονται, ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Πρυτάνεως, εἰ γνήσιος, ὑποσημαίνει.

Ρίνων, Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ.
κύριον. P. 264.

Ροδογύνη, γυνὴ μὲν Ὑστάσπου, Ξέρξου δὲ καὶ Δαρείου μήτηρ.

Ροδωνιά, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων. ῥοδωνιά ἐστιν ἡ τῶν ῥόδων φυτεία· ὥσπερ ἰωνιὰ ἡ τῶν ἴων, ὡς Ἑκαταῖος ἐν πρώτῳ περιηγήσεως δηλοῖ.

Ρόθιον, Ὑπερείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολύευκτον στρατηγεῖν. ῥόθιον καλεῖται παρὰ τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον, ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν. τοὔνομα παρὰ πολλοῖς καὶ

παρ

παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἱππεῦσι, καὶ Θουκυδίδῃ ἐν τετάρτῃ.

Ῥόπτρον, Λυσίας κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας. Ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ. νῦν τὸ τῆς θύρας κρίκον λέγει, ὡς καὶ ἄλλοι, Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ, Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ἕκτῳ.

Ῥυτὰ, συνεσταλμένως εἶδός ἐστι ποτηρίου. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. ἐκτεταμένως παρ' ἡμῖν λεγόμενα. ὁμοίως Κρατῖνος ἐν Ὥραις.

P. 265. ## ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ' ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

ΣΑβοὶ, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ μὲν σάβους λέγεσθαι τοὺς τελουμένους τῷ Σαβαζίῳ, τουτέστι τῷ Διονύσῳ, καθάπερ τοὺς τῷ Βάκχῳ βάκχους. τὸν δὲ αὐτὸν εἶναι Σαβάζιον καὶ Διόνυσόν φασιν ἄλλοι τε, καὶ Ἀμφίθεος δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας. οὕτω δέ φασι καὶ τοὺς Ἕλληνάς τινες, τοὺς βάκχους σάβους καλεῖν· Μνασέας δὲ ὁ Παταρεὺς υἱὸν εἶναί φησι τοῦ Διονύσου Σαβάζιον.

Σείρινα, Λυκοῦργος περὶ τῆς διοικήσεως. Σείρινα, Σείρινον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀσπάθητον, οἷον θέριστρον, καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι. καὶ Σειρὴν δὲ ὁ λεπτὸς καὶ διαφανὴς χιτών, δῆλον τοῦτο ὅτι ἐστὶν ὁ Σείρινος. ἔστι δὲ καὶ Σεῖρις πόλις Ἰταλική· καὶ τάχα τὰ ἔνθεν ὑφάσματα, ἤ τινα ἄλλα Σείρινα εἶπεν ὁ ῥήτωρ. ἐν ἐνίοις μέντοι χωρὶς τοῦ ι γράφεται Σέρινα.

Σεμναὶ Θεαί. οὕτω καλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὰς Ἐριννύας.

P. 266. Σέρριον τεῖχος, καὶ, Σίρριον, ὀνόματα χωρίων.

Σεσημασμένῳ, ἀντὶ τοῦ ἐσφραγισμένῳ. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτίου ὀρφανικῷ.

Σεύθης,

Σεύθης, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου. ἔστι δέ τις τῶν ἐν Θρᾴκῃ βασιλέων.

Σηκὸς, ἐπιγράφεταί τις λόγος Λυσίου ἐν τῇ τῆς ἀσεβείας περὶ τοῦ σηκοῦ ἀπολογία, ἐν ᾧ δῆλόν ἐστιν ὡς περὶ ἐλαίας ἐκκοπείσης ὁ λόγος ἐστί. γράφει δὲ καί πού τι ὁ ῥήτωρ· Ος δύο ἔτη ἐγεώργησεν, οὔτε ἰδίαν ἐλαίαν, οὔτε μορίαν, οὔτε σηκὸν παραλαβών. μή ποτε οὖν τὰς μὲν ἰδιωτικὰς, ἐλαίας καλοῦσι· τὰς δὲ δημοσίας, μορίας· σηκὸν δὲ, ὡς ἔοικε, καὶ μορίαν ὀνομάζουσι τὴν αὐτήν.

Σηράγγιον, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ανδροτίωνος, χωρίον τι τοῦ Πειραιέως οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Αριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς.

Σημεῖα. οὕτω λέγουσι τὰς σφραγῖδας. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον.

Σθένελος, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διογένην· καὶ ἐν ταῖς Διδασκαλίαις εὑρίσκεται ὁ Σθένελος τραγῳδίας ποιητής. P. 267.
ἐκωμῴδει δὲ αὐτὸν ὁ τοὺς Πλάτωνος Λάκωνας γράψας, ὡς τἀλλότρια ἐπισφετεριζόμενον.

Σίγειον, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, πόλις ἐστὶ τῆς Τρῳάδος, οὐκ ἄπωθεν τοῦ Ιλίου.

Σιμὸς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. εἷς τῶν Αλευάδων οὗτός ἐστι τῶν δοκούντων συμπρᾶξαι τῷ Μακεδόνι.

Σίμων, ὄνομα κύριον.

Σίμυλος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντός φησιν, Αλλὰ μισθώσας ἑαυτὸν τοῖς βαρυστόνοις ὑποκριταῖς Σιμύλῳ, καὶ Σωκράτει.

Σινώπη, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, Ηρόδικος ἐν γ΄ κωμῳδουμένων φησὶν ὅτι Σινώπη ἡ ἑταίρα Αβυδος ἐλέγετο, διὰ τὸ γραῦς εἶναι. καὶ παροιμία Σινωπίσαι· τοῦτο πεποίηται παρὰ τὴν ἑταίραν Σινώπην· ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ καταισχημονῆσαι, καθάπερ Αλεξις ἔφη, καὶ Σινωπίτης.

Σιπύα, Λυσίας ἐν τῷ περὶ ἡμικληρίου τοῦ Μακαρτάτου χρημάτων. σιπηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ Σιπύα, ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Εὔπολις Χρυσογένει· Ἀριστοφάνης Τελμισεῦσιν.

P. 268 Σιτηρέσιον, τὸ διδόμενόν ἐστιν εἰς τροφήν. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τριηραρχήματος.

Σῖτος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀφόβου πρώτῳ. σῖτος καλεῖται ἡ διδομένη πρόσοδος εἰς τροφὴν ταῖς γυναιξὶν, ἢ τοῖς ὀρφανοῖς, ὡς ἐξ ἄλλων μαθεῖν ἐστὶ, καὶ ἐκ τοῦ Σόλωνος πρώτου κατὰ τοῦ ἄξονος, καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων πολιτείας. Τιμαχίδας δὲ ἡγεῖται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σῖτον λέγεσθαι τὸν τόκον· ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἐν ἀνθ᾽ ἑνὸς οὐδέποτε παρ᾽ αὐτοῖς ὁ τόκος σῖτος καλεῖται.

Σιτοφύλακες, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ. Ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν, ἥτις ἐπεμελεῖτο, ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πραθήσεται, καὶ τὰ ἄλφιτα, καὶ οἱ ἄρτοι. ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πεντεκαίδεκα μὲν ἐν ἄστει, πέντε δὲ ἐν Πειραιεῖ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Σκαμβωνίδαι, Λυκοῦργος ἐν διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Λεοντίδος.

Σκαφηφόροι, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀγασικλέους φησίν. οἱ ἀντὶ σκαφηφόρων ἔφηβοι εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀ-
P. 269. ναβήσονται, οὐχ ὑμῖν ἔχοντες χάριν τῆς πολιτείας, ἀλλὰ τῷ τούτου ἀργυρίῳ, ἀντὶ τοῦ μέτοικοι. οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι. Δημήτριος γοῦν ἐν τρίτῳ νομοθεσίας φησὶν, ὅτι προσέταττεν ὁ νόμος τοῖς μετοίκοις ἐν ταῖς πομπαῖς, αὐτοὺς μὲν σκάφας φέρειν· τὰς δὲ θυγατέρας αὐτῶν ὑδρεῖα, καὶ σκιάδια. διείλεκται περὶ τούτων καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν νόμων.

Σκαφίον, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ. ὅτι δὲ τὸ σκαφίον εἶδος κουρᾶς, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ.

Σκευο-

Σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου,
ἀντὶ τοῦ σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττό-
μενον.

Σκηνίτης, Ἰσοκράτης τραπεζιτικῷ. Πυθόδωρον γὰρ τὸν Σκη-
νίτην καλούμενον. ἔοικεν ἐπώνυμον εἶναι. μήποτε δὲ ὡς
ἀγοραῖον καλούμενον, ἐπειδὴ ἐν σκηναῖς ἐπιπράσκετο
πολλὰ τῶν ὠνίων.

Σκηνὴν δὲ ἣν ἔχουσιν, οὐδὲ γὰρ ταύτην λαβόντες ἀναφέρουσι.
Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν. ἔοικε δὲ σκεῦός τι εἶναι,
ὅπερ οἱ μὲν κόσμον τινὰ γυναικεῖον εἶναί φασιν, οἱ δὲ σκι-
άδειον.

Σκῆψις, Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους. πόλις ἐστὶν ἐν τῇ P. 270.
Τροίᾳ, ἧς μνημονεύουσιν ἄλλοι τε, καὶ Ἔφορος ἐν τῇ
πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ.

Σκίαθος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. νῆσός ἐστι πλησίον
Εὐβοίας.

Σκιάποδες, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. ἔθνος ἐστὶ Λι-
βυκόν. Κτησίας ἐν περίπλῳ Ἀσίας φησίν· Ὑπὲρ δὲ τούτων
Σκιάποδες ὄνομα, τούς τε πόδας ὥσπερ οἱ χῆνες ἔχουσι
κάρτα πλατέας· καὶ ὅταν θέρμη ᾖ, ὕπτιοι ἀναπεσόντες,
ἄραντες τὰ σκέλη, σκιάζονται τοῖς ποσίν.

Σκίρον, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. Σκίρα ἑορτὴ παρ'
Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών. φασὶ δὲ οἱ
γράψαντες περί τε ἑορτῶν καὶ μηνῶν Ἀθήνησιν, ὧν ἐστὶ
καὶ Λυσιμαχίδης, ὡς τὸ σκίρον σκιάδειόν ἐστι, μεθ' οὗ
φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως, εἴς τινα τόπον καλούμενον
Σκίρον πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, καὶ ὁ τοῦ Ποσει-
δῶνος ἱερεὺς, καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου· κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεοβου-
τάδαι. σύμβολον δὲ τοῦτο γίνεται τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ
σκέπας ποιεῖν, ὡς τούτου τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος πρὸς οἰκο- P. 271.
δομίαν. καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἣν
Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος, ἀπὸ Σκίρου τινὸς

Πήληξ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος. Πήληκες, ὥς φησι Διόδωρος ὁ περιηγητής.

Πινάκια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρονόμων. ἔοικε δ' εἶναι ταῦτα χαλκᾶ, ὡς ὑποσημαίνει Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος. ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς ὅταν λέγῃ, Μικρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μικρὸν πινάκιον. πάντα τὰ ἐνταῦθα τυχὸν, πινάκιον λέγει, εἰς ὃ ἐγγράφεται τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων, ὡς καὶ παρὰ Δεινάρχῳ ἐν συνηγορίᾳ Αἰσχίνου δείκνυται.

Πιθεὺς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος. ἢ Πιθής.

P. 245. Πληστηριάσαντες, ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλόντες ἐν τῇ τιμῇ τῶν πιπρασκομένων. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην, εἰ γνήσιος. κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Γρυψίν.

Πληρωτὴς, Δημοσθένης κατ' Ἀριστογείτονος. πληρωτὰς ἐκάλουν τοὺς ἀποδιδόντας τὸν ἔρανον τοῖς ἤτοι λαχοῦσιν, ἢ ἐωνημένοις. εἶεν ἂν οὗτοι, οἱ παρ' ἡμῖν καλούμενοι Ἐρανάρχαι. τὸ δὲ πληρωτὴς ὄνομα, καὶ ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ ἐν τῷ κατὰ τῶν Πατροκλέους παίδων Δείναρχος.

Πλινθεῖον, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ πλίνθος πλάττεται. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου.

Πλυντήρια, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις.

Πλωθεὺς, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Πλωθειὰ, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος, ὅθεν ὁ δημότης Πλωθεύς.

Ποδοστράβη, Ὑπερίδης ἔν τε τῷ κατ' Ἀθηνογένους, καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. ποδοστράβας ἔλεγον μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενα, εἰς ἃ τὰ θηρία ἐσβαίνοντα ἡλίσκετο. διείλεκται δὲ Ξενοφῶν περὶ
P. 246. τῆς κατασκευῆς αὐτῶν, ἐν τῷ περὶ κυνηγετικῶν, καὶ τῆς χρήσεως.

Πο-

Digitized by Google

Ποδοκάκκη, Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. τὸ ξύλον τὸ ἐν
δεσμωτηρίῳ οὕτως ἐκαλεῖτο, ἤτοι παρεμβεβλημένου τοῦ
ἑτέρου κάππα, ποδῶν τις κάκωσις οὖσα, ἢ κατὰ συγκοπὴν,
ὥς φησι Δίδυμος, οἷον ποδοκατοχή. Λυσίας δ' ἐν τῷ
κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος, ἐξηγεῖται τοὔνομα. φησὶ
γὰρ, ἡ ποδοκάκκη αὐτό ἐστιν, ὃ νῦν καλεῖται ἐν τῷ ξύλῳ
δεδέσθαι.

Πολιτεία, ἰδίως εἰώθασι τῷ ὀνόματι χρῆσθαι οἱ ῥήτορες ἐπὶ
τῆς δημοκρατίας. ὥσπερ Ἰσοκράτης τε ἐν τῷ πανηγυρικῷ,
καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.

Πολέμαρχος, Ἰσαῖος ἐν ἀπολογίᾳ ἀποστασίου πρὸς Ἀπολ-
λόδωρον. Αρχή τις ἦν παρ' Αθηναίοις οὕτω καλουμένη.
ἔστι δὲ εἷς τῶν ἐννέα ἀρχόντων. Αριστοτέλης δ' ἐν τῇ Αθη-
ναίων πολιτείᾳ, διεξελθὼν ὅσα διοικεῖ ὁ πολέμαρχος,
πρὸς ταῦτά φησιν. Οὗτός τε εἰσάγει δίκας τάς τε τοῦ ἀπο-
στασίου καὶ ἀπροστασίου, καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων, τοῖς
μετοίκοις, καὶ τἄλλα ὅσα τοῖς πολίταις ὁ ἄρχων, ταῦτα
τοῖς μετοίκοις ὁ πολέμαρχος. εἰκότως οὖν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ P. 247.
προειρημένῳ λόγῳ ἐγγυῆσαί φησι πρὸς τῷ Πολεμάρχῳ
Απολλόδωρον· ὁ γὰρ Σάμιος τὸ γένος μέτοικος ἦν. ὅτι
δὲ καὶ κύριον ὄνομα ὁ Πολέμαρχος τοῦ Λυσίου ἀδελφὸς,
αὐτός τε ὁ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ερατοσθένους, καὶ Πλάτων
ἔν τε τῷ πρώτῳ τῆς πολιτείας, καὶ ἐν Φαίδρῳ φησίν.

Πολίοχος καὶ Πολυαλκὴς, ὀνόματα κύρια.

Πομπείας καὶ πομπεύειν, ἀντὶ τοῦ λοιδορίας καὶ λοιδορεῖν.
Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἡ μεταφορὰ δὲ
ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν λοι-
δορουμένων ἀλλήλοις. Μένανδρος Περινθίᾳ.

Επὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσι πομπεῖαί τινες
Σφόδρα λοίδοροι. - - -

πομπεῖα δὲ λέγεται, τὰ εἰς τὰς πομπὰς κατασκευαζόμενα σκεύη, ὡς καὶ ὁ αὐτὸς ῥήτωρ κατ' Ἀνδροτίωνος ὑποσημαίνει. πομπείοις δέ φησι Φιλόχορος πρότερον ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῆς οὐσίας τῶν τριάκοντα κατασκευασθεῖσιν. ὀψὲ δέ, φησι, καὶ Ἀνδροτίων ἄλλα κατεσκεύασεν.

P. 248. Πόρος, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Πόρος ἐστὶ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος· ὁ δὲ δημότης Πόριος. καὶ πόρος, πέρας, ἢ ποταμός, ἢ ὁδός, ἢ φυσήματα ὑδάτων, ἢ μηχανή, ἢ τεχνάσματα, ἢ διάβασις. Ἀριστοφάνης.

--- τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;

ἀντὶ τοῦ διάβασις, καὶ πόροι ἁλιρρόθιοι παρὰ Σοφοκλεῖ, ἤγουν ποταμοὶ εἰς τὴν θάλατταν ῥέοντες. πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται· καὶ εὔπορος, ὁ ἔχων ἀεὶ ἐπιρρέοντα πλοῦτον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑδαλικοῦ πόρου.

Πορθμός, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, πόλις ἐστὶ τῆς Εὐβοίας.

Πολύγνωτος, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας, περὶ Πολυγνώτου τοῦ ζωγράφου, Θασίου μὲν τὸ γένος, υἱοῦ δὲ καὶ μαθητοῦ Ἀγλαοφῶντος, τυχόντος δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας, ἤτοι ἐπεὶ τὴν Ποικίλην στοὰν ἀνέγραψε προῖκα, ἤ, ὡς ἕτεροι, τὰς ἐν τῷ Θησαυρῷ καὶ τῷ Ἀνακείῳ γραφάς. ἱστορήκασιν ἄλλοι τε, καὶ Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ Ζωγράφων, καὶ Ἰόβας ἐν τοῖς περὶ Γραφικῆς.

P. 249. Πολύστρατος, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. Πολύστρατος αἰτίαν ἔχων τοὺς Ἑρμᾶς περικόψαι, ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀθηναίων. ἕτερος δ' ἂν εἴη Πολύστρατος, ὑπὲρ οὗ λόγος ἐστὶ Λυσίᾳ ἐπιγραφόμενος, ὑπὲρ Πολυστράτου δήμου καταλύσεως ἀπολογία. ἄλλος δ' ἂν εἴη Πολύστρατος, οὗ καὶ Δημοσθένης μνημονεύει ἐν

τοῖς

τοῖς Φιλιππικοῖς, λέγων αὐτόν ποτε ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν τρέφειν· μή ποτε μέντοι ἐνταῦθα δεῖ γράφειν Πολύτροπον, ἀντὶ Πολυστράτου. παρ' οὐδενὶ γάρ φησιν ὁ Δίδυμος εἰρηκέναι τὸν Πολύστρατον ἡγησάμενον τοῦ ἐν Κορίνθῳ ξενικοῦ. τὸν Πολύτροπον μὲν οὖν ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν Ἑλληνικῶν Ξενοφῶντος εὗρον· ἀλλ' ὅτι τὸ ξενικὸν τοῦτο ἔφησεν ὁ Ξενοφῶν τρέφεσθαι ὑπὸ Ἀθηναίων, ὅτι αὐτὸς Ἀθηναῖος ἦν ὁ Πολύτροπος.

Ποσιδεών, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου. ὁ ἕκτος μὴν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλεῖται.

Ποταμός, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου ἀργίας. Ποταμὸς δῆμος τῆς Λεοντίδος, οὗ ὁ δημότης Ποτάμιος. ἐκωμῳδοῦντο δὲ ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους, ὡς ἄλλοι τε δηλοῦσι, καὶ Μένανδρος ἐν ταῖς Διδύμαις. P. 250.

Προβαλλομένους, ἀντὶ τοῦ ὑποτιθεμένους, οἷον περὶ τῆς πράξεως εἰς τὸ νῦν ἐμβαλλομένους, ὡς Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, καὶ ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. τὴν προαίρεσιν τῆς πολιτείας προβεβλημένην καὶ ἄπιστον εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἐλαφρῶς ἔχουσαν καὶ φυλαττομένην. ἐν δὲ τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος φησί, Προβληθεὶς πυλάγορος οὕτω καὶ τριῶν ἢ τεττάρων χειροτονησάντων αὐτόν. ἐν δὲ τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ προὐβαλλόμην, φησίν, ἀδικεῖν τοῦτον περὶ τὴν ἑορτήν, ἀντὶ τοῦ προβολῇ ἐχρησάμην τῇ συνήθει, καὶ νομιζομένῃ, κατὰ τῶν περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικούντων, ὀνόμασι τοῦτον ἐν τῷ δήμῳ. ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς φησί, Προβάλλεσθαι δὲ ἢ βλέπειν ἐναντίον, ὅτι οἶδεν, ὅτι ἐθέλει, ἀντὶ τοῦ προτείνειν τὰς χεῖρας ὡς εἰς μάχην.

Προβολάς, ἀντὶ τοῦ ἀσφαλείας ἐκ πόλεων, ἢ τειχῶν, ἢ τινων ἄλλων δυνάμεων ἐπὶ σωτηρίᾳ, καὶ κρατεῖ γιγνομένων. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν, εἰ γνήσιος. παρὰ δ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ περὶ τῆς παρα- P. 251.

πρε-

προσβείας, ἡ προβολὴ τοὔνομα γέγονεν, ἀπὸ τοῦ προβάλλεσθαι τινὰ ἀδικεῖν.

Προβούλευμα, τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθὲν, πρὶν εἰς τὸν δῆμον εἰσενεχθῆναι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Προβόλιον, εἶδος δόρατος, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸς τὴν τῶν συῶν θήραν. Ὑπερείδης ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν τριήρων, τροπικῶς, ἐκ μεταφορᾶς ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι. ὅτι δὲ δόρυ τι σημαίνει, πολλάκις ἐστὶ μαθεῖν ἐν τῷ Ξενοφῶντος κυνηγετικῷ.

Πρόβολοι, αἱ εἰς θάλασσαν ἐγκείμεναι πέτραι, καὶ οἷον ἀκταί τινες. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Πρόεδροι, ἐκληροῦντο ὑπὸ τῶν Πρυτανέων καθ' ἑκάστην Πρυτανείαν, εἷς ἐξ ἑκάστης φυλῆς, πλὴν τῆς πρυτανευούσης, οἵ τινες τὰ περὶ τὴν ἐκκλησίαν διῴκουν. ἐκαλοῦντο δὲ Πρόεδροι, ἐπειδήπερ προήδρευον τῶν ἄλλων ἁπάντων. πολλάκις δ' ἐστὶ τοὔνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὡς καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος, καὶ Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ὅτι δ' ὁ καλούμενος Ἐπιστάτης κλη-
P. 252. ροῖ αὐτοὺς, εἴρηκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Προηροσία, Ὑπερείδης Δηλιακῷ, ὄνομα θυσίας.

Προθεσμίας νόμος, Δημοσθένης ὑπὲρ Φορμίωνος. τὴν τῶν πέντε ἐτῶν ἂν λέγοι προθεσμίαν ὁ ῥήτωρ, ὡς ἐν τῷ λόγῳ ὑποσημαίνει, καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μενέστρατον, εἰ γνήσιός ἐστιν ὁ λόγος.

Πρόκλησις. εἰώθεσαν ὁπότε δικάζοιντό τινες, ἐξαιτεῖν ἐνίοτε θεράπαινας, ἢ θεράποντας εἰς βάσανον, ἢ εἰς μαρτυρίαν τοῦ πράγματος· καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο προκαλεῖσθαι· τὸ δὲ γραμματεῖον τὸ περὶ τούτου γραφόμενον, ὠνομάζετο πρόκλησις. παρὰ πολλοῖς δέ ἐστι ῥήτορσι. Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, καὶ περὶ ὧν πρόκλησις γίνεται, δηλοῖ.

Προ-

Προκώνια, Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Δίδυμος δὲ προ-
κώνιά φησιν εἶναι, πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι. Ἀριστοφά-
νης δὲ ὁ γραμματικὸς καὶ Κράτης τὰ ἐξ ἀφρύκτων κρι-
θῶν, οὕτω φασὶν ὀνομάζεσθαι. ἔοικε δὲ καὶ ἐκ πυρῶν καὶ
ἐκ κριθῶν γίνεσθαι, ὡς Ἀντικλείδης ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς
ὑποσημαίνει. Δήμων δ᾽ ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν φησι· Καὶ P. 253.
προκώνιά ἐστι κάχρυς κατηλεσμέναι κατ᾽ ὀρωμάτων.

Προμετρητής. ὁ τοὺς πιπρασκομένους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ,
καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἕκαστον διαμετρῶν, καὶ ὁ τού-
του τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων, Προμετρητὴς ἐκαλεῖτο.
Υπερείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ταρίχους, καὶ Δείναρχος κατ᾽
Ἀγασικλέους, Σκύθου τοίνυν τοῦ Προμετρητοῦ υἱός. ἐν δη-
μόταις γέγονε, καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν δια-
τετέλεκεν, καὶ ὑμεῖς ἐκλαμβανόμενοι παρ᾽ αὐτοῦ τοὺς πυ-
ροὺς διατελεῖτε.

Πρόνοια, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ὠνομάζετό τις
παρὰ Δελφοῖς Ἀθηνᾶ Πρόνοια, διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύ-
σθαι, ἢ ὅτι προὐνόησεν ὅπως τέκοι ἡ Λητώ. ταύτην δὲ Ἡρό-
δοτος ἐν τῇ ὀγδόῃ Προνοίην ὀνομάζει. ἱστορήκασι δὲ περὶ
αὐτῆς ἄλλοι τε, καὶ Στάφυλος ἐν τῷ περὶ τῶν Αἰο-
λέων.

Πρόπεμπτα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν,
εἰ γνήσιος, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀγνίου κλήρου.
Δίδυμος, μή ποτε, φησιν, ἄλλα τινά ἐστιν ἐπιτίμια
τὰ πρὸ τῆς καταβολῆς· εἰσὶ γὰρ οἱ τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων P. 254.
παρακαταβάλλεσθαί φασιν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀπολ-
λοδώρου ὑποσημαίνει. εἰ μὴ ἄρα πρόπεμπτα ὡς Δημοσθέ-
νης πρὸς ἡμέρας πέντε· ταῖς γὰρ μεγάλαις δίκαις οὐκ ἤρκει
μία ἡμέρα πρὸς τὴν κρίσιν.

Προπεπωκότες, ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες· ἐκ μεταφορᾶς.
λέγεται δὲ προπεπωκέναι παρὰ τὴν συνουσίαν πολλὰ μὲν
ἀργυρώματα τὸ προειρημένον, πολλὰ δὲ χρυσώματα τῷ

Πρεσία. καὶ Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος,

Τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Δορυλυμάντους Δαναῶν μόχθους.
Ους [προπίπωκας] Εισω κλισίας. ---

Προπύλαια ταῦτα. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. δύναται μὲν δεικτικῶς λέγεσθαι, ἀπὸ ὁρωμένων τῶν προπυλαίων ἀπὸ τῆς Πνυκός· βέλτιον δὲ ἀναφορικῶς ἀκούειν. ἐπὶ γὰρ τῶν πάνυ γνωρίμων οὕτω λέγειν εἰώθασιν. ἐν γοῦν τῷ κατ' Αἰσχίνου αὐτὸς ὁ Δημοσθένης φησὶν, Ηρετο Σάτυρον τοῦτον τὸν κω-
P. 255. μικὸν ὑποκριτήν. περὶ δὲ τῶν προπυλαίων τῆς ἀκροπόλεως, ὡς ἐπὶ Εὐθυμένους ἄρχοντος οἰκοδομεῖν ἤρξαντο Ἀθηναῖοι, Μνησικλέους ἀρχιτεκτονοῦντος, ἄλλοι τε ἱστορήκασι, καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ. Ηλιόδωρος δ' ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ακροπόλεως, μεθ' ἕτερα καὶ ταῦτά φησιν· Εν ἔτεσι μὲν πέντε παντελῶς ἐξεποιήθη, τάλαντα δὲ ἀνηλώθη διχίλια δώδεκα· πέντε δὲ πύλας ἐποίησαν, δι' ὧν εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰσίασιν.

Προσεποιήσατο, ἀντὶ τοῦ ἀντεποιήσατο. Ισαῖος ἐν τῷ κατὰ Νικοδήμου. οὐδεὶς πώποτε προσεποιήσατο, οὐδ' ἠμφισβήτησεν τῆς κληρονομίας ἐκείνων.

Πρόσκλησις, ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις· καὶ προσκαλέσασθαι, τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Αγνίου κλήρου, καὶ Υπερίδης ἐν τῷ πρὸς Δάμιππον.

Προσπάλτιοι, Λυσίας ἐν τῷ περὶ Μακαρτάτου κλήρου. Πρόσπαλτα δῆμος τῆς Ακαμαντίδος.

Προστάτης. οἱ τῶν μετοίκων Ἀθήνησι προεστηκότες, Προστάται ἐκαλοῦντο. ἀναγκαῖον γὰρ ἦν ἑκάστῳ τῶν μετοίκων, πολίτην τινὰ Ἀθηναίων νέμειν προστάτην. Υπερίδης ἐν τῷ

κατ'

κατ' Ἀρισταγόρας. μέμνηται καὶ Μένανδρος ἐν ἀρχῇ τῆς Περινθίας. P. 256.

Προστασία, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ὀνήτορος. Ταῦτα οὐχ ὁμολογουμένη προστασία; ἀντὶ τοῦ βοήθεια, περιϊσταμένου τινὸς καὶ ἐπικουροῦντος τῷ ἀδικουμένῳ. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας, Ὡς δεῖ τὰ τῆς Ἀθηναίων ἀκροπόλεως προπύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας. Δίδυμος τὴν προστασίαν φησὶ κεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ προστάσεως, τουτέστι τῆς ὑπ' ἐνίων προστάδος καλουμένης.

Πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου. Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀθηναίων φησὶ περὶ τοῦ πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμοῦ, ὡς ἀρξάμενοι τειχίζειν τὸν Πειραιᾶ οἱ ἐννέα ἄρχοντες, τοῦτον ἀναθέντες ἐπέγραψαν.

Ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν οἵδ' ἀνέθηκαν
Βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.

Προστιμήματα, ἔστι μὲν τινα ἐν τοῖς νόμοις ὡρισμένα κατὰ τῶν ἀδικούντων, ὥσπερ ἡ ἐπωβελία παρ' Ἰσαίῳ ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα ἃ προστιμᾶται τὸ δικαστήριον, ὡς δείκνυσι Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. P. 257.

Προστρόπαιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Ἐάσαντες οὖν αὐτὸν τὸ τοιοῦτον προστρόπαιον; ἀντὶ τοῦ ἄγος, καὶ τὸ μίασμα. καὶ προστροπὴ δὲ παρὰ τούτῳ λέγεται. ἐν γοῦν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, ἐκ παραλλήλου εἴρηκε τὰ ὀνόματα ὁ ῥήτωρ. κεῖται δὲ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Δεινάρχῳ ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου ἀσεβείας.

Προτέλεια, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. τὰ πρὸ τοῦ τελεσθῆναί τι τῶν εἰς τὸ θεῖον ἀναφερομένων γινόμενα, ἢ διδόμενα, καλεῖται Προτέλεια.

Προφερεῖς, οἱ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτεροι δὲ φαινόμενοι. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.

Digitized by Google

Προσφορά, ἀντὶ τοῦ πρόσοδος. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου· καὶ παρ' ἄλλοις δὲ τοὔνομα.

Προχειροτονία. ἔοικεν Ἀθήνησι τοιοῦτό τι γίνεσθαι, ὁπόταν τῆς βουλῆς προβουλευσάσης εἰσφέρηται εἰς τὸν δῆμον ἡ γνώμη, πρότερον γίνεται χειροτονία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πότερον δο-
P. 258. κεῖ περὶ τῶν προβουλευσάντων σκέψασθαι τὸν δῆμον, ἢ ἀρκεῖ τὸ προβούλευμα. ταῦτα δ' ὑποσημαίνεται ἐν τῷ Λυσίου πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφήν.

Προσχαιρητήρια, Λυκοῦργος ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις γραφομένη ὅτι δοκεῖ ἀπιέναι ἡ κόρη.

Πρυτανεῖα, Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς τὰ πρυτανεῖα· ἦν δὲ ἀργύριόν τι ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων, καὶ ὁ διώκων.

Πρυτανείας, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. ἔστι δὲ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἡ πρυτανεία, ἤτοι τριάκοντα ἕξ, ἢ τριάκοντα πέντε· καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει. διείλεκται δὲ περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Πρυτανεύοντα, κυρίως μὲν ἀντὶ τοῦ πρυτανεία ὄντα· ἀντὶ δὲ τοῦ διοικοῦντα, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς· ἐν δὲ ἑτέρῳ Φιλιππικῷ, πρυτανευόμενοί φησιν, ἀντὶ τοῦ διοικούμενοι, καὶ διαστρεφόμενοι.

Πρυτάνεις. τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων,
P. 259. πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς πραττόμενα, πρυτάνεις ἐκαλοῦντο· ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις αἱ δέκα φυλαὶ κλήρῳ λαχοῦσαι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. διαπιστοῦντες δὲ οἱ πρυτάνεις ἤδη τῷ Φιλίππῳ διὰ τὴν περὶ τὰ Κρητικὰ κακοπραγμοσύνην, καὶ τὸν Ἡρακλείδην ὑπώπτευον ἑκατέρων εἶναι.

Πτιόδωρος, Δημοσθένης. ὄνομα κύριον.

Digitized by Google

Πυανοψίαι, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου. Καὶ ἡμεῖς Πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν, οἱ δ' ἄλλοι Ἕλληνες Πανοψίαν, ὅτι πάντας εἶδον καρποὺς τῇ ὄψει. Ἀπολλώνιος, καὶ σχεδὸν οἱ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑορτῶν γεγραφότες, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ, τὰ Πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φησι· δεῖν δέ φασι λέγειν Πυανέψια, καὶ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα, πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἡ Εἰρεσιώνη ἄγεται.

Πύγελα, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου, εἰ γνήσιος. πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἰωνίᾳ τὰ Πύγελα, ἥν Θεόπομπος φησιν ἐκ τῆς λαβεῖν τοὔνομα, ἐπειδὴ τῶν μετ' Ἀγαμέμνονός τινες διὰ νόσον τὴν περὶ τὰς πυγὰς, ἐνταῦθα κατέμειναν. P. 260.

Πτώματα ἐλαιῶν, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου. λέγοι ἂν ἤτοι τὸν καρπὸν τὸν ἀποπεπτωκότα τῶν φυτῶν, ἢ αὐτὰ τὰ δένδρα κατά τινα τύχην πεπτωκότα.

Πυελίδα, τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλάκιον. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐφήμου, καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν.

Πυθαεία, Ὑπερίδης πρὸς Ἀπελλαῖον. ἄπορον πῶς ἀπὸ τούτου ἐσχημάτισται παρὰ τῷ Διδύμῳ· καὶ γὰρ οὐ δι' ὧν παρέθετο ὁ γραμματικὸς, ὠνόμασε τὰ Πύθια ἑορτὴν, ἀλλὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα.

Πνυκὶ, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρεφίλου πρώτῳ φησί. Καὶ τῆς Πνυκὸς προσοῦτον ἀφεστηκούσης ἡ τῶν Ἀθηναίων ἐκκλησία οὕτως ἐκαλεῖτο. πολλὴ δ' ἡ μνήμη αὐτῆς παρ' Ἀττικοῖς. Κλείδημος δ' ἐν τρίτῳ Πρωτογονίας, συνέσαν φησιν εἰς τὴν Πνύκα ὀνομασθεῖσαν, διὰ τὸ τὴν συνοίκησιν πυκνουμένην εἶναι.

Πύλαι καὶ Πυλαία καὶ Πυλαγόρας. Πύλαι μὲν καλοῦνται αἱ Θερμοπύλαι. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἐκλήθησαν δὲ οὕτω διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἴσοδον ἀπὸ Θετταλίας εἰς τὴν Φωκίδα πορευομένοις. Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο, P. 261. ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. Δημοσθένης

ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὅτι δέ τις ἐγίγνετο σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς Πύλας, Ὑπερείδης τε ἐν ἐπιταφίῳ, καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τριακοστῇ εἰρήκασιν. ἐπέμποντο δὲ ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας τινές, οἵπερ ἐκαλοῦντο Πυλαγόραι· μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων πολλοί, ὥσπερ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις.

Πυριλαμπής, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῶν Ταῶν, ὄνομα κύριον.

Πύῤῥα, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. Πύῤῥα μία πόλις ἐστὶ τῶν ἐν Λέσβῳ, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ τὰς περιόδους γράψαντες.

Πωλῆται καὶ πωλητήριον. οἱ μὲν πωλῆται ἀρχή τίς ἐστιν Ἀθήνησι δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἷς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης· διοικοῦσι δὲ τὰ πιπρασκόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα,

P. 262. τέλη, καὶ μέταλλα, καὶ μισθώσεις, καὶ τὰ δημευόμενα. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας δευτέρῳ. διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Πωλητήριον δὲ καλεῖται ὁ τόπος, ἔνθα συνεδρεύουσιν οἱ πωλῆται. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου πολλάκις.

Πῶλας, ἀντὶ τοῦ πράσεις. Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον· ἔστι τοὔνομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος Ἀνδρείοις.

Πωλῶσι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. Η ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως. Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ πορνεύουσι φανερῶς. πωλεῖν γὰρ τὸ παρέχειν ἑαυτὴν τοῖς βουλομένοις· ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάναι. ἐγὼ δέ φημι, ὅτι κυρίως ἐπὶ ξενικοῦ ὁ ῥήτωρ τὸ πωλεῖν. φησὶ γὰρ τὸν νόμον οὐκ ἐὰν ἐπὶ ταύτης μοιχὸν λαβεῖν, ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται, ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως.

Πώμαλα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

νου. οὐχ ἵνα ἐξέλθητε πώμαλα. ἔστι δὲ τὸ μὲν πῶ, Δώριον, τιθέμενον ἀντὶ τοῦ πόθεν· τὸ δὲ μάλα ἤτοι παρέλκει, P. 263. ἢ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον ἐν τῷ πώμαλα, οἷον οὐ μάλα, οὐ πάνυ. πολὺ δέ ἐστιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ.

Λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν πώμαλα,
Οὐδὲν εἶπον οὐδενί. —

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ραίσας, ἀντὶ τοῦ ῥᾴως ἔχων ἐκ τῆς νόσου. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ρήναια, Ὑπερείδης Δηλιακῷ. ἔστι δὲ νῆσος πλησίον Δήλου.

Ρητορικὴ γραφή, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην. ἔοικε ῥητορικὴ γραφὴ καλεῖσθαι, ἡ κατὰ ῥήτορος γράψαντός τι, ἢ εἰπόντος, ἢ πράξαντος παράνομον· καὶ ὥσπερ λέγεται πρυτανικὴ ἡ κατὰ Πρυτάνεως· καὶ ἐπιστατικὴ ἡ κατ' Ἐπιστάτου, ἴσως δὲ καὶ κατὰ τοῦτο ῥητορικαί τινες γραφαί καλοῦνται, ὅτι κατὰ διαφόρους νόμους αἱ κατὰ τῶν ῥητόρων γραφαὶ εἰσάγονται, ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ πρυτάνεως, εἰ γνήσιος, ὑποσημαίνει.

Ρίνων, Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ, κύριον. P. 264.

Ροδογύνη, γυνὴ μὲν Ὑστάσπου, Ξέρξου δὲ καὶ Δαρείου μήτηρ.

Ροδωνιὰ, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων. ῥοδωνιά ἐστιν ἡ τῶν ῥόδων φυτεία· ὥσπερ ἰωνιὰ ἡ τῶν ἴων, ὡς Ἑκαταῖος ἐν πρώτῳ περιηγήσεως δηλοῖ.

Ρόθιον, Ὑπερείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολυεύκτου στρατηγεῖν. ῥόθιον καλεῖται παρὰ τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον, ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν. τοὔνομα παρὰ πολλοῖς καὶ

παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἱππεῦσι, καὶ Θουκυδίδῃ ἐν τετάρτῃ.

Ῥόπτρον, Λυσίας κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας. Ἔδησε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ. νῦν τὸ τῆς θύρας κρίκον λέγει, ὡς καὶ ἄλλοι, Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ, Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ἕκτῳ.

Ῥυτά, συνεσταλμένως εἶδός ἐστι ποτηρίου. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. ἐκτεταμένως παρ' ἡμῖν λεγόμενα. ὁμοίως Κρατῖνος ἐν Ὥραις.

P. 265.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ' ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Σαβοί, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ μὲν Σαβοὺς λέγεσθαι τοὺς τελουμένους τῷ Σαβαζίῳ, τουτέστι τῷ Διονύσῳ, καθάπερ τοὺς τῷ Βάκχῳ Βάκχους. τὸν δὲ αὐτὸν εἶναι Σαβάζιον καὶ Διόνυσόν φασιν ἄλλοι τε, καὶ Ἀμφίθεος δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας. οὕτω δέ φασι καὶ τοὺς Ἕλληνάς τινες, τοὺς Βάκχους Σαβοὺς καλεῖν· Μνασέας δὲ ὁ Παταρεὺς υἱὸν εἶναί φησι τοῦ Διονύσου Σαβάζιον.

Σείρινα, Λυκοῦργος περὶ τῆς διοικήσεως. Σείρινα, Σείριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀσπάθητον, οἷον θέριστρον, καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι. καὶ Σειρὴν δὲ ὁ λεπτὸς καὶ διαφανὴς χιτών, δῆλος ποτὲ ὅτι ἐστὶν ὁ Σείριος. ἔστι δὲ καὶ Σεῖρις πόλις Ἰταλική· καὶ τάχα τὰ ἔνθεν ὑφάσματα, ἤ τινα ἄλλα Σείρινα εἶπεν ὁ ῥήτωρ. ἐν ἐνίοις μέντοι χωρὶς τοῦ ι γράφεται Σέρινα.

Σεμναὶ Θεαί. οὕτω καλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὰς Ἐριννύας.

P. 266. Σέῤῥιον τεῖχος, καὶ, Σίῤῥιον, ὀνόματα χωρίων.

Σεσημασμένῳ, ἀντὶ τοῦ ἐσφραγισμένῳ. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου ὀρφανικῷ.

Σεύθης,

Σδ́ύης, Λυσίας ἐν τῷ κτ̓ Θρασυβούλου. ἐστὶ δέ τις τ ἐν Θράκῃ βασιλέων.

Σηκὸς, ἐπιγράφεταί τις λόγος Λυσίου ἐν τῇ τ ἀσεβείας περὶ τ σηκοῦ ἀπολογία, ἐν ᾧ δῆλόν ἐστιν ὡς περὶ ἐλαίας ἐκκοπείσης ὁ λόγος ἐστί. γράφει δὲ καὶ ταυτὶ ὁ ῥήτωρ· Ος δύο ἔτη ἐγεώργησεν, οὔτε ἰδίαν ἐλαίαν, οὔτε μορίαν, οὔτε σηκὸν παραλαβών. μή ποτε οὖν τὰς μὲν ἰδιωτικὰς, ἐλαίας καλοῦσι· τὰς δὲ δημοσίας, μορίας· σηκὸν δὲ, ὡς ἔοικε, καὶ μορίαν ὀνομάζουσι τὴν αὐτήν.

Σηράγγιον, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ανδροκίωνος, χωρίον τι τ Πειραιέως οὕτως ἐκαλεῖτο μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Αριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς.

Σημεῖα. οὕτω λέγουσι τὰς σφραγῖδας. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον.

Σθένελος, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διογείτων· καὶ ἐν ταῖς Διδασκαλίαις εὑρίσκεται ὁ Σθένελος τραγῳδίας ποιητής. ἐκωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν ὁ τοὺς Πλάτωνος Λάκωνας γράψας, ὡς τἀλλότρια ἐπισφετεριζόμενον. P. 267.

Σίγειον, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, πόλις ἐστὶ τ Τρῳάδος, οὐκ ἄπωθεν τ Ιλίου.

Σιμὸς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. εἷς τ Αλευάδων οὗτός ἐστι τ δοκούντων συμπρᾶξαι τῷ Μακεδόνι.

Σίμων, ὄνομα κύριον.

Σίμυλος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντός φησιν, Αλλὰ μισθώσας ἑαυτὸν τοῖς βαρυστόνοις ὑποκριταῖς Σιμύλῳ, καὶ Σωκράτει.

Σινώπη, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, Ηρόδικος ἐν γ κωμῳδουμένων φησὶν ὅτι Σινώπη ἡ ἑταίρα Αβυδος ἐλέγετο, διὰ τὸ γραῦς εἶναι. καὶ παροιμία Σινωπῆσαι· τοῦτο πεποίηται παρὰ τὴν ἑταίραν Σινώπην· ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχημονῆσαι, καθάπερ Αλεξις ἔφη, καὶ Σινωπήτης.

Σιπύα, Λυσίας ἐν τῷ περὶ ἡμικληρίου τῶν Μακαρτάτου χρημάτων. σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ Σιπύα, ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Εὔπολις Χρυσῷ γένει· Ἀριστοφάνης Τελμισεῦσιν.

P. 268 Σιτηρέσιον, τὸ διδόμενόν τισιν εἰς τροφήν. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τριηραρχήματος.

Σῖτος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀφόβου πρώτῳ. σῖτος καλεῖται ἡ διδομένη πρόσοδος εἰς τροφὴν ταῖς γυναιξὶν, ἢ τοῖς ὀρφανοῖς, ὡς ἐξ ἄλλων μαθεῖν ἐστὶ, καὶ ἐκ τοῦ Σόλωνος πρώτου κατὰ τοῦ Ἄξονος, καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων πολιτείας. Τιμαχίδας δὲ ἡγεῖται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σῖτον λέγεσθαι τὸν τόκον· ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἐν ἀνθ' ἑνὸς οὐδέποτε παρ' αὐτοῖς ὁ τόκος σῖτος καλεῖται.

Σιτοφύλακες, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ. ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν, ἥτις ἐπεμελεῖτο, ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πραθήσεται, καὶ τὰ ἄλφιτα, καὶ οἱ ἄρτοι· ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πεντεκαίδεκα μὲν ἐν ἄστει, πέντε δ' ἐν Πειραιεῖ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Σκαμβωνίδαι, Λυκοῦργος ἐν διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Λεοντίδος.

Σκαφηφόροι, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀγασικλέους φησίν. οἱ ἀντὶ σκαφηφόρων ἔφηβοι εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀ-
P. 269. ναβήσονται, οὐχ ὑμῖν ἔχοντες χάριν τῆς πολιτείας, ἀλλὰ τῷ τούτου ἀργυρίῳ, ἀντὶ τοῦ μέτοικοι. οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι. Δημήτριος γοῦν ἐν τρίτῳ νομοθεσίας φησὶν, ὅτι προσέταττεν ὁ νόμος τοῖς μετοίκοις ἐν ταῖς πομπαῖς, αὐτοὺς μὲν σκάφας φέρειν· τὰς δὲ θυγατέρας αὐτῶν ὑδρεῖα, καὶ σκιάδεια. διείλεκται περὶ τούτων καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν νόμων.

Σκαφίον, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ. ὅτι δὲ τὸ σκαφίον εἶδος κουρᾶς, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ.

Σκιρο-

Σκιδοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου,
ἀντὶ τοῦ σκιδωρούμενον καὶ κατασκιδάζοντα καὶ πλαττόμενον.

Σκηνίτης, Ἰσοκράτης Τραπεζιτικῷ. Πυθόδωρον γὰρ τὸν Σκηνίτην καλούμενον. ἔοικεν ἐπώνυμον εἶναι. μήποτε δὲ ὡς
ἀγοραῖον καλούμενον, ἐπειδὴ ἐν σκηναῖς ἐπιπράσκετο
πολλὰ τῶν ὠνίων.

Σκηνὴν δὲ ἣν ἔχουσιν, οὐδὲ γὰρ ταύτην λαβόντες ἀναφέρουσι.
Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν. ἔοικε δὲ σκεῦός τι εἶναι,
ὅπερ οἱ μὲν κόσμον τινὰ γυναικεῖον εἶναί φασιν, οἱ δὲ σκιάδειον.

Σκῆψις, Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους. πόλις ἐστὶν ἐν τῇ P. 270.
Τρωΐᾳ, ἧς μνημονεύουσιν ἄλλοι τε, καὶ Ἔφορος ἐν τῇ
πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ.

Σκίαθος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. νῆσός ἐστι πλησίον
Εὐβοίας.

Σκιάποδες, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. ἔθνος ἐστὶ Λιβυκόν. Κτησίας ἐν περίπλῳ Ἀσίας φησίν· Ὑπὲρ δὲ τούτων
Σκιάποδες ὄνομα, τούς τε πόδας ὥσπερ οἱ χῆνες ἔχουσι
κάρτα πλατέας· καὶ ὅταν θέρμη ᾖ, ὕπτιοι ἀναπεσόντες,
ἀείραντες τὰ σκέλη, σκιάζονται τοῖς ποσίν.

Σκίρον, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. Σκίρα ἑορτὴ παρὰ
Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών. φασὶ δὲ οἱ
γράψαντες περί τε ἑορτῶν καὶ μηνῶν Ἀθήνησιν, ὧν ἐστὶ
καὶ Λυσιμαχίδης, ὡς τὸ σκίρον σκιάδειόν ἐστι, μεθ' οὗ
φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως, εἴς τινα τόπον καλούμενον
Σκίρον πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια, καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς, καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου. κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεοβουτάδαι. σύμβολον δὲ τοῦτο γίνεται τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ
σκέπας ποιεῖν, ὡς τούτου τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος πρὸς οἰκο- P. 271.
δομίαν. καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἣν
Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος, ἀπὸ Σκίρου τινὸς

Ἐλευσινίου μάντεως κεκλῆσθαι· Πραξίων δ' ἐν δευτέρᾳ Μεγαρικῶν, ἀπὸ Σκίρωνος.

Σκιράφια, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου. Σκιράφια ἔλεγον τὰ κυβευτήρια, ἐπειδὴ διέτριβον Σκίρωνι οἱ κυβεύοντες, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ πεντηκοστῇ ὑποσημαίνει.

Σκυθικαί, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου καὶ Πυθαγόρου, εἰ γνήσιος. εἶδός τι ὑποδήματός εἰσιν αἱ Σκυθικαί, καὶ Ἀλκαῖος ἐν πεντηκοστῇ ὀγδόῃ·

--- Καὶ Σκυθικὰς ὑποδησάμενοι.

Σμικυθίων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, ὄνομα κύριον.

Σόλοι, Ἰσοκράτης Εὐαγόρᾳ. Σόλοι ἡ μὲν Κυπριακὴ πόλις, ἡ δὲ τῆς Κιλικίας, ὡς ἄλλοι τε ἱστοροῦσι, καὶ Ἔφορος ἐν τῇ πέμπτῃ.

Σπαρτωλός, Ἀντιφῶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἐπιτροπικὸς Τιμοκράτους. Πόλις ἐστὶ τῆς Βοττικῆς ἡ Σπαρτωλός.

P. 272. Σπερμολόγος, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. λέγεταί τι μικρὸν ὀρνιθάριον κολοιῶδες, σπερμολόγος ὠνομασμένον, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ τοῦ τὰ σπέρματα ἀναλέγειν, οὗ μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι. λέγεται οὖν ἀπὸ τούτου, ὁ εὐτελὴς καὶ εὐκαταφρόνητος ἄνθρωπος· καὶ ἴσως ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων διαζῶν ὁ σπερμολόγος.

Στασιώτης, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. Περὶ τίνων ὧν Ἀπόληξις κατηγόρηκεν, ὁ στασιώτης ἦν ἐγώ, καὶ ὁ πάππος ὁ ἐμός. ἔοικεν νῦν ὁ ῥήτωρ ἰδίως ἐπὶ τοῦ δορυφόρου κεχρῆσθαι τῷ ὀνόματι· ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς φησὶν ὅτι οὐκ ἂν τοὺς μὲν τυραννοῦντας ἠδυνήθησαν οἱ πρόγονοι καλέσαι, τοὺς δὲ δορυφόρους ἠδυνάτησαν.

Σταφυλοβολεῖον, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους. ἔστι δὲ τὸ καλούμενον

λούμενον

Digitized by Google

λούμενον πατητήριον, ὡς Ἀνδροτίων ἢ Φιλίππος ἐν τῷ
Γεωργικῷ.

Στεφανηφόρος, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Στεφα-
νηφόρου ἡρῷον, ὡς ἔοικεν, ἦν ἐν ταῖς Ἀθήναις· εἴη δ'
ἂν ὁ Στεφανηφόρος ἤτοι τῶν Ἡρακλέους υἱέων εἷς τῶν γενο-
μένων ἐκ τῶν Θεσπίου θυγατέρων, οὗ μνημονεύει Ἑλλάνικος
ἐν δεκάτῳ Φορωνίδος· ἢ μή ποτε τοῦ Ἀττικοῦ Στεφανηφό- P. 273.
ρου τὸ ἡρῷον ἦν, οὗ πάλιν ὁ αὐτὸς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρᾳ
Ἀτθίδος μέμνηται.

Στεφανῶν τοὺς νενικηκότας, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχί-
νου, ἀντὶ τοῦ τιμῶν. καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοική-
σεως φησιν· Ἀλλὰ μὴν καὶ Καλλισθένην ἑκατὸν μναῖς
ἐστεφανώσατε. Καὶ παρ' ἄλλοις ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ
στεφανοῦν, ὡς παρά τε Θεοπόμπῳ ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑβδό-
μῃ, καὶ Μενάνδρῳ ἐν Αὑτὸν πενθοῦντι.

Στειριεῖς, Ὑπερείδης κατ' Ἀρχεστρατίδου. δῆμος φυλῆς τῆς
Πανδιονίδος Στειρία.

Στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παρα-
πρεσβείας, τίς ἦν ἐν τοῖς ἐπωνύμοις στρατεία, δεδήλω-
κεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ λέγων· Εἰσὶ γὰρ
ἐπώνυμοι δέκα μὲν οἱ τῶν φυλῶν, δύο δὲ καὶ τεσσαρά-
κοντα οἱ τῶν ἡλικιῶν, οἱ δ' ἔφηβοι ἐγγραφόμενοι, πρό-
τερον μὲν εἰς λελευκωμένα γραμματεῖα ἐνεγράφοντο,
καὶ ἐπεγράφοντο αὐτοῖς ὅ τε ἄρχων ἐφ' οὗ ἐνεγράφησαν,
καὶ ὁ ἐπώνυμος ὁ τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπιδεδημηκώς. νῦν P. 274.
δὲ εἰς τὴν βουλὴν ἀναγράφονται. Καὶ μετ' ὀλίγα. χρῶνται
δὲ τοῖς ἐπωνύμοις καὶ πρὸς τὰς στρατείας, καὶ ὅταν ἡλι-
κίαν ἐκπέμπωσι, προσγράφουσι ἀπὸ τίνος ἄρχοντος
Ἐπωνύμου, μέχρι τίνος δεῖ στρατεύεσθαι. διείλεκται περὶ
τούτων καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ τῆς Ἀτθίδος.

Στρατηγοί, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. οἱ καθ' ἕκαστον ἐ-
νιαυτὸν χειροτονούμενοι Στρατηγοὶ δέκα ἦσαν, ὡς μαθεῖν

ἐστὶν ἐκ τ͂ τ͂ Υπερίδου καὶ Αυκρλέους, καὶ ἐκ τ͂ Αθηναίων πολιτείας Αριστοτέλους.

Στράβαξ, ὄνομα κύριον.

Στρέψα, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τ͂ παραπρεσβείας, πόλις ἐστὶ τ͂ Θράκης, ὡς Ελλάνικος ἐν δευτέρῳ Περσικῶν ὑποσημαίνει. οἱ δὲ πολῖται τ͂ Στρέψης καλοῦνται Στρεψαῖοι.

Στρεπτοὺς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πλακοῦντος εἶδός ἐστιν οἱ Στρεπτοὶ, ὡς καὶ παρ᾽ ἑτέροις.

Στρομβιχίδης, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Δεξιοῦ ἀποστασίου, ὄνομα κύριον.

P. 275. Στρούθης, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου. Σατράπης τις βασιλέως ἦν.

Στροφάδες νῆσοι, Δείναρχος Τυρρηνικῷ. νῆσοι τινές εἰσι μεταξὺ Ζακύνθου καὶ Ηλιδος κείμεναι.

Στρύμη, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τ͂ ἐπιτριηραρχήματος. Ηρακλείδης ὁ Φιλοσέφανος ἐν τῷ περὶ Νήσων φησίν. Αποικίαι δέ εἰσι Θασίων ἐκ τ͂ Θράκης, Γαληψὸς, καὶ Στρύμη ἡ νῆσος. ἐστι δὲ ἐμπόριον Θασίων. μνημονεύει τ͂ Θασίων πρὸς Μαρωνείτας περὶ τ͂ Στρύμης ἀμφισβητήσεως Φιλόχορος ἐν πέμπτῃ, Αρχίλοχον ἐπαγόμενος μάρτυρα.

Στύραξ, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου. Στύραξ καλεῖται τὸ κάτω τ͂ δόρατος τραχήλιον, ὃ καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν εἰώθασιν, ὡς Θουκυδίδης που φησὶ, Στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τ͂ μοχλόν.

Στρωτὴρ, Λυκοῦργος καὶ Αἰσχύλου, τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τ͂ δυροδόκων τιθέμενα, στρωτῆρας ἔλεγον, ὡς φησι Δίδυμος. ἐστι τοὔνομα καὶ ἐν Βαβυλωνίοις Αριστοφάνους.

Σύλας, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τ͂ στεφάνου τ͂ τριηραρχίας,
P. 276. κἀν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν. Εξελόμενος, ὁπόταν μὴ σύλαι ὦσιν Αθηναίοις. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ὥσπερ ἐξη-

image
not
available

συμμορίας, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ Ὑπερίδης δείκνυσι. διῃρέθησαν δὲ Ἀθηναῖοι κατὰ Συμμορίας ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος, ὥς φησι Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδος.

P 278. Συγγραφεῖς, Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ. Εἰθισμένον ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ὁπότε δέοι πλῆθός τι αἱρεῖσθαι, ὥσπερ εἰς ῥητὴν ἡμέραν εἰσέφερε γνώμας εἰς τὸν δῆμον· τοῦτο δὲ καὶ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς νῦν ἐγίνετο, καθὰ Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ φησίν. ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ οἱ περὶ τὸν Πείσανδρον ἐλθόντες, εὐθὺς τῶν λοιπῶν εἴχοντο. καὶ πρῶτον μὲν τὸν δῆμον συλλέξαντες εἶπον γνώμην, Δέκα ἄνδρας ἑλέσθαι Συγγραφέας αὐτοκράτορας· τούτους δὲ συγγράψαντας γνώμην ἐξενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον, ἐς ἡμέραν ῥητήν, καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται. ἦσαν δὲ οἱ μὲν πάντες συγγραφεῖς τριάκοντα οἱ τότε αἱρεθέντες, καθά φησιν Ἀνδροτίων τε καὶ Φιλόχορος, ἑκάτερος ἐν τῇ Ἀτθίδι· ὁ δὲ Θουκυδίδης τῶν δέκα ἐμνημόνευσε μόνων τῶν προβούλων.

Σύνδικοι. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους φησίν, Οἱ μετὰ τὰ ἐκ Πειραιῶς, ἐγὼ ἀκούω, σύνδικοι ἦσαν, πρὸς οὓς τὰ δημευόμενα ἀπεφέρετο. καὶ Λυκοῦρ-

P.279. γος ἐν τῷ κατὰ Δεξίππου, εἰ γνήσιος, καί που ἐπερωτᾷ· ἀνδρεῖός ἐστιν οὗτος πρὸς τοῖς θεσμοθέταις γραφὰς γραφόμενος, πρὸς τοῖς συνδίκοις ἀπογραφὰς ἀπογράφων. μή ποτ' οὖν ἀρχή τις ἦν καθισταμένη μετὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς κάθοδον οἱ σύνδικοι.

Συνήγοροι, Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ, καὶ ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. ἐοίκασι παρὰ Ἀθηναίοις τινὲς χειροτονεῖσθαι συνήγοροι ἐπὶ τῷ συναγορεύειν.

Σύγκλητος ἐκκλησία. τῶν ἐκκλησιῶν αἱ μὲν ἐξ ἔθους, καὶ κατὰ μῆνα ἐγίνοντο· εἰ δέ τι ἐξαίφνης κατεπείξειεν, ὥστε γενέσθαι ἐκκλησίαν, αὕτη ἐκαλεῖτο σύγκλητος ἐκκλησία. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Συν-

Σύνταξις, ἀντὶ τοῦ συντεταγμένη οἴκησις. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν αὐτὴν τοῦ τι λαμβάνειν, καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα. ἔλεγε δὲ ἑκάστους φόρους συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα, Καλλιστράτου οὕτω καλέσαντος, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν. Ὑπερείδης Δηλιακῷ· σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες, ἡμεῖς δέ P. 280.
ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν.

Συντελεῖς, οἱ συνδαπανῶντες, καὶ συνεισφέροντες· τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται, ὥς ἐστιν εὑρεῖν ἐν τῷ Ἀντιφῶντος περὶ τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Σφήττιος, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς δημότας περὶ χωρίου. Σφηττὸς δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος.

Σφοδρίας, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Μεγαρέων, εἰ γνήσιος. στρατηγὸς Λακεδαιμονίων ὁ Σφοδρίας. φησὶ δὲ αὐτὸν ὁ Καλλισθένης ἐν τῷ δευτέρῳ Ἑλληνικῶν, εὐήθη τε εἶναι λίαν, καὶ κοῦφον πρὸς τὰς ἐλπίδας.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ' ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ταυρέας, ὄνομα κύριον.

Ταμίαι, Ἰσαῖος ἐν τινι τῶν κληρικῶν. Ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις ἦν οἱ ταμίαι, δέκα τὸν ἀριθμόν· παραλαμβάνουσι δ' οὗτοι τό τε ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὰς νίκας, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ χρήματα ἐναντίον τῆς βουλῆς, P. 281.
ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. εἰσὶ δέ τινες καὶ τῶν τριήρων ταμίαι, ὡς ὁ αὐτὸς φιλόσοφός φησιν. ὅτι δὲ καὶ τοῖς τριηράρχοις παρείποντο ταμίαι, δεδήλωκεν Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ.

Ταμύναι, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ, ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Ἐρετριέων αἱ Ταμύναι, ἔνθα καὶ

ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὡς οἵ τε τὰ Εὐβοϊκὰ γράψαντες μαρ-
τυροῦσι, καὶ Σίμων ἐν τῷ εἰς Λυσίμαχον τὸν Ἐρετρεία
θρήνῳ.

Τὰ τῶν φώρων κρείττω, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀθηνογένους δευ-
τέρῳ. παροιμία ἐστὶ λεγομένη κατὰ τῶν πλείω φερομένων ὧν
ἠδίκησαν.

Τεταρτημόριον, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγ-
γελίᾳ. τεταρτημόριόν ἐστι τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὀβολοῦ,
τουτέστι χαλκοῖ δύο.

Τετρακόσιοι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. οἱ τετρα-
κόσιοι πρὸς ἑπτὰ κατέστησαν τῶν τριάκοντα τυράννων παρ'
Ἀθηναίοις, οἵτινες τέτταρας μῆνας ἦρξαν τῆς πόλεως,
P. 282. ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Τετραρχία, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. τεττάρων μερῶν
ὄντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο,
καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Θετταλικοῖς· ὄνομα δέ
φησιν εἶναι ταῖς τετράσι Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πε-
λασγιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ κοινῇ
Θετταλῶν πολιτείᾳ, ἐπὶ Ἀλεύα τοῦ Πύρρου διῃρῆσθαί φη-
σιν εἰς τέτταρας μοίρας τὴν Θετταλίαν. εἴη ἂν οὖν λέγων
ὁ Δημοσθένης τὴν τετραρχίαν. ὅτι δὲ Φίλιππος καθ'
ἑκάστην τούτων τῶν μοιρῶν ἄρχοντας κατέστησε, δεδηλώ-
κασιν ἄλλοι τε, καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ
τετάρτῃ.

Τετρυπημένη, Αἰσχίνης κατὰ τοῦ Τιμάρχου. Ἀριστοτέλης ἐν
Ἀθηναίων πολιτείᾳ γράφει ταυτί. Ψῆφοι δέ εἰσι χαλ-
καῖ αὐλίσκον ἔχουσαι ἐν τῷ μέσῳ, αἱ μὲν ἡμίσειαι τετρυ-
πημέναι, αἱ δὲ ἡμίσειαι πλήρεις· οἱ δὲ λαχόντες ἐπὶ τὰς
ψήφους, ἐπειδὰν εἰρημένοι ὦσιν οἱ λόγοι, παραδιδόασιν
ἑκάστῳ τῶν δικαστῶν δύο ψήφους, τετρυπημένην, καὶ
πλήρη, φανερὰς ὁρᾶν τοῖς ἀντιδίκοις, ἵνα μήτε πλή-
P. 283. ρεις, μήτε πάντη τετρυπημένας λαμβάνωσιν.

Τετύφωμαι, ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν φρενῶν γέγονα· ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῶν Τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίησιν ἀθρόως καταρράγέντα. Ἀλκαῖος.

Πάμπαν δὲ τυφῶς ἐκ δ' ἐλέσχεται φρένας.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Τῆνος, μία τῶν Κυκλάδων νήσων.

Τηλεφάνης, αὐλητής, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. ὄνομα κύριον.

Τῆτες, ἀντὶ τοῦ τούτῳ τῷ ἔτει. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Πυθόδημον ἀπολογίᾳ, εἰ γνήσιος. Ἀριστοφάνης Γήρᾳ, καὶ οἱ ἄλλοι.

Τιλφώσσαιον, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου, ὄρος ἐστὶ μικρὸν ἀπέχον τῆς λίμνης τῆς Κωπαΐδος, ὡς Θεόπομπος ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.

Τίμημα, ἀντὶ μὲν τοῦ ἐνεχύρου, καὶ οἷον ἀποτίμημα. Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίου. Οὗτοι δὲ φάσκοντες πλείονα μισθώσασθαι. καὶ τίμημα καταστήσασθαι· τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς ἀποτίμημα καλεῖ. τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ οἷον κεφάλαιον, ὡς ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν Δημοσθένης. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐκ τῆς οὐσίας εἰσφερόμενον παρ' ἑκάστου τίμημα, παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ κατ' Ἀφόβου. ἐν δὲ τῷ κατὰ Μειδίου περὶ τῆς τιμωρίας εἴρηται. P. 284.

Τιτακίδαι, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. δῆμός ἐστι τῆς Αἰαντίδος φυλῆς οἱ Τιτακίδαι, ὡς Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων δηλοῖ. μή ποτε δὲ ἀπὸ Τιτάκου ὠνομάσθησαν, οὗ μνημονεύει Ἡρόδοτος.

Τοπεῖον, Ἰσαῖος κατὰ Διοκλέους. τοπεῖα λέγουσι τὰ σχοινία. Στράττις Μακεδόσι.

Τὸν πέπλον ἢ τοῦτον ἕλκουσι δονοῦντες
Τοπείοις ἄνδρες ἀναρίθμητοι εἰς ἄκρον,
Ὥσπερ ἱστίου τοῦ εἰς τοῦ....

Ἀρχιππος Ὄνῳ.

Τροχηλίαις ταῦτα καὶ τοπείοις ἱστᾶσιν,
Οὐκ ἄνδρα τινος.

Τορώνην, Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, πόλις ἐν Θράκῃ, ὡς ὁ Ἔφορος ἐν τετάρτῳ ἱστορεῖ.

Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκοῦργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην, καὶ Δίδυμος. παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία.

P. 285. Τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Καὶ μὴ ταῦτα ἐμβαίνειν τοὺς μετοίκους ἔδοξε, καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας τῶν δεσποτῶν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ χωρὶς τοῦ προσκεῖσθαι, φανερὸν ἂν εἴη τὸ δηλούμενον, ὅτι οἱ ἀπελεύθεροι καθ' αὑτοὺς ᾤκουν, χωρὶς τῶν ἀπελευθερωσάντων· ἐν δὲ τῷ τέως δουλεύοντες ἔτι συνῴκουν.

Τραγικὸς πίθηκος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἔοικε λέγειν τοῦτο ὁ ῥήτωρ, ὡς καὶ παρὰ τὴν ὑπόκρισιν ἀτυχοῦντος τοῦ Αἰσχίνου, καὶ μιμουμένου μᾶλλον τραγῳδούς, ἢ τραγῳδεῖν δυναμένου.

Τραπεζοφόρος, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. ὅτι ἱερωσύνης ὄνομά ἐστιν ἡ Τραπεζοφόρος· ὅτι αὐτή τε καὶ ἡ Κοσμὼ συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα, αὐτός τε ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ δεδήλωκε, καὶ Ἴστρος ἐν ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν συναγωγῶν.

Τριακάς, ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός. τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα διὰ θανάτου, καὶ ἐλέγετο τριακάς, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱππέως κλήρου δηλοῖ. ἑνικῶς

P. 286. τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα, καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν.

Τρι-

Τριβωνούμενοι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου, ἤτοι ἀντὶ τοῦ τρίβας ἐμποιοῦντες, ἢ ἀντὶ τοῦ πυκνάζοντες, ἢ ἀντὶ τοῦ τρίβωνες εἶναι πραγμάτων.

Τρίγωνον δικαστήριον, Λυκοῦργος κατ' Ἀριστογείτονος, ὄνομά ἐστι δικαστηρίου, ἴσως καὶ τῷ σχήματι τριγώνου ὄντος. μνημονεύουσιν αὐτοῦ ἄλλοι τε, καὶ Μένανδρος ἐν τῇ.....

Τριηράρχημα, τὸ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀνάλωμα. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος· ἐπιτριηράρχημα δὲ, τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον.

Τρικάρανον, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν, φρούριόν ἐστι τῆς Ἀργείας οὕτω καλούμενον.

Τρικέφαλος ὁ Ἑρμῆς, ὥσπερ διδάσκων τὰς ὁδοὺς, καὶ ἔχων ἐπιγραφὴν, ποῦ μὲν αὕτη φέρει ἡ ὁδὸς, ποῦ δὲ ἐκείνη. ἴσως δὲ πρὸς ἑκάστην ὁδὸν κεφαλὴν εἶχεν. ἔστι δὲ ὁ ἀναθεὶς τὸν Τρικέφαλον Ἑρμῆν (ὥς Φιλόχορός φησιν ἐν τρίτῃ) Προκλείδης Ἱππάρχου ἐραστής. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην. Μικρὸν δ' ἄνω τοῦ Τρικεφάλου παρὰ τὴν Ἑστίαν ὁδόν. τὸ πλῆρές ἐστι τοῦ Τρικεφάλου Ἑρμοῦ.

Τριπτῆρα, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους. Νίκανδρος ἐν P.287.
ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου φησὶν, ὅτι τριπτήρ ἐστι πιθάκνη ἐκπέταλος, οἷα τὰ ἐπιλήνια· περὶ τούτου δ' ἂν πύθοιτο νῦν παρὰ τῷ ῥήτορι. πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα σημαίνει τοὔνομα.

Τριτημόριον, Δείναρχος κατὰ Καλλισθένους, ὅτι τριτημόριόν ἐστιν ἓξ χαλκοῖ, Φιλήμων ἐν ἀρχῇ τοῦ Σαρδίου διδάσκει.

Τρίτον ἡμίδραχμον, Δείναρχος κατὰ Λυκούργου. τὰς δύο ἥμισυ δραχμὰς οὕτως ὀνομάζειν εἰώθασιν οἱ παλαιοί.

Τριττὺς, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. τὴν τρίτην

τοῦ μηνὸς Τριτομηνίδα ἐκάλουν. δοκεῖ δὲ γενέσθαι ποτὲ ἡ Ἀθηνᾶ. Ἴστρος δὲ καὶ Τριτογένειαν αὐτήν φησι διὰ τοῦτο λέγεσθαι, τὴν αὐτὴν τῇ Σελήνῃ νομιζομένην.

Τριττύς, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. τριττύς ἐστι τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς τρία μέρη, τριττῦς, καὶ ἔθνη, καὶ φατρίας, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Τυρμεῖδαι, Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. δῆμος τῆς
P. 288. Οἰνηΐδος οἱ Τυρμεῖδαι, ὥς φησι Διόδωρος.

Τυρταῖος, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους, ὁ τῶν ἐλεγείων ποιητὴς καὶ αὐλητής.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ὑακινθίδες, Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Λυκόφρονος εἰσαγγελίᾳ. εἰσὶ δὲ θυγατέρες Ὑακίνθου τοῦ Λακεδαιμονίου.

Ὑβάδαι, Λυσίας ἐν τῇ περὶ τοῦ Ὀνομακλέους θυγατρός. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Λεοντίδος.

Ὑγεία Ἀθηνᾶ, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. ἔστι δὲ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς, καὶ γὰρ Ὑγεία καλεῖται, καὶ Νίκη, καὶ Ἱππία, καὶ Ἐργάνη.

Ὑπάγουσιν, ἀντὶ τοῦ προάγουσι. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ὑπέρβολος, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. ἦν δὲ δημαγωγός, ὃν Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ ἐξωστρακίσθαι φησίν.

Ὑπερήμεροι, οἱ δίκην ὀφείλοντες ὁποιανοῦν, καὶ τὰ ἐπιτίμια τοῖς ἑλοῦσι μὴ ἀποδιδόντες ἐν ταῖς τακταῖς προθε-
P. 289. σμίαις, ὑπερήμεροι ἐκαλοῦντο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερημερία, ὡς ὑποσημαίνεται ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκλέους Ἰσαίου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστίν.

Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες, λέγοι ἂν τοὺς ὑπὸ Σκύλακος ἐν τῷ

Πε-

Περίπλῳ λεγομένους Τρωγλοδύτας, καὶ τοὺς ὑπὸ Ἡσιόδου ἐν τρίτῳ καταλόγου Κατουδαίους ὀνομαζομένους. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας.

Ὑποκύδεις γάρ εἰσιν οἱ πόποι. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. ὑποκύδης ἐστὶν ὁ δίυγρος, ὡς ἐκ τῆς τρίτης Κτησίου φανερόν ἐστιν. Εὐφορίων.

Οἷον τ' εἰαμένης ὑποκύδεες. - - -

ἐν ἐνίοις μέν τοι τῶν ἀντιγράφων παρὰ τῷ ῥήτορι γέγραπται ὑπόκοιλοι.

Ὑπόλογον, Λυσίας περὶ ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος. οὐχ ὑπόλογον ὄντα, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐν λόγῳ. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. οὐδεὶς ὑπόλογος βουλῇ γέγονεν, ἀντὶ τοῦ οὐδεμία συγγνώμη, οὐδεμία παραίτησις.

Ὑπονομεύοντες, ἀντὶ τοῦ ὑπονόμους ὀρύττοντες. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλίππου.

Ὑποστήσας, ἀντὶ τοῦ ὑποβαλλόμενος. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοῦ. P. 290.

Ὑποφόνια, τὰ ἐπὶ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος, ὑπὸ τοῦ τὴν αἰτίαν ἔχοντος ὅτι ἀνήρηκεν, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι μηδὲ γίνεσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους, καὶ ἐν τῷ κατὰ Φορμησίου· Θεόφραστος νόμων ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ.

Ὑπωμοσία. τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην προφάσει χρώμενον ἀποδημίας, ἢ νόσῳ, ἢ τινι τῶν παραπλησίων μεθ' ὅρκου, οὕτως ἐλέγετο, καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο ὑπόμνυσθαι, ὡς ἔκ τε ἄλλων δῆλον, καὶ ἐκ τοῦ Δημοσθένους κατὰ Ὀλυμπιοδώρου λόγου.

Ὑσίαι, Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Ὑσίαι τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ Εὐελπίδης ἐν Ἀντιόπῃ.

ΑΡΧΗ

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ' ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Φαλάγγια, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας δευτέρῳ. ὅτι τῶν δακέτων τι ζῶόν ἐστι τὸ φαλάγγιον. δῆλον δὲ ποιεῖ καὶ Ξενοφῶν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων.

P. 291. Φάληρον, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου. Φάληρον δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Φαληρεύς.

Φανίας, ὄνομα κύριον, τῶν ἐστρατηγηκότων τις.

Φανοστράτη, Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρῶν, ταύτην φησὶν ὀνομάζεσθαι Φθειροπύλην, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς θύρας ἑστῶσα ἐφθειρίζετο.

Φαρμακὸς, ὄνομα κύριον. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας, εἰ γνήσιος. Δύο ἄνδρας Ἀθήνησιν ἐξῆγον καθάρσια ἐσομένους τῆς πόλεως ἐν τοῖς Θαργηλίοις, ἕνα μὲν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν, ἕνα δὲ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν. ὅτι δὲ ὄνομα κύριόν ἐστιν ὁ Φαρμακὸς, ἱερὰς δὲ φιάλας τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, καὶ ἁλοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελεύσθη, καὶ τὰ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα τούτων ἀπομιμήματά ἐστιν, Ἴστρος ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπόλλωνος ἐπιφανειῶν εἴρηκεν. Δημοσθένους δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγοντος, οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσεται ὁ Φαρμακός; Δίδυμος δὲ προπερισπᾶν ἀξιοῖ τοὔνομα· ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ
P. 292. εὕρομεν οὕτω πω τὴν χρῆσιν. Φαρμακῶντα δὲ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ἔφη. Φαρμακῶν δ' ἐστὶν, ὁ ὑπὸ φαρμάκων βεβλαμμένος, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων ὑποσημαίνει.

Φασκώλιον, ἱματίων φορεῖον. Φάσκωλον δὲ πήραν τις οὕτως ἐκάλει παρ' αὐτοῖς. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Δίωνα, Η δημόσιον χρῆμα τὸ συναχθὲν εἰς ἀπόθεσιν, καὶ πρός γε μέ-

σὸν

σὺν κατὰ τὸ πλέον, καὶ ἐμβριθέστερον ποιῶν τὸ φασκώλιον. καὶ Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.

Φάϋλλος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Ὀνόμαρχός τις ἦν Φωκέων τύραννος· τούτῳ δὲ ζῶντι συνῆρχεν ὁ ἀδελφὸς Φάϋλλος.

Φελλέα, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία, φελλέας ἐκάλουν. Κρατῖνος Ὥραις. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

> Ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ φελλέως,
> Ὥσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος.

ἦν δὲ ὁ φελλεὺς τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος τρα-
χύς. αἱ δὲ αἶγες πρὸς τὰ τραχύτερα καὶ ὀρεινότερα διά- P. 293.
γουσιν. ἀπὸ τούτου δὲ φελλέτας λέγουσιν οἱ Δωριεῖς τοὺς
κισσηρώδεις λίθους.

Φηγαιεῦσι, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. Φηγαιεὺς δῆμος τῆς Αἰαντίδος, ὥς φησι Διόδωρος.

Φηλώματα, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. ἐξαπάτας. φηλοῦν γὰρ τὸ ἐξαπατᾶν.

Φηγούσιον, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Βατράχου φόνου. Φηγοῦς δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος.

Φθόϊν, Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῶν Λυκούργου παίδων ἐπιστολῇ, καὶ Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ. τὴν νῦν φθοῖσιν λεγομένην, φθόϊν ἔλεγον.

Φιλάμμων, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Φιλάμμωνα τὸν Ἀθηναίων πύκτην.

Φιλίσκος, ὄνομα κύριον.

Φιλοσοφεῖν, ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι φάσκειν. Ἰσοκράτης περὶ τῆς εἰρήνης, καὶ Μένανδρος Θρασυλέοντι. φιλοσοφεῖ δὲ τοῦτο, ὅπως καταπράξηται τὸν γάμον.

Φιμοὶ, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. καὶ φιμοὺς, καὶ κυβευτικὰ

ἕτερα ὄργανα. Φιμὸς δέ ἐστιν ὁ καλούμενος κημὸς, εἰς
P. 294. ὃν ἐνεβάλλοντο, καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι. Δίφιλος Συνωρίδι,

--- ἕλκεις φιμὸν, ὡς ἂν ἐμβάλῃ.

Φλυεῖς, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. Φλυεῖς δῆμος τῆς Κεκροπίδος. ἐκ τούτου δὲ τοῦ δήμου ἦν Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητής.

Φορβαντεῖον, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. ὅτι τὸ Ἀθήνησιν Φορβαντεῖον ὠνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κουρητῶν, καὶ ὑπ' Ἐρεχθέως ἀναιρεθέντος, δεδήλωκεν Ἄνδρων ἐν ὀγδόῃ τῶν Συγγενειῶν. ἦν δὲ Ποσειδῶνος υἱὸς ὁ Φόρβας, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος.

Φορίνης, Ἀντιφῶν ἀληθείας δευτέρῳ. ὅτι ἐπὶ καὶ ἀνθρωπίνου δέρματος ἐλέγετο ἡ φορίνη, καὶ Ἀριστομένης ἐν Γόησι δῆλον ποιεῖ.

Φράτορες, Δημοσθένης περὶ τοῦ ὀνόματος. φρατρία ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς, φράτορες δὲ οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας μετέχοντες· καὶ φρατρίζειν τὸ τῆς αὐτῆς φρατρίας μετέχειν· φρατρίαρχος δέ ἐστιν, ὁ τῆς φρατρίας ἄρχων.

Φρεάρριος, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἔστι δὲ δῆ-
P. 295. μος τῆς Λεοντίδος.

Φροῦδος, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου. ἀντὶ τοῦ ἐκποδών. παρὰ πολλοῖς δὲ τοὔνομά ἐστιν.

Φρυκτωρῶν Φρυκτωρεῖν ἐστι κυρίως τὸ διὰ πυρσῶν ἀνατεινομένων σημαίνειν ὅτι οὖν. Δείναρχος ἐν τῇ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ κατὰ Δινίου.

Φρυνώνδας, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. ἦν δὲ Ἀθηναίοις περιβόητος ἐπὶ πονηρίᾳ, οὐδὲν ἧττον Εὐρυβάτου.

Φρυνων,

Digitized by Google

φρυνων, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. οὗτος τῶν δέκα πρέσβεων εἷς ἦν, τῶν μετ' Αἰσχίνου καὶ Δημοσθένους.

Φύλαρχος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. φύλαρχός ἐστιν, ὁ κατὰ φυλὴν ἑκάστην τοῦ ἱππικοῦ ἄρχων, ὑποτεταγμένος δὲ ἱππάρχῳ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησί.

Φυλὴ, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης. Φυλὴ δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηΐδος. Μένανδρος δὲ Δυσκόλῳ, τῆς Ἀττικῆς νομίζει εἶναι τόπον τὴν Φυλήν, λέγων·

Τὸ Νύμφαιον δ' ὅθεν προέρχομαι Φυλὴν P. 296.
Ἰων. - - -

Φιλόχορος δ' ἐν ἑβδόμῳ Ἀτθίδος, φρούριον αὐτό φησιν εἶναι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ' ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Χάρακα, Δημοσθένης, τὸ χαράκωμα, ὃ περιεβάλλοντό τινες στρατοπέδῳ ἐπὶ σωτηρίᾳ. Μένανδρος Ἀσπίδι.

Πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες τὸν χάρακα,
Τὰς κώμας ἐπόρθουν. - -

Χαλκεῖα, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίας. τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη Πυανεψιῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ, χειρώναξι κοινή, μάλιστα δὲ χαλκεῦσιν, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεύς· Φανόδημος δὲ οὐκ Ἀθηνᾷ φησιν ἄγεσθαι τὴν ἑορτὴν, ἀλλὰ Ἡφαίστῳ. γέγραπται δὲ καὶ Μενάνδρῳ δρᾶμα Χαλκεῖα.

Χαρικλῆς, εἷς τῶν τριάκοντα. Λυσίας.

Χερνίβων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. Καὶ χερ-
P. 297. νίβων καὶ κανῶν ἁψόμενον. εἴη ἂν ἀπὸ ὀρθῆς τῆς χέρνιψ,
γενικὴ πληθυντικὴ χερνίβων· τῆς γὰρ χέρνιβος μέμνηνται
οἱ κωμικοί, ὡς παραλαμβανομένης εἰς τὰς θυσίας. ὁ
γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισί φησι,

Παῖ παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.

Χίλιοι διακόσιοι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἰσχόμαχόν φησιν. Οὐδεὶς Λυσίδης ἐστὶ τῶν διακοσίων καὶ χιλίων. οἱ πλουσιώτατοι Ἀθηναίων χίλιοι καὶ διακόσιοι ἦσαν, οἳ καὶ ἐλειτούργουν. μνημονεύουσι δ' αὐτῶν καὶ ἄλλοι ῥήτορες, καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ ἕκτῃ· Λυσίας δ' ἐν τῷ πρὸς Κλινίαν, καὶ Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου συνηγορίᾳ, τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐξηγήσαντο, χιλίους εἰπόντες.

Χιλιωθέντα, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος. ἀντὶ τοῦ χιλίας ὀφλόντα. ὁ δὲ αὐτὸς ῥήτωρ καὶ ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότου φησὶ κεχιλιῶσθαι.

Χίλων, ὄνομα κύριον, Αἰσχίνης.

Χλίδος, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα περὶ χωρίου
P. 298. βλάβης. Ἔπειτα δὲ τὴν χλίδον ἐκβαλὼν εἰς τὴν ὁδόν, ἐξ
ὧν ὑψηλοτέραν καὶ στενωτέραν τὴν αὐτὴν ὁδὸν πεποιῆσθαι
συμβέβηκεν. πᾶν πλῆθος χλίδος λέγεται· καί ἐστιν
οἷον σωρός τις, μάλιστα δὲ τῶν ἀποκαθαρμάτων τε καὶ
ἀποψημάτων, καὶ ἡ τῶν ποταμῶν πρόσχωσις, καὶ πολὺ
μᾶλλον τῶν χειμάρρων, ὃ καὶ χέραδος καλεῖται. νῦν δὲ
ἔοικεν ὁ ῥήτωρ λέγειν, ὅτι χοῦν καὶ φρυγανώδη τινὰ ἐκ
τοῦ χωρίου σωρὸν ὁ Καλλικλῆς εἰς τὴν ὁδὸν ἐμβέβληκεν,
ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἑξῆς ὑποσημαίνει. κέχρηνται δὲ τῷ
ὀνόματι πολλοί. Αἰσχύλος Ἀργείοις.

Καὶ

Καὶ πάλιν κἀγκύλητα, καὶ χλίδον βαλών.

Χόες, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος, ἑορτή τις παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη Ἀνθεστηριῶνος δωδεκάτη. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, Ἀνθεστήρια μὲν καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ, Πιθοιγίαν, Χόας, Χύτρους.

Χολαργεὺς, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. δῆμος τῆς Ἀττικῆς Χολαργία, τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. P. 299.

Χολλεῖδαι, Λυσίας, δῆμος τῆς Λεοντίδος.

Χρῆσται, δύο σημαίνει τοὔνομα τἀναντία· καὶ γὰρ τοὺς δανειστὰς, ὡς παρ' Ἰσαίῳ ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα, καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις. Φησὶ γὰρ,

Ὑπὸ γὰρ τόκων χρηστῶν τε δυσκολωτάτων
Ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ δανειζομένου κέχρηται τῷ ὀνόματι ἄλλοι τε, καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ. Καὶ ἐν τῇ πρὸς Ζηνόθεμιν παραγραφῇ φησιν, Οἱ δὲ δανεισταὶ τὸ ἐξαρχῆς ἠπατημένοι, ὁρῶντες ἑαυτοὺς ἀντὶ τῶν χρημάτων ἄνθρωπον πονηρὸν χρήστην, ἄλλο δ' οὐδέν.

Χρυσὶς, ἡ φιάλη. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ.

Χρυσοχοεῖον, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. πάλιν παρ' Αἰσχίνῃ ἀποφοιτήσας παρὰ τούτῳ δῆλον ὅτι χρυσοχοεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ' οὐ τὸ προκείμενον αὐτῷ πράττειν, ἢ πάσχειν. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων ἐν πέμπτῳ πο- P. 300. λιτείας λέγων. Τί δαὶ, ἦδ' ὃς ὁ Θρασύμαχος, χρυσοχοεῖν οἴει τούσδε νῦν ἐνθάδε ἀφῖχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκου-

Digitized by Google

ἀκουομένους. ἀρξασθαι δέ φασι τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν. ἔπεσέ τις φήμη ποτὲ εἰς τὸ πλῆθος τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἐν Ὑμηττῷ χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ φανείη, καὶ φυλάττοιτο ὑπὸ τῶν μαχίμων μυρμήκων. οἱ δὲ ἀναλαμβάνοντες τὰ ὅπλα ἐξῆλθον ἐπ᾽ αὐτούς. ἄπρακτοι δ᾽ ὑποστρέψαντες, καὶ μάτην κεκακοπαθηκότες, ἔσκωπτον ἀλλήλους, λέγοντες· σὺ δὲ ᾤου χρυσοχοήσειν, ὅπερ δηλοῖ, σὺ δὲ ᾤου ψῆγμα πολὺ συλλέξας καὶ χρυσοχοήσας πλουτήσειν. ἐχλευάζοντο δὲ ὑπὸ τῶν κωμικῶν. Εὔβουλος γοῦν ἐν Γλαύκῳ φησίν.

Ἡμεῖς ποτ᾽ ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπείσαμεν
Λαβόντας εἰς Ὑμηττὸν ἐξελθεῖν ὅπλα,
Καὶ σὺ ἐπὶ μύρμηκας ἡμερῶν τριῶν,
Ὡς χρυσοτεύκτου ψήγματος πεφηνότος.

Χύτροι, Λυσίας ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου περὶ τῆς δημεύσεως τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων· ἐπειδὴ τοίνυν τοὺς Χύτρους ὁ Δημάρατος ἑάλω προδιδούς. πόλις ἐστὶν ἐν Κύπρῳ οὕτω
P. 301. καλουμένη, καθά φησι Ξεναγόρας ἐν ταῖς Νήσοις. ἔστι δὲ καὶ Ἀττικὴ τις ἑορτὴ Χύτροι, ἧς μνημονεύει Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. ἤγετο δὲ ἡ ἑορτὴ Ἀνθεστηριῶνος τρίτῃ ἐπὶ δέκα, ὥς φησι Φιλόχορος ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ΄ ΣΤΟΙΧΕΙΟΥ.

Ψευδεγγραφή, ὄνομα δίκης ἐστὶν, ἣν εἰσίασιν οἱ γεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, ὡς καταψευσαμένου αὐτῶν τοῦ ἐγγράψαντος ἐν τῇ σανίδι τῇ παρὰ τῇ θεῷ κειμένῃ, ὡς ἀδίκως ἐγγραφέντες ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ. Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστογείτονος, καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα, μνημονεύουσι τοῦ ὀνόματος.

Ψευδοκλησία, ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσίασιν οἱ ἐγγεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ. ἐπειδὰν αἰτιῶνταί τινας ψευδῶς κατασκευάσαι κλητῆρας καθ' ἑαυτῶν πρὸς τὴν δίκην, ἀφ' ἧς ὦφλον. ἔστι δὲ παρά τε ἄλλοις ῥήτορσι, καὶ Ισαίῳ ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίου. P. 302.

Ψιθυριστὴς Ερμῆς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. ἦν τις Αθήνησιν Ερμῆς οὕτω καλούμενος. ἐτιμᾶτο δὲ Αθήνησι καὶ Ψίθυρος Αφροδίτη, καὶ Ερως Ψίθυρος.

ΤΕΛΟΣ.

Digitized by Google

Digitized by Google

JACOBI GRONOVII
NOTÆ
AD
HARPOCRATIONEM.

Λεξικὸν τῶν δέκα ῥητόρων] MSS. Medicei duo περὶ τῶν λέξεων, pro ſimplicitate, quam ſani ſcriptores in indicibus retinuerunt, amantes id quod res erat, præfigere, non ſecus ac potuit jam aliquo modo aliunde colligere Mauſſacus. Alii & præſertim poſteriores voluerunt eſſe elegantes in ea parte. Sic quod obſervavit alibi Valeſius, licet Phrynichus ſcripſerit librum σοφιστικὴν παρασκευήν, plane tamen erat lexicon, ut clare conſtat ex deſcriptione Photii. Meliores illi, quorum auctoritatem quoque prætuliſſe videtur Harpocration, dum elegit iſtam deſcriptionis veritatem. Sic quoque Mauſſacus ad vocem Ματρυλεῖον citat librum παλαιῶν πάνυ λέξεων, ut fuit inſcriptio, quum ipſe tamen appellet lexicon: ſed vocabulum id ab ſeſe ſumpſit. Ita Didymus ſcripſerat τραγικῆς λέξεως βίβλους, quarum octavam & vigeſimam citat noſter in v. ξηρα-

λοιφῶν. Propterea quum contra inscriptionem, quam protulit Suidas, pugnet Maussacus; antiquior Aldi habeat nihil cur acquiescamus; merito judicavi solam veri viam reperiri in libris MSStis, qui probari mererentur. Et forsan illa ipsa quæ tanquam duo & diversa memorat Suidas Λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων & Ανθηρῶν συναγωγὴν, si etiam ut diversa scripsit ac publicavit aliquando Harpocration, vel per eum ipsum vel per alium coaluerunt postea in unum & hoc ipsum scriptum.

In v. Ἄβαρις.] Hanc periodum sic Latine reddidit nuperus è Frisia interpres, *quum lues universum orbem popularetur, Apollo consulentibus oraculum, Græcis barbarisque, respondit, Athenienses omnium nomine vota fecisse. Multis vero gentibus ad eos legationem mittentibus, etiam Abarin Hyperboreum legatum venisse tradunt.* Equidem nec Maussacus nec Valesius hæc ita intellexerunt; nec absque hoc Mercurio fuisset, unquam magnitudo hujus miraculi vel erudito ulli, imo nec vel universo mundo recte innotuisset. Quod sane fecisse eum apparet, non legitimum Parnassii Apollinis ædituum & sacra in umbilico Græciæ administrantem, sed inservientem malo barbariæ genio ad omnia conspurcanda, tanquam barbari Mithræ magum ex illegitimo stupro conceptum & genitum. Quantum enim est, *quum lues universum orbem popularetur, Apollo respondit Athenienses omnium nomine vota fecisse?* Posteriora hæc utrum continent causæ redditionem, cur lues ingruerit, an vero remedium ab Atheniensibus ita ei allatum, quasi sic respondente Deo fore ut remitteret? Quantum annotaturi fuissent Maussacus & Valesius, si præsagissent, aut sua unquam ab tali interprete recollectum iri, aut

talem

talem his interpretationem apponendam? Anne unquam legimus, quoniam populus aliquis vota fecit, id quidquam vel processisse vel nocuisse alteri peregrino populo, qui id nec jusserat, ut suo nomine Diis fierent, nec conscius erat? si Galli vel Hispani vota fecissent, an id quidquam ad Romanos? Et illos fecisse sane dicit Florus, sed omnia retrorsum cecidisse. At hoc loco ad universum orbem pertinet, quod Athenienses vota fecerunt? Immo vero, quia, addit enim, ea fecerunt omnium nomine. Jam utique negari nequit ad alios quoque illa pertinuisse. Imo qui potuit id fieri omnium nomine, si nemo id non modo jussit, sed ne scivit quidem, antequam fecissent, & antequam Apollo consultus id eis patefaceret? Tantis ineptiæ furiis obsidetur illa versio. Quasi vero in Græcis nunquam aoristus usurpetur significatione futuri temporis, quomodo hîc intelligendum fuit. Nonne in v. Ἀντωμοσία habemus, ἀντώμνυον οἱ μὲν ἀληθῆ κατηγορήσειν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσασθαι, ubi potuit vertere *justa se defensione usuros*? similiter in τίμημα jungitur futurum & aoristum. Quum popularetur omnia lues, nec remedium inveniretur, consultus ab nonnullis Apollo respondit cessaturam, si Athenienses omnium nomine sacra facerent. Id quum emanasset quoque ad Scythas, hi miserunt illuc Abarin, sicut ex reliquis populis quisque aliquem, rogaturum Atticos, ut id facerent. Attici velut gratiores cælo indicati sunt, qui exorarent Deos. Idem clare manifestatur ex nota Valesii, ubi aliis Græcorum verbis eadem historia refertur, & palam scribitur εἰ θύσειαν. Id sæpius factum. Et geminum plane exemplum est, quod narrat Pausanias in Corinthiacis, quare circa

 in-

introitum Αἰακεῖον statuti sint οἱ παρὰ Αἰακόν ποτε σταλέντες ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. αἰτίαν δὲ τὴν αὐτὴν Αἰγινῆται καὶ οἱ λοιποὶ λέγουσιν. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπίεζε, καὶ οὔτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ χώραν, οὔτε Πελοποννησίοις ὗσεν ὁ Θεός. ἐς ὃ ἐς Δελφοὺς ἀπέστειλαν ἐρησομένους τὸ αἴτιον ὅτι εἴη, καὶ αἰτήσοντας ἅμα λύσιν τοῦ κακοῦ. Τούτοις ἡ Πυθία εἶπε, Δία ἱλάσκεσθαι, χρῆναι δὲ, εἴπερ ὑπακούσῃ σφίσιν, Αἰακὸν τὸν ἱκετεύσοντα εἶναι. οὕτως Αἰακοῦ δεησομένους ἀποστέλλουσιν ἀφ᾽ ἑκάστης πόλεως. καὶ ὁ μὲν τῷ Πανελληνίῳ Διῒ θύσας καὶ εὐξάμενος, τὴν Ἑλλάδα γῆν ἐποίησεν ὕεσθαι. Plane, ut vides, sunt hæc similia. Jam vero Maussacus quidem nihil dicit de suis MSS., & tamen in MS. quem consuli curavi, plane legitur ποιεῖσθαι, ut omnino videas eam esse oraculi sententiam, ut moneret ire ad Athenienses, qui soli tanto sacrificio pares essent, & de eo quid fieri vellet, non quid fecissent alii, agat oraculum. Sed etiam quare hîc viri docti ediderunt τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον? præsertim quum istud τῶν nec sit in MS. nec in editione Aldina; unde omisi, quum ille mos non videatur Harpocrationis. An non statim habes τὸν Λυδῶν βασιλέα, ubi tamen idem MS. τῶν Λυδῶν? nonne ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, millies? nonne τὴν Ἀττικῶν διάλεκτον in Ἀγυιᾶς, etsi MS. illic Ἀττικήν, & paulo ante τῶν Λυδῶν. & ibidem τὰ Ἀθηναίων ἔθη? In Δάοχος edunt εἷς οὗτος τῶν προειρημένων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πράγματα. ubi MS. τῶν Θετταλῶν τὰ πράγματα. Itaque recte vocula ista ignoratur MSto.

Ἱππόστρατος μὲν γὰρ] Hic primus auctor esset, quem ante omnes alios citandum judicaverit Harpocration. Itane, postquam semel eum sic laudavisset, penitus è memoria huic auctori excidisse credendus est, ut nunquam postea rursus? præsertim si is & Chronologiam tractaverit, ut hinc videtur elucere. Scio, contigit

tigit id in nonnullis aliis, ut semel modo adhibeantur. Veruntamen in MS. legebatur Νικόστρατος, quem infra quoque nominat, si non ut Chronologum, certe ut eruditum virum, & qui scripserit aliqua. Etiam in v. Αντίκυρα habes Nicostratum medicum. Immo verissimam esse puto hanc restitutionem Msti. Quamvis enim in voce ὀρνιθεύτης, ubi hic citatur, non pateat eum esse Chronologum, tamen videtur omnino id dixisse in poesi, in qua maximam ejus memorandi occasionem habuit, quum Athenæus diserte testetur eum scripsisse ἱεροφάντην, & Ησίοδον, & Παίδερωσιν, ubi eum vocat μέσης κωμῳδίας ποιητὴν, unde noster illustrandus, dum ibidem vocat νέαν ejus κωμῳδίαν.

Αγάθαρχος ὄνομα κύριον] Sic edidit & antea cum Aldo Maussacus & nunc noster etiam Latine vertit, tanquam vera Harpocrationis verba. An vero credimus omnia ea venisse ab Harpocratione? Certe si attentus hoc consideres, videas nihil ab illis allatum judicii ad recognoscendam & separandam auctoris manum. Cur enim non statim ante voci Αβροκόμας subnexum fuit idem illud ὄνομα κύριον? Cur non sequenti vocabulo Αγασικλῆς, & Αγησίλαος, & multis aliis? Quod quum ita videas, non potest non perplacere indicium Msti, duas postremas voces hinc repudiantis. Non enim solet Harpocration eas apponere nisi talibus vocabulis propriis, quæ etiam appellativa vel communia in Græco sermone fuerunt. Sic voci Αβαρις subnectit κύριον, quoniam in Græcâ linguâ ea notat aliud quid insuper, nempe ἠπειρώτην, cui non est βάρις. Sic post Αλιρρόθιος, Αρθμιος, Αριστεύς, Γλαῦκος, Διοτιμος, &c. semper subjunctam videbis hanc admonitionem, innui ab auctore non communem vo-

cem (quales eæ fuerunt & omnes videntur fuiſſe , etſi interdum fortaſſis lateat earum notio) ſed nomen proprium. Id autem vel maxime obſervari debuiſſe ac debere in lectione Græcorum ſcriptorum patet ex Ariſtotelis libro II. Rhetoricorum cap. 23. in fine , ubi ſic appellationes Σιδηρῶ, Θρασύβουλος, Θρασύμαχος, Πῶλος præbuerunt occaſionem jocoſe loquendi. Rurſus verſa vice, ubi nullum dubium eſt de conditione vocis, nec aliud poſſit eſſe quam nomen proprium, ibi non ſolet addere, ut in prius allegatis; & ſimiliter fecit in hac voce, ut ex MS. gratia videmus, quum ea non poſſit non eſſe proprium nomen. Sed quoniam id agimus, vide ut edant Aldus, Mauſſacus & noſtri nuperi, Γύλιππος, ὄνομα κύριον Λακεδαίμονος, interpretante recens Friſia *nomen proprium Lacedæmonii* : non ſecus ac ſi Harpocration ſic loqueretur, ac loquuntur illi hodierne admodum inficeti, qui pronuntiationem urbis *Lacedæmon* ab gentili *Lacedæmonius* non diſcernunt. Quanto rectius cenſebant illi viri docti, qui in Goeſiano exemplari adſcripſerant στρατηγοῦ τινος, ut legeretur ὄνομα στρατηγοῦ τινος Λακεδαίμονος. Sed ne hoc quidem probare poſſum. Non enim illi attendunt ad manum Harpocrationis, quæ licet interdum illic admiſerit caſum ſecundum (ſic enim videmus Δωριεὺς ὄνομα παγκρατιαστοῦ) plerumque tamen priorem præferre ſolet. Sic Διότιμος, ὄνομα κύριον, ναύαρχος Ἀθηναίων. Sic Λύσανδρος, ὄνομα κύριον, Λακεδαιμονίων ναύαρχος. Sic in v. Ἐπιχάρης, Μοιροκλῆς, Τηλεφάνης. Immo clare conſuetudinem ſuam oſtendit auctor in v. Πολέμαρχος. ὅτι ἐστὶ καὶ κύριον ὄνομα ὁ Πολέμαρχος τοῦ Λυσίου ἀδελφὸς, non ἀδελφοῦ. Hinc quum etiam ſoleat edi Κέφαλος ὄνομα κύριον δημαγωγοῦ, edere

re

Digitized by Google

re malui δημαγωγὸς, quoniam id exſtabat prorſus in MS. Mediceo, atque ideo ſuſpectum habeo etiam exemplum ex Δωρικῶς. Unde patet Harpocrationem dediſſe Γύλιππος, ὄνομα κύριον, Λακεδαιμόνιος, ut Υακινθίδες, Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Λυκόφρονος εἰσαγγελίᾳ· εἰσὶ δὲ θυγατέρες Υακίνθου τοῦ Λακεδαιμονίου, ut quidem primi nunc demum publicavimus, quum mira huc uſque incogitantia publicarint omnes Υακινθίδαις: an hæc terminatio convenit puellis?

Ἀγαθῆς Τύχης] MS. notabiliter Ἀγαθοτύχους νεώς. Et Ἀγαθὴν Τύχην ſatis notam fecerunt viri docti ex cultu & ſuperſtitione Athenienſium, ut & ædis prope Prytaneum. Sed tu vide, an non is ſit heros incognitus etiamnum.

In v. Ἄγει ſunt hæc Antiphontis verba τοὺς νόμους μεγάλους ἄγει. Vertit Latine *leges magno in pretio habebat.* Nec licet ſuſpicari errorem typorum, quum ipſe omnia etiam minima corrigens in Græcis ac Latina verſione, id non tetigerit. Igitur apud eum ἄγει nunc eſt *habebat*, quod plane eſt ipſum ἡγεῖτο, ut hic legebatur in MS. Sed in v. Ἐξαιρέσεως δίκη quum ſcribit Harpocration ὁπότε τις ἄγει τινα ὡς δοῦλον, vertit Latine, *quum quis aliquem in ſervitutem duxiſſet.* Quod quidem tanto pejus ibi committit, quaſi ſignificaret tunc demum ei, qui in libertatem illum adſerebat, permiſſum fuiſſe δίκην ἐξαιρέσεως inferre vindicanti in ſervitutem, quum alter in ſervitutem duxiſſet, alter eundem liberali cauſa manu adſeruiſſet. Immo quum id utrumque factum fuiſſet, tunc aut plane finitum erat judicium ac deciſa controverſia, non demum incipienda, aut nihil erat reſiduum niſi officium judicis; nec Harpocration aliter vult, nempe *ſi quis alium pro ſervo habeat, ac dein oriatur aliquis,*

quis, qui in libertatem eum vindicare velit, ut ἄγει plane illic usurpetur eo sensu, quo nunc ipse exponit ἡγεῖται. Quid quod ejus interpretis Latina versio id quoque erroris trahat, quod ἐξαιρέσεως δίκην videatur statuere non competere, nisi adversus eum, qui ipse in servitutem duxerit; non quemcunque alium, qui pro servo possideat: quod est falsum & ineptum. Aliud est ἄγειν τινὰ ὡς δοῦλον, aliud ἄγειν τινὰ εἰς δουλείαν. Sed non semel hic homo est in hoc eodem tempore fatuus. Videbis in v. Ἡράκλεια hæc verba. νῦν ἂν ὁ Δημοσθένης μνημοδῆ. Sic exprimitur in illa novæ pulcritudinis (vitiliginis potius) editione. Quod quum videret hic acutus, ponit id inter errata, & sic corrigendum dicit μνημονεύει. Et ne de eo dubitemus, apponit parem versionem *nunc meminit Demosthenes*. Quale facinus? Omnia enim ista huc importantur ab ista adulterata manu & boni omnis ignara, quum Maussacus ediderit rectissime μνημονεύοι: satis ipsa vocula ἂν ei adjuncta id facit, quæ ubi manet in Latinis? Nam & illud μνημονεύοι retinendum erat, & vertendum ex mente Harpocrationis, *nunc utique*, sane, prorsus, *meminerit Demosthenes*. Ipse mos sane perpetuus ab hac atrocitate illum revocare debuerat, qui clarus est in v. Ἐπίβατος, ἱερὰ τριήρης, κελεύοντος, Νικάνωρ, unde & in vocibus Ἴων, & Οἰνόη sic revocandum censuerim. Sed & sic in v. Ἀδδηφάγους τριήρεις, ubi habes, λέγοιεν δ' ἂν τὰς εὐπλοωτάτας.

In v. Ἀγελαίων scribitur in fine ἡ εὐθεῖα ὁ ἀγελαῖος, & noster tantum Latine valet, ut id interpretetur *rectus casus ὁ ἀγελαῖος, vilis, gregarius*. Scilicet hoc docendi eramus, neque absque his foret, id quisquam scivisset Quis paulo cordatior homo potest induci,

duci, ut credat has esse voces Harpocrationis, tam eruditi in his rebus præsertim post intellectam explicationem, quam addidit. Utique Henr. Stephanus aut non vidit has voces, aut non animadvertit; quum & in Diatribe Isocratea dicat nihil, & in Thesauro scribat in v. Αγέλαιος (A quo fortasse possit esse & ille genitivus ἀγελαίων in loco quem ex Aristoph. modo citavi). Citavit autem nihil ex Aristophane, sed ex Isocrate. An in v. Αγείρεις quoque ostendit nobis ἀθεῖαν vel rectum casum? Quin etiam in v. Χερνίβων appellat ὀρθήν. Sed postremus editor ut se ipsum, sic omnia spuria ignorat. Nam prorsus illæ voces sunt spuriæ, & abiguntur hinc ab MS. quem eas non habere scio.

In v. Αγυιᾶς sunt verba Demosthenis. Κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισᾶν ἀγυιᾶς. Vertit Latine, *& ritu patrio lustrare vicos*. Primo an vocem postremam sic nobis persuadere vult usurpatam ab Demosthene? atqui contrarium docet Harpocration per exempla Aristophanis & Eupolidis. Sed nempe noster priores audit, & accipere mavult θηλυκῶς. Atqui tum debebat ὀξύνειν, quod clare dicit auctor eos facere; & hodieque fit apud Lucianum. Deinde qua auctoritate hic interpres ausus est copulam omnibus præmittere, & quasi recte conjuncta edere *ritu patrio lustrare vicos*. Κνισᾶν longinquum est ab Latino *lustrare*. Sed nec Græci dixerunt κνισᾶν κατὰ τὰ πάτρια, verum haud dubie hæ postremæ voces habent aliud quid, quo spectent, quodque ex ritu patrio solitum fieri dicebant Athenienses. In Goesiani Codicis margine aliquis istorum heroum adscripsit haud dubie censens ita edi debere duo quædam apud Demosthenem præcedentia verba, nempe χορὸς ἱστάναι, quod omnino ab auctore nostro additum reor, quomodocunque exciderit. Græci enim habebant passim

in omnibus oppidis χοροὺς & singuli κατὰ τὰ πάτρια, non ἐκνίσσων κατὰ τὰ πάτρια, quod faciebant non Græci tantum, sed universæ aliæ nationes. At chorum statuere in sacris non ita solebant peregrinæ nationes, ut quidem Græci, quod clare nos docet Herodotus, si voces ejus non corruptæ ad nos venissent & viris doctis fuissent intellectæ. Certe hic dispositor dum sic disposuit, Latinam suam versionem, unius assis non est. Sed quam belle in eodem capitulo poëtam agit? Versus Sophoclis sic vertit Latine:

Lucetque Agyeus ara, quæ stactas boni
Odoris urit suffiente murmure.

Scilicet quum quis adspicit hæc Latina, necesse is non habet vel cogitare de Græcis: tantus in eis est vigor poëticus. Certe non ut Græce Ἀγυιεὺς βωμὸς, ita Latine recte dici potest *Agyeus ara*. Dein vellem scire quis *stactas* dixerit. Vellem scire quis dixerit *ara urit stactas*, & ante omnia notabilem in sacrificio phrasin *suffiente murmure*. An murmur potest dici suffiens? De ipsis hominibus id usurpat Propertius IV. 9. & alii. Nihil prorsus expressit ad elegantiam facundiæ Græcæ. Quam præclare illic σμύρνη per appositionem dicitur βαρβάρων ὀσμία, ut quæ primum ex Asia venerit? Illic suave satis est ἀτμίζων σταλαγμοῖς. Nihil de eo etiam in Latinis. Sed talem poëticum interpretem ille semper agit ad excudendos miserabiles versus tenuissimam vim adferens. Sic in v. Ἀδράστεια, ne quæram, an hodie in tanta luce quisquam dicet Nemesi exstruxisse aras Adrastum

Asopi primum liquidas ad fluminis undas;

quod hic miser Geographus etiam post Valesii publicatam reprehensionem facit (etsi ego stupeam, qui

quì in hunc errorem inciderit Mauſſacus, quem vel conſulendo Ortelio potuit evitare, & omnes de fluvio Æſapo ſcribant) poeta ille etiam, ut verſum faceret, voces Antimachi καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται, Latine vertit, ut pedes fulciret, inſulſiſſime, *& nunc Adraſtea vocatur.* Quid? an nunc magis Adraſtea, quam Nemeſis? unde hoc probabitur? tot ſunt, qui Nemeſin, quam qui Adraſteam vocaverunt. Sed debuit expleri poëtæ verſus ſive per *nunc*, ſive per olim, ſive quocunque tempore.

In v. Ἀδελφίζειν, Ἡρωελεγείων] Sic edidi, quum poſtularet codex MS. non ut ſe corrigens voluerat Mauſſacus Ἡρωελεγείων. Scilicet ſi ſcribatur Ἡρωελεγείων, id verti debet Latine *Heroelegiarum.*

In v. Ἀδδηφάγους τριήρεις Memorabilis ignorantia ſedet, ubi egregia eſt obſervatio Harpocrationis, ſcribentis. Ἀλκαῖος δ' ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ τοὺς πότας λύχνους ἀδδηφάγους εἶπεν. Hæc ille ſic Latine vertit. *Alcæus vero in Comœdotragœdia* τοὺς πότας λύχνους *bibulas lucernas id eſt* ἀδδηφάγους *appellavit.* Nihil potuit ab Belga, Leidenſi, Interprete Friſico fieri accuratius ad declarandum, quam prave iſta nomina ei conveniant, & invertendam mala mente ſententiam ſcriptoris Græci. Quippe Latina clare innuunt Alcæum dixiſſe πότας λύχνους, quam vocem Harpocration per vocem ἀδδηφάγους fuerit interpretatus. Quod eſt perfalſum. Nam πότας λύχνους non dicit ſolus Alcæus, ſed omnis Græcia, ut apparet ex Valeſianis. Quibus adde Meleagri fragmentum,

Καὶ φιλάγρυπνον
λύχνον ἐμῶν κώμων πολλὰ πάντα μέλη.

Apud Lucianum in Cataplo ait λύχνος teſtimonium dicturus contra Megapenthen, καί τοι πολλάκις ἑκὼν

 τοὔλαιον

τοὔλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων. Immo non tantum πότας λύχνους dixerunt; sed alia etiam omnia, quæ ad potandum pertinent; ut διψᾶν, his luminibus adscripserunt, unde idem in Gallo ait, πρὸς ἀμαυρὸν γε καὶ διψαλέαν θρυαλλίδα, pro qua in Timone διψαλέον θρυαλλίδιον. Et jam ante Valesiana id notum publice fuit: ac vox πότης propria est λύχνου hactenus, quia liquidum lucernæ affunditur, quod ista consumit; id quod proprie est bibere πίνειν. At contra notabilius est in Alcæo, qui dixit λύχνους ἀδδηφάγους, contra morem usitatum, & quod non videtur dici posse de lucernis; quum liquida nec edantur, nec dicantur edi. Nihilominus placuit ei immutare istas actiones; vel vocabula eas actiones sic separatim significantia; idque est, quod observat Harpocration plane ab Alcæo dictos fuisse λύχνους ἀδδηφάγους eo ipso in sensu; pro quo vulgariter dicebant Græci πότας. Verum peregregie huc conveniet locus Eustathii ad Odyss. α. Ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα. Ἀδδὴν Ἀττικοὶ τὸ δαψιλῶς, ὅθεν καὶ ἀδηφάγοι ἵπποι οἱ πλέιοι. καὶ ἀδηφάγον ἅρμα διὰ τοὺς κατ᾽ αὐτὰ πλείους ἵππους. ἢ ἐπεὶ δὲ ἀδηφάγοι ἵπποι οἱ τέλειοι. Τοῖς γὰρ πώλοις φησὶν οὐκ ἐδίδοσαν προφῆς πλῆθος. Λυσίας δὲ καὶ ναῦν ἀδηφάγον φησὶ τὴν τὸν μισθὸν λαμβάνουσαν ἐντελῆ, καὶ λύχνους ἀδηφάγους τοὺς πότας. In v. Ἀδύνατοι legitur. Ἔστι δὲ καὶ λόγος τις Λυσίου περὶ τοῦ ἀδυνάτου. Non improbo. Sed tamen quam eleganter & verissime ex more & sueta Harpocrationis cautela MS. Codex? ἔστι δὲ καὶ λόγος τις, ὡς λέγεται, Λυσίου. Sed neque sequentia recte in Latinis exhibentur, quæ sunt hæc, *in qua unum obolum accipientis meminit.* Id ostendat iste interpres. Harpocration dicit clare, ὡς ὀβολὸν λαμβάνοντος, qua vocula innuit Lysiam videri

deri subindicare & obscuriuscule, ut tamen inde colligi possit, agere eum *de aliquo, qui obolum accipere fuit solitus*.

Οὕτως μὲν οὖν μοι δοκεῖ ἀεὶ τείνει λόγους] Aldus edidit οὕτω, & non aliter MS. quod ideo retinui. Verum Th. Stanlejus ad Æschyli Eumenidas judicat non esse Thucydidis verba, sed potius senarium ex poeta aliquo desumptum, & principium jubet legi οὗτος μὲν.

Ἀειεστώ. Hæc vox plane non videtur accurate satis tractata. Nam quod ad Maussacum attinet, cur ille tam insultet truncatis ante ipsum verbis, ac glorietur se addidisse vocem Ἀντιφῶντος, nulla causa adhibita, nisi quod hic Auctor, ut ait, orationum de veritate? Id sane & Harpocration & Diogenianus & multi lectores Harpocrationis ante eum noverunt: etiam docta manus in libro Goesiano adscripsit. Sed hinc non evincitur addendum his id vocabulum. Sufficit prorsus in principio hujus capituli addidisse, quo auctore hanc vocem probet. Ibi statim dixit non nisi Antiphontem ea uti pro ἀϊδιότης: ejus deinde analogiam ut probet, interserit vocem similis derivationis: & tunc addit, eandem observatam in hoc Antiphonte fuisse ante se ab Diogeniano, qui eam adducat ex parte secunda de veritate; profecto non alterius, sed ejusdem, quem in principio collocavit, Antiphontis, apud quem & exstare meminerat. Quapropter plane ab fine hujus tmematis repellenda est ea appellatio. Quin etiam fortassis hæc tria vocabula ἐν ἀληθείας δευτέρῳ sunt transferenda, ut interserantur inter primam vocem Ἀειεστὼ & secundam Ἀντιφῶν. Sic fecisse item alios existimo in v. Ἀλέξανδρος, ubi in fine commatis illius edunt οὗ πάλιν Δημοσθένης μνημονεύει &c. At

 in

in MS. vox Δημοσθένης non exstat, plane non necessaria, quum paulo ante citarit. Cæterum quamvis hæc gemina vox ἀειεστὼ & εὐεστὼ sit bene Græca, ac fieri possit, ut vere nunc legatur ita in Harpocrationis exemplaribus; nequeo tamen aspernari, quod in MS. exhibetur hoc modo. ἀεὶ αἰεὶ ἐστιν. αἰεί φησι τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ τὸ διὰ βίου ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. Magnam & vim & elegantiam in eruditis prioribus linguis habuerunt hæ repetitæ particulæ. Novimus Christiani illud ἀμὴν ἀμὴν notasse veritatem. Apud Gentiles αἲ αἲ dicebatur pro gravi luctu. Sic θεὸς θεὸς, & Latini *Deus Deus*, de quo alibi.

In v. Ἀειλογία exstat hæc enarratio, τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν; eam verti Latine videas, *semper ad dicendam causam & rationes reddendas paratum esse*. Quæso, unde exsculpsit, nisi ex nugarum pleno ingenio? Ubi illa *paratum esse*? Nihil tale dixit Harpocration. Sed quum Harpocration eam vocem invenerit de miseris hominibus, ille ad felices transtulit; qui quum vixerint pie ac recte, semper parati sunt ad causam dicendam, plane ut aliquis Cato major. At haud dubie propria est de illis, qui ab adversariis per eorum sordes gaudium captantibus, vexantur calumniis, ita ut perpetuo pendeant inter reos agitenturque citati ad tribunal, atque adeo quoties illis libeat, rursum cogantur λόγον ἀεὶ καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. Sed videndus Demosthenes.

In v. Ἄερκτον est expositio ἄφρακτον, quæ quam præclare effertur Latine *immunitum*. Non est dubitandum, prout captus est ejus hominis, quin id hauserit ex optimis Latinæ linguæ custodibus. quippe qui aliquoties legeret πλοῖα ἄφρακτα verti *naves immuni-*

muni-

munitas. Nugæ enimvero solidissimæ. An non quum addit illa καὶ πανταχόθεν καθηρημένον, satis indicat egregiam & unicam hîc fore interpretationem *apertum*, ut dicebantur *apertæ naves*. Quis dixit *immunitum* hoc sensu? Sed & pro Λυσίας (etsi fatear Lysiam ea glossâ uti potuisse; sed & potuerunt alii) MS. legebat λέγουσι.

In v. Αζήτητοι MS. statim habebat ἀντὶ τοῦ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν κεκωλυμένην, ut passim. Sed & è regione hujus periochæ habebat MS. Codex alia manu Ἀήττητος, ὁ ἀνίκητος, ἀπτωτος, ὁ διὰ πάντα τιμώμενος.

In v. Αἰγεῖον interpretatur τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Sane exstitisse alibi oraculum Ægei nusquam animadverti. An exstiterit viderint alii. Certe nulla causa est, cur id alioqui credamus, si historiam ejus vitæ commemoremus, & maxime mortis, ubi nihil minus quam vates fuit. Hinc omnino assentior MSto sic exhibenti hoc triema. Αἰγεῖον, Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Et nihil amplius.

In v. Αἰγὶς turbas excitat Maussacus, & vult de Laconum thorace addidisse etiam Harpocrationem; cujus suspicandi non aliam habuit ansam, nisi quod in prioribus editionibus (ut est in Aldina) legebatur καὶ Ἡρόδος (male pro Ἡρόδοτος, ut in margine Goesiani libri quoque notatum) ἐν τετάρτῃ. Νυμφόδωρος δὲ τὰ τοιαῦτα φησὶν ὑπὸ Λιβύων αἰγίας καλεῖσθαι. Hinc quia Hesychius aliquid haustum sibi profitetur ex Nymphodoro, id ipsum Maussacus ad Harpocrationem quoque transferri vult, & certe transtulit. Videat ille de fide sua, idque faciant, qui eum sequuntur. Ego sane tutius fore puto, ut credam MS. plane sic legenti, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως, καὶ Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ, sine ulla Nymphodori

phodori mentione: & vel ſic puto legendum, ut jam nulla ſit interrogatio Mauſſaci, cur auctoritate Nymphodori uſus ſit Harpocration. Non uſus eſt, ſi fides huic codici ſatis antiquo. Cæterum quam reverens fuit antiquitatis Mauſſacus, qui licet ſic ſuſpicaretur, tamen non continuo in contextum invexit, ſed prudenti vocum trajectione ſic occurrit: Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως καὶ Νυμφόδωρος. Ἡρόδοτος δ' ἐν τετάρτῃ, ταύτας φησὶν ἀπὸ Λιβύων αἰγίας καλεῖσθαι; tam inverecundus & ferreus fuit hic diſpoſitor nuperus, qui verbis illis Νυμφόδωρος δὲ ad finem traductis integram caudam & ſeriem verborum Heſychii attexuit, quæ ne per ſomnium quidem ex omnibus his argumentis apparet in mente fuiſſe Harpocrationi. Sed ut præterea ridiculum quid videas, dicitur in Latina verſione, *αἰγίδας appellabant quæ nexa erant ἐκ τῶν στεμμάτων & retia διὰ στεμμάτων contexta.* Primo an στέμματα non poterant verti Latine? ſecundo quæ intelligit aut intelligi poſſunt illa nexa ἐκ τῶν στεμμάτων & retia διὰ στεμμάτων contexta? Quid utilitatis, rogo, ex his ſtercoreis Latinis verſionibus? Negari nequit, quin excellentiſſime hunc locum illuſtret MS., in quo pro omnibus illis ineptis vocibus tantum legitur ἐκάλουν τὰ τῶν στεμμάτων δίκτυα, & nihil aliud. Videlicet egregie prodit docetque Harpocration, quid fuerint στέμματα, quibus ornabantur victimæ, nempe inſtar retium, quæ capitibus victimarum inhærerent, eaque tegerent; & conſtitiſſe ex duabus partibus, quarum altera eſſet in medio perplexa, altera haberet tantum dependentes undiquaque cirros, tænias vel ligamenta quædam. Id probat penitus deſcriptio Servii ad x. Æn. 538. *Infula cui ſacra redimibat tempora vitta.* Servius.

vius. *Infula fascia in modum diadematis, à qua vittæ ab utraque parte dependent; quæ plerumque lata est, plerumque tortilis de albo & cocco.* Hoc primum. Deinde innuit ac docet nos Harpocration ipsum illud connexum & latum velut reticulatum, quod haud dubie superne injacebat victimis, proprie vocatum fuisse αἰγὶς, ac pars στέμματος, quo vocabulo universum illud ornamentum appellabatur. Hinc patet quam prave noster interpres intellexerit Harpocrationem in v. Ἱκετηρία, quæ est ἐλαίας κλάδος στέμματι ἐστεμμένος, quod reddidit *ramus oleæ lana obvolutus*, quod habet ex thesauro H. Stephani. Scilicet quævis lana istis hominibus est στέμμα. Lanea vitta dicitur Ovidio in Fastis. Memorabile στέμμα ad hanc descriptionem est in nummo gentis Cassiæ. Ex eodem leges περὶ τῆς διοικήσεως. καὶ Ἡρόδοτος δὲ

In v. Αἰγιλιεὺς vix credi potest, quanta insania dominetur. Versio Latina sic habet. Αἰγιλιεὺς *Hyperides. Ægilia populus tribus Antiochidis, unde popularis Ægilieus.* Adeo ejus auctor nihil in hoc capitulo plus residere opinatur, quam in præcedenti Ἀθμονεὺς, & Ἀλιμούσιοι, & Ἀναγυράσιος & similia. Quis ergo licentiam illi dedit copulam καὶ in Latinis omittere? cur non delevit quoque in Græcis? Sed nihil hic intellectum est, ut jam constabit. MStus plane copulam eam ignorat; & præterea vocis sequentis prior litera minio scripta est, quo indicio scriba ille satis accuratus indicat in autographo ibi inchoatam fuisse novam periochen, ac se quoque velle, ut ibi inchoetur. Et sane id faciendum est, & priores duæ voces prorsus nihil ad hæc sequentia videntur pertinere. Quippe Hyperidæ Αἰγιλιεὺς longe est alius

quidam ac diversus ἀπὸ τοῦ δημότου Αἰγιλιέως. Immo haud dubie nomen proprium viri alicujus. Sane quidem nihil mirum, si vocabulum δημότου Attici etiam sit vel illic vel alibi aut appellatio propria aut gentile gentis alicujus peregrinæ. Et fortasse apud Hyperidem fuit Αἰγιλεύς. Nec ea ratio corrumpendi semel torsit Harpocrationem. Sic namque idem MS. indicat male in unum commia coaluisse vulgo Αἰξωνεῖς & Αἰξωνῆς, quum singulare & privatum quid sint Isæani Αἰξωνεῖς, neque quidquam illi ad demum Atheniensem; quod ipsum liquide etiam apparet ex Stephani ἐθνικοῖς. Immo sic etiam contigit in v. Ἄκτια, aliaque haud dubie fuerunt Ἄκτια Hyperidis, alia Callimachi.

In v. Αἰδέσασθαι ex MS. scribendum οὕτως, non οὗτος, & ita perpetue fieri ab Harpocratione animadvertes. Quam pulchre autem illic Latine vertitur *à persuasa sententia?*

In v. Αἰξωνεὺς legitur Πλάτων δ' ἐν τῷ περὶ ἀνδρίας, ubi interpretari eum videbis *Plato autem dialogo de fortitudine.* Quis dixit uspiam Platonem de hac materia præterquam in Lachete conscripsisse? Unde scit hunc esse Platonem dialogistam illum, ut in elencho scriptorum statuit? Immo quis hunc Græcæ linguæ professorem docuit ἀνδρίαν esse fortitudinem? Cur non hic Plato, quicunque sit, alio nomine libellum composuisse potuit? cur non Ἀνδρίας est *de Andria* sive muliere sive qua alia re? Certe fortitudo est ἀνδρεία, & sic quoque scribitur infra Harpocrationi, etsi alia notione: & licet alibi εὐανδρία. Quod mireris, Aldus æque ac Maussacus ediderunt ἀνδρείας, ipse solus sustinuit mutare in ἀνδρίας, & tamen aliter interpretari.

In

In v. Ἀκαδημία quum ſcribat Harpocration ἐκλήϑη ἀπὸ τοῦ καϑιερώσαντος αὐτὸ Ἀκαδήμου, doceri equidem cupiam, quanto melius factum ſit ab illo, quum vertit *ab Academo qui eam dedicavit vocitata*; aut dum in ἀκαρεὶ ſcribit *pro* μικρὸν *vel* οὐδὲν *apud Antiphontem*, quid ibi vertatur?

In v. Ἀκὴ recte Valeſius ſupplet Νικάνωρ ὁ περὶ μετονομασιῶν. ſic enim plene habet MS. Hæc ut vera ſunt, ita ratio agendi admodum futilis. Etenim ita legitur plene in editione Aldi, ut in Mauſſaciana ſit omiſſum errore typorum. Tantum Aldus vitioſe habet νικάτωρ. Sed & idem modo habebat auctius, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον, quum in v. Ἀκινάκης id teſtimonium omitteret, prout Aldus.

In v. Ἀκμάζεις pro Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιϑέου habet MS. Τιμοϑέου.

In v. Ἀκτὴ quanta impudentia poſtremi hujus Harpocrationei ampliatoris? Dicit Harpocration, Atticam Ἀκτὴν vocarunt οἱ μὲν ἀπό τινος βασιλέως. Hoc quum non ſufficeret noſtro curioſo, qui plus docet, quam ſcit, interpretari audet *à rege Actæo*, quaſi non ſoleat auctor interdum omittere: quaſi non in v. Ἀρϑμιος dicat ὄνομα κύριον, δοῦλος τινος βασιλέως. Unde ille potuit tam diſtincte definiteque mentem Harpocrationis colligere, ut de quo potiſſimum rege ille ſentiret, hic patefaceret in tanta auctorum aliorum diſcrepantia? Equidem hanc appellationem videtur ſumpſiſſe ex his verbis Marmoris Arundelliani ΚΕΚΡΟΠΙΑ ΕΚΛΗΘΗ ΤΟ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΑΚΤΙΚΗ ΑΠΟ ΑΚΤΑΙΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣ. Quicquid dicat, certe falſiſſimus ille homo in hac appellatione fuit, ſi audimus MS., in quo plene ἀπό τινος Ἀκταίω-

νος βασιλέως. Quod ego omnino venisse reor ab manu auctoris, non minus quam infra scribit Ἀλκμαιωνίδαι γένος ἐπιφανὲς Ἀθήνησιν ἀπὸ Ἀλκμαίωνος. Imo in editione Aldina plane sic legitur, ut nos rursum ex MSto restituimus: ut adeo appareat per conniventiam Maussaci id vocabulum hinc excidisse: ubi noster non dignatus conspectu suo ullam ex prioribus editionibus, ex corde suo potius & sublimitati suæ convenientius putavit spurium aliud immittere. Cæterum quum in MS. hic sit ora paginæ inferior, adscriptum his est alia manu. Ἀκτὶς ἡ τοῦ ἡλίου λαμπηδὼν, ἐπὶ θηλυκοῦ. & Ἀκτὴ ὁ αἰγιαλὸς τῆς θαλάσσης καὶ ἀκτὴν τὸ δῶρον. Paulo ante etiam in MS. erat ἐπιθαλαττίδιος μοῖρα, sine vocula τις, quam vulgo addunt.

Ἁλαιεὺς ὄνομα δημότου] Sic corrigit & edit Maussacus, quum vulgo legeretur δήμου, idque sub eo prætextu, quia sic habent quidam exarati; opinor intelligit manu vel penna, non typis, nec tamen dicit quinam illi; sive iste sit codex Morelli, sive alius. Quinetiam ad v. Ἀραφήνιοι hanc suam mutationem ostentat quodammodo & prædicans iterat. Connivit Valesius. Quæcunque hoc loco dicit Maussacus, quæque ad Strabonem Casaubonus, omnia habet quoque Meursius & eadem pronunciat. Certe in MS. legitur δήμου. Et puto vehementer sibi imposuisse Maussacum. Non enim quia & Theophrastus Ἁλαιεὺς & Ἀρχεβιάδης Ἁλαιεὺς ipsi occurrit, atque adeo sic confirmatum habet nomen δημότου, quod & ex inscriptionibus profert Sponius; ideo sequitur non idem fuisse nomen δήμου, nec fieri posse, ut demus & demotes eadem appellatione utantur, de quo mox videbimus. Præterea si Theophrastus vel Archebiades, quum

quum uterque hic ita ſimpliciter cognominatur; Α-λαιεὺς, ut placet Mauſſaco, precor unde iſte domo, quum fuerint duæ Αλαὶ? Et dicat quoque Sponius, cur illos duos Αλαιέας in inſcriptionibus adſignet Αλαις Αιξωνίσι, potius quam Αραφηνίσι. Imo digniſſima eſt, quæ hic ſpectetur annotatio Caſauboni ad Strabonis pag. 398. Hinc primo videmus certe duo hujus nominis loca fuiſſe: etiam cum civis inde oriundus citaretur, ſolere cognomine adjecto diſcrimen ſtatui. Quomodo id in hoc Theophraſto locum habebit? quod exemplum ſi recte conſideres, profecto id damnat opinionem Mauſſaci. Et merito certe. Quippe quod firmiſſime urget, qua ratione & analogia ab Αλαὶ veniet Αλαιεὺς? Eſt eodem accentu, eademque terminatione par demus Θοραὶ τῆς Αντιοχίδος φυλῆς ut ſcribit Stephanus, & pergit: ὁ δημότης Θορεὺς. Sic ille; non Θοραιεὺς. Eſt apud eundem mutato accentu Περασίαι δῆμος Αθήνησι Πανδιονίδος φυλῆς: & quid ſequitur? nempe δημότης Περασιεὺς. Sic rurſum ille, non Περασιαιεὺς. Apud Harpocrationem Αλωπεκαὶ dicitur δῆμος τῆς Αντιοχίδος. Et quid apud hunc ſequitur? ὁ δημότης Αλωπεκεὺς. Itaque fieri non poteſt, ut ab Αλαὶ derivetur Αλαιεὺς, ſed omnino verum eſt Αλεὺς, & fruſtra Caſaubonus ex Strabonis ſcriptura vulgata Αλιεῖς οἱ Αξιωνικοὶ legit Αλαεῖς, quum non poſſit aliud eſſe, quam Α'λεῖς. Dices ergo, quid eſt igitur hoc loco Α'λαιεὺς ὄνομα δήμου? Certe ut aperte dicam quod ſentio, opinor eſſe vocabulum alterius & nihil ad priores illas duas pertinentis demi, cujus δημότης eadem quidem vocari fuit ſolitus appellatione. Prorſus enim, ut dixi, mirum non eſt, ut & δῆμος exeat in hanc ipſam terminationem; ſed nec magis mirum eſt, ſi & δῆμος & δημό-

της eam habeant aliquando ſimilem; maxime etiam ſic exeunte ultima ſyllaba. Stephanus in Φάληρον. λέγεται ᾗ καὶ ὁ δῆμος καὶ ὁ δημότης Φαληρεύς. Sic Πειραιεὺς apud eundem Stephanum δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, ὁ δημότης Πειραιεύς. Sic non dubito, quin etiam Ἀχαρνεὺς dixerint pro ipſo demo, unde teſtatur Stephanus Herodianum dixiſſe Ἀχάρνεις pro Ἀχάρναι: & ſic fecit fortaſſe Lucianus Timon. p. 91. ἠλίσθαι ᾗ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχάρνεας. Sic Τελμεμεῖς, Ἀπολλωνιεῖς & Φλυεῖς dicuntur δῆμοι, unde δημότης Τελμεμεύς, Ἀπολλωνιεὺς & Φλιεύς. Certe enim hi δημόται ſi dicendi erunt numero plurali, fieri nequit, ut non conveniant, & haud dubie etiam ipſe δῆμος olim ſingulari numero efferebatur. Sic dicitur Stephano Ἐλαιεὺς δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Nec dubitandum, quin ſimiliter ab aliis vocatus fuerit δημότης, quod ſatis declaratur ex Stephani verbis in Μελαινεῖς, ubi is confidenter ait ὁ δημότης ὁμοίως Μελαινεύς. Sed & ipſe Meurſius in indicem populorum Atticæ ſub numero 21. recenſeri curavit Ἀπολλωνιεύς. Unde equidem neſcio, qualia ſint, quæ illic ſequuntur apud Stephanum ex Diodoro, cui Ἐλαιεῦς dicitur, cujus tamen ſcripturam ſibi magis placere teſtatur Meurſius. Quod hic bonus vir adeo ſine cauſa projecit, ut idem Meurſius in Heſychio non dubitet ſcribere, ἐστὶ γὰρ ὁ Κελωεὺς δῆμος φυλῆς τῆς Ἀντιοχίδος, quum prorſus ibi requiratur δημότης. Similis eſt etiam plane Φελλεὺς ſatis notus. Adde Harpocrationem noſtrum in Ἰκαριεὺς & Κηφισιεύς, ubi noſter aſſidue intermiſcet vocabulum Harpocrationi ignoratum. Nam cur noviſſimus edat Ἁλαιεύς, videat cum Meurſio.

In v. Ἀλίπεδον legitur, αὖθις ᾗ πεδίον ἐγένετο. quod La-

tine vertit *iterumque campus esse cœpit.* Non potest iterum campus fieri, nisi quod jam ante semel campus fuit. Id vero non dicit Harpocration secunda vice mutari in campum debere, sed *postea vero campus factus est.*

In v. Ἄλογοι ἐρανισταὶ, primo notandum est, qua significatione communi recens interpres putet has voces accipiendas esse. Latine enim effert, *qui pensionem nondum solverunt.* Vellem scire, quis sic locutus sit. Nullus Græcus unus dicit aut dixit, nullus Harpocration aliquem ita usurpasse scripsit. Sed tantum has voces citat ex Dinarcho, non addita sententiæ explicatione alia nisi quæ sequitur, sed dubitanter proposita. Sed quis dixit communiter Græce ἄλογον esse, qui non solvit pensionem? Talem Græci ἀσύμβολον in hoc casu vocant, ut sciunt omnes. H. Stephanus scribit sine auctore. Et quam belle accipit expositionem Harpocrationis οἱ μήπω ἐξειληχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς; Latine vertit, *qui ratam suam partem nondum consecuti sunt.* Imo nunquam apud Græcos τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς usurpatur ratione commodi, & ut notent partem, quam consequi aliqui debent, sed tantum solvere, & semper onus notant & expendere. Ideo longe aliud quid intelligit: nempe, quum nova eranistarum societas constitueretur, & certis temporibus singuli in medium juberentur conferre, eos ad quos vices conferendi nondum hactenus venerunt, quum alii priores sortiti jam id fecissent, hos significat dici ἀλόγους ab Dinarcho, quæ rara est ejus vocis significatio, & quam vulgo non habebant, uti male putat hic homo. Sed & vox quæ sequitur, ἐκφερομένων plane nihili est. Quis dixit ὀνόματα εἰς ἔρανον ἐκφέρεσθαι? Certe MS. per-

com-

commode ἐμφερομένων. Et quoniam in eo nunc sumus, ut περὶ τοῦ ἐράνου loquamur; non possum quin exsiliam ad inspiciendum, qualem se hic ipse interpres gesserit in v. ἐρανίζοντες. Nempe dicit illic Harpocration Demosthenem dixisse ἐρανίσας ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας. Hæc is intellexit & Latine vertit, quasi Demosthenes id dixisset pro *cum collationem coegero.* Quod quam falsum & longinquum est tum à mente Demosthenis, tum ab expositione Harpocrationis? Quid an αἰτεῖν est cogere? Quum igitur in Juvenali legimus Sat. 6. Meretrix Augusta *Excepit blande intrantes atque æra poposcit*, idem esse dicemus, quod accepit. At quanto illud fœdius? Nemo potest dicere *cum collationem coegero* alio sensu, quam quum nummos in eranum conferri solitos accepero; an hoc est αἰτήσας? imo αἰτήσας est, petito & rogato ut conferant; dent velut pauperi stipem: quod longe antecedit alterum & ab eo differt. An quum dicebant Græci, Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς, intelligebant cogere & post petitionem semper acquirere? imo sequitur οὔ τοι δώσω. Longe aliud hic sedet. Proprie ἐρανίσας Græce notaret eum, qui fuit in erano, qui fuit ἐρανιστής, quem statim exponit, atque ideo ἔρανον εἰσενέγκας, ut ait Valesius bene. Sed Harpocration non solitus proprias notiones ex auctoribus colligere, ut quæ satis cognitæ sunt, refert, quam translate & varie id sumant. Ex his Demosthenes ἐρανίσας dixit raro & singulari modo, pro flagitato erano, postulata ab amicis & erani consortibus ope. Ipsum locum inspice vel apud Valesium vel ipsum Demosthenem, & videbis sane.

In v. Ἀλόπη edidit Maussacus Φαληρέων, ut habent quoque priores editi. Itane hoc pulchrum est, ut hæc

nova editio non modo in Græcis ſequuta ſit, ſed etiam Latine præferre debuerit *Phallereorum*. Quid dicam, ὦ Φαλλέ? Nonne in litera φ, nonne in Διὰ μέσου τεῖχος exſtabat melius? In codice Goeſiano jam prius λ inductum fuit, & in MS. plane legitur Φαληρέων.

Ἄμιπποι vertuntur, *qui ex equis pugnabant*. At hi ſunt omnes equites. tanto fœdius quod ipſe Harpocration dicat οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι: ſed & deinde in verſione nexas arenas videas, quum Græca optime cohæreant. Poſt Homeri verſum ſcribit, *ſunt & ἄμιπποι pedites.* Id vero jam dixerat Harpocration in præcedentibus, quum dixit tales eſſe, οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι. Nunc repetit filum prius parva interjectione abruptum, & probat expoſitionem ſuam dicens, *Sed ἄμιπποι ſunt pedites*, ut claret è Thucydidis & Xenophontis hiſtoriis rerum Græcarum, & fortaſſe (ſic enim erant vertenda, ut manifeſta ſit connexio) eſt genus quoddam antecurſorum. Jam vero quod ſequitur ex Philochoro, quid facit ad ſtabiliendos ἀμίππους & eorum expoſitionem ab Harpocratione traditam, ſi Philochorus dicat tantum καὶ προδρόμους? ſic enim diſtinguunt illi Heroes. Nihil ego inde probatum videre queo, & alteri alteros nihil tangunt: non magis, quam ſi ego aliquid probare velim de die, & ad id citem alterum quendam, qui dicat *& noctem*. Sed Harpocrationis ſententia eſt, quum ſuſpicatus eſſet & prodromis accenſeri, vel genus quoddam ex iis eſſe, *Philochorus igitur in ſexta decima hiſtoria vocat etiam prodromos*. Haud dubie aliquid tale fecit illic Philochorus. Nec ſemel ſane contigit, ut vel verba citata ex aliis haberentur pro Harpocrationeis, vel rurſus verba Harpocrationis pro alterius auctoris citatione

tione acciperentur. Præcipue id elucet ex adventu Latinæ hujus interpretationis.

In v. Ἀμφισσα nobile ejus confusionis exemplum est. ubi citari videas Aristotelem, & hæc verba velut ex ipso adoptata, aliis literis exprimi: *Andræmon conditor civitatis fuit.* Post hæc quasi rursum sequatur Harpocration, videas exprimi alio charactere, *quum* Ἀμφισσαν *dixere, quod montibus circumdetur.* Unde fit, ut quæ ex Aristotele huc inprimis pertinentia allegavit Harpocration, pro non Aristoteleis habeat hic bonus interpres. In Goesiano codice apparebat clare ab erudita manu post φησὶ erasum esse signum distinctionis, idque repositum ante eam vocem.

In v. Ἀμφιδέαι verba sunt hæc Lysiæ, *οὐ δυνάμενος δὲ ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας.* Ut scias, quam nihil humile cogitet, ecce elatam Latinam versionem. *Quum non posset erumpere, quod portæ essent catenis obfirmatæ.* Credo portas Caspias cogitavit, an ipsius urbis Athenarum? Sed videlicet ἐκβαλεῖν Græce respondet Latino *erumpere*, ut sic auctoritate suæ Latinæ versionis momentum addat ineptiis eorum, qui in Marco Petrum ἐπιβαλόντα potuerunt accipere injicientem se aut irruentem & quasi irrumpentem in exitum & januam vel exterius atrium. Haud dubie apud Lysiam agitur de causa privata, ubi vel maritus uxorem vel alius alium voluit domo expellere; quod facere non potuit, quia tertius in eadem domo id futurum prævidens, fores catenis obseraverat.

In v. Ἀμφιδρόμια legitur περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες; & sic quoque apud Hesychium legitur in eadem voce, nisi quod περὶ, ut & recepisse Valesius videtur. Sed non sustinui ei assentiri, quum in verbo

τρέχειν id intelligi possit. Quo enim currebant, aut poterant currere, nisi circa eam? Itaque & in Etymologico apud Castellanum legitur περὶ τὴν ἑστίαν περιφέροντες. Sed tamen idem Hesychius in v. Δρομιάφιον invertit verba βρέφος βαστάζοντες τρέχουσι, & in hoc loco Harpocrationis MS. præfert ἔτρεχον φέροντες, quod videtur esse genuinum præ altero. Nam sic etiam in v. Ἀποκηρύττοντες scribit ἐκφέρων ἀπώλησεν. Ne dicam, quod soleant Græci elegantiores illud participium φέροντες ex abundanti inserere.

In v. Ἀμφικτύονες editur συνέδριον τί ἐστιν Ἑλληνικόν. An igitur in v. Ἀλκμαιωνίδαι dicit γένος τί ἐστι? aut similiter in Εὐνεῖδαι? Non profecto. Et tamen hoc synedrium illis multo fuit nobilius ac potentius. Ne igitur toleremus istas vanas voculas τί ἐστι, quas plane abigit quoque MS.

In eadem voce parum est, quod Græcarum historiarum interpres Βοιωτοὶ Latine verterit *Bœotii*; præcedentia de Amphictyone quam projecte vertit? *qui & ipse populos cum regnaret ad conventus convocavit.* Quis, oro, rex illud non fecit? sed non id vult Harpocration, quod quidem notius est, quam ut ipse hic exprimam, quum omnes scriptores dicant. Similis eruditionis indicium sedet in sequenti v. Ἀμφίπολις, ubi in Latina versione potest suis offerre *Antiphontem de tributo Lenæorum*; nec satis: etiam in erudito & elaborato isto elencho veterum scriptorum prostituere eum potuit.

In v. Ἀμφισβητεῖν difficilior occurrit locus, in verbis οἱ μὲν φάσκοντες ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον, ὡς ὄντος παιδὸς τῷ τετελευτηκότι quæ Latine vertuntur, *cum illi hereditatem controversam esse assererent, quia filius*

ex-

extaret mortuo. Expositionem vocis ἐπίδικος videtur ex inferiore loco accepisse, ubi ea exponitur ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος, ὅτῳ χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι, ut sic ἐπίδικον sit, de quo in jus iri debet. Nihilominus ego non capio id acumen. An quia exstat mortuo filius, hereditas controversa ideo est? & quando igitur certa & firmum justumque successorem habet? Immo intelligerem, alii quidem dicentes legitimam esse hereditatem, & constanti jure pertinere ad eum qui filius mortuo relictus est.

In v. ἀμωσγέπως pro vulgato ἐνί γέ τινι τρόπῳ MS. habet erudite ἑνί γέ τῳ τρόπῳ, quod omnino Harpocrationis.

In v. ἀναβάλλει egregie ostendit, & quantam possideat Latini sermonis abundantiam & quanto valeat judicio. Scribit ibi Latine vertens, *remoratur, prolatationibus implicat, & ceu detrectat facere.* Quam leniter & liquide elaboratum hoc postremum? Nihil sane curiosius. Et quale est illud Græcum, quod ei tam molli versioni causam dedit? Nempe non aliud quam οἷον εἰ ἀναβάλλεται. Fieri nequit, quin sit magnus in hoc ingenio lepor. Sed ut ad rem: quid, sodes, novi in eo est, si ἀναβάλλει notet illa omnia tria? An non communiter & vulgariter ita passim accipitur? Omnia Lexica id tibi dicent: & sane tam illud *prolatationibus implicare*, quam *detrecto facere* sublegit rapiens ex Budæo. Immo longe alia mens est Harpocrationis, & majoris momenti aliquid hîc docemur. Nempe ἀναβάλλειν, quod videtur esse activum, & est, interdum usurpari velut neutrum passiva significatione, ut sit in moris hærere, in dilationes incidere, & velut differri. Hoc ignotum, hoc singulare est apud Demosthenem in Philippicis. Hoc

solet observare Harpocration, ubi verbum natura sua & usu vulgato activum degenerat in neutrum ac plane tandem passivum. Sic contra passivum notat rediisse in activam significationem. Ἀποδιδόμενοι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου, ἀντὶ τοῦ ἀποδιδόντες.

In v. Ἀναγιγνωσκόμενος lege observationem Maussaci, & considera, cur MS. Mediceus habeat Ἡρόδοτος ἐν βʹ; hoc est, δευτέρᾳ. Idem in v. Ἀναγκαῖον pro ἀνώγαιον exhibet ἀνώγεων.

In v. Ἀναθέσθαι subest aliquid monstri. Scribit Latina versio: *Vitam velut calculum revocare haud licet, id est, præteritæ vitæ ratione damnata, novam instituere.* Quid aliud ab Christianis exigitur, & quotidie illis inculcatur? Si id non licet, quo illi incassum labores? Omnino negari nequit licere id Christianis, imo etiam incumbere; sed & ineptam penitus esse hanc versionem. Agitur enim de gentilibus; quibus etsi id ipsum quoque licuerit, tamen alia in his verbis est consideratio. Sensus erat, dies priores, quos quis jam vixit, revocare & referre & rursus agere nullius ea potestas est, ut quidem tesseræ semel motæ & traductæ reduci & revocari possunt. Reddere sibi quis pueritiam vel adolescentiam quam peregit & quidem male peregit, nequit, etiamsi jam alio modo agere vellet. Sed unde noster homo hausit suum οὐκ ἔξεστι, quum Aldus, Maussacus & æque MS. tantum habeant οὐκ ἔστιν, quod revocavi, ut & in v. Διαμαρτυρία, καὶ τὸ προβάλλεσθαι. Cæterum his in MS. subjungitur, alia tamen manu: ἀνασκολοπίσαι τὸ σταυρῶσαι.

In v. Ἀναξαγόρας, etsi jam tot annos monuerint viri docti justo generalius facere eos qui μύδρον διάπυρον Latine vertant *globum igneum* vel *candentem*, ta-

men sic quoque id recantat noster, quod miror. Nam certe de globo nihil est in voce Græca, nec sol ostendit globum, sed orbem, etsi interdum aliter loquantur. Verti debebat, *massam in forma orbis ignei.*

In v. Ἀνασυντάξας quam Harpocration exponit ἄνωθεν συντάξας, Latina versio interpretatur, *qui census iterum egit*, haud dubie idcirco, quod infra in ἀπόταξις & σύνταξις tale quid occurrit, ubi συντάττειν notat imperare & imponere tributum; ac dein quia vox ἄνωθεν supra videtur poni pro rursus, iterum. At ego non video eam interpretationem Harpocrationi placituram, aut Hyperidæ usurpatam; sed intelligo narrationem facti ab alto & principio deductam, qualis Hyperidæ contra Polyeuctum convenit.

In v. Ἀνδραποδιστὴς MS. pro μόνον θανάτῳ ζημιοῦν, habet, μόνῳ. Sed nequeo supprimere, quod elegantissimum ab erudita manu adscriptum habet codex Goesianus; εἰ τοὺς ἀνδραποδιστὰς, τῶν οἰκετῶν ἡμᾶς ἀποστεροῦντας μόνον, θανάτῳ ζημιοῦν ἀξιοῦτε, etsi nesciam quo pignore & auctoritate.

In v. Ἀνελοῦσα occurrunt verba ἐν ἢ τοῖς Ἀττικοῖς, ubi Latine verti videmus *apud Atticismorum collectores.* Eadem loquutio adhibetur sæpius in hoc libello, ut in ὀκτωλεμιῶσαι, in aliis locis pro eo legitur ἐν τοῖς Ἀττικιανοῖς ut in Ἀργᾶς, Ναυκραρικά, alibi denique ἐν τοῖς Ἀττικισμοῖς, ut in θύστον. Quo postremo loco inductus Maussacus ad v. Ἀργᾶς & Ναυκραρικά, ubi legitur Ἀττικιανοῖς, censuit de atticismis intelligendum, in quo paruit illi hic interpres. Nec satis: Sed eodem modo Latine ubique vertit, etiam ubi occurrit ἐν τοῖς Ἀττικοῖς; negotium tanto ineptius, quod ipse Maussacus loco citato statuit inter eos esse differentiam. Sed licet hæc

concedamus, licet etiam præstantissimus ille Valesius ei concedat, & ἀττικιστὰς dictos eos fuisse notet, certe nec Maussacus nec quisquam Atticismum mihi ostendit vel ostendet sive in voce Ναυκραρικά seu Ναυκραρικά, sive in voce ἄρπαξ: imo nec in his verbis, ut plane hæc interpretatio non satisfaciat. Et certe videntur hæc potius explicanda ex claro Pollucis loco libri VII. cap. 2. quem citat Maussacus ad v. ἀρχτοδίσαι. Verba sunt. Τῆς δὲ εἰσωνίας Λυσίας ἐποίησεν ἐν τῷ περὶ ἀσπονδοποιοῦ. ἐν δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ψηφίσμασι, ὁ τοῖς ξένοις ἐπί τι μέγα ἐγεγράφετο, ἐστὶν εὑρεῖν εἶναι αὐτῷ καὶ οἰκίαν ὠνήσιν. Sed male hinc concludit Maussacus Lysiam hic dici scripsisse ψηφίσματα: quum prius comma modo ad Lysiam pertineat, reliqua nihil. Talis codex Ἀττικῶν ψηφισμάτων exstitisse videtur, unde viri docti multa videntur observasse ad Atticæ linguæ proprietatem, in quibus etiam sæpe mentio fieri debuit regionum & urbium, & maxime formularum ab illis adhibitarum. Ut Craterus collegit ψηφίσματα, ita etiam Pericles Plutarcho teste.

In v. Ἄνετον, quum legatur ἀντὶ τοῦ τὸ ἱερὸν καὶ ἀνειμένον θεῷ τινι, quumque nuperus interpres vertat Latine *sacrum, templum, & Deo cuipiam dicatum*, apparet nihil ab eo bene perceptum. Tanto enim minus hoc loco de templo cogitandum erat, quia clare Harpocration masculinum indicat. Ἄνετον subintellige ἵππον vel ἀγρὸν, vel ταῦρον, vel qualemcunque aliam rem, quam solebant veteres, si res singulari modo prosperæ eis evenissent, dimittere eximentes omni usui ac labori, ut Cæsar equos in trajiciendo Rubicone flumine consecrasse, & vagos & sine custode dimisisse dicitur Suetonio, & alii aliis. Sic Hesych. Διὸς

Διὸς βȣ̃ς, ὁ τῷ Διῒ ἄνετος βȣ̃ς. ἔϛι δὲ ἑορτὴ Μιλησίων.

In v. Ἀνήκει latet indigna & Harpocratione & vel parumper acutas in sermone Græco aures habentibus editoribus loquutio. Legitur ἀντὶ τȣ̃ ἀπλȣ̃ τȣ̃ ἥκει. Quid precor insulsius dari potest ista repetitione articuli? An non satis abundeque supplet omnia posterior? An etiam sic loquitur in v. Ἀπλαχεῖν? non sane, sed apponit, ἀντὶ ἁπλȣ̃ τȣ̃ λαχεῖν. Itaque fieri nequit, ut non elegantissime nunc etiam Harpocrationi succurrat MS. similiter exhibens ἀντὶ ἁπλȣ̃ τȣ̃ ἥκει. Ut nunc edidi.

In v. Ἀνθυπωμόσαντο primum quærendum est, unde noster homo receperit sex syllabas, quum Aldus & Maussacus & MS. modo habeant ἀνθυπωμοσίαν. An quia H. Stephanus nonnisi ἀνθυπόμνυσθαι agnoscit, ideo vis inferenda fuit Harpocrationi? Rursus quia idem Stephanus ἀνθυπωμόσαντο dicit simpliciter capi pro *vicissim jurarunt*, ideo noster id probare debebat & Harpocrationi offerre? Res ipsa manifeste aliud docet. Etenim hoc verbum contrarium τῷ ὑπόμνυσθαι: quum scilicet ad differendam litem altera pars jurasset de justa ejus differendæ causa quam prætexebat, altera pars contrario jurejurando causam istam reddebat, certe conabatur reddere irritam: id est ἀνθυπωμόσαι. Hinc est quod in Harpocratione non legi debeat ὑπεῖπον, sed ut egregie & sancte custodivit manum auctoris liber Florentinus, ἀπεῖπον.

In v. Ἀντιπιτίθησιν citatur ab Harpocratione Isæus ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην, quem Latinus interpres putavit convenire Latino *Callipedem*. Nonne hæc egregie concurrunt?

In v. Ἀντιβληθέντας, additur talis explicatio ἀντὶ τȣ̃

ὑπα-

ὑπαγορευθέντας. Hinc quum editor ultimus vidisset vocem ὑπαγορεύω ab Budæo explicari *sermonem excipio*, etiam ὑπαγορεύομαι observare eundem sumi active; hinc credulus ille interpretatus est etiam in Harpocratione *sermonem excipientes*. Quasi quum præsens passivum sæpe pro medio accipiatur, sic quoque fieri soleat in aoristo, nunquam nisi significationis passivæ. Certe nemo nisi ineptus non erubescet Lexica Græca Latine interpretari. Quot enim hic significationes excogitari possent, quarum tamen verissima eligi nequit, nisi ipsas voces Dinarchi habeamus. Quæcunque autem vera sit, certe hæc quæ posita est, non nisi falsissima haberi potest. Utique alia prorsus docuit eum Salmasius ad Vopiscum.

In v. Ἀντίθεσις, licet Maussacus dicat omnes bonæ notæ Codices ita habuisse ὑπὸ φιλέως γνωρίμου ἕως, in nostro MS. tamen non est vestigium duarum postremarum vocum. Certe ut notavit Valesius, vox φίλεως nihili est. Propterea videndum, an non læsus nunc sit ipse Demosthenes. Nam quum is sic constituat antithesin, de illo quidem, ὁ μὲν τοίνυν ὑπὸ γνωρίμου καὶ τούτου μεθύοντος, de se autem, ἐγὼ δ' ὑπ' ἐχθροῦ νήφοντος &c. sane etiam inimicus potest esse γνώριμος, ut Demosthenes Midiæ, ut plane ea disconveniant, & antithesin enervent. Harpocration igitur, quantum ex scriptura codicis Medicei patet, videtur legisse in eo quo utebatur Demosthenis exemplari ὁ μὲν τοίνυν ὑπὸ φίλου, quibus Demosthenis verbis addit suum εὐώς. Hoc certe & ad antithesin absolvendam necessarium est, & ad priscam in MSto lectionem aptissimum. Adde in v. Ἐπὶ κόρρης.

In v. Ἀνίχνευσα verba sunt, ὅτι συνέπινε παρακινοῦσι καὶ μεμη-

μεμηνόσι, quæ interpretatur *quod deliris & insanis veratrum propinabat*: vel potius non ipse, sed furatur Dalecampii versionem ex Athenæi libro XIII, pag. 686. sane pessimam. Quæ enim in his mentio veratri? An vero meretrix est, quæ insanis restitutam bonam mentem cupiat? Utique hæc una res est, quam unaquæque amatori suo invidet, ut alii recte dixerunt. Nempe vero Anticyram dixerunt; quod cum deliris & insanis potaret, atque adeo fieret prorsus similis regioni Anticyræ; quam multi ex stultorum genere ob helleborum illic diversantes obsiderent.

In v. Ἀντιφῶν. Ἀπὸ τῆς φυλῆς Ῥαμνούσιος] Equidem noti satis isto nomine duo, uterque Ramnusius, ut id dubitari nequeat; etsi Goesiano libro, in quo exprimebatur Ἀμνούσιος, adscriptum esset ἀγνούσιος, quum & id sit notum in Attica vocabulum tum apud auctores, tum in lapidibus. Sed tamen verius est omissam videri literam priorem P. ut soliti fuere nonnulli librarii in scribendo eam differre, ut libro demum absoluto eam interponerent; quæ facile uno loco potuit negligi. Id me moratur, cur dicere maluerit ἀπὸ τῆς φυλῆς Ῥαμνούσιος. Neque enim Ῥαμνοῦς est φυλή, sed δῆμος, & sic dicere oportuerat ἀπὸ τοῦ δήμου. Itaque nescio quid lateat.

In v. Ἀξιοῖ. Ἀντιφῶν ὑπὲρ τοῦ εἰς τὸν ἐλεύθερον παῖδα] Goesiano exemplari adscriptum erat ὕβρεως.

In v. Ἄξονες. Ὅπου ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας] *Quum in angulos inclinati oculis occurrerent.* Itane tignum quadratum & utroque capite alicui rei innitens inclinari potest? Itane in angulos inclinari potest? Itane anguli nominantur in Harpocratione? MS. Mediceus habet πλευθῶσι. Quod vel rectum est, vel

ex eo vulgatum κλιθᾶσι debet intelligi, nempe quum in acutam anguli partem axones sunt positi, versi & commoti: nam κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι alii de illis dixerunt, ut patet ex Valesianis. Certe enim, quum unus angulorum obversus esset conspectui adstantis, tres anguli apparebant, quartus ab postica latebat. Sed neque taceri debet, glossam ipsam in MS. non concipi Ἄξονες, sed Ἄξοσι, ut est etiam in editione Aldina, quod ego temere mutatum opinor, quum ex verbis Demosthenis, quæ citat auctor, appareat, quo respexerit in hoc dativo.

In v. Ἀπατούρια & historiâ ejus ab Polyæno relatâ nota est tabes versiculi ab oraculo editi, notus labor eruditorum in eo instaurando; & nos quoque conati sumus. Sed nec μελάγχροος, nec μελασφόρος satis omnia reconciliant, nec ad id quod in MSS. est μέλας φόνον, ex justo conveniunt. Itaque sæpe id revolventi videtur ambiguitas oraculi in eo constitisse, quod in nominibus essent habituri alter flavedinem, alter nigrum, atque ita MSStis monstrantibus tandem ad verum veni, Ξάνθον ἀπέκτεινε ὁ μέλας ὄνομ' ἔχει Μελαίνας. Etiam MS. egregie habebat τῆς Μελαινίας χώρας Μέλανθος, non τῆς τῶν Κελαινῶν χώρας Μελάνθιος.

In v. Ἀπεργασάμενος. Ἀποδοὺς ἐκ τῶν ἔργων ὧν εἰργάσατο *factis alicujus fructum quem meruerunt retribuens.* Quanta inconcinnitas? Ubi enim in Græcis mentio *alicujus*? Cur quod in Græcis singulare effertur εἰργάσατο, ille reddidit *meruerunt*. Immo in Græcis de eodem dicitur εἰργάσατο, de quo ἀποδούς. Et utique verbum ἀποδοὺς plura notat quam *retribuens*, quod misero illi videtur fuisse ignotum. Certe mox in v. Ἀποδιδόμενοι ostendit etiam synonymum esse τῷ ἀπ-

πράσκειν. Unde cur non reddi poteſt *vendens ex operibus quæ fecerit.* Etiam Æſchinis oratio περὶ τῆς ἀποδόσεως celebratur in hoc ipſo ſcriptore, alia notatione. Sed raram hic ejus verbi ſignificationem tradit auctor, ut notetur rationem præbens vel reddens ex operibus quæ fecit; non ſcilicet verbis aliiſve obteſtationibus.

In v. Ἀπόλλων πατρῷος reſtitui, prout ex MSS. ediderat Aldus ac Mauſſacus, & ipſe in MS. eſſe intelligebam, non prout corrigebat Meurſius lib. 2. Athen. Attic. c. 12. cujus mutationem integram recepit Franequeranus, nempe ut omiſſa particula ὡς edatur Ἀπόλλωνα Πατρῷον αὐτοῖς πρ. quorum nihil eſt neceſſarium, nihil ab MSS. firmatur, nihil confert ad docendum. Sed inprimis peccant Mauſſacus & iſte, quum edunt τὸν δὲ Ἀπόλλω, ſine ulla juſta cauſa, quum & Aldus & MS. plene edant Ἀπόλλωνα. Etiam ut ſcias omnia, ab MS. quinque poſtremæ voces abſunt. Jam vero quod in verbis πολλῶν καὶ ἄλλων ὄσων nos docet Harpocration alia quoque multa fuiſſe Apollinis cognomina, an id ignoravit quiſquam? an id debuit docere? Ego ſane opinor potius voluiſſe ſignificare προσηγορίαν πατρῴου contigiſſe apud Athenienſes pluribus aliis Diis. Certe MS. non ὄσων exhibebat, ſed εἰδῶν. An non pro θεῶν? Habes aliud in ἔνθρυπτα, item *Parnopius* in Pauſania.

In v. Ἀπομάχλων quum Aldus edidiſſet δεινότατοι ἀπομάχλητες μεγ. id neſcio unde vel qui ſanare voluit Mauſſacus ſcribendo δεινότατος ἀπομάχλης τε. Suppoſuit ergo per copulativam iſtam hæc conjungi præcedentibus apud Sophoclem, quæ Harpocration omiſit. Sed eruditi in libro Goeſiano adnotaverant δεινό-

τινοι ἀπομάκλῆρες vel ἀπομακλόι τε. Ego in MS. copulativam non exſtare animadvertens, (undecunque Aldus arceſſivit) non dubito ſcripſiſſe Sophoclen Δεινότατον ἀπομάκλης μεγάλων συμφορῶν, ſcil. πρᾶγμα, χρῆμα, ut ſolent eleganter Græci & paſſim.

In v. Ἀπὸ μισθωμάτων egregiam operam præſtitit Mauſſacus, dum docuit τεμενικὰς προσόδους ſic appellari. Verum codex Mediceus inſerit voculam, ἀντὶ τοῦ γῆ ἐκ τῶν τεμενικῶν προσ. Quaſi Didymus egiſſet de agro ex ſacris reditibus comparato: ſcilicet templo primum poſito colligebant pias religioſorum ſtipes, ut inde emeretur talis ager, qui ſufficeret deinde ſolennibus ſacrificiis.

In v. Ἀποῤῥέξαντες notavit etiam Mauſſacus & Suidam & omnes manu exaratos codices habere poſt hoc verbum ἀπομερίσαντες. Id nobis adfirmavit etiam codex Mediceus. Id tamen noluit agnoſcere Mauſſacus. Quum ejus detrectationis cauſam non intelligam, prorſus reſtitui, & ex eodem libro edidi δόντες, non διδόντες. Quid an diſplicuit inſigni viro gemina explicatio? Atqui idem ab Harpocratione fieri videbis in v. Διήλλαξεν, Ἐξηγητής, Ὀνομάζων, Σκευοποιοῦντα, Τετύφωμαι. Itaque quum id ſic placuiſſe cernerem auctori noſtro, non dubitavi eidem MSto obſequi in v. Ὑπόλογον, ubi exhibebat οὐδεὶς ἂν ὑπόλογος βουλῇ γένοιτο, ἀντὶ τοῦ οὐδεμία συγγνώμη, οὐδεμία παραίτησις, quum vulgo ibi ignorentur iſta οὐδεμία συγγνώμη.

In v. Ἀποστασίου MS. non habebat τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ſed tantum τοῖς ἐλευθερώσασιν. Sed neque cauſam probavi editoris poſtremi contra MSſtos, contra priores editiones exhibentis ἐὰν ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν pro ἐὰν ἀφιστῶνταί τι ἀπ' αὐτῶν: multo minus ut in fine adjicere-

 tur

tur τοῖς μετοίκοις, quæ in nullo habentur libro vetere, & sponte satis subintelliguntur, quum ἀποστάσιον de illis præcipuè soleret dici.

In v. Ἀπολιμπάνεται καὶ Ἀποτίμημα, καὶ Ἀπολιμπάνειν, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν. Sic auxi hæc ex MS. quum quatuor postremæ voces antehac in editis non comparuissent: certe enim passivum quoque in hac periodo digessit. Et solet ab Harpocratione aut istud addi, aut formula καὶ τὰ ἑξῆς, ut patet in v. Θεωρικά, Κυρία, Περίστιον. Sed & idem MS. προῖκα ἀποδιδόειν.

In v. Ἀποψηφίζονται non videtur ferri posse abundantia loquutionis ejus καταδικάζουσιν αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην, quod Latinus effert *sententiam ferunt adversus eum, non esse civem*. Nam si verbum ἀποψηφίζονται fuit proprium in judicio de jure civitatis, & quidem quum id negatur alicui deberi, quum id explicatur per καταδικάζειν vel sententiam ferre adversus aliquem, palam patet, quo tendat, & nimis curiosus est qui addit αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην. Itaque perplacet mihi lectio libri Medicei non agnoscentis nisi simplex δικάζουσιν, ut ὅσα ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ἐδίκαζεν, in ἀποθέτους. Is ipse etiam citat Dinarchum κατ' Ἀρχεστράτου.

In v. Ἀπρόστων nihil mutat MS. in illis ὥσπερ Ἀλησιόπων: & viri docti in Goesiano exemplari apposuerant modo asteriscum. Sed quum ea vox plane nihil boni contineat, quod hodie in Græcis notum est, vide an non ea corruptam tradat conjecturam Harpocrationis, qui scripserit ὥσπερ Ἀπεσλάβων. Hi enim ut γένος ἀκρίδων noti sunt Eustathio ad Dionysium.

In v. Ἀργᾶν post finem adjecta habebat MS. codex ista: Ἀργᾶς, ὁ δεινότατος παρ' ἡλικίαν δεινὰς καλεῖται. ἄλλοι δὲ τὸν δεινότατον καὶ θηριώδη τὸν τρόπον. καὶ μάλιστα Ἀρ-

γεῖοι

γεῖοι τὴν ὄφιν ἀργυρᾶν ἐκάλυν, quum in ipſo Harpocratione habeatur ἀργυρᾶν καλῦσιν, ὡς &c.

In v. Αργαῖος citantur Theopompi verba τὸν Αγγέλαον καλῦσι ut edidit Mauſſacus, quum Aldus dediſſet ἀγγέλεων, & noſter quoque facit Latinum quendam *Angelaum*. Sed quis ignorat inter Philippi fratres fuiſſe Αρχέλαον? qui reſtitui debet.

In v. Αργυρὶς Θήκη quum ſic viderem editum ab Aldo, & probatum quoque ab Mauſſaco, etſi hic teſtetur etiam de quibuſdam membranis habentibus ἀργυροθήκη, quod ab Franequerano ut aliquod emendationis ἕρμαιον ſtatim adſcitum fuit; ſed mox etiam diſcerem in Mediceo MS. eſſe ἀργυρελοθήκη, quod vocabulum vulgatæ ſcripturæ literas adæquabat, putavi eam veram & priſtinam Harpocrationis manum fuiſſe, conſentientibus ita MStis, & re ipſa exigente, quum non quodlibet ἄργυρον in eis abſconderent, ſed ἀργύριον, nummulos nempe aliquos. Αργύριον enim erat quoque in MSto, non ἀργυρίδιον, ut cum Aldo Mauſſacus ediderunt, nec ſcio qua auctoritate nuper mutatum fuerit, præſertim quum & in v. Αυτολήκυθοι noſter ſcribat εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον, & in v. Αφορμὴ, imo paſſim. Unde autem inducti fuerunt, ut exhiberent ἅπερ καὶ Βοιώτια γραμματεῖα ἐκάλυν, idque adjectis aliunde vocibus καὶ ἀργυροθήκας? quum omnes & MSti & editi antea tantum habeant ἅπερ καὶ κιβώτια ἐκάλυν. Pollux non eſt Harpocration.

In v. Αργυροκοπεῖον non legitur in MS. σημαντήριον, ſed σημάντρειον.

In v. Αργυρόπυς δίφρος, codex antiquus non habebat ἐφ' ὃ; ſed ἐξ ὃ, ut non cum participio καθεζόμενος jungatur, ut in v. Αρπέδη, ἐφ' ὃ ὀχῦνται, ſed cum verbo

verbo ἰθυώρῳ. Sed etiam Th. Stanlejus ad Æſchyli Perſas, monet non puncto hæc ſecanda ab præcedentibus, ſed ſola lineola, quod neſcio an monitu dignum.

In v. Ἀρλοβαρζάνης viri docti in libro Goeſiano emendabant πολεμήσοντας; & ſane MS. habebat πολεμήσοντες.

In v. Ἀρκτεῦσαι mirabar dici πρὸ γάμων τὰς παρθένους, quaſi & alteræ eſſent μετὰ γάμους, aut ſi intelligat καθιερωθῆναι πρὸ γάμων, imperfectum valde tempus deſcribi: immo id incommode addi, quia in v. Δεκατεύειν ex Mauſſaci nota docemur circa decimum ætatis annum id fieri, quod certe erat tempus ante nuptias, & quiſque noverat. Quum in MS. vidi exſtare πρὸς γάμον, ut intellexerit tempeſtivas & nubiles vel nupturas.

In v. Ἀρκυωρὸς occurrunt vocabula ἄρκυς λέγονται, quæ in editione Aldi abciduntur ab præcedentibus, ab Mauſſaco ita connectuntur, ut ſolum comma præcedat. Sed in MS. habetur ἄρκυς δὲ πάντα, qui etiam legit Κρατῖνος Θρέτταις, non Θράτταις.

In v. Ἀρρηφορεῖν non aliter habet MS. Mediceus, quum eſt editum ab Aldο αἳ τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου ἦρχον.

In v. Ἀρτεμισία edidi ex veriſſima Valeſii reſtitutione θυγάτηρ δὲ ἦν Λυγδάμιδος, niſi quod mollius hæc componi poterant: nam illud Δ; unde finxerunt adverſativam, majuſcula forma conceptum ut in nomine proprio convenit cum litera Λ, & ſequentes literæ ην non ſunt longinquæ ab υγ, ut videatur auctor ſcripſiſſe θυγάτηρ Λυγδάμιδος.

In v. Ἀρύμβας. Ita ſane venditat ſe ut melius ſcripſiſſe Mauſſacus, tantum ex Demoſthene, ſequiturque

Fri-

Frisius; etiam senserunt ita viri docti in libro Goesiano, cui adscripserant β vel μ. quum Aldus dederit Αρύβας. Sane MS. Mediceus non aliter legit. Et Αρύμβας vel Αρύμμας est Macedonicum nomen, Epiroticum etiam in aliis scriptoribus sine litera μ profertur. Itaque hactenus illis parui.

In v. Αρχαίως mutare sustinui voces illas τοσούτῳ διεξιόντας in τοὺς οὕτω, ut admodum concinne suspicabantur viri docti in codice Goesiano.

In v. Αστυνόμος edidit Maussacus πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, ut etiam est in nupero ex Frisia proventu. Sed Aldus extulerat πέντε μὲν Πειραιεῖ, & sic quoque MS. Mediceus. Sane etsi in v. Σιτοφύλακες quoque sic scribat, ad cujus forsan exemplum hæc ita formavit Maussacus, fuit tamen veteris elegantiæ ibi omittere præpositionem. Videbis simile in v. Σκιράφια.

In v. Ασωθετώπεπν in citatione Homerica non habebat MStus, καὶ μοῦ ἄκουον, ut scio exstare in Odyssea π, sed καί μοι ὄμοσον.

In v. Ατίμητος legitur ὡς μηδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμῆσαι, ubi MS. habet ὡς οὐδὲν δ. τ. δικαστὰς τιμῆσαι. Quod opinor verius. Neque enim compositum διατιμᾶν in hac parte usurparunt. Sic quoque Demosthenes contra Calliclem: Αυτοὶ τὴν αἱμασιὰν περιαγαγόντες καὶ τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, ἑτέροις βλάβης δικάζονται καὶ ταύτην χιλίων δραχμῶν ἀτίμητον. Ut videatur modo fuisse temeraria repetitio literarum δι in principio duarum vocum.

In v. Άτιμος non edidi καὶ ἀτίμους εἶναι, ut nuper è Frisia contigit, sed prout Aldus & Maussacus retinuerunt ἄτιμον, sine dubio ex fide MStorum codicum, quum & Mediceus habeat ἄτιμοι parvo discri-

mine: utique iste singularis eo usque extendi potest, quo numerus alter. Sed neque retinui mox ἣν ἂν οὐτωσί τις φήσειεν, ut delicatus noster ex indicio Valesii; sed prout MSti dictant Harpocrationem dedisse, qui potuit memoriter hæc citavisse non inspiciens Demosthenem. Unde & in sequentibus ut lector dignosceret calamum Auctoris & aliena supplementa, quæ facile erat recuperare, virgulas adhibui, præsertim ejiciens post verbum διαλέξομαι insiticia ista ἀλλ' ὅπως ἣν τὸ ἀποκλείειν, quum plene in sequentibus existant. Sed etiam MS. non habebat τὸν τούτων τινὰ, ut est in editis, sed τούτου, ut videatur innuere τοῦτον *talem aliquem.*

In v. Αὐθέντης ait Harpocration, ὁ γὰρ αὐθέντης αἰεὶ τὸν αὐτόχειρα δηλοῖ. Quæ sane mirari lector debet. Si enim semper id denotat, cur contrarium & peculiare nos docet de Lysia? Quum enim Lysias aliter sumpserit, apparet non semper isto uno sensu occurrere. Certe vocula αἰεὶ non est in MSto, quam deleas licet.

In v. Αὐτοκλείδης codex MS. habet Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου Κηδωνίδην καὶ Αὐτοκλείδην καὶ Θέρσανδρον. οὗτοι παιδεραστὰς &c. Quod certe videtur ab ipso Harpocratione venisse, quum citet ipsa Æschinis verba, quæ exstant pag. 178., quæ in quarto casu protulerunt istos tres; præsertim quum ea ipsa rursus citet in v. Κηδωνίδης, unde patet eum locum Æschinis inhæsisse memoriæ Harpocrationis.

In v. Αὐτόχθονες, quum & Aldus & Maussacus edant μόνοι γὰρ τῶν πάντων, & in MS. Mediceo non aliter legatur, ut adeo hinc quoque fides fiat eos sic invenisse in scriptis, non intelligo, cur nuperus ediderit μόνοι γὰρ ἁπάντων. Solummodo MS. idem sic auget

get αὐτόχθονες ὑμᾶς ἐστ, quod addi oportuerat. Paulo post amavi indicium Meursii in lib. VI Attic. lect. c. 16. in erronea lectione sequentium Εριχθόνιον καὶ Ηφαιστον ἐκ Γῆς γεγονέναι. Transpositionem ac medicinam ejus, etsi lenem vocet, ac placuerit editori Frisio, deserui, quum lenius hæc sedari possunt, ut ex ipso contextu videbis.

In v. Αφ' Εστίας verba sunt Isæi καὶ ὁρῶ δὲ Λάκων ἐμυεῖτο, in quibus nullus est sapor, nisi quem Frisia dedit *& tamen intelligo quod Lacon sacris imbuebatur*. An potest aliquid acidius temperari? Ergo bene est, quod Is. Vossius Catullianas notas in juventute pangens merum sal infuderit corrigendo σκαιῷ ῥῶ δὲ λάκων, cui inveniendo impar erat ejus senecta.

In v. Αφύας (nec enim est, cur Maussacus ediderit Αφύαι, nedum ut Meursius id tantopere laudet lib. 3. Attic. Lect. c. 21. quum Hyperides eo casu illas posuerit) MS. Mediceus non habet ἐστι δὲ καὶ ὀνομαζ, sed ὄνομα.

In v. Βάσκανος nomen proprium quod sequitur Αντιφῶν non agnoscit MS.

In v. Βασιλικὴ διαδρομὴ, quæ tantorum laborum, ut patet ex una Maussaci notâ, & quidem ab sæculo, viris doctissimis causa fuit, præclare omnia videor restituisse ope & interventu codicis Medicei, qui sic habebat ἔοικεν ἡ γνωμένη διαδρομὴ τοῦ βασιλέως παρόντος οὗπερ εἷς ἐστὶ τῶν Αθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖσθαι. Hinc egregie intelligebam, quantopere hîc se fatigassent infaustæ manus interponendo vel ἀφ' οὗ quod potuit etiam venditare Maussacus adscita nescio quî adsensione Petavii; vel ὅθεν, ut volebant viri docti in codice Goesiano, quum male editum ὃς ab Aldo putarent: item mutando καλεῖται in omnibus omnino editis, quod nuspiam opinor esse in scriptis: tum transponendis vocibus, quum nihil

 aliud

aliud agi oportuerit, nisi ut ἧπερ mutaretur in ὥσπερ. Quid enim certius, quam βασιλικὴν διαδρομὴν dictam Athenis, perinde ut ludos honorarios Romæ?

In v. Βεβαιώσεως putavi commodissime & molliter omnia restitui in verbis illis defectis & mirifice vexatis, ἂν ἕτερος μὲν ἀμφισβητῇ, τοῦ πραθέντος δὲ μὴ βεβαιοῖ, ut ediderunt distinxeruntque Aldus & Maussacus; ubi quum Meursius & Valesius consensissent in πραθέντος, Valesius ut porro succurrerit nescio, Meursius in Atticis Lectionibs VI, 20, quum mutilum quoque locum esse animadvertisset, ita conatur sanare ἀμφισβητῇ τοῦ πραθέντος, ὁ πωλήσας δὲ μὴ βεβ. Viri docti in Goesiano libro inscripserant ὁ δὲ πωλήσας. Id non placuit nupero editori, unde supposuit [ἕτερος] δὲ μὴ βεβ. non alia in parte laudandus æque, ac in eo, quod virgulis incluserit suppositit iam vocem. Nec enim est ea magis Harpocrationis, quam aliorum πωλήσας. Nec ab Harpocratione duplicatur ἕτερος, ut patet in v. βουλεύσεως, τὸ μὲν γὰρ . . . τὸ δ' ἕτερον. Itaque mitius, quum posset, agi oportuit, quod opinor feci legendo ἀμφισβητῇ τοῦ πραθέντος, ὁ δὲ μὴ βεβ. Nam una ista litera tantum intercidit quocunque fato equidem ignoto. Is autem est communis Græcismus, ut voci ἕτερος in uno respondeat in altero ὁ, ubi de duobus agitur. In v. Ἐπώνυμοι, οἱ μὲν δέκα τὸν ἀριθμὸν, ἕτεροι δὲ δύο καὶ τεσσαρ. &c. Item in Κεραμεικός.

In v. Βουλαία MS. Mediceus non referebat Μαρτύρομαι τὴν Ἑστίαν, sed Μαρτύρομαι γὰρ Ἑστίαν.

In v. Βουλεύσεως ex illis verbis τοῦ μὲν ἂν προτέρου deleri vult MStus liber tertiam vocem; nec sine specie. Non enim est collectio, sed sermo ejus qui progreditur ulterius in illustrando, & qui huc usque egit de ipsa re, nunc inspicere vult de loco.

In

In v. Βούτης singularis videtur locus, quum scribitur *qui à Bute descendebant*, (quas voces vides sublectas ex nota Maussaci ad sequens βοώνης) *Βουτάδαι dicti sunt; & Ἐτεοβουτάδαι veri Butæ posteri.* Quid igitur? an qui ab Bute descendebant, non erant veri Butæ posteri, aut alii ac diversi ab illis? Sane ea varietas quidem perridicula est. Et tamen negari nequit, eadem dici in Græcis. Sed vide, quam facili ratione ea labem contraxerint. Nam MS. Mediceus non habet καὶ οἱ ἀπὸ τούτου, Βουτάδαι, sed καὶ ἀπὸ τούτου Βουτ. unde maxima sententiæ differentia. Nempe dicit Harpocration ab isto Bute appellatos esse Butadas, sacerdotes scilicet sequentis ætatis, in honorem ejus & memoriam sic dictos, qui utique non erant ex posteritate ejus, licet appellatio ista id videretur eis tribuere: sed qui vere originem ab illo ducebant, illi se appellabant ideo ad distinguendum Ἐτεοβουτάδας, ut de illis etiam suo loco iterat auctor. Omnes qui successerunt in istud sacerdotium, Butadæ dicti; sed qui vere ex sanguine hujus erant, solebant dici Eteobutadæ. Quin etiam idem MS. οἱ ἀπόγονοι τούτου, non τοῦ Βούτου. Sed præterea quoque is ipse liber habet εἰ ἐτεὸν σός εἰμι, non εἰ ἐτεὸν ἔτι σός εἰμι. Nec mala admonitio. Quem enim locum in carmine Homerico habiturus esset iste verborum ordo? Novimus in Odyss. π, 300. εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι. & ejusdem operis ι, 529. supplicans Neptuno Cyclops εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι. Sane hunc locum innuerit Harpocration: & hinc utique foret reparandus.

In v. Βωμολοχεύεσθαι quum Maussacus ex Aldo edidisset καὶ ἐπειτα, ἵνα μὴ πρὸς τοῖς βωμοῖς πανταχοῦ &c. idem postea in Appendice monuit versus Pherecratis

 ita

ita distinguendos; κ' ἔπειτα, ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πάντοτε χρῆ. Id probe adscivit nuperus è Frisia editor. Nec culpo, siquidem hæc vera scriptura sit, in qua nimis plane βωμολόχου origo & officium ostendi videtur. Certe MS. Mediceus legit πρὸς τοῖς ναοῖς, unde constaret optime & versus & sensus κ' ἔπειτα, ἵνα μὴ πρὸς τοῖς ναοῖσι πάντοτε χρῆ.

In v. Γάνος non sustinui discedere ab scriptura Aldini codicis Γάνος θηλυκῶς καὶ Γανίδα, quum Meursius reponeret Γανίδα, quomodo in Æschinis oratione offendebat. Nam & Γάνις dici potuit quoque Γανιάς, & Harpocration potuit in tale exemplar incidisse. Modo non & sic scripserit. Certe aut Harpocration nobis abutitur, aut editores, dum persuadere volunt in oratione Æschinis Γάνος occurrere θηλυκῶς, *fœmineo genere*, quum in accusativo ponatur Μοργίσκην καὶ Γάνον, ut citavit Meursius. Non taceo sane, MStum Mediceum habere Γάνος καὶ Γανίδους, sine voce θηλυκῶς.

In v. Γεννῆται verba sunt τὰ μὲν πρῶτα καὶ μάλιστα μέρη, in quibus nequivi ulterius cernere illud μάλιστα sic splendens in omnibus editionibus, præsertim quum veniam caret codex MStus, in quo legebatur μέγιστα. Etiam viri docti correxerant μέγιστα in Goesiano exemplari, ut & Valesius ex Suida confirmabat. Mox non intelligo, quo patrocinio postrema editio legat τριττὺς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία, quum illæ voces καὶ ἔθνος non exstent in editione Aldi, non agnoscat MS. idem codex, sed neque etymologus in loco, quem citat Valesius. Tantum quia Maussacus in nota scribit debuisse addi ἔθνος, ut infra in voce τριττὺς, id scilicet satis est ad voces alienas sic inferendas auctori nostro?

At-

Atqui etiam quum illic dicit Τεντλὺν, non addit ἔθνος, sed ἔθνη. Ego quidem contempsi. Etiam MS. αἱ ἱερωσύναι αἱ ἑκάστοις.

In v. Γέῤῥα nescio quî maluerit exhibere ἤτοι οὖν πωτὸν τὸ τοῦ ὑπὲρ Κτησιφ. & id sequi novissimus editor, quam ex Aldo repetere ἤτοι οὖν πωτόν ἐστι τῷ ὑπὲρ. quod est etiam in MS. & sine mora restitui debet Harpocrationi suum etiam in hac editione, ubi omissum verbum substantivum.

In v. Γεωφάνιον fere ad lectionem MSstorum Maussaci servat Mediceus Εὐφορος δεδήλωκεν ἐν τῇ θ', ita ut voces περὶ χωρίων omittat, quas omnino non credibile est ab Harpocratione venisse, quum Ephorus non publicarit tale scriptum, cujus index erat περὶ χωρίων, sed in historia sua id memoravit, perinde nunc citatus, ut in v. Δάτος. unde patet in libro quarto historiæ eum egisse de Thraciis oppidis, quomodo intelligi etiam debent verba auctoris nostri in v. Αἶνος, quæ Vossius de Historicis Græcis pag. 36. scribit se legere, sed non quo modo & sensu. Hæc igitur mea est sententia, licet reliquerim vulgatam. Sed ut pateat quam sint luxata hæc verba, operæ est audire sequentes hæc verba voces in MSto, quæ sic habent Γηπέδων. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. Γηπέδων ἔφορος καὶ χωρίων. Πλάτων γοῦν &c. An voluit Γήπεδον ἐστι τόπος καὶ χωρίον?

In v. Γναφεὺς quam prave intelligi debeant hæc Græca, patet ex Latinis illis: *Veteres Attici id nomen per κ efferebant κναφεὺς: commune autem per γ.* Habebant ergo veteres Attici aliud quod sic efferebant, aliud commune inter ipsos & Græcos alios, quod per γ. Longe melius à MSto abigitur vocula δὲ post vocem κοινόν. Sic sensus est: id veteres Attici per lite-

literam κ dicebant, quod commune inter omnes reliquos Græcos dicebatur per γ.

In v. Γραφεὺς non legitur in MSto καὶ γράφειν τὸ ζωγραφεῖν ἔλεγον, ſed καὶ γράφειν ἢ τὸ ζωγραφεῖν ἔλεγε, nempe is ipſe Demoſthenes, etſi quidem & omnes fere alii ſic locuti ſint.

In v. Γρυπάνιον pro his verbis σεισμὸς γέγονε legitur in MS. Mediceo σεισμὸν γεγονέναι φησιν. In quo vix colligo quid ſtatui debeat, quum & in Etymologico hæc verba ſic legantur σεισμός φησι γέγονε. Equidem quod hic occurrit εἰπὼν φησὶ, non eſt pleonaſmus, à quo Harpocration abhorret, quin ſæpe illi exciderit περί τινος λέγων φησί. Quin immo derelictis his ſtatui debet rectiſſime legi in MSto, & explicanda ea priora tanquam verba Harpocrationis, quum poſtrema tantum ſint Melanthii verba, hoc modo: *Melanthius* (ſed MS. habet Μελάνθιος) *libro ſecundo Atthidos narrans terræ motum contigiſſe dicit*; καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ. Ita vides nihil ab prioribus intellectum. Notavimus ſimilem confuſionem ſupra in v. Ἄμιπποι.

Sequitur in ejuſdem vocabuli expoſitione, Μή ποτε δὲ ἐμφαίνουσιν οἱ συγγραφεῖς ὡς γινομένης &c. quæ ſic vides intelligi ab Latine loquentibus. *Sed vide num ſcriptores illi indicare velint, in terræ quaſſationibus fieri aliquam circa ſolum incurvitatem.* Profecto id non opus fuit moneri ab Harpocratione; id clare illi dicunt, tam in remotis γρυπάνιον ποιεῖ quam proximis ἔγρυπεν ἡ γῆ: etiam in propinquioribus, quum ut tenerius lignum incurvatum remittitur, ſic terra quaſi tumorem intus concipiens incurvat ſuperficiem, quæ mox aperitur & diffringitur. Hoc omnia igitur manifeſte dicuntur in prioribus. MS. habebat μή ποτ' ἐμ-

φαι-

φαίνουσιν οἱ συγγραφεῖς γινομένης, quæ parum juvant. Sed vult innuere Harpocration, an non utique de iſta terræ curvitate intelligi debeant eorum auctorum verba, prout intellexit tantum interpres Latinus; verum de tali, quæ manet, ubi terra poſt motum finitum non iterum complanatur, ſed verrucæ aliquid aut colliculi relinquit, qui deinde ſemper exiſtat.

In v. Γωνιασμὸς verba ſunt Lyſiæ, ἐπὶ δὲ κάμψαντι τοῦ τείχους γωνιασμός. Ea Latinus interpres ut intellexerit, aperiunt verba ejus *Iter flectenti ad ſiniſtram angulus eſt parietum concurrentium.* An poteſt alius angulus, maxime acutus, ſupponi, niſi ubi parietes vel lineæ concurrunt? ut lepida ſtultitia ſit in hoc ſupplemento. Et cur non *muri* ſuffecit, ut in Διὰ μέσου τείχους? Sed hos parietes concurrentes adſcivit ex H. Stephano & Æmilii Porti Suidam vertentis imitatione. Præterea ubi ſupponuntur in Græco parietes? Ne dicam, qualem locum concipiat privatæne domus, an plateæ aut alterius? Certe *iter* concipit, ut ne cogitet Latinus lector exigua, quod iter nuſpiam quoque in Græcis exſtat: cur non currum aut navem? ſed & *iter* iſtud accepit ab Porto. Ita eſt tale hominum genus, qui omnes nugas concoquere, intelligere & commentari & interpretari ſciunt. Itaque ut adjuvemus magnos horum hominum conatus, tu ſcias, bone lector, in MS. Mediceo eſſe τοὺς τοίχους, ut agatur de eo, qui flectit parietes & eos circumit. Γωνιασμὸς non magis eſt angulus, qui γωνιὰ dicitur, quam γυναικειασμὸς eſt mulier. An infra ἡμιολιασμὸς erit ſeſquialter & ipſe ἡμιόλιος? Curvaturam fere melius interpreteris, & flexuræ quoddam inſtar.

In v. Δάοχος, præclaro augmento exhibetur in MS.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, quum de isto agatur in oratione pro corona p. 354; & ita soleat sæpe illam orationem citare Harpocration. In qua parte tamen ridiculus lusus est Latini interpretis; qui in v. Ἐκμαρτυρία postquam interpretatus est *Demosthenes oratione contra Stephanum*, tamen in elencho scriptorum orationem ὑπὲρ Κτησιφῶντος vulgo inscriptam περὶ τοῦ στεφάνου innui in v. ἐκμαρτυρία confitetur. Quæ stupida varietas non aliunde existit, nisi quod in Harpocratione illic legitur κατὰ Στεφάνου, quum in MSto Mediceo manifeste pateat περὶ στεφάνου.

In v. Δαρεικὸς non legit MStus liber ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου βασιλέως; sed notabili etiam accessione ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινὸς παλαιοτέρου βασιλέως; quam restituere Harpocrationi non dubitavi.

In v. Δατὸς satis commode editum fuit à viris doctis Μετωνομάσθη μέντοι ἡ πόλις τῶν Δατηνῶν, Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασ. sed dubito an ex fide antiquorum codicum. Nam certe MS. Mediceus habet Μετωνομάσθησαν: quam numeri mutationem forsan non intelligentes ita correxerunt, quum ea clare nos deducat ad veram & integram scripturam, quam fuisse hanc opinor, Μετωνομάσθησαν μέντοι ἡ πόλις τῶν Δατηνῶν Φίλιπποι, Φιλίππου τῶν (nam & sic MS.) Μακεδόνων βασ. Quid enim magis inconcinnum, quam indicare appellationem urbis mutatam fuisse; & quomodo ea mutata fuerit, subticere. Videndus autem de hac re Appianus.

In v. Δειπνοφόρος voces αἱ τῶν κατακεκλειμένων παίδων μητέρες reddit interpres *filiorum accumbentium matres.* Quomodo igitur is excepit Græca? certe non ut vulgo legitur, sed vel κατακεκειμένων vel κατακεκλημένων. Sed

est aliud non minus propinquum verbum καθειργμένων, ut in v. Κατωκοδόμησεν, ἀντὶ τοῦ κατέκλεισεν εἰς οἴκημα. Ita hic dicuntur matres inclusorum liberorum, Valesio docente puellas vel filias fuisse ex Pausania in κανηφόρους, non filios.

In v. Δέκα καὶ Δεκαδοῦχος sunt verba inepta κατὰ τὴν κατάλυσιν, quæ noster interpretatur *quum abrogatum esset imperium.* At Græca illa notant *dum abrogatur illis imperium*, in abrogatione imperii, ut καθ' ἡμᾶς, in v. Δίοπος. quod præterquam nugatorium, etiam est falsum, nec valde remotum ab loquutione ἐπὶ τῶν τριάκοντα, in v. Θηραμένης. Sed egregie MS. legit μετὰ τὴν κατάλυσιν, ut loquuntur & Isocrates & Lysias apud Maussacum, & omnino universi, & noster in v. Θίμβρων, unde sic edere non dubitavi.

In v. Δεκαδαρχία pro verbo καταστάθείσας MS. habet καταστάθείσας: tum idem ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν, non Φιλιππικῶν.

In v. Δεκατεύειν MS. non habet ἐδεκάτευον sed ἐδεκατεύοντο. Mox etiam τὰς δεκάτας τῶν περιγινομένων τοῖς ἱεροῖς καθιεροῦν, non τοῖς θεοῖς: an intelligit decimas proventuum ex sacris agris omnino adolendas esse diis, non in templa, non in sacerdotes impendendas?

In v. Δεκατευτὰς, non ausus fui sequi postremum editorem & interpretem, qui exhibuit ὅτι ἦν τέλος ἡ δεκάτη, quum & Aldus & Maussacus & MS. Mediceus legant τελώνιον, quo notatur non modo vectigal fuisse decimam, sed tale, quod soleret conductoribus & mancipibus vendi & elocari, ut illi simul integrum solverent reipublicæ, & rursus inde per partes colligendo lucrarentur, ut in Μετοίκιον infra agnoscit τελώνην.

In v. Δερμηστὴς (nuperrimus sine causa edidit δερμηστὴς)

στὶς) non intelligo, cur ediderit imperfecte μή ποτι ἢ μᾶλλον ἂν ἔς τις, quum & Aldus & Maussacus habeant μᾶλλον εἴη ἄν ὅς τις. MStus autem μᾶλλον ἂν εἴη, ut sæpe solet scribere.

In v. Δολοποιὸς legitur ex mutatione, ut opinor, Maussaci ἔμμονοι καὶ ἀνέκπλυτον, quale & H. Stephanus ex Polluce notavit, quum Aldus dedisset ἀνέκλυτον, quod etiam retinet MS. Mediceus. Unde dubito magisne probari mereatur sententia Maussaci, an retinenda potius vulgata, quum non utique de eluendo agatur, & vere δυσέκνιπτος intelligatur, sed de quocunque modo obsolescendi & evanescendi; an denique scribendum ἀνέκλειπτον, quod certe idem est, & nulla mutatio. Etiam MS. habebat Πλάτων διαφορεῖ ἐν δεκάτῳ πολιτείας, non πέμπτῳ.

In v. Διαγορεύων legitur in MS. ἰδίως κέχρηται διαγορεύειν ἀντὶ τοῦ διαφόρως καὶ ἐν τῷ α. λέγειν: & deinde τὸ διαγορεύειν τῷ συναγορεύειν, ὥσπερ καὶ τὸ inversa vice verborum. Sed ut notam bonitatis, qua censeri exemplar istud MStum debet, habeas certissimam, in eo mox legebatur plene τὸ συμπολιτεύεσθαι τῷ διαπολιτεύεσθαι, quas postremas voces quum omisisset Aldus, Viri docti in Goesiano codice adscripsissent ἀντιπολιτεύεσθαι, Maussacus in suis MStis etiam non advertisset, Valesius ex ingenio apposuit, postremus editor uncis inclusa inseruit contextui, nunc plane vindicata demum sunt auctori suo.

Vocem Διάθεσις quum sic egregie manifesteque ex Isocrate doceat Harpocration ἀντὶ τοῦ πράσεως usurpatam fuisse Græcis, nequeo me continere ab nobili alio exemplo pessime huc usque intellecto producendo, quo certissima hæc significatio demonstratur. Is

locus est in fragmentis Scymni Chii ab Cl. Theod. Rycquio nuper editis pag. 376, ubi versiculi leguntur ὁ Τύρας ποταμὸς βαθύς τε ὢν εὐβότανος ἐστι ταῖς νομαῖς τῶν ἰχθύων διαθέσιν ἐμπόροις ἔχων. Hos interpretatur L. Holstenius: *amnis Tyras Profundus herbidusque alendis piscibus Situque mercatoribus percommodo.* Quod cum legerem, hærebam in illo herbido fluvio & quidem alendis piscibus, quum nescirem herbas etiam fluviorum ad hanc rem requiri: hærebam in situ illo Tyræ, qui describi deberet ab situ mercatoribus percommodo, magis scilicet, quam reliqui fluvii in eodem tractu & litore. Sic prave διάθεσιν spectabat Holstenius & νομὰς, quum Scymnus intellexerit *amnis Tyras Profundus herbidusque pecudum pascuis Et piscium mercatui dans copiam.* Nam & videtur scripsisse τῶν τ' ἰχθύων. An vero Phrynichus in Tragœdis (nam perperam vertunt *Tragœdiis*) dixerit τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν, ut ibi notaverit διοίκησιν, & ut nuper verterunt *ipsa carminum dispositione*, licet dubitare, quum longe alio sensu usurpet Diodorus Siculus lib. xv. cap. 7. Διονύσιος εἰς τὴν Ὀλυμπιακὴν πανήγυριν ἐξαπέστειλε τοὺς εὐφωνοτάτους τῶν ὑποκριτῶν, διαθησομένους ἐν τοῖς ὄχλοις μετ' ᾠδῆς τὰ ποιήματα; ubi certe ipsam exhibendi & modulandi rationem notat.

In v. Διαιτηταὶ quæ dicuntur, concludit auctor λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης, Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ut quidem edidit Maussacus post Aldum, & sic quoque hæc editio: sed quæ posterior antecessit, delevit distinctionem. Male dicam an bene? Certe edi oportuit Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολ. ut est clare in MS. quum semper fere addat præpositionem, ut mox in Διαμεμε-

 πτη-

τρημένη, ubi addunt pronomen τῇ, quod non est in MS.

In v. Διαμαρτυρία, quum Aldus manca & truncata edidisset verba εἰσαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον ἢ οὐκ εἰσαγώγιμος, fere eodem tempore & Maussacus edidit & Andr. Schottus in Observationibus I, XIV. supplevit ex Suida εἰσαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξῆν τῷ βουλομένῳ διαμαρτυρῆσαι, ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη ἢ οὐκ εἰσαγ. Nescio an sufficiat. Sufficit equidem ad sensum; de manu Harpocrationis aliter testatur MS. Mediceus, qui & illa integre exhibens, præterea scribebat ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη εἰς τὸ δικαστήριον ἢ οὐκ &c. quod ego certe verum opinor.

In v. Διαμεμετρημένη ἡμέρα habet MS. Σκεπτέον δὲ ἐν τῷ παρ' Ἰσαίῳ, non σκεπτέον τὸ παρ' Ἰσ.

In v. Διεκωδώνισε non legitur in MS. ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τὰς μαχίμους ὄρτυγας, sed διωκόντων τοὺς μαχ.

In v. Διίπολια leguntur hæc verba ἑορτή τις ἦν Ἀθήνησι, tanquam tempore Harpocrationis fuissent resecrata & abolita, ut nonnullæ dignitates, sic & sacra vetusta; quod non solet ostendere in aliis festis. Sed ab MS. Mediceo aberat verbum ἦν, ut videtur, summo jure.

In v. Διοικεῖν fit citatio Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, quum MStus habeat ἐν ε^ω Φιλιππικῶν, hoc est, πέμπτῳ: ut mox in voce Διοπείθων non habet MS. Δημοσθένης ἐν τῷ εἰς τὴν Λακρίτου, ubi viri docti in libro Goesiano notaverant πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν, (& istud πρὸς venerat quoque sub calamum Valesio) sed Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Λακρίτου, quæ procul dubio sunt ipsa Harpocrationis, ut patet ex v. Μένδη. Tum etiam MS. idem non habebat Δίοπος, sed Διόπειθος, ut

sane

sane ex Galeni Glossis Hippocrateis notavit Valesius.

In v. Δοκιμασθεὶς MS. liber habebat μηδ᾽ ἡντιναοῦν ἀρχὴν ἦρχον, non ἦρχον.

In v. Δόσις scribitur ἰδίως μὲν λέγεται, ubi media vocula nullam affert causam cur illic ponatur, & recte eam MStus liber hinc expellit.

In v. Δρυμὸς hæc habentur ut Aristotelis verba ἔπειτα Δρυμὸν ἂν Ἀττικὸν, καὶ ἕτερον Βοιώτιον, in quibus nihil video, quid operetur vocula ἂν, & certe omittitur penitus in Latinis. Imo & tantundem patet, cur Harpocration hanc citationem addiderit. Sed præclare MS. ἕν, quod ideo non fui cunctatus in contextum recipere, non tantum ex perpetua Græcorum ista copulatione τοῦ ἑνὸς καὶ ἑτέρου, qua utitur etiam Harpocration in v. παράστασις, sed vel maxime, quia Harpocration ideo post Demosthenem citat quoque Aristotelis hæc verba, ut inde doceat genus quoque in ista appellatione mutatum: quæ quum sit sententia Harpocrationis, in vulgata depravatione prorsus exstinguitur hæc ejus significatio.

In v. Δυσαύλης, quod vidit & notavit Meursius v. 1 Attic. lect. cap. 19. non βάβοι legendum, sed βαυβοῖ, id probe confirmat MS. Mediceus; qui etiam Δήμητρα recte habet, non Δήμητραν. Quin etiam in eo legebatur Παλαίφατος δὲ ἐν ἐνάτῃ Τρωικῶν.

In v. Δωροξενία cur proferunt amantque omnes editiones ἀποφεύγειν? Sic Aldus, Maussacus, sic Frisius: quum MS. etiam manifeste habeat verum ἀποπεφευγέναι, prout jam correxerant viri docti in codice Goesiano.

In v. Δώρων γραφὴ concinnius videtur legi in MS. Δείναρχος μὲν καὶ λόγον τινα, ubi vulgo Δείναρχος οὖν λόγον μέν τινα.

In v. Ἑβδομευομένου scribit Harpocration τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας, & has postremas aliquot locis confirmat, imo etiam ipse auctor rursus infra in v. Ἐνδεκάζοντας, ut dubium non sit eos ita vocavisse: sed tamen MS. Mediceus legit τὰς δεκάδας, quas certe potuit auctor hîc adhibere maluisse æque ut ἑβδομάδας. Est autem operæ pretium conferre notam Maussaci, prout in ipsius editione concipitur, cum ea prout in Frisici interpretis editione consuitur inscite & violente; & ne quid nugarum & stultitiæ & audaciæ requiri queat, sustinuit iste homo edere πιστεύοντες ἤδη μᾶλλον τῇ σωτηρίᾳ, quum non in MStis, non in prioribus editis appareat istud insitivum μᾶλλον, tanto absurdius, quum ne ipse quidem Maussacus in verbis Aristotelis, quæ ab eo citantur, agnoscat.

In v. Ἐγγυθήκη exhibetur & in exemplaria admittitur conjectura Maussaci ἤτι πιστῶν οὐκ ἀλλότριον; quum Aldus corrupte edidisset ἤτοι τούτων. Sed sciri oportet in MS. Mediceo plane legi ἤτι τούτων. Præterea quum & Aldus & Maussacus ediderint ἐπιτήδειον εἶναι, postremum hoc verbum rejecta omnium auctoritate postremus è Frisia editor expulit non sane probabili causa, nisi quod ejus versio satis indicet eum nescisse quo referri deberet id ipsum: sed constructio est εἴη δ' ἂν σκεῦός τι πρὸς τὸ ἐπιτήδειον εἶναι ἐπικεῖσθαι κρατῆρας ἢ λέβητας ἤ τι τούτων οὐκ ἀλλότριον.

In v. Ἑδωλιάσαι quum edidisset Aldus (ut habet quoque Maussacus) ἐπὶ τοῦ καθέζεσθαι, viri docti in codice Goesiano annotaverant ἀντὶ, ut & fecit Valesius ex Etymologico.

In v. Ἔθνος solet ad explicationem ejus edi μέγα

καὶ πολυάνθρωπον γένος: nec male, quum ἔθνος etiam de aliis dicatur, quam hominibus, perinde ut sæpe *populus* apud Latinos. Sed quum ea consideratio Harpocrationis non fuerit, qui solum docere voluit, quam varie ea vox respectu hominum usurpetur, vel potius quam præter illud nationis generale adhuc particulatim sumatur de portionibus civium in populo, opinor longe rectius legi in MS. Mediceo πολυάριθμον. Qui probat mox quoque fidem Aldi & Maussaci, dum edunt τὸ πονηρότατον νομίζεται, quod postremus mutavit in νομίζειν: ad licet Valesius id monuerit ex Suida, tamen non tractamus Suidam, sed Harpocrationem, qui sic scripsisse potuit, & utique sententia perinde bona.

In v. Εκατομβαιών, MS. Mediceus non habet Τπερίδης ὁ τοῦ Αμφίωνος, sed Αφίωνος.

In v. Εκμαρτυρία, non legitur in MS. Δημοσθένης π. ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, sed Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Στεφάνου.

In v. Ε'κ προνοίας habet MS. ἐκ πολλοῦ τοῦ προόντος μου κατηγορεῖ, ubi vulgo quintam voculam neglexerunt.

Εκ προαγωγῆς. Ita edidi cum Aldo & Maussaco potius, quam cum postremo ἐκ προσαγωγῆς, qui in eo etiam morionem agit, quod sic citet notam Maussaci Εκ προσαγωγῆς] *Quidam codices ἐκ προσαγωγῆς habent ut Suidas*, tanquam ita stultus ac stupidus fuisset Maussacus, ut notaret id, in quo nulla est differentia vel notandi caussa. Perperam vero apud Suidam scribi ἐκ προσαγωγῆς, & vel ab ipso vel ab descriptoribus ejus non intellectum fuisse illud ἐκ προαγωγῆς, inde patet, quod προαγωγὴ non procedat ad

 ne-

necessitatem usque, quam in προσαγωγῇ agnoscit Harpocration, sed tantum ad delectationem & voluptatem, ut in verbis Thucydidis ab Maussaco ad v. λογοποιὸς allegatis, ὡς λογοποιοὶ ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον. Sed neque H. Stephanus illuc eam loquutionem trahit, sed, ait, accessione sensim accrescente, ut sumpsit eam explicationem ex Budæo in commentariis, non aliter illic verba Demosthenis contra Aristocratem citante & explicante, quæ tamen ipsa, ut opinor, & legit & explicuit aliter Harpocration, ut docent ejus MSsti, haud dubie melius. Agitur enim de eo qui ex necessitate cogitur amicus esse, non ex ingenio & indolis propensione & simpliciter, quia sic placet, sed ἐκ προσαγωγῆς, ex ratione eum cogente, quia putat vires vestras esse magnas, quia νομίζει δύνασθαι ὑμᾶς. Hæc cogitatio vestri status, ut considerat Harpocration, est necessitas illum compellens, quam & mox illustrat vocans metaphoram, non ut lepide noster Frisius edidit, ἀπὸ τῶν οἰχομένων (quæ lepidius vertit *à proficiscentibus*, quod ideo facit, quia in illo & omnia καλὰ & notitia Græci sermonis οἴχεται) sed ἀπὸ τῶν ἐξηρτημένων. Id foret ab illis qui non quiescunt & desident (aliquoties Hesychio ἠρτημένος explicatur κρεμάμενος) sed quæ coguntur se commovere, quia ante funibus sunt alligatæ ex projecturis; quasi intelligeret machinas vel alias quascunque, vel quæ in tragœdia Deos commovebant. Sed videndum, an non scripserit Harpocration ἠρεμούντων, ut innuat petitam tralationem ab illis, qui sponte non sunt incensi, non ardent nec flagrant ad aliquid suscipiendum, sed trahuntur ab quibusdam projectis, quæ antea vinculis & tormentis fuerunt adstricta, non secus ac quædam

νέωροπας ἥμβρας. Habes λαμβάνοντας ἡμέρας λαμπάδας in v. Λαμπάς.

In v. Εκφυλλοφορῆσαι MS. non legit ἐπεσημήναντο, quod tempus sane non convenit, sed ἐπισημαίνειν, quod est opportunissimum.

In v. Ελάτεια voces Demosthenis non referebat codex MS. in quarto casu Πανδοσίαν καὶ Βούχεταν καὶ Ελάτειαν, sed in primo casu Πανδοσία καὶ Βύχετα καὶ Ελάτεια, quomodo prorsus citata fuisse ab Harpocratione ostenditur in sequentibus, quibus dicit in nonnullis melius scribi Ελάτρεια, non autem Ελατρείαν, quod servavisset, si in prioribus quartum casum incepisset adhibere.

In v. Ελαφροπιτύος sequitur mox in MS. καὶ ἐν ἐπαίνῳ *Etiam in laude*, quum vulgo prior vocula omittatur, unde hic locus utique recte incipit. Ita in sequenti voce MS. videtur bene mutare μή ποτε καὶ περὶ πλεῖον, non ἢ, ut editur. Nesciebam autem Harpocrationis tam fausta fuisse fata, ut incideret in viros tam subtiles, ut quum Aldus edidisset mox καὶ τὸ ἐναντίον τοῦ βαρ. hoc tenue etiam sic adverteret Maussacum, ut mutaret in ἢ βαρ. & sequeretur Frisius: ac licet ne nunc quidem sit correctum, scias tamen in MS. Mediceo legi prorsus.

In v. Ελειοκόπων (MS. πως) retinui citationem ex Aristophane, prout ediderunt cum Aldo Maussacus, quoniam plane ita confirmabat liber Mediceus, etsi aliter citet Suidas & alii, duntaxat Harpocrationis codicum vetustorum fide intercedente.

In v. Ελλοτίεος non erat in MS. ὀνομάζεται ἢ καὶ Ελλότιος, sed multo congruentius ὠνομάζετο ἢ Ελλωτ. Sed & mox in v. Ελευσίνια, quum edi soleat τοῖς νικῶσι τὰ Ελευσίνια ἐδίδοτο ἆθλον, Valesius de quodam defectu suspicabatur, quasi debuerit addi designatio præ-

 mii,

mii, quale id fuerit. Id in Frisia statim arreptum ut opimum & insperatum lucrum, additurque nolenti volenti ad hordeario isto interprete κριθαί. Scilicet sic debebat integrum & universum dicere Hyperides, quia illi, apud quos defensionem pro Callippo habuit, non magis sciebant, quid præmii in Eleusiniis daretur; quam qui ultra Flevum habitant. An potuit fieri quidquam ineptius? Sed MS. habet τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδου τὸ ἆθλον, ut videtur, loquens de brabeuta in illis ludis. Sic certe apparet, quam procul hinc ablegari debeant κριθαί.

In v. ἔμβιος quum in Græcis nuper editum esset καὶ ἡ γῆ σηπεδὼν τοῦ ξύλου ἔμβιος γίνοιτο, prout Maussacus quoque post Aldum ediderat, in Latinis suis Frisia exhibet καὶ τὸ γήπεδον τοῦ ξύλου ἔμβιον γίνοιτο, vertens Latine *& fundus arboribus reviviscat*. An quis intelligere hanc audaciam ignorantia stimulatam potest? an σηπεδὼν non est vox bona, ut mutari debeat? An Hebræa tractat, ut τὸ ξύλον putet recte verti arbores? An ἔμβιον γίνεσθαι est reviviscere? Indignissime tractatus locus. In MS. Mediceo legitur καὶ ἡ ἐμπεδὼν τοῦ ξ. Manifesta veræ restitutionis origo. Scribe καὶ ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου ἔμβιος γίνοιτο, *& indoles ligni vitalis fit, in vita maneat*. Illam enim vocem ἔμβιος explicat per ἐν τῷ ζῆν, γίνοιτο ἐν τῷ ζῆν, retineat suum vivere: denique quid sic intelligi debeat, adnectit, nempe ne exarescat.

In v. ἐμποῦσι retinui, quod priores editiones, quod MS. Mediceus, quod ipsa antiquitas adeo bene per Valesium illustrata exigunt, & stabiliunt, nempe ὅπερ τοῖς στοιχοῦσιν ἐφαίνετο: ita miror, cur contra tot documenta ausus fuerit nuperus editor id mutare in δυ-

ψυχοῦσιν. Certe non infelices modo videbant, sed pe-
regrinantes in agris circa meridiem.

In v. Ἐνεπίσκημμα quum legis in nupera editione
ἐξεῖναι προσελθεῖν τῷ Φάσκωλι δανειστῇ γεγονέναι τούτου τοῦ
ἀνδρὸς, καὶ λέγειν, noli tibi imaginari verba & scri-
pturam Harpocrationis à te spectari & considerari;
ille enim aliter scripsit, & quidem ita ἐξεῖναι προσελθόντα
τῷ Φάσκωλι δανειστῇ γεγονέναι τούτου τοῦ ἀνδρὸς λέγειν, ut ha-
bent priores editi, & MSsti. Jam oro utrum ex his præ-
stat? An non ipse auctor decernit, dum in v. Ἐξαιρέ-
σεως δίκη sic ordinat suas voces ἐξεῖναι τῷ ἀντιποιουμένῳ &c.
λαγχάνειν. in Οὐσίας δίκη, ἐξεῖναι τοῖς ἑλοῦσι κρατεῖν. in
Θεωρικὰ, οὐκ ἐξεῖναι τοῖς ἀποδημοῦσι λαμβάνειν. in Κακώσεως,
ἐξεῖναι καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι.

In v. Ἐνετιμᾶτο legitur πρός τι ποσὸν ἀργύριον, ubi MS.
servat ἀργυρίου, qui etiam habet λογίσαιτο, non λογί-
σηται.

In v. Ἐγκαινέα etiam MS. habet τοῦ πρώτου μηνὸς, non
προτέρου. Mox ibidem, quod opidò est notabile, idem
codex habet ἐκάλεσάν ποτε αὐτὴν Ἀθηνᾶν Δημητριάδα ad-
mirabili Græculorum adulatione, ipsius tutelaris Deæ
nomen cum nomine Demetrii jungentium, ut pateret
ejusdem honoris esse Divam patriam & regem.

In v. Ἐν Λίμναις Διόνυσον certe non exspectaveram
ab tam perito Græcarum rerum interprete, ut hanc
quoque Maussaci scripturam emendaret, proque illa
ederet Διονύσιον, & tamen de Baccho loqui aut hisce-
re sustineret. Attende igitur, lector, quid illi homi-
ni sit emendare. Equidem ediderat Aldus Διονύσιον,
Maussacus necessario reposuerat Διόνυσον; an sperare
quisquam potuit tale monstrum hoc tempore exstitu-
rum, qui id violaret? Sane & in Goesiano exemplari

 cor-

correxerant viri docti Διόνυσον. Sed jam ne quid celem, MStus Mediceus diserte legit Διόνυσος. Is ipse codex, quum nunc casum quartum in primum mutet, paulo ante, ubi legitur ἐν Διομείοις Ἡράκλειον, exhibebat Ἡρακλεῖ, quod verissimum puto, quum non magis illic templum Herculis videatur memoravisse Harpocration, quam in hoc loco templum Bacchi; quin & in ipsa explicatione Harpocration illum dativum adfirmat. Certe noster Frisius illic insulsissime ista ἐν Διομείοις vertit *à Diomensibus*. primo, quia auctor agit de ipso loco, quem constat Διόμεια appellatum: deinde quoniam Diomenses nulli sunt, Stephanus certe incolas nominat Διομεεῖς, ut debuerit saltem scribere *à Diomeensibus*. Sed ille sic vocem Ἠετιωνείας Latine dixit *Eetionæ*.

In v. Ἐξεπρέμνιζον videmus vulgo id tanquam ab Harpocratione explicari ἀντὶ τοῦ κατέβαλλον τὰ πρέμνα, τουτέστι, μέχρι ῥιζῶν τὰ στελέχη: in quibus quid aliud sit ab Harpocratione, quam quilibet Grammaticaster aut Lexicographus fecit aut faceret? At non talis noster egregius Harpocration, qui detortas ab proprietate voces & ingenia elegantiorum sectari solet. Non fuit Harpocrationis, ut ille nobis significaret πρέμνα notare στελέχη. Itaque adorare fas est codicem Mediceum, qui interpretationem sic profert κατέβαλλον τὰ πράγματα, τουτ. &c. Demosthenes enim illic metaphorice quosdam insectabatur, qui rem sive publicam sive privatam alicujus ab imo everterant; quod ita profert, ac si arborem penitus exstirpavissent, ut solet loqui Cicero. Ita certe patet figura, qualis item est in v. Ἠκρωτηριασμένοι.

In v. Ἐξηγητὴς verba ponuntur ad expositionem

ἐξηγούμενος τὰ ἱερὰ, non aliter ac si mihi persuadere vellent isti editores ἀγορανόμοι ab Harpocratione explicari ἀγορανομοῦντας, & sic ubicunque nomen substantivum ab aliquo positum deprehenderit, id ab hoc per participium explicari. Quam male isti de eruditissimo studiorum nostrorum adjutore meriti sunt? Neque vero ἐξηγητὴς simpliciter usurpatus notare potest τὸν ἐξηγούμενον τὰ ἱερὰ, nisi ubi sermo est περὶ τῶν ἱερῶν, aut de sacerdote, ut Τιμόθεος ἐξηγητὴς, & similia. Nec Nicander cum scripsit ἐξηγητικὰ, utique erant τῶν ἱερῶν, sed τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου, ut citat noster Harpocration. Itaque id vult observari Harpocration esse eam ipsam vocem, qua Græci ad sacrorum interpretes libenter utantur, nec modo in isto substantivo, sed & in ipso verbo. Unde disce, quam præclare codex Mediceus habeat καὶ ἐξηγούμενος τὰ ἱερά. Sic in tribus partibus id frequentatum ostendit, ut solere ab ipso fieri docet vel unum Ἀποτίμημα.

In v. Ἐξούλης quum scribit Harpocration eam vocem derivatam esse ἀπὸ τοῦ ἐξίλλειν, ut edunt Aldus & Maussacus, non intelligo cur nupera editio non in Græcis tantum, sed etiam in Latinis, ut obstinatum id sedisse scias, reddiderit ἐξείλλειν; quod amplius est, qua auctoritate & fide exhibeat ὅ ἐστι ἐξείργειν καὶ ἐξωθεῖν ἢ ἐκβάλλειν? quum illa ἐξείργειν καὶ in nullo prorsus habeantur libro vel scripto vel typis antea confecto? Equidem Andr. Schottus jam monuerat lib. I. observ. 19. (sed tarde & post Henr. Stephanum, qui multa de hoc loco) ex illo vulgato reponi debere ἐξίλλειν. Sed MS. Mediceus servato solo accentu scribit εἴρηται μὲν τοίνυν ἀπὸ τοῦ ἐξίλλειν, omissa vocula ἄν. Et sane

Har-

Harpocration per sequentia ἃ ἀφῃρεῦντο αὐτοῦ tantum non ducit, ut cogitemus de verbo ἐξελεῖν, & non de immobilibus modo, sed & mobilibus, quæ tolli & eripi alicui possunt, intellectum fuisse suspicemur.

In v. Ἐπαγγελία notat Harpocration verbum ἐπαγγέλλεσθαι Græcis usurpari καὶ ἀντὶ τοῦ προστάττειν ἢ αἰτεῖσθαι, & fideliter interpretantur *usurpatur etiam pro imperare vel postulare*. Ego autem circumspicio, quod istud verbum sit, in quod res tam contrariæ coire potuerint. Equidem, ut dixi, fideliter quidem agit interpretatio; & postulata potentium didici esse imperata, & sic haberi debere. Sed quæso, cur in versu, quem citat noster in v. Ἠτημβύλω, vocem αἰτῶν vertit *postulans*, αἰτούμενος vero *utendum præbens*? Agnoscis sublestam rationem qua deciperis. Porro ut ἐπαγγέλλεσθαι sit αἰτεῖσθαι, certe non vidi, non audivi. Disce igitur, quam vulgatum hoc sit absurdum, & quam præclare MS. Mediceus sanet Harpocrationem offerendo αἰτιᾶσθαι.

In v. Ἐπαιρόμενος manifestum nefas admisit nupera editio, quum citat ἐν δὲ τῷ πρὸς Ἄφοβον τρίτῳ, quod non modo nullus codex antiquus testatur ab Harpocratione venisse, sed aperte alienus ille supposuit Harpocrationi ex Valesio. Nam quum Aldus hîc lacunam signaret, Maussacus in codice Vaticano reperiens ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ restituit ἑτέρῳ, addita ingenua confessione ignoratæ sibi orationis, unde hæc verba sumserit Harpocration. Cui rei intentus Valesius pro cura ac felicitate attentionis simul & memoriæ animadvertit esse tertiam contra Aphobum; id quod statim noster infulsit huic loco, quum MS. Mediceus plane illud Maussaci ἑτέρῳ confirmet, qui etiam mox habet λιθ' ὤφελ.

In

In recensione vocum Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι non convenit MS. Mediceo cum hac vulgatarum editionum scriptura. Nam is legit ἐπὶ τ̃ μνημάτων, quod verius videri docent sequentia ἐπὶ τοῦ τάφου, præsertim quum etiam postea sequatur Ἐφορία, ἡ ἐπὶ τ̃ ὅρων γινομένη προαγόρευσις; etsi infra & glossam proferat ἐπὶ Θρασύλλῳ, & exponat ἐπὶ τῷ Θρασύλλου μνήματι. Sed & alia varietate scribit ἐπὶ τὸ μνῆμα ἐφίστασθαι in v. Λουτροφόρος.

In v. Ἐπιβάτης memorari debet iniquitas, quam ultima editio Harpocrationi intulit, edendo οὕτως ἐκάλουν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους, καὶ μὴ κωπηλατοῦντας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ μάχεσθαι ἐπιτηδείους, in quibus est absurda iteratio, qua describuntur militantes proprie. Nam quos alios imaginari possumus per priores, quam eosdem quos etiam loco ultimo describit? Et tamen remiges non possunt abigi ab munere militiæ in publicum: unde στρατευόμενοι ἐν ταῖς τριήρεσι sunt duplices, remiges & milites vel propugnatores, quorum hi sunt proprie ἐπιβάται. Itaque multo excellentior est vulgata lectio, τ̃ ἐν τ. τ. στρατευομένων τοὺς μὴ κωπ. ab MSS. confirmata, quam retinui. Sed etiam idem MSStus, tam hic, quam infra constanter habet ἐπίγειον & ἐπίγεια, ut placebat Valesio.

In v. Ἐπίβοιον MS. Mediceus non citat Σπίφυλος ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Ἀθηνῶν, sed ἐν ἐννάτῃ τῶν περὶ Ἀθηνᾶς.

In v. Ἐπιβολὴ MS. non habebat παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, sed παρ' αὐτοῖς. Ne plura dicam, vide modo in v. Ὀῤῥωδεῖν.

In v. Ἐπιγραφεῖς legitur καθεστηκότας ἐπὶ τῷ γράφειν ἑκάστῳ, ὅσον εἰσφέρειν ὀφείλουσιν, pro quibus in codice Mediceo exstat καθεστηκότας ἐπὶ τοῦ γράφειν, ὁπόσον ὀφείλουσιν εἰσφέρειν.

In v. Ἐπιδιαπήδησαι ab MSto citatur Lysias ἐν τῷ πρὸς Θεοπείθη ἐπιτροπῆς λόγῳ, non ἐπιλόγῳ: & forsan illud ἐπὶ nimis sæpe hic iteratum dedit causam isti epilogo. Ibidem vix intelligo voces ὥστε εἰ ἡ πρᾶξις γένοιτο explicari posse *confecto negotio*, ut faciunt. Certe in MS. verbum γένοιτο nullum apparet. An fuit ὡς πλεῖ ἡ πρᾶξις *ut causa finitur?* In sequenti perioche, idem habebat ἐὰν ἑκκαίδεκα ἔτη γένωνται, non γενόμενοι, quod tolerari nequit.

In v. Ἐπίδικος in fine dicitur ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον τὴν ἐπίκληρον, ἐπικληρεῖτιν κέκληκεν. Cur autem id attexuerit Harpocration, nequaquam causam dixero. Sunt enim prorsus supervacua. Et quæso cur singulatim de Lysia sic observabit, ut aliquid annotandum; qui jam generaliter præmisit ἡ δὲ αὐτὴ καὶ ἐπικληρεῖτις. Præcessit autem ἐπίκληρος. Ergo si id obtinet, ut eadem utroque modo dicatur, quid mirum si & ab Lysia fuerit isto modo appellata. Considera igitur præstantissimi codicis Medicei scripturam, quæ est ἐπικλήρετιν, quod vocabulum ne quidem notum est.

In v. Ἐπὶ κόῤῥης MS. liber invertit voces illas ἐξηγεῖται τοὔνομα λέγων, efferens ἐξηγούμενος τοὔνομα λέγει.

In v. Ἐπικράτης legitur ὡς χαλκοῦν ἐστάθη; quæ locutio est maculosa. Itaque viri docti in Goesiano codice annotaverant χαλκοῦς, perinde ut Valesius. Quod ipsum conspicue legitur in Mediceo, unde sic correxi. Mox de tertio Epicrate scribit οὗτος μέντοι ἐπώνυμον εἶχε, nec dubitavit Latinus interpres *hujus cognomen.* Fateor, ἐπώνυμόν ἐστι memini legisse: ἐπώνυμον εἶχε, nec legi, nec vidi qui notaverit. Sed magna est præstantia codicis Medicei, in quo est ἐπωνύμιον. Quam vellet hoc novisse Henr. Stephanus!

nus! certe jam non in unitate exempli tam miſerabiliter hæreret.

In v. Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων verba ſunt longe alia, quam in MSto. Editur enim ὡς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει. Τέσσαρες δὲ ἦσαν. δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων· εἷς δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν. καὶ εἷς ἐκ Κηρύκων. Ubi ſcias licet priorem adverſativam ſine ulla auctoritate, ignoratam Aldo, ignoratam Mauſſaco, nuper ex Friſia veniſſe, quò quidem remitti debet. Forſan quoque non ſola. Omnia enim iſta ſic retulit MStus ὡς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει, δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, ἕνα δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, ἕνα δ᾽ ἐκ Κηρύκων, quæ negari nequit eſſe commodiſſima.

In v. Ἐπὶ Παλλαδίῳ legitur καὶ συνίσταται τὸ κριτήριον, quum in Ms. exſtet τὸ δικαστήριον. Mox ubi vides παρὰ τὸ παρ᾽ ἀμφοτέρων, etiam ſcias illud παρ᾽ eſſe laciniam Friſii editoris, non antea illic poſitam, quam tamen retinui, quia videbatur aliquid deſiderari; unde in Goeſiano libro adnotaverant viri docti ὑπ᾽ ἀμφοτέρων.

In v. Ἐπίσκοπος vix ſcio an ſe Harpocration in vulgatis editionibus agnoſcat. Nam certe Harpocrationis non eſt, ut ſic ſuis verbis ſingula eadem præmittat, quæ mox perinde clare ex citato loco alicujus ſcriptoris erat lector intellecturus, ut eſt illa comparatio Harmoſtarum cum Epiſcopis. Sed etiam ut Harpocration nunc dicat Harmoſtas eſſe, qui mittebantur in civitates ſubjectas ſingula inſpecturi; qui in ipſa illa voce eos expoſuit ἄρχοντας ἐκπεμπομένους, parum videtur credibile, & eſt inconcinnum. Ut rem ſcias, pro omni illa vocabulorum turba οἱ παρ᾽ Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ᾽ ἑκάστοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, ὡς οἱ Λάκωνες

νες Ἁρμοσταὶ ἔλεγον, non alia pro Harpocrationeis agnoſcit elegans ille & fidus codex Mediceus, quam hæc ἐοίκασιν ἐκπέμπεσθαι τινὲς ὑπὸ Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκεπτόμενοι τὰ παρ' ἑκάστοις, quæ ſunt ſane aurea, niſi forſan in prima voce aberravit ſcribentis manus, quum vellet edere εἰώθασιν, efferentis ἐοίκασιν. Idem quoque exhibebat κατὰ Λαισποδίου, ut docte in ea voce diſſerit Valeſius, non Λαισπουδίου.

In v. Ἐπιτείχισμα legitur in omnibus quidem editionibus τὸ τειχιζόμενον κατά τινων χωρίων, easque voces modo Latine intelligunt *munimentum contra aliquos muro cinctum.* Itaque jam nulla iſtic vides χωρία. Sed egregie quod ſubolfecerat Valeſius, etiam confirmat Ms. Mediceus χωρίον, quod hinc non dubitavi reddere auctori, præterquam quod is quoque κατά τινος.

In v. Ἐπιτιμηταί habes hæc ut Harpocrationea. οἱ μὲν τὸ πρῶτον τιμώμενοί τι, τιμηταὶ ἐκαλοῦντο. Quæ quum ita producant viri docti, an fieri poteſt, ut ſine vitio his ſubnectantur iſta? οἱ δὲ τοῖς ἑξῆς ἔπειτα τὰ αὐτὰ τιμώμενοι, ἐπιτιμηταί. An non æque commode dixiſſet ταυτὰ vel τοῦτο? quænam illa ſunt, quæ vocat τὰ αὐτά? vides igitur ex fide agere librum Mediceum, dum ignorat voculam τι, quæ deleri debet.

In v. Ἐπωβελίαν exſtant verba ὃ ἐπράττοντο οἱ γραψάμενοί τινας, καὶ μὴ ἑλόντες αὐτοὺς τοῖς γραφεῖσιν, quæ quum jam toties ſuppoſita typis impleverint chartam, optandum foret, ut cognoſceremus, quemadmodum affecerint eruditos viros prioris ſæculi, aut in principio hujus; ſicut cognoſcendum ſe præbuit noſter Latinus interpres, ſi nihil aliud, certe poſtrema vocabula ne tangens quidem, multo minus ut indicaret,

utrum

utrum neutra an masculina judicaret. At Æmilius Portus in versione Suidæ reddidit, *nec suis scriptis* contra illos scriptis *reos peregissent*; nimis prudenter, quasi quis alia quam contra illos scripta expositurus esset. Sed cur scriptis id fieri debebat? an nihil agebant linguæ & voces? Suidam igitur relinquamus Porto infandis modis corruptum, & Harpocrationi succurramus, cui plane has voces adeo insulsas subjicere non debuerant, unde cum vindicabit spero fides codicis Medicei, qui pro his nugis offert ὅπερ ἐδίδοσαν οἱ διώκοντες τοῖς φεύγουσιν (hoc primum nota, ut scias, in cujus commodum & lucrum cederent isti tot oboli, quod in illis nugatoriis ex Suïda supprimitur) εἰ μὴ ἕλοιεν.

In v. Ἐποπτεύοντες MS. non habet ἐν Ἐλευσῖνι, sed ἐν Ἐλευσινίοις, ita ut supra scriptum sit τ. Cæterum sciri fas est, quum Aldus & Maussacus ita distinxissent οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει, ἐποπτεύειν λέγονται, Scaliger in Eusebianis sine distinctione locum hunc citavisset, nuperrime ex Frisia vexatum esse Harpocrationem hac distinctione οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι; ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει ἐποπτ. λεγ. nec aliter Latina *Eleusiniis sacris initiati, in revisione* ἐποπτεύειν *dicuntur.* Atqui quum mystarum μικρὰ μυστήρια essent annua, ut singulis annis recurrerent, an qui hoc anno mystæ fiebant, sequenti anno non revisebant? Illustravit hoc verbum ex Seneca illic Scaliger, sed quod ille noster pessime adspexit. Sine dubio mystæ per istud quadriennium quotannis revisebant Eleusinia, nec tamen in illarum revisionum aliqua dicebantur ἐποπτεύειν; sed tantum tunc, quum essent μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει, quando non tam revisebant, quam secunda consecratione initiabantur.

In v. Εργανέων MS. non habet παροιμία ἥς ἐστιν, ἣν ἀνέγραψε, sed Ησιόδυ φησὶν εἶναι παροιμίαν, ἣν ἀνέγρ.

In v. Ερκεῖος, MS. habet ᾧ βωμός... ἵδρυται, non βωμοὶ ἵδρυνται, ut vulgo; quod omnino probem: nam quod modo ante etiam dicantur βωμοὶ, ii pertinent ad duo numina. Sed & idem constanter legit Ἑρκειος & Ερκίυ, ut citat ex Plutarcho Valesius, cujus conjecturam quoque deinceps adjuvat MS. edens νομοθεσίας, non σίαν, ut videatur περὶ τῆς νομοθεσίας scripsisse.

Vocem Ερμαὰς ex fragmento Anacreontis apud Hesychium recorrexit Valesius in ἕρμα; & quidem recte, si aut Hesychianam Anacreontis citationem aut vocem ipsam consideres, quæ passim ita usurpatur, & habentur exempla ὅσα κόνις. Sed Harpocration solet notare rariora & peculiaria, non sic passim adhibita. Res digna cogitatu est, an Græci quoque dixerint Ερμὰν in primo casu. Certe sic habet liber Mediceus.

In v. Ερμῆς quæ habet Harpocration, citantur ab Meursio lib. 1. Athen. Attic. cap. 5. sed desinit in verbis πρὸς τὸν πυλῶνα, ea quæ sequuntur τὸν Αττικὸν negligens, incertum casu an sponte, quod nullam ejus ita dicti auctoritatem apud scriptores alios reperiebat, ut patet tum ex capite omnium postremo ejus libri, tum ex Lection. Att. lib. 1. cap. 1. ubi dupla scriptione amavit recensere nomina portarum Atheniensium. Et tamen negari nequit prope fuisse portam, unde & sic cognominatus fuit, quam πυλὴν vocavit Pausanias in verbis illic ab Meursio citatis, ut Harpocration πυλῶνα appellavit. Admodum equidem generalis est illa porta Attica, quum sine dubio omnes aliæ non possent aliter nominari, etsi speciatim nominibus aliis distin-

distinctæ. An fuit illa porta, quæ in arcem ducebat? & scripserit forsan auctor τὴν ἀσυκὸν, quum constet unum introitum modo arcis fuisse. Etiam Mercurius ἐπ' Αἰγαίαις πύλαις non procul ab Delphinio colebatur, ut notum.

In v. Ἐρυθραῖοι valde multus est Harpocrationis sermo ad ostentandam illam Jonicam Erythram, quum tamen ille non soleat sic absurde exundare, ubi nullum claritatis est pretium: qualem eum in hoc etiam loco fuisse probat fidelissimus scriptor codicis Medicei, omnia ista sic exhibentis Διογένης Φιλιππικῷ. ἡ πόλις ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθραὶ μία τῶν ὑπὸ Νήλεως τοῦ κέντρου κτισθεισῶν, ὥς φησιν Ἑλλάνικος ἐν Ἀτθίδι. Remove hinc Diogenem & centrum muta in id quod requiritur, habebis opinor ipsam Harpocrationis manum.

In v. Ἐσκαθῆτο MS. Mediceus non habebat, ἢ ἐρρίπτετο, quod non magni momenti, sed ἐθρύπτετο.

In v. Ἐστιάτωρ edi solet οἱ μὲν ἑστιάτορες, οἱ δὲ κληρωταί, sic Aldus, sic Maussacus, sic nuperrima, quum tamen liber Mediceus vere præferat κληρωτοί, ut necessario scribi oportuit, & jam viri docti in Goesiano codice sic correxerant.

Vocem ἐπικρεία non præfigit MStus liber, sed ἐπικρείτης.

In v. Εὐθύναι non constant sibi editiones, ubi Aldus protulerat εὐθύνη ὄνομα ἀρχῆς, id sequutus fuit Maussacus, sed nuper ex Frisia, εὔθυνοι ὄνομα ἀρχῆς, scilicet quia H. Stephanus ex Budæo sic citat. Verum ipse Harpocration clamat, quemadmodum ipse notaverit; nempe dicant alii εὐθύνας appellatos fuisse vel etiam εὐθυντὰς; at ipse invenit εὐθύνας etiam dictos illos magistratus, ab singulari εὐθύνης, quo quum dirigat

rigat lectio Aldi & Maussaci cum libris scriptis consentiens, ita exhibere sustinui. Nam sic solet Harpocration, ut infra, Ζητητὴς, ἀρχή τις Ἀθήνησι, ut ἄρχοντας & ἀρχὰς pro eodem habet in v. Ἡγεμονία δικαστηρίου. Imo utrumque confirmat præclare ipse Harpocration in voce Λογισταὶ, apponens ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλουμένη, & pergit, ἔνθα δείκνυται, ὅτι διαφέρουσι τῶν εὐθυνῶν, ut quidem edidit Aldus & Maussacus ex vera & bona fide: scævus Frisius id non concoquens edidit τῶν εὐθύνων, videlicet ab εὔθυνος. At id, ô bone, noluerat Harpocration, sed ab ὁ εὐθύνης deduxerat τῶν εὐθυνῶν, in prima declinatione. Ergo & auctor huc allegavit versum Eupolidis, cujus sententia prorsus, ut cum Græcis loquar, ἠκρωτηριασμένη trahitur. Est ille: Ἄνδρες λογισταὶ τῶν ὑπευθύνων χορῶν, ut concipitur in Frisia, & vertitur *Logistæ qui subjectis examini præestis.* Utrum igitur alloquitur aliquos? Id volunt ista Latina. At ex Græcis plane idem non patet. Deinde ubi residet illud *præesse*? ubi vox Græca χορῶν? Ubi monstratur ista differentia inter λογιστὰς & εὐθύνας signata Harpocrationi? Porro sic ille discessit ab Aldo, qui edidit ὑπευθυνῶν, ut etiam Maussacus. Unde ego nescio, an duo hi docti viri statuerint utique jambum ab Eupolide concinnatum, quum fragmenta ex eo citata per ipsum nostrum Harpocrationem doceant non solos jambos ex eo provenisse. Ut hoc de illis cogitem, facit MS. Mediceus, qui non habet χορῶν, sed χωρῶν. Quin etiam idem iste optimus codex legit ἐπ' εὐθυνῶν, non ὑπευθυνῶν, vel ὑπευθύνων. Ita profecto habes omnia optima, Ἄνδρες λογισταὶ τῶν ἐπ' εὐθυνῶν χωρῶν. *Logistæ regionum* (vel *dignitatum*, ut χώρα perinde apud Græcos, ut apud Lati-

Latinos *locus* de administratione & gradu in republica) *quæ sunt sub Euthynis.* Imo MS. illic etiam legebat Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

In v. Εὐοῖ difficillimus locus occurrit velut ex Arignote citatus, ubi has voces legimus ὡς ὅτι τινὲς ἔλεξαν εὐοῖ ὡς εὖ σοι, τὸ εὖ ῥῆμα τοῦ κατόπτρου ἐπαινέοντες. An non prius terras cœlo misceri posse judicares, quam ab homine qualiumcunque studiorum participe talem oriri non versionem, sed ut mox dicet Harpocration, ἰωλοκρασίαν. *Siquidem nonnulli dixerunt* Εὐοῖ *quasi* εὖ σοι *bene sit tibi*, τὸ εὖ, *hymnum Bacchi conspicui laudantes.* Hinc discimus videlicet ῥῆμα esse *hymnum*: & quo tormento Bacchum conspicuum ex voce Κάτοπτρον formavit? Ῥῆμα vulgariter solet ab Harpocratione usurpari de parte orationis, quod verbum Latinis dicitur, ut patet in v. Διάθεσις & Ἔφεσις. Ita nihil ea vox ad hanc rem. Propterea exosculatus fui ingenium Valesii, conjectantis discessisse in duo unum vocabulum εὕρεμα, *laudantes inventionem speculi.* Videtur fabulatio fuisse, inventorem speculi, quum in speculo primum adspiceret sese, dixisse εὖ σοι: Id transivisse in vulgus, & unumquenque hinc dicis gratia solitum sibi bene dicere per istam formulam; imo etiam Arignoten judicavisse inde ortum esse clamorem Bacchicum εὐοῖ, quia nonnulli sigma prave blæseque pronuntiantes ita fuerint loquuti εὐοῖ, quum vere vellent εὖ σοι.

In v. Ζεῦξις non intelligo, quomodo tam enormem catachresin Maussacus & Valesius crediderint placuisse Harpocrationi, ut Aristotelem pictorem in grammatica hac expositione poneret pro eximio & principe, quum edit alter Ἀριστοτέλης τῶν ζωγράφων, ubi Aldus dederat ἀριστοτέλους sine distinctione præcedente, nec

aliter MStus; alter ex Photio, sæpe suum ὕψος ultra fas sectante, nescio quid simile prorsus huc affert. At viri docti longe aliter judicabant, qui in Goesiano exemplari adnotaverunt legendum esse ἀρχῆς τῶν &c. Quod quidem longe propius ad Harpocrationis rationem accedere crediderim, nisi esset vox nimium truncata. Unde ego nunquam cunctatus fui, quin opinarer auctorem scripsisse ἀρχιτεκτονικῆς.

In v. Ηετιώνεια scribit Harpocration οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἑτέρα τοῦ Πειραιέως ἄκρα, ut quidem nuper ex orci tenebris produxit Frisia; non ipsa primaria, sed præmonente Meursio, & hanc suam sententiam petente ex Stephano & Suida. Hæc universa fides, hæc æquitas, ut continuo sic ad illos duos nunc formari debeat nobilis hic Harpocration, quum antea Aldus perinde ac Maussacus edidissent ἡ γῆ περὶ τοῦ πειρ. unde in libro Goesiano adnotarant viri docti ἡ γῆ ἐπὶ τοῦ πειρ. quum in codice MS. Mediceo desiderentur voces istæ omnes, ut hæream, pro supposititiisne illa habeam, an varietate contemplandi, aut ipsas aut me fatigem. Stephanus & Suidas scripserunt pro ingenio suo, & multa opinor apud eos esse, quæ displicerent nostro. Et potuisse aliquid scribi ab Harpocratione quod illi deseruerint, aut doctum nimis forsan videretur, etiam confiteri oportet. Certe igitur ad veterem Aldi editionem maxime convenit ἡ Μεγάλου Πειραιέως ἄκρα. Sic vides non tantum ab Harpocratione designari quid sit, sed & quo situ locatum, & sic fors dederit, ut illustretur ita portus Piræeus, qui non modo utrinque promontorio tegebatur, quousque potuit docere Meursius in scripto cognomine, sed qui versus Sunium promontorio Al-

Digitized by Google

cimi appellatione notato tegebatur, versus Megara verò altero, qui Eetionea nomen erat. Vocabulum hoc Μέγαραδε & Stephano & Suidæ ignoratum fuisse nihil miror, quum & iste recensuerit Μεγαρόθεν & Μεγαροῖ, hoc omiserit; Suidas autem & multa alia in promptu non habuerit, & nonnisi primum ex his duobus nominaverit. Henr. Stephanus mentionem facit, unde eam petierit, indicare non dignatur. Mihi significavit Philostratus lib. 1 de vitis Sophistarum in Secundo. πόσδε ὁ ἀνὴρ ἦν. πηδῶν δὲ πρὸς τῇ Ἐλευσῖνι τῆ Μέγαραδε ὁδῷ. Aristænetus lib. 11. epist. 13, ubi Chelidonium scribit Philonidi, Καί τοι με καθεύδουσαν ἀφεὶς Μέγαραδε πορεύεται.

In v. Ηκρωτηριασμένοι quum exposuisset auctor λελυμασμένοι, pergens illustrare scribit: οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τινας εἰώθασι &c. Sane sic potuit scripsisse Harpocration, vel Lysiæ exemplum in animo & memoria habens, quod citat in v. Καρκίνος. Ελυμαίνοντο γάρ μου τὸν καρκίνον εἰσφοιτῶσαι αἱ κύνες, sicut sine casu ipse adhibuit in v. Απομάττων. Sed hic taceri non debet in MS. Mediceo legi λυμαινόμενοί τισιν. Itaque est in his eadem prorsus variatio, quæ legitur in præfatione Antiquitatum Josephi λυμαινομένους τὴν ἀλήθειαν, ubi Medicea membrana τῇ ἀληθείᾳ.

In v. Ηλιαία vides occurrere ista verba ἐκ δυοῖν δικαστηρίοιν, quomodo non legitur etiam in MS. Mediceo, sed δυοῖν δικαστηρίων; in quo & ipso vix liquide decernas. Nam ut ἀμφοῖν γένοιν in Ναυτοδίκαι, ita δύο ψήφους dicit in Τετρυπημένος, & δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι in v. Κατὰ τὴν ἀγορὰν.

In v. Ηρία vulgo legitur ὠνομάσθη δὲ παρὰ τὴν ἔραν, & recte quidem, si imaginari nobis possumus hanc etymologiam vel ex sese natam vel ab se probatam

 nunc

nunc produci ab Harpocratione; Harpocratione, inquam, qui ne significationis quidem proprietatem ex sua persona in præcedentibus producendam judicavit, præponendo φασὶ δέ τινες. Et certe hæc etymologia jam fuerat in mundo ante Harpocrationem. Ut censeas me jure dubitare, scito in MS. Mediceo legi ὠνομάσθη præclarissima mutatione & manus Harpocrationeæ restitutione.

In v. Θέμψος τὰ ὅπλα edendum judicavi κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην θῆκε, prout ediderunt Aldus & Maussacus & habent codices MSsti, non ut nuper Frisius κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν. Licet enim is integer versus occurrat, tamen hoc quoque exemplum manifestat, quam sæpe Harpocration hæc Homerica memoriter citaverit, ut prisci omnes fecerunt.

In v. Θεμιστεύειν quum integro sensu & recto legatur Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἡλίου, tamen id non potuit satis placere Thomæ Stanlejo ad principium Eumenidum Æschyli, jubetque reponi Φοίβου, absurda & perversa grassatione in libros vetustos.

In v. Θέογνις videmus luxatum esse locum, quem perbelle sibi opinor gratulantur è Frisia sanatum hoc modo ἐν πρώτῳ νόμων εἶπεν· πολίτην τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων. πόθεν γὰρ ἔφασκεν; εἰς Σικελὴν γαῖαν, commoda satis, quod negari nequit, structura vocum; sed sodes, qua auctoritate? qua fide? quum Aldus ediderit, ἐν πρώτῳ νόμων τῶν ἐν Σικελίᾳ, μέγα ποτὲ ἔφασκεν, ut est quoque in MStis, vel Maussacus νόμων, τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων - - - - ποτὲ ἔφασκεν. Unde enim istud γὰρ, nisi ex malo cerebro hominis hodierni, non Harpocrationis? & multo gravius dominatur, quum vocem πολίτην quoque non veretur insuere, præser-

eam quæ nihil momenti adfert, imo abesse debeat, quum respondeat ille genitivus præcedentibus ἀπὸ τῆς πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων. Unde fit, ut etiam Valesiana pro alienissimis haberi oporteat, quum præclare Harpocration sic procedat, ᾧ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων ἐν πρώτῳ νόμων (φησὶν subintelligitur repetendum ex prioribus αὐτὸς γάρ φησιν ὁ ποιητὴς) τῶν ἐν Σικελίᾳ. μὴ γάρ ποτε ἔφασκεν εἰς Σικελίαν. Refutat Platonem Harpocration, argumentando nunquam eum dicturum fuisse in Siciliam, sic resolvens poëtica Theognidis verba in prosam.

In v. Θέσθαι Mediceus codex non legit ὡς ἔθηκε μὲν ὁ νομοθέτης, ἔθετο καὶ ὁ δῆμος, in quibus nihil est, quo sententia Harpocrationis exprimitur, multo minus ut ad Harpocrationem pertinere putetur ineptissima versio *ut legislator legem tulit & populus comprobavit*, certe perinde stolida ac qua in v. Θέτης interpretatur τὸν εἰσποιησόμενον *qui in adoptionem datur*: Sed egregie ὡς ἔθηκεν ὁ νομοθέτης, ἔθετο καὶ ὁ δῆμος, quo significat verbum activæ formæ ἔθηκεν solere dici tantum de legislatore, quum verbum mediæ formæ etiam de populo usurpetur. Hoc est, quod notat Harpocration, cui constat sua ratio; unde etiam non videntur eam intellexisse viri docti in libro Goesiano, qui annotaverant ἔθετο δὲ ὁ δῆμος.

In v. Θόλος habet liber MS. Ἀμμώνιος γοῦν ἐν τετάρτῳ; quum secunda vocula in vulgatis desit, etiam ἅπαξ ἐπιῶντι, non ἐπιῶντες; denique Σκιάς, non Σκιὰς.

In v. Θρόνιον verba exstant Θεόπομπος ἐν τῇ, prout edidit Aldus, quibus literis quinque puncta attexuit Maussacus ob numerum librorum (sic scribit, quum voluerit opinor libri, certe ille singularis suffecisset)

 Theo-

Theopompi, quem deesse arbitratur, unde id sequuntur aliæ editiones. Sed potuit nihil deesse, quum scripturam liceret arguere corruptam, unde numerus libri transiit in articulum, quum esset scriptum ἐν ιγ, id est, ἐν δεκάτῃ; ut enim modo præponitur in tali citatione articulus, ita interdum omittitur, ut fit in citatione hujus ipsius libri ab ipso nostro Harpocratione. Sed tamen, ne nescias, MS. liber cui multum tribuo habet optime ὡς Θεόπομπος φησὶ, etsi alter MStus esset cum vulgata conveniens, ut liceat eligere.

In v. Θυργωνίδαι non habet liber MS. μετῴκησαν, sed amplius μετῳκήθησαν.

In v. Θύπιον nescio an recte perceperint mentem auctoris, qui edunt διὰ τοῦ τ Τύπιον διαφόρως γεγραμμένον, ut Maussacus & nuper è Frisia; quum Aldus exhibeat διὰ τοῦ τ Θύπιον, ut differentia signetur non in litera prima, sed tertia; quod verum puto; atque ideo reposui, nisi fallor, quum id ipsum significet aperte codex MStus, habens quoque adsentientem Valesium, qui ex Æschine hodierno produxit Θυτεῖον.

In v. Ἱερὰ ὁδὸς citatur Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν, quod mirum est, si & Aldus & Maussacus in suis MSStis invenerint, quum liber Mediceus manifeste exhibeat Δραπέτισι. Equidem Suidas in vv. ἁμαρτεῖν, ἀνεκάσασθε, ἀποπέτηται & plurimis citat Cratinum & ejus fragmenta producit ex fabula Δραπέτιδες; sed tamen & ad Hesychii locum in v. Ἀγυρτοκυβῆλις notant viri docti fuisse Cratini drama nomine Δραπέτισι, & ibidem vocem ἀνδραπέτησιν corrigit mutans in ἐν Δραπέτησι Pricæus, Pricæus, qui in indice, quem fecit, auctorum

ab

ab Hesychio laudatorum, scribit in isto ipso loco se putare legendum ἐν Δεξιπποις.

In v. Ἰόνιος citantur ad hunc modum verba Thucydidis Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐς δεξιὰ εἰσπλέοντι. Quæ non damno, sic nec viros doctos, si ex fide veterum librorum ita ediderunt. At quanta hinc accessione augetur pretium codicis Medicei ἐν δεξιᾷ? quum hodieque non aliter legatur in ipso nostro Thucydide, cujus loquutioni consentientem habuimus Lysiam in v. Γωνιασμὸς, cujus illa verba ibi allegantur. Ἐστι δὲ κάμψαντι τοῦ τείχους γωνιασμὸς ἐν ἀριστερᾷ.

In v. Ἱππὸς, quum ab Harpocratione additur, ὅθεν καὶ ἱπνοπλάθους τινὰς ὀνομάζουσιν, ex eo patet, quam plane non diligenter hic liber ab Henr. Stephano fuerit lectus & evolutus, etsi inde Isocratea selegerit. Nam in magno isto Thesauro de hac voce sive ἱπνόπλαθος sive ἱπνοπλάθης nihil prorsus memoratur, non aliter ac si ex Græcia excluserit, quum non pauca de verbo πλάθειν colligeret. Et tu intellexisti Harpocrationem, aut aliis intelligendum præbuisti, qui interpretaris Latine *unde etiam nonnullos vocant ἱπνοπλάθας*. Ergo et tu qui Græce ignoras, jam potes legere, jam intelligis Harpocrationem? Quæso te, mi interpres, cur hos Latine non reddis, quum in sequentibus Κοροπλάθοι Latinum facias *puparum fictorem*? Hos igitur ad istam normam dices *caminorum fictores*. Enimvero sunt omnia quisquiliarum plenissima, quæ facile spernes & conculcabis præ insigni auxilio, quod exhibeo ex codice Mediceo ἱπνοπλάστας. Vox ipsa prædicat bonitatem suam.

In v. Ἱππαρχος recte mutavit Maussacus editum ab Aldo ἐν δευτέρᾳ Φιλιππικῶν: sed mirum, si codex

Mo-

Morelli habebat ἐν Δω φιλιππ. quum MS. Mediceus clare legat ἐν δ' φιλ. hoc est, τετάρτῃ, & sine dubio non aliter habuit codex Aldi, unde hic in fæminino genere extulit. Quod simile his prorsus est, edidit in voce Καθήκοντα nuper Frisius ἐν δεκάτῳ φιλιππικῶν, ubi & Aldus & Maussacus præcesserant ex MStis ἐν ἑνδεκάτῃ, idque quum Valesius moneret etiam legi debere ἐν δεκάτῃ. Talis ille est Harpocration. Qui profecto ne se quidem cognosceret in sequente periocha v. Ιππεὰς, ubi integriorem locum Isæi reposuit, quam poni Harpocration voluit, &, quod notari oportet, voculam οὐχ præfixit verbo ἀπηχέψατο, Ουχ ἀπηχέψατο; nesciebam sic Frisios docere & scire Græca.

In v. Ἰσα βαίνων Πυθοκλεῖ facile ferri potest in Menandri citatione ἑταίρα πλυπλής, quam appellationem congruam illis sæpe queruntur etiam theatra: sed tamen MS. Mediceus habet πλυετής; quod ipsum & alibi persæpe novimus in eis consideratum, & ex Athenæo vides citatum ab Maussaco ad v. Νάννιον, τὴν ἑταίρα Νικὼ πρεσβυτέραν οὖσαν ποτὲ.

In v. Ισοτελὴς quum præcessisset Aldus in tali sententiæ & verborum distinctione Ισαῖ@ ἐν τῷ κατ' Ελπαγόρου. πολλάκις τιμή τις, etiam sequutus fuit Maussacus, & non modo sequuta est Frisia, ejectâ tamen præpositione, ut solet semper aliquid ultra solitum nugari, sed etiam nuper sic interpretata est *Isæus oratione contra Elpagoram. Subinde honor* &c. Oro, quid prodest illud *subinde*? Utique non potest Harpocrationi se applicare ista trias: quî non omnes observarunt vocem πολλάκις ab Harpocratione frequentari in auctoribus, quos citat? ut hoc loco indigetare voluit Isæum in ista oratione crebrò alterutra usum fuisse. Ineptum est

est talia monere; sed ineptius quoque in talibus aberrare. Vide modo in Καδμεία, Καταχειροτονία, & in Κατῳκοδόμησεν nominatim Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους πολλάκις. Ita hîc quoque debet intelligi, & vox πολλάκις apponenda præcedentibus.

In v. Ἴων legit liber Mediceus ὑὸς δὲ ὀρθομένους, ἐπικλήσιν Ξούθου, non ἐπίκλησιν δὲ Ξούθου, quum soleant in hoc negligere adversativam.

In v. Ἰωνία χώρα quam adscribunt Harpocrationi recensionem urbium, ea perquam est dubia, quum MSsti conveniant in hæc tantum verba πόλεις ἕνδεκα, Ἔφεσος, Ἀνδροκλος, Μίλητος, Μυοῦς, Κλαζομεναί, Χῖος, Σάμος, quæ sic plane expressit Aldus, nec plura, nec alia; unde hoc utique patet non recte suspicari Holstenium in Annotationibus ad Ortelium Ἀνδροκλος legi pro Chio; (quale quid ex Æliano etiam notat Valesius) nam in MS. ista appellatio Ἀνδρόκλου simul cum Chio servatur. Quod quum ita digesserit Maussacus, ut pro v. ἕνδεκα scriberet δώδεκα, & tot alia urbium vocabula inserere prætulerit, quam derelinquere, & opperiri meliora ex antiquis codicibus, conatus est sane parum laudabilis. Duodecim urbes Ioniæ facile quis convocaverit; sed quum manus Harpocrationis non nisi undecim compellarit, & inter eas Samum Chiumque numerans, ut novem solummodo urbibus restet locus, difficile dictu est, quas præter illas quinque addiderit. Cui ista libido allubescit, habet in Latinis Vellejum, Pomponium Melam aliosque, ex Græcis infinitos; nec sic tamen inventa erit ista Ἀνδροκλος, quæ forsan coaluit ex duabus Τράμπη, Κλάρος. Mox non habet liber Mediceus ἁβρῶς καὶ τρυφερῶς, sed pro postrema voce τρυφηλῶς.

In v. Καβύλη videmus ab præclaris viris talem ſtatui Geographiam, quaſi auctore Anaximene Axius fluvius in medio Thraciæ recenſeri deberet πρὸς τῷ Ἀξίῳ ποταμῷ καὶ μέσον τῆς Θρᾴκης; quem in tam enormi doctrina qui potuerunt credere ab Harpocratione allegatum iri? An media regio Macedoniæ, an ipſa Pella Axio adſita, tam ignorata fuit ſimul Anaximeni, ſimul Harpocrationi? Nec ſcio cujus id fuerit inventum, niſi poſtremæ ex Friſia editionis. Certe & Aldus & Mauſſacus ediderunt πρὸς τῷ Τάξῳ, nec aliter MS. Mediceus, niſi quod neſciat articulum; probat enim ſolummodo πρὸς Τάξῳ. Etiam hinc Taxum fl. ad Ortelium ſuum annotaverat Holſtenius. Nec ſcio decernere, ſi neges in Thracia fuiſſe quoque fluvium Λίπαξον, ut fuit iſto nomine urbs, commemorata Stephano in ἐθνικοῖς.

In v. Καρκίνος legit codex Mediceus εἰσφοιτῶσαι αἱ γυναῖκες, non αἱ κύνες.

In v. Κατάγουν τὰ πλοῖα, quum Aldus ediderit βιάζεσθαι καὶ κακοῦν, nec aliter legatur in MS. Mediceo, non intelligo, cur Mauſſacus mutaverit prius verbum in λῄζεσθαι, quod & ſequuntur recentes editiones, ſine ulla juſta cauſa. Nam vides egregie Harpocrationem velle innuere, quouſque ſe extendat ſignificatio hujus locutionis apud hiſtoricos, nempe ut ab curſu cogant deflectere, & in poteſtatem portumque piratarum deducant. Quod notabilius eſt, in MS. Mediceo non legitur εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃστεύουσι κατάγειν, etſi illa ſint commoda, ſed omittitur vox οἰκεῖα, & quidem doctiſſimè, vel ut iſte dativus notet illuc abigere captas naves, ut ſint commodo & lucro prædonibus, vel ut χωρία τοῖς λῃστεύουσι dicatur, ut apud

Stephanum in v. Ἄβαι ostendi recte dictum Ἄβαι, πόλις Φωκίδος.

In v. Κηφισόδωρος non habet MS. Mediceus ὁ ἵππαρχος, ὃς ἐν Μαντινείᾳ, sed ὃς ἵππαρχος ὢν ἐν Μαντ.

In v. Κιγκλὶς legitur versus Aristophanis ὁ δ' ἡλιαστὴς εἶρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα, qui aliter exstat in MS. Med. ὁ δ' ἡλιαστὴς εἰς περὶ τὴν κιγ.

In v. Κιττοφόρος, ut codex Morelli, ita & Mediceus ignorat illas voces διὰ δύο ττ. ac deinde pergit γράφουσι κισσοφόρον, & mox tamen retinens κίσσας, ut alter iste Morelli, (quæ eadem variatio est in v. Κύπασσις, ut vulgo, quum codex scriptus κύπασις & κύπασιν & κυπάσσεις) non habet εἶναι, sed ἐν αἷς. Verum de his optime judicavit Alb. Rubenius in dissertatione de nummo Augusti, cui inscribitur ASIA RECEPTA.

In v. Κλητῆρες in MS. Mediceo non legitur τὸ δέ ἐστιν ὅλον τοὔνομα, sed ὅλως, quod propterea recepi: qui etiam in superioribus habebat οἱ δικαζόμενοί πως non διαδικαζόμενοι.

In v. Κοιρωνίδαι ubi extrema hæc leguntur καὶ γὰρ Κοιρωνίδας καὶ Φιλ. καὶ Περιθ. duæ priores voces ignorantur ab codice Mediceo, nec immerito.

In v. Κολυττὸς legitur δῆμος ἐστι τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός; quod quidem iniquo Maussaci supplemento sic ampliatur, quum vocabulum φυλῆς non exstet in exemplari Aldino, sed neque in MS. Mediceo; tanquam non persæpe id ab auctore omittatur, quum & postea scribat Λευκόνοον δῆμος τῆς Λεοντίδος, & paulo ante in v. Κηττοί scripserit δῆμος ἐστι τῆς Λεοντίδος, ὡς Διόδωρος. ex quo exemplo videtur etiam memorabilis codex ille Mediceus exhibens non ut vulgo Κολυτ-

τὰς, ſed Κολυττοὶ, ut eſt iſta terminatio Attica, quam docet Σφηττοὶ, Συπαληττοὶ, Κορυδαλλοὶ, & plura alia, poteſtque Harpocration innuere locum Æſchinis, ubi locale derivativum uſurparit. quanquam in v. Ἴσχανδρος ex felici reſtitutione legatur ἐν Κολυττῷ, ubi & ille ipſe MS. habet Καλύττῳ, niſi quod Sponius ex marmoribus probet ſcripturam Κολλυττοί.

Vocem Κολωνίτας etiam hæc editio protulit, ut poſtrema nuper. Sed tamen ſciri oporter, ut Aldus & Mauſſacus, ſic ab Mediceo codice ſcribi bis Κολωναίτας, à qua forma non decet nos nimium alienos eſſe, quum loca iſta Attica in ος multam varietatem in τοῖς ἐθνικοῖς admittentia, modo in εὺς, modo in ιος, ab his excipiant hanc vocem, vel ipſis viris doctiſſimis concedentibus, dum exhiberi volunt Κολωνίτης, quam formam in omnibus illis pagis non reperio. Itaque ſicut hactenus ſtatuitur ſingulare in derivato ab voce Κολωνὸς, cur id negamus procedere poſſe & extendi ad Κολωναίτης; perinde ut geminum quid accidit in Κολασσεῖς, Κολασσαεῖς, Κολοσσαεῖς, *Coloſſitanus*?

Vocem Κεραμαλλίδαι non ſic etiam effert codex Mediceus, ut vulgo, ſed Κεραμαλίδαι, perinde ut ſtatim quoque Κεραυγαλίδαι, non Κεραυγαλλίδαι, ut rurſus vulgo; itemque Κεραυγάλιον, non Κεραυγάλλιον. Id certe accedit ad Heſychiana, quæ citavit Valeſius, Κεραυγαλίδαι τῶν Κελσαίων τύραννοι. Quinimmo hanc veram eſſe ſcripturam docent illa Ovidiana *Judice Craugalea*.

Κρώβυλος legitur Ἡγήσιππος μὲν ἐστιν ὁ Κρώβυλος ἐπικαλούμενος, quomodo ſane non etiam legit liber Mediceus, ſed ὀνομαζόμενος; quaſi notaret non eſſe id

ejus

ejus cognomen, ut vulgo intelligunt, sed utrocunque nomine eundem censeri, & nunc ista, nunc illa appellatione indicari. Certe in v. ὅτι χιλίας ab Harpocratione nostro citatur Κρώβυλος ὁ κωμικὸς, ubi Frisius interpres reddidit *Crobulus*, quum in nostro loco *Crobylus*: unde etiam in Elencho veterum scriptorum exstat diversis locis tum *Crobulus*, tum *Hegesippus Crobylus*. Ne dubita igitur haberi ab imprudentibus egregium Harpocrationem Latinum.

In v. Κτησίου Διὸς locum Menandri non ita distinxi, ut Aldus εἰσιόνθ', ὅπου ἴδω, ut Maussacus εἰσιονθ', ὅπου. ἴδω, ut nuper Frisius εἰσιονθ' ὅπου, ἴδω παρ. Multo minus ut cum hoc novissimo intelligerem *Nunc, quum intrarent in conclave mulierum, vidi parasitum* (agnoscis carcinoma elegantiæ Menandri) sed *Nunc autem in gynæceum ingredientem video parasitum*. At tamen in MS. Mediceo legitur ἰδὼν, quod forsan verius.

In v. Κυθήριος non legit liber Mediceus Κύθηρον, sed Κύθηρος, ut habet quoque Stephanus: ut etiam mox μία τῶν Κυκλάδων νῆσος, non νήσων.

In v. Κύκλοι legitur in editionibus ἀπὸ τοῦ κύκλῳ περιεστάναι & vertitur *in orbem circumsteterint*. Qui quid aliud nisi pleonasmus affatim invenustus, an scilicet ne circumstetisse videantur in oblongum? In v. περίστατοι tamen exponit περὶ ὡς κύκλῳ ἵστανται. Sed longe magis allubescit, quod est in Mediceo παρεστάναι adstitisse sibi invicem orbiculatim, ut quilibet posset inspicere. Sed mirari nequeas, si dixero editores Harpocrationis mihi videri vertiginem passos, adeo ubique illud περὶ inculcarunt. Præter enim quod notavimus jam pag. 27; sic in v. Λίπαρα edunt μία τῶν καλυ-

μθύων Αἰόλου νήσων περὶ τὴν Σικελίαν, ubi circumspecte Frisius *circa*; sed egregie Mediceus liber παρὰ τὴν, perinde ut λεύκτρα χωρίον Βοιώτιον παρὰ Θεσπιάς, ut ab Maussaco edi inceptum admisit etiam Frisius, nec aliter MS. Sic in v. Παρασκήνια solet edi ὁ περὶ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένος τόπος &c. quum egregie in MS. Mediceo exstet ὁ παρὰ τὴν. Utique quum in v. Μάλθη citatur versus Hipponactis, ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίουσι, non dubitavit nuperrimus interpretari *carinam malta circumlivit*, si Diis placet; quanquam ibi non sit περιχρίουσι.

Ibidem quis apud editores sit ille jambus Menandri ἐγὼ μὲν οὖν ἤδη μοι δοκῶ νὴ τοὺς θεοὺς, non sine joco spectes. At jam Is. Casaubonus ad Suetonii Augustum cap. 69 citavit Ἐγὼ μὲν ἤδη.

In v. Κυρεῖον an credimus ita Græce calluisse Maussacum, ut astu scriberet συρραβεβηκὸς, quomodo quidem edidit? Credidit sane Frisius noster, & hinc sancte etiam imitatus fuit. Sed hæc fallax negligentia non debet fraudi esse Harpocrationi, qui quemadmodum scripserit, meliore fide perhibent Aldina editio & MStus Mediceus, quibus hanc editionem applicui: tanto cautius adhærens fidelissimo præstantis illius exemplaris auxilio, quod & Aldus & Maussacus & Frisius mox potuerint quoque consentire in ἐπιστράτευσιν: quod quis tironi indulgeat?

In v. Κυρηβίων legitur ὅτι δὲ ἐπώνυμόν ἐστι, ubi MS. ille ipse non agnoscit adversativam, omnino supervacuam.

In v. Λαγίσκα exhibetur versus Strattidos iste καὶ τὴν Λαγίσκαν Ἰσοκράτους παλλακὴν, ut edidit modo Frisius, quum Maussacus nescio unde daret Λαγίσκαν τὴν,

Aldus

Aldus autem Λαγίσκιον καὶ τὴν, quæ lectio ut in Mediceo exemplari, sic fideliter Aldus videtur expressisse ex suis MSstis, ut de isto vocum ordine dubitari nequeat, & infrunitus sit, qui eum invertere sustinet. Idcirco ut constet versui sua ratio, vide an scripserit Λαγίσκιον αὐτὴν Ἰωνα.

In v. λαμπὰς legitur τρεῖς ἄγουσιν Ἀθηναῖοι ἑορτὰς λαμπάδος, quum tamen codex Mediceus retineat λαμπάδας, æque in plurali, quam appositionem egregiam esse opinor. Significat enim ut in festo matris Deum distincti erant varii dies separatis appellationibus, ita ut nominarentur Sanguen, Hilaria, Requietio, Lavatio, ut paret ex Valesianis ad Ammianum Marcellin. lib. XXIII. cap. III; sic & in tribus illis festis fuisse quoque dies solennes, qui ab accensis sine dubio lucernis dicerentur λαμπάδες, idque ex usitatissima loquendi de festis consuetudine, qua etiam Romani dixerunt celebrare ludos Consualia, indice Livio lib. I.

Ibidem edidit recens Frisius ὑμνεῖν τὸν Ἥφαιστον θέοντες, vertitque *currentes Vulcanum laudare*, ut videtur ex Valesii admonitione. Et ambigi nequit, quin apud Græcos festivus ac solennis in cereis & funalibus fuerit cursus, sed eum institutum in honorem Vulcani quis persuadebit? Nota est ejus pedum ineptia ad hanc rem. Porro & Aldus & Maussacus ediderunt θύοντες, quia agnoverunt in codicibus scriptis eam vocem, quæ etiam servatur in codice Mediceo. Sed nec aliter legit Suidas hæc ipsa describens. An plura aut liquidiora fidei pignora petere, imo optare audemus? Cursus cum cereis peragebatur in honorem Minervæ & Promethei; de illis testantur Scriptores, non de

Vul-

Vulcano. Itaque vocem θύοντες adſcivi & ipſe. Etiam MS. Mediceus legit λαμβάνοντες, non λαβόντες.

In v. λαμπτῆρες non fuit concedendum audaciæ nuperæ Friſii editoris, dum contra editionem Aldi ex MStis progreſſam, contra Mauſſacum inſpectorem Codicis Morelliani (licet diſſentiat MStis Mediceus,) reponit λαμπτεῖς: in qua voce diſſederint quantumlibet antea viri docti ſcripturamque mutaverint, nunc in ea hærere nullus debet aut poteſt, poſtquam Sponius duas trans mare Inſcriptiones advexit, ubi literæ πτρ penitus confirmantur; utique in locis auctorum, ubi veteres libri ſimiliter legunt. Sed neque eidem concedendum, quum ſine ulla fide & æquitate tam hîc quam in voce Ῥόπτρον edit Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ, ubi omnis vetuſtas agnoſcit Ἀμφιάρεω.

In v. Λέσχαι citatio Homerica in MS. Mediceo non concipitur Ἠὲ ἐπὶ ἐς λέσχην, ſed Ἠ που ἐς λέσχ. Sicut in v. Λεύκη non Ἠ ε πίτυς, ſed Ἠ ὑπὲ πίτυς.

Vocem λογισμὸς exponit auctor λογιστικὴ τέχνη, nec aliter Latinus noſter *computandi ars*. Sic opinor uſurpat ipſe Harpocration iſtam vocem in v. Ἡμιολιασμὸς, quum dicit ἀντὶ τοῦ τῶν ἡμιολίων ἐν τοῖς λογισμοῖς. Sic Porphyrius de vita Pythagoræ pag. 4. jungit ἀριθμοὺς τε καὶ λογισμοὺς. Et quæſo quis non ſic eo uſus fuit? Habet Henr. Stephanus bene longam ſeriem. An igitur id tanti viſum fuit Harpocrationi, ut brevitati hujus opuſculi id insereret? Immo ex Harpocratione id transſcripſit quoque Suidas, nec in eo aliter vertit Latine Portus. Sed quid? Utique ſi inſpiciantur verba Iſocratis, quæ citat ipſe Suidas, longe omnino aliam illic ſententiam animadvertes reſide-

re.

re. Quid multa? nugacia sunt omnia, & corrigendum λογικὴ τέχνη, ut eximie servavit codex Mediceus. Id patet ex ipso Isocratis illo loco.

In v. Λουτροφόρος editur τὸν ἐχγυτάτω γένους. Sic certe noster Frisius, ut corrigeret Maussacianum τὸν ἐγγυτάτω. Nonne hæc pulchra & convenientia nostræ ætati? At Aldus edidit ἐγγυτάτω, quod testor exstare in MS. Mediceo, ut inde etiam fides Aldi constet pro certo. Harpocration in v. Θῆτες dixit οἱ ἔγγιστα γένους, & in v. Επίδικος, οἱ ἄγχιστα γένους. Id si nunc sic voluit mutare, jure suo utitur, & firma est scriptura ejus. Est autem in Mediceo τὸν ἐγγυτάτω καὶ γένους; forsan pro τὸν ἐγγυτάτω κατὰ γένους. Ut enim istud notum, ita forsan hoc non sine usu. Sed etiam codex iste legit καὶ τῶν ἀγάμων ἀποθανόντων, non τοῖς ἀγάμοις ἀποθανοῦσι.

In v. Λύκειον non bene intelligo, quid venditet Maussacus. Locutus enim fuerit libro XXI Theopompus de Lyceo & Pisistrato: in quibus verbis restat illa sententia *Pisistrato regnante exstructum fuisse*? quas voces ex nota Maussaci sublegit Frisius interpres. An Πεισιστράτου ποιῆσαι habet sensum? Profecto potuit progredi ac debuit ἐν τῇ καὶ Πεισίστρατον ποιῆσαι.

In v. Λυκιουργεῖς sic edi vides ἀντὶ τοῦ προβόλους δύο Λυκοιργίας, nec tamen addi vel particulam οὕτως, ut solet, nisi in expositione; vel quomodo illic scribi censeat. Certe tacent omnes, ut eo magis mirer ac venerer codicem Mediceum, qui cum habeat δύο Λυκοεργίας Λυκιεργίας, id correctum adscivi.

In v. Μακροκέφαλοι non est visum faciendum, ut mutaretur scriptura ab Aldo & Maussaco ex MSstis prodita ἐν τῇ Λιβύῃ, quum sic quoque legeret Mediceus; quam tamen nuper contulerunt in Αἰγύπτῳ, omni-

no sine certa veritate. Unde & vulgatam tueri voluit Luc. Holstenius in Stephanianis ad vocem Αἰγυστινοί.

Vocem Μαλακιζόμεν parum intelligo, unde hauserint editores. Nam quum Harpocration citet locum Demosthenis, in quo ipse allegat μαλακιζόμεθα, sed ita, ut notet in nonnullis libris ibi legi μαλακιόμεν, quis locus jam supererit verbo μαλακιζόμεν? quod non exstare in suis exemplaribus, non in alienis aperte testatur. Accedit, quod MS. Mediceus plane legit Μαλακιόμεν: an non sic quoque exemplaria scripta & Aldi & Morelli habuerunt? Cur dubitem? Illi tamen aliter ediderunt. At ego contra etiam in loco Demosthenis opinor ab Harpocratione illud ζ non fuisse appositum, sed scripsisse μαλακιόμεθα. Non enim aliud vult auctor annotare, nisi in aliis libris passiva forma, in aliis activa concipi. Et id solere annotari ab Harpocratione jam supra observavimus in v. Ἀποδόμενοι. Est vero ingratum ita nos suspendi ab Maussaco in sensu vocum ὅρον φέρειν, quem paucis explicari posse negat, quum perbellus homo, Frisius ille interpres, potuerit interpretari *litis decisionem horrescere*. Videlicet in loco illo Demosthenis vel minimum vestigium est litis? ubi ille violentis incursibus Philippi memoratis incusat Græcos & suos Athenienses πάντα πεσχόντες ἅπαντες μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεθα καὶ πρὸς τοὺς πλησιὸν βλέπομεν ἀπιστοῦντες ἀλλήλοις; Viri docti in libro Goesiano adscripserant ὄρρον. Et quo non aberrat Valesius? Sed videtur auctor id ipsum indicare, quod ipse in v. Ὅρον exponit, nempe lignum in torculari adhibitum: nos cunctamur, nos frigus quoddam occupat veritos verbera & existimantes illi fere jam do-

mino omnium resisti non posse, & hinc si quis aliquid conari ausit, miserrima tormenta exspectare oportere & horrere. In Æschyli dramate quid tentet Maussacus, apparet; etiam quid Valesius, mirifice per hæc agitatus: omnia & incerta & sine venere. Sed & Th. Stanlejus negans se unquam inductum iri hoc nomen fuisse fabulæ Æschyleæ, quod nuspiam nisi in hoc depravatissimo Harpocrationis loco compareat, addit videri ἰλλαδίῳ verbum ἀοιῶδες fragmenti potius quam nomen fabulæ. Quam parum nos vir iste perelegans adjuvat? quam defunctorie hæc attingit? Tu scribe Αἰσχύλος ἐν Λαΐῳ. Hoc nomine fabulam ab Æschylo compositam videbis apud Hesychium in voce Αεράχιν. In illa fabula scripsit Æschylus hæc verba κεχρηότι μαλακίων ποδί. Sic enim scribendum puto.

In v. Μαςῆρες MS. Mediceus non habebat ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τῦ δήμου, sed ἐπὶ τῷ ζητεῖν τὰ κοινὰ τῷ δήμῳ.

In v. Ματρυλεῖον vides citari versum Menandri καταφθαρεῖσθε ἐν ματρυλείῳ τὸν βίον; qui quum appareret vitiosus, ab Maussaco editum fuit καταφθαρεῖσθαι, ab Valesio annotata citatio Suidæ & restitutio Æmilii Porti, quam sequens Frisius exhibuit καταφθαρεὶς ἐν μα. Nec reprehendo. Sed an illuc ducunt codices MSsti? Scilicet nobis licet spernere & negligere, quod veteres libri servaverunt, eo fine, ut quod perditum est perdamus. MS. Mediceus exhibebat καταφθαρῆσθε. Hinc certe colligitur, si de pluribus sermo est, scripsisse Menandrum οὐκ οἰμώξετε, καταφθαρήσεσθε ἐν ματρυλ. ut judicabant in codice Goesiano viri docti vel ῆσθε.

In v. Μεθώνη an placet hoc laboris exemplum, ut Maussacus quum satagerit ostendisse ab hoc Demetrio

ſcriptum aliquid περὶ συνωνύμων πόλεων, ipſe edi curet ἐν τοῖς συνωνύμοις πόλεσι; & hoc ut egregium (nec enim temere contigit) ſequatur Friſia? Idque quum Aldus edidiſſet ἐν ταῖς συνωνύμοις πόλεσι, quomodo etiam legitur in MS. Mediceo: tanto omnia indecentius, quod poſt notam Mauſſaci fuimus jam beati & inſtructi clariore opera Ionſii in lib. II cap. 17 hiſtoriæ philoſophicæ. Quo magis Friſicam fœditatem deteſteris, cernes in ipſo etiam Elencho veterum ſcriptorum DEMETRIUS MAGNES ἐν τοῖς συνωνύμοις πόλεσι.

In v. Μεῖον, quum in diſtinguendo fluctuantibus ante viris doctis, nuperus ſuſtineret hinc edere θῦμα δ' ἐστὶν & παρέστη, quum editi & ſcripti retinerent παρέστησι, opinor leniſſima ratione me ſatisfeciſſe Harpocrationi & veritati. Sed & infra habebat MS. Mediceus Μειαγωγὸς ὁ εἰσάγων etiam ſine adverſativa, quam editiones inculcant. Præterea ἱστάναι δεῖν, non δεῖ, innuens vel ipſos, qui clamarent, infinitivo uſos; vel ſe ſcripſiſſe ex ſua perſona, quemadmodum illi φράτερες ἐφώνουν δεῖν ἱστάναι. Major moleſtia eſt in verſiculis Eupolidis, ubi noviſſimus ex Friſia concinnat Δύναιτ' ἂν μὲν, ὥσπερ Μειαγωγὸς ἑστιῶν, interpoſita vocula μὲν, quæ non in editis, non in ſcriptis antiquis exſtat: ſed ut trivialem in modum ab homine prorſus puero in ſtudiis pes verſiculi, ut ſtare poſſet, fulciretur, ineptam hanc ſpiſſationem immiſſam agnoſce. Itaque quum videatur nunc poëta jambis uſus, leniſſime ſuccurrens edidi Δύναιτ' ἄν, ὥσπερ. Poſſis etiam δύναιτ' ἄν.

In v. Μελίνη ex Herodoto non allegat MS. Mediceus ἀντίσορνις μελίνην, ſed μελίνης, quod proculdu-

bio

bio doctius, & cura Herodoti dignissimum. Sed etiam præcedentia idem sic legebat Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ μνήμῳ πελίνης; ut deinde ὄστρεια πάντα καὶ μέλινα ex Xenophonte adducebat, non μελίνη.

In v. Μετοίκιον, quamvis mox loquatur Harpocration de eo, qui μέτοικος sit, tamen in MSto Mediceo postea non legitur ἐδίδοντο ὑπ' αὐτοῦ, ut quidem edunt, sed αὐτῶν. Et sic solet Harpocration nonnunquam variare numerum.

In eadem voce dicit Harpocration etiam σκαφέας appellatos fuisse τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι, nec dubitat interpretari noster, *quia in pompis ligones ferebant*. At quanto lenior & modestior Henr. Stephanus? *Qua autem significatione* σκάφη *ibi accipiatur, nemo aperit*. Et quæso, quò ligonem in pompis? Credo ut scrobem effoderent ad obruendas omnes Frisici interpretis ineptias. Quasi σκάφη non simpliciter intelligi posset vas aliquod ad formam scaphæ ad denotandam vel originem navigationis vel inventionem vel utilitatem; unde Martiano Capellæ *scaphia dicuntur rotunda ex ære vasa, in horologiis*.

In v. Μόθων explicanda posteriorem rationem sic profert auctor, ἢ ἀπὸ Μόθωνός τινος αἰσχρὰ ποιοῦντος, καὶ ἀεὶ ἐν τοῖς πότοις ὀρχουμένου, ubi MS. Mediceus auget καὶ ἀεὶ καὶ ἐν τοῖς &c. Sequitur ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνόητος, ut ego ex Aldina editione & optimo MS. restitui, quum Maussacus ederet ἀνοήτους, quod non modo sequitur postrema editio, sed etiam violentissima transpositione Harpocrationem & fidem violat. Omnia enim temeraria. Quippe redit ad expositionem vocis in principio positæ Μόθων, quam aliis modis exposuerat.

 In

In v. Μόλπις legitur οἱ δ' ἄρα μετὰ τοὺς τριάκοντα δέκα ἄρχοντες. Certe an quisquam illos decem tyrannos dignaturus fuerit honesta & diu commoda urbi appellatione Archontum, merito dubites. Certe quanquam id adfirment omnes editiones Harpocrationis, attamen codex Mediceus legit δέκα ἄνδρες, nec aliter in v. Δέκα de iis loquebatur auctor περὶ τῶν μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν τριάκοντα Ἀθήνῃσι χειροτονηθέντων ἀνδρῶν δέκα. Et alioqui interdum hanc ipsam vocem addit, ubi solitus sæpe est omittere, ut in v. Πωληταὶ, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες.

In v. Μόρων ediderant cum Aldo Maussacus ὡς εἰσὶ μοῖραι ὠνομασμέναι. Id non placuit editori postremo. Unde quanquam Maussacus notavisset quosdam cod. habere ὡς εἰσὶ μοῖραι ϛ΄ ὠνομασμ. iste tamen pro sua & auctoritate & doctrina edidit μοῖραι πέντε ὠνομ. sic eligens sibi, sic offerens aliis, quod rapuerat ex Meursio lib. 1. Attic. lect. cap. 16, ubi etiam quod Maussacus de quibusdam codicibus memorat, is ad Vaticanum codicem constringit. Cæterum ostendit illic quidem Meursius fuisse quinque moras, sed in loco Harpocrationis nostri, quem tractamus, ipse se turbat, dum primo ait se illic rescribere μόραι ε΄. At mox cum Xenophonte committens Harpocrationem, plane in hoc citat ὡς εἰσὶ μοῖραι ἓξ ὠνομασμέναι, quot etiam certo respectu fuisse docet. Immo MS. Mediceus egregie & palam præfert μοῖρα ἐξωνομασμένα, in aberratione scribæ planissima veritatis vestigia. Tum deinde non legit codex Mediceus καὶ διῄρηνται εἰς τὰς μοίρας, sed διῄρηνται ἢ εἰς τὰς &c.

In v. Μουνυχία locus est spectatæ quidem & satis cognitæ, sed desperatæ pravitatis in his verbis χωρὶ Μου-

νύχου τινὸς βασιλέως τοῦ Πανταχλέους, ut quidem fideliter editio Frisii nostri expressit Aldinam, nec hæsitat interpretatio *Pantaclis filio*; quum Maussacus, non solitus temere ab Aldo discedere, exhibuisset τοῦ Παντό-κλέους, non addita ulla ratione, nec prodito, quid in MSS. libris reperisset. Jo. Meursius nunquam solitus præterire verba Harpocrationis, in libro III de Reg. Athen. cap. 8 maluit venditare se legisse verba Ulpiani in orationem Demosthenis de Corona, quam advocare nostrum Harpocrationem, à quo indicium loci Demosthenis acceperat, quod solet esse ejus artificium, quum hæret. Nihilominus post edita Ulpiani verba annectit Munychi regis, à quo dicta sit Munychia, meminisse item inter reliquos Harpocrationem, verum Pantaclis filium dici, non Demophontis. Quæ quid aliud quam ostendunt meram evadendi inopiam? In capite IX libelli de Piræeo iterum colligit de hoc loco & tam Stephanum quam Suidam citat, Harpocratione uno omisso, & Pantaclis filio ex Suida rursum ostentato. Valesius præter eandem Ulpiani citationem huc nihil confert, & quis Etymologum aut Suidam hinc non inspexit? quorum hic stat ab Maussaco, alter ab Aldo. Et quæso, an rex tam laudati nominis debebit famam quærere ab tali patre prorsus ignotissimo? In MS. Mediceo legitur τοῦ Πυνταχλέους, certissimo indicio in alterutra duarum in principio syllabarum literam s exstare debere, & recte edidisse Maussacum; sed non ut sit nomen proprium, verum commune, & auctorem intelligere τοῦ παντάκλεοῦς, celeberrimi & perillustris regis. Et hac igitur composita voce linguæ Græcæ fragmenta inter nos auge.

In

rI

In v. Μυλωθρὸς leguntur ex emendatione Maussaci hæ voces, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους πολλάκις· ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς πολὺ τοὔνομα, insigni prorsus specie, nec minus probabili ratiocinatione eam muniens, quum & Dinarchum & Demosthenem auctores ejus præbeat: ac vulgata sane claudicent apud Aldum Δείναρχος ἐν τῷ Καλλισθένους πολλάκις &c. Sed tamen non si & apud Dinarchum & apud Demosthenem & apud plures etiam exstet ista vox, ideo utique supponi debet illos potissimum fuisse, quos respexerit Harpocration, quum ipse testetur in vulgata lectione apud comicos frequentem ejus fuisse usum. Ne plura loquar; præstatne hanc Maussaci supplectionem mutatione adsciscere, an sequi MStum Mediceum? Hic vero ista omnia paucioribus his mutat vel magis ornate profert ita; ἔστι καὶ τοὔνομα παρὰ Καλλισθένει καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πολλάκις. Hæc certe tota sunt ad gustum & morem Harpocrationis. Imo etiam Callisthenes hic similiter producitur in voce non multum abludente ab hoc pistrini domino in v. Ἀναγκαῖον, ut talem quandam materiam ab eo alicubi tractatam fuisse inde confirmemur. In voce Ὀμοῦ, ἔστι δὲ πολὺ παρ' Ἀττικοῖς.

In v. Μύρμοι MS. Mediceus legit non modo διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστοτέλης, sed etiam repetita copula διείλεκται δὲ καὶ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀρις. Et cur spernunt, quum non ambigam sic exstare etiam in MSstis aliis?

In v. Μυσῶν λείαν miror sane in exemplaribus, quæ publicata sunt, Demonem citari ἐν τεσσαρακοστῇ περὶ παροιμιῶν, ita ut debuerint hæc volumina ad magnum numerum ascendisse, quum in optimo MS. tantum exstet ἐν πρώτῳ περὶ παρ.

In v. Ναῒς non prætereiit Mauſſacus unicam mentionem Athenæi in hoc ſcripto, quam accipio; ſed tamen ne hæc quidem relinquitur illi; ſi audimus codicem Mediceum, qui neſcio quid hîc paſſus, ſolummodo ſcribit, χαπλέον ἦν διὰ τοῦ ν διὰ τὴν Φιλωνίδην.

In v. Ναυκραρικὰ ſcribit Harpocration dubitari poſſe, an quum ſic legatur apud Demoſthenem, eadem non melius legantur in codicibus legum rerumque Atticarum, ubi videatur de iiſdem ſermo eſſe, ναυκρατικὰ, ut quidem manifeſte habet codex Mediceus, quum Aldus dediſſet Ναυκρατητικά; quod retinente Mauſſaco poſtremus, tinniens opinor aliquid tenuius, mutavit in Ναυκρατιτικά. Sed adhæſi codici Mediceo, quod ſyllabæ ſic æquentur, tum quod ναυκρατητικὰ hinc ſint aliena, & iſta Friſiaca πη non ſint titivillitio digna. Neque enim quia ſit Naucratica navis, nec quia Naucratitæ in ea vehant, ideo quæ ad talem cauſam ſpectant, non tam bene Naucratica appellari queunt, quam Naucratitica. Et unde illa habet? Niſi opera exſtaret appareretque, nunquam opinarer Henr. Stephanum eo progreſſurum, ut ſcriberet Harpocrationem deducere Ναυκρατητικὰ ab Ναύκρατις, quia ſic corrupte videbat ab Aldo editum.

In v. Νάννιον citatur inter Sophoclis verſus is quoque Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεοσπάδα, ut primus edidit Mauſſacus, cui obediunt poſteri (& quidni? eſt enim emendatio Caſauboni) quum Aldus dediſſet Θαλλὸν χιλίαις προσφέρων νεόπαιδα, quibus ad literam conſentit codex Mediceus & ut opinor, vetera exemplaria omnia. Unam igitur Caſaubonus &

reliqui illi ſupponunt capram iſti qui loquens inducitur paſtori fuiſſe, quum antiqua ſcriptura ſubindicet plures. In quo utinam conſtaret nobis ſententia Sophoclis ac τὸ πρέπον τοῦ δράματος? Nam ex eo quod præbent MSſti videtur faciendum θαλλὸν χιλοῦ αἰξὶ προσφέρων, tanto probabilius, quod ipſe Harpocration περὶ αἰγῶν id teſtetur, non περὶ χιμαιρῶν.

In v. Ναυτοδίκαι ſcribit Harpocration velut ex Cratero decretum, ἐὰν δέ τις μὴ ἐξ ἀμφοῖν γονεῖν γεγονὼς φρατρίζῃ, διώκειν δεῖ τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων &c. Sic jam conſpurcatus oberrat Harpocration immiſſo per Mauſſacum verbo δεῖ, quod non ipſe in Morelli vel Vaticano libro inventum ſibi gratulatur, non etiam cognovit Aldus. Quid autem? an διώκειν δεῖ interpretabimur *jus fuit perſequi?* Nempe quum Græca ſint ſcripta in Græcia ritu illo obtinente, Latina apud Friſios longo tempore poſt quum omnia exoleviſſent, quis neget cautiſſime agere talem Friſium? Sed qua veritate Græcæ linguæ interpres dicitur, qui δεῖ Friſiis interpretatur *jus fuit?* Habeant ſibi talia. Nos remittimus falſum in Galliam, & ex Italia verum affectamus offerente libro Mediceo διώκειν εἶναι τῷ βουλομένῳ. Egregie profecto. Εἶναι enim eſt ἐξεῖναι, & ſic placitum Harpocrationi, ut patuit ex verbo Αναθεῖναι. Infinitivus autem ad talia placuit vel formulariis Atticorum dogmatum, vel ipſi Harpocrationi, ut colligere licet ex v. Μύρτις. ἰδεῖν ἦν, εἰ γραφικά ἐστι ἁμαρτήματα. Vide etiam in Ἀττικοῖς γράμμασι. Porro ille ipſe codex quoque habet, ut ediderat Aldus, ἐὰν δέ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοιν γεγονὼς, quod certe rectum eſt.

Νεῶσι. Dedi id exemplari Mediceo, ut ſic ederem,

Digitized by Google

rem, quum in eo legeretur νεῶοι. Nam Νεῶσιν quomodo scriptum nuper sit, nescio. Νεώη Aldi & Maussaci patet corruptum esse.

In v. Ξυσὶς edidi Αριστοφάνης νεφέλαις, ratus hanc proximam emendationis viam ad Harpocrationis manum fore, quum Aldus & Maussacus ἐν φιάλαις, quod viri docti viderunt corruptum esse, docueruntque scribendum, ἐν νεφέλαις, prout statim obsecutus est editor postremus. MS. Mediceus habuit ἐν φυάλαις. Has duas voces exstitisse opinor ex una vera voce νεφέλαις inversione literarum, ut patet, facili; præsertim quum & in v. φελλέα citetur Αριστοφάνης Νεφέλαις.

In v. οἴηθεν ediderunt Aldus & Maussacus οἴηθεν ἢ ἐν πόντῳ δηρίῤῥημα proculdubio ex fide veterum codicum, quos consuluerunt. Sed eos parvi æstimans editor nuperus dedit ἐκ πόντου, tanto audentior, quod in v. οἴον, atque item Παλληνεῦς ita auctor reliquerit. Sed MS. Mediceus testatur aliter scripsisse, n. ἀπὸ πόντου, quod ut verissimum adscivi.

In v. οἰκέως servavi loca distinctionum, prout digessit Maussacus, quum Aldus inde abiisset ad hunc modum ὥσπερ τὸ ὄνομα. Φησὶ τὸ ἢ οἰκέως, θερ. Quodcunque sit, non suspicabar fore ut quisquam sic intelligeret, prout ostendit se intellexisse interpres. *Lysias hanc vocem velut explicando interpretatur*, τὸ ἢ οἰκέως, θεράποντος, *famuli.* Quid enim est, aut ubi dicitur *velut explicando interpretari?* Quid autem volunt posteriora? An τὸ ἢ οἰκέως notat *famuli?* Miserum foret hoc scriptum Harpocrationis, si non aliter nec mollius posset intelligi. Distingui enim oportet, ἐξηγούμενος ὥσπερ τὸ ὄνομα φησὶ τόδε, οἰκέως θεράποντος,

 ex-

Digitized by Google

explicans velut vocem istam sic dicit, οἰκέως θεράποντι. Hæc duo sunt vocabula Lysiæ, quæ junxit, & quia junxit, dicitur propterea Harpocrationi explicare quodammodo, quia satis clare ex ista junctura colligimus quid dicatur; quod non ita potuisset fieri, si solum οἰκέως usurpasset; nunc patet ab illo dici, *vernæ servi*. Quo nihil esse certius docebunt Valesiana, si adhibeas.

In v. Οἰκίσκῳ MS. Mediceus non habet μικρῷ κατοίκῳ, quod adhuc videtur nimium esse ad significationem, quum ad Grammaticam formationem optime satisfaciat; sed μικρῷ τινι οἰκήματι. Sic μικρὰ δοκίδια in v. Στρωτῆρ.

In v. Οἰνόη egregiam viri docti præstiterunt operam Harpocrationi vel Maussacus, dum non modo venditat se ita correxisse Οἰνόη ἡ μὲν δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος πρὸς Ἐλευθέραις, ἡ δὲ τῆς Αἰαντίδος πρὸς Μαραθῶνι, sed sine anxietate ulla contextum ipsum sic explanat & densat, non cunctante editore ab Frisia vel in Græcis sequi, vel in Latinis fideliter exhibere *Unus ad Eleutheras*. At quæ fides, quæ ratio aut dignitas illarum vocum ἡ μὲν, quæ in nullo exstant scripto exemplari? Scilicet Græci per quandam relationem sæpe componunt ἡ μὲν, ἡ δὲ: an igitur propterea istud ἡ δὲ si solum ponatur, sine sensu, sine usu Græci sermonis erit? An in v. Σαβοῖ non scribit auctor οἱ μὲν Σαβοὺς λέγεσθαι &c. & tamen non sequuntur οἱ δὲ? Porro an sententia non est consummatissima? *Oenoe, populus Hippothoontidis tribus, prope Eleutheras: altera autem Æantidis prope Marathonem.* Itaque illas suppostitias voces aut expelli oportuit, aut hactenus saltem notari, ut non crederentur pro Harpocrationeis, quod feci. Cavendum interea est ab lectione Sponii

in

Digitized by Google

in itinerario, de populis Atticæ ſcribentis: *Oenoé de la Tribu Ajantide vers les limites de l' Attique & de la Beoce, proche des Eleutheriens.* Item *Oenoé de la Tribu Hippothoontide proche de Marathon.* O quantâ cum ſedulitate iſthæc ſcribuntur!

In v. οἷον non legitur in MS. Mediceo μηδαμῶς ἀοίκητον τόπον, ſed pro ſecunda voce ἄκιςον.

In v. οἷός εἰ etiam in MS. eodem non exſtat βούλει καὶ προῄρησαι, ſed βούλεσθαι καὶ προαιρεῖσθαι.

In v. ὁμηρεύσαντες volunt editiones hæc eſſe Harpocrationis verba, ἐπὶ τῶν ἀναπεμφθέντων Λακεδαιμονίων ὁμήρους Ἀλεξάνδρῳ. Sic enim conſenſu edunt Aldus, Maſſacus & nuperus, qui nec omiſit vertere *de octo Lacedæmoniorum obſidibus ad Alexandrum miſſis.* Et quare igitur non etiam emendavit ὁμήρων? prout in Goeſiano libro notaverant viri docti. Poſt quos unus ille eximius Valeſius videtur adhæſiſſe, unde notavit vocem ὁμήρους in Photio deeſſe. Sed non licet ſic graſſari in Harpocratione, quem nullus ambigo ſcripſiſſe ὁμηρεῦσαι Ἀλεξ.

Ibidem ſequitur Κλείταρχος δέ φησιν ἐν τῇ πέμπτῃ περὶ τοὺς δοθέντας παρὰ τ. Λακεδαιμονίων ὁμήρους; nec aliter interpres noſter *Clitarchus autem in quinto, obſides à Lacedæmoniis datos fuiſſe teſtatur.* An ſic pro teſtimonio allegari Clitarchus debuit? Quis unus dubitavit? An non affirmata ſatis fide id modo adſeveravit ipſe noſter Harpocration? Omnino futilis eſt hæc citatio? Sed majus quid latet. Nam quis non neſcio quid ſuſpicatur, quum videt ab Mauſſaco huc inferri iſtas voces ἦσαν δ' ή? ad quam rem nihil prætexit, niſi defuiſſe hæc in præcedentibus editionibus, addito, *quæ a nobis ſuppleta fuere beneficio Cod. bonæ notæ.*

 Cre-

Credimusne? multi certe codices sunt bonæ notæ; nec tamen illi aut Manuscripti aut Harpocrationes. Alterutrum fuisse hos nunquam credam, multo minus fuisse aut Morelli aut Vaticanum codicem, quo utroque ille se jactat. Non enim exstant illa verba in bonæ notæ antiquis codicibus. Sed ipse cum reliquo grege corruperunt Harpocrationem, qui aliter in hac parte fuerat administrandus. Nam MS. Mediceus habet ἐν τῇ πέμπτῃ ἐν ᾗ τοὺς δοθέντας. Unde Aldus excogitavit istud τῇ, quod non sufficit. Nam restituendum fuit Κλείταρχος δέ φησιν ἐν τῇ πέμπτῃ ἢ τῇ τοὺς δοθέντας &c. Sic integrata est historia simul & narratio Clitarchi huc conveniens. Præterea quum edunt Maussacus & Frisius ἐπὶ συμβιβάσει διδόμενα, edunt voces Maussacus suas, Frisius alienas. Nam Maussacus non monito lectore sic edidit, quum Aldus dedisset συμβάσει, quomodo plane legitur in MS. Mediceo. Hesychius in v. ὅμηρα scripsit, si modo ipse, ἐπὶ συμβιβάσει, unde id placuisse videtur Maussaco, sed in v. Ἐμμήρους & Ἐμπήρους habet ἐπὶ συμβάσει, quod quum ex testimonio Aldi & MSti Medicei scirem fuisse Harpocrationis, merito prætuli.

In v. Ὁμηρίδαι citatur primus Ἰσοκράτης Ἑλένῃ. At viri docti in codice Goesiano configentes obelo tres priores literas judicabant citari Κράτης Ἑλένῃ; quum ipse mox Harpocration Cratetem per Seleucum aggrediatur & refellat. Neque vero potui adsequi, cur quum Aldus, Maussacus, MSsti libri exhibeant rectissime ὅπερ Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῃ, Ἑλλάνικος ἐν τῇ Α. ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ φησιν ὀνομάσθαι, nuper Frisius sic ediderit, sic distinxerit ὥσπερ Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῃ. Ἑλλάνικος ἐν τῇ Α. ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ φησιν ὀνομάσθαι, additis Latinis

ut Acusilaus libro tertio. Hellanicus in A. ab Homero nomen habuisse scribit; quum omnia optime procedant *quod Acusilaus libro tertio, Hellanicus in A. ab poeta nominatum fuisse scribit*. Uterque enim iste auctor eadem probat.

In v. Ονήτωρ non male legitur τ̃ χορηγησάντων ἦν εἷς, quum sæpius ita occurrat in Harpocratione. Sed quum MS. Mediceus particulâ postremâ deficiatur, non opinor etiam hic adhibitam fuisse, non magis quam in v. Πεδάριτος, ubi edunt ἁρμοστὴς ἀνὴρ, εἷς τ̃ γεγονότων καλῶν, ubi quum non exstet in MS. scias velle Harpocrationem, ut edatur ἀνὴρ τ̃ γεγονότων καλῶν, tanto certius, quod neque in Aldina editione reperiatur. In v. Μόλπις habes Μόλπις ὁ τ̃ ἐν Πειραιεῖ. Item in v. Μοιροκλῆς, Σαλαμίνιος τ̃ οὐκ ἀφανῶς πολιτευσαμένων. In v. Ιερώνυμος, ὅτι δ᾽ οὗτος ἦν τ̃ Μακεδονιζόντων. In v. Ευθίας, τ̃ ἐπὶ συκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἦν ὁ Ευθίας.

In v. Ο'ξυθύμια divinas Valesii restitutiones omnino appetivi ad ornandum Harpocrationem in illis pessime antea corruptis φησὶν Εκαταῖος περὶ, atque etiam in versibus Eupolidis, ne quem dici ab eo putemus tropæum urbis, aut cremari aliquem urbis tropæum circumstridentem, quæ ab demente & excorde interprete proficisci possunt, non ab homine.

In v. Ο'τι διαμαρτάνει, maluerunt viri insignes astu & de industria aberrare, quam emendate auctorem præbere. Nam & Aldus edidit λέγων Πλαταιαῖς μεγάφθος, & Maussacus cum Frisio Πλαταιαῖς, nescio quam gratiam inde sperantes. Itaque aliter & opinor recte converti cum Valesio literas. In Goesiano libro adscripserant Πλαταιεῦς, quod maxime secta-

sectatur Aldinam. Rem ipsam tangit Meursius lib. 1. Athen. Attic. cap. 5, & contra Harpocrationem Demostheni patrocinatur.

In v. Ὅτι νόμος verba legis ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἔτη γινόμενον χορηγεῖν παισὶν, uti nescio quemadmodum aliis intelligantur, sic nostro Latino interpreti plane non intellecta fuisse manifestat ipsius versio, *ut pueris choragi annum ætatis* XL *excesserint*. Quod enim monstrum in illis est, quos vocat pueris choragos? aut quo sensu hæc apprehendentur? Nimirum tribus Atticæ divisæ erant in ἄνδρας & παῖδας: ita in ludis & agonibus sacris distinctæ certabant, quum singulis adessent tibicines, compositores & auctores dramatum, etiam choragi, etiam præsides. Id docent inscriptiones apud Sponium Itiner. pag. 338, quas non bene interpretatur.

In v. Ὅτι ξένους, legitur vulgo ἔν τινι τῶν πρὸς Φιλίππου ἐπιστολῶν. Sic omnes tres editionum præsides. Ergo venerunt hæ ab Philippo epistolæ. & tamen noster interpretatur *ad Philippum*, quales omnino innuit auctor. Scripsi igitur πρὸς Φίλιππον, ut plane legitur in MS. Mediceo.

In v. Ὅτι οἱ ἁλόντες nequeo tacere pro verbis ἐξουσίαν εἶχον legi in optimo codice Mediceo φρόντισμα εἶχον.

In v. Ουσίας δίκη non legitur in MSto Mediceo περὶ τῆς ἐπὶ τούτων, sed τούτοις, ut τὸ ἐπὶ πᾶσι θυόμενον in v. Ἐπιπλεῖον.

In v. Παιανιεῖς, ediderant Aldus cum Maussaco Παιανιέαν καθύπερθεν καὶ Παιανιέαν ὑπένερθεν. quam appellationem non digerens nuperus interpres mutavit ita, ut bis exhiberet Παιανιᾶν, quum Valesius bis in exem-

exemplari suo emendasset Παιανιέων. Quæ omnia quum sint τρία κάππα κάκιστα (nam cur Valesius putavit auctorem dicturum fuisse ὡς Παιανιέων & non retenturum accusativum quem debebat? priores autem quum sic publicarent, non metuo suspicari abiisse ab lectione MSStorum, quam ante oculos habebant, sed non bene perspecta ejus gratia) tum intolerabilis est ferocia medii nugatoris, qui ex Meursio talem Παιανιδῶν geminam infert reipublicæ literariæ, qualem nullam in Attica cognovit Harpocration. Hic enim dum scribit mox, ὁμοίως δὲ ἑκατέρου τῶν δήμων τὸν δημότην καλεῖσθαί φησι Παιανιέα, *similiter autem utriusque demi demoten vocari ait Pæaniea*, perspicue significat demoten non alio appellatum fuisse vocabulo, quam quo ipse demus. Unde adeo sequitur etiam demum ipsum ab Harpocratione supponi appellatum Παιανιεῖς, exemplo satis frequenti in his Atticæ demis, ut valide opinor probavisse supra ad vocem Ἁλαιεῖς. Itaque quum id sit, quod voluerat auctor, tum vide liquam sancte sententiam & manum ejus servaverit liber Mediceus, edens Παιανιέα καθύπερθεν, καὶ Παιανιέα ὑπένερθεν, prout omnino edi nunc oportuerat.

In v. Πάνακτος citatur Εὐελπίδης ἐν Αἰγίδι, qui titulus nuspiam præterea sic citatus, præsertim incurrit in oculos Andr. Schotti & Maussaci, ut uterque inclamaret de restituendo Αἰγεῖ. Sed propius ad antiquas literas erit, si reponamus ἐν Αὐλίδι, ut intelligatur Iphigenia in Aulide.

Vocem παραβάλλοιτο sic expresserunt omnes editi, quum tamen ex interpretatione Harpocrationis pateat manifeste eum non ita scripsisse: potuerat enim quoque apponere παρατίμνοιτο. Sed vides aliter

ab eo actum, & MS. Mediceus non agnoscit nisi unum λ, quo debui commoveri.

In v. Πάραλ☉ solet edi διαπεμπομένων τριηρῶν, at in voce ταμίαι mutata distinctione τριήρων. Sic omnes tres editiones concordes, nescio cur. MS. Mediceus hîc habet τριήρων. quæ terminatio perinde fuit Harpocrationis, ac υἱέων in v. Στεφανηφόρ☉.

In v. Παρασκήνια non legitur in MS. Mediceo ὁ περὶ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένο☉ τόπ☉, sed παρὰ, quo rectissime usus fuit auctor ad explicationem.

Vocem Παραφρυκτωρεῖν, quare supponamus expositam fuisse ab Harpocratione τοῖς φρυκτοῖς κεχρῆσθαι, ut habent tres editiones omnes, causam nullam video. Sed neque quid adegerit editores, ut voluerint ab Harpocratione præsens per præteritum explicari, colligo. Certe MS. Mediceus habet τοῖς φρυκτοῖς χρῆσθαι.

In v. Παρεγγύησι liber Mediceus non habet μεταλαβεῖν, sed simplex λαβεῖν, & mox διδόναι pro vulgato δοῦναι.

Vocem Πασίνες reposui ut ediderat Aldus, quam sine ulla venia mutavit Maussacus, tanto improbior, quod in notis etiam imputet. Quem igitur existimat illum Πασῖνον exstitisse? Ego enim penitus persuadeor ignoratum illi perinde ac sequenti eum Frisio fuisse. Nam cur non ex Æginetica Isocratis eum ostentant? Certe Valesii acutissimum ingenium hîc cessasse miror. Sunt enim verba desperata in ista Isocratis oratione, ut vulgo eduntur, Καὶ περὶ μὲν τῶν παλαιῶν πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν. * ὅτι ἢ πᾶσιν, ὡς πικρῶν κατέλαβεν, ἔτυχεν αὐτοῖς ἀποκείμενα τὰ πλεῖστα τῆς οὐσίας παρὰ τοῖς ξένοις τοῖς ἐμοῖς; interpretantur autem, *Quum autem omnibus quos*

*quos deprehenderat * maximam partem opum clam ad hospites meos deportarunt.* Nec sufficientibus asteriscis ponitur ad marginem; *Desunt nonnulla.* Profecto omnia insulsissima, & utique in H. Stephano non toleranda, qui quum ex Harpocratione selegerit citationes Isocrateas, hanc unam neglexit, quæ vel præcipua animadverti debebat. Vides, nisi fallor, jam ipse, quam præclare ex bona Aldi fide & in Harpocratione legatur Πασίνυς, & quam molliter ex Harpocrationis indicio nunc restituatur Isocrates, in quo omnia sunt integerrima & percommoda: Καὶ περὶ μὲν τῶν παλαιῶν πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν. Ὅτι δὲ Πασίνυς περῶν κατέλαβεν, ἔτυχεν &c. *Quum vero Pasinus accedens occupavit.*

In v. Πενέσαι judicavi intolerabilem veri negligentiam in editione Maussaci (neque enim ullo genere crediderim ab eo profectam) quam tamen sequitur Frisius, ut exhibeant ὥσπερ Λακεδαιμονίοις Εἵλωτες, omissa vocula παρὰ, quam notavit quoque Valesius. tum φησι περί τινος, ubi & Aldus & MS. Mediceus habent, quod recepi.

In v. Περίπολος non legit MS. Mediceus περὶ τῶν ἐφήβων λέγων φησὶν οὕτως. τὸν δεῖνα. sed λέγων φησίν. ὅπως τὸν δεῖνα. Etiam mox ille codex retinet ἐπεμνήσθη.

In v. Περίστασιν horrida mutatione circumvenit Harpocrationem postremus editor, quum verba Dinarchi sic citat Μετὰ ταῦτα δὲ Δάμωνος ἤδη περὶ ἀναγωγὴν ὄντος, ἐμὲ περίστασιν ποιήσουσιν, cum versione, *cum Damon portu solveret, me circundederunt*; mirifica futuri ποιήσουσιν contemplatione, quum & Aldus & Maussacus dedissent περὶ ἀναγωγὴν ὄντα με, περίστασιν ποιήσουσιν. Quod non intelligo, quis furor jubeat sic

verſare, quum recta ſint omnia, modo diſtinguas: Μετὰ ταῦτα τοῦ Δάμωνος, ἤδη περὶ ἀναγωγὴν ὄντα με περ. *poſt hæc facta Damonis, me qui jam ſoluturus eram circumdabunt*. Itaque id ut fideliſſimum repoſui, niſi quod videatur fuiſſe ποιήσωσιν, quoniam infra exponit περίστατόν με ἐποίησαν. Mox habet MS. Mediceus οἷς καὶ μαρτυρ. non οὗ. Sequentia conſideravit etiam Salmaſius in Fœnore trapezitico pag. 252, ſed tamen miror, qui non meminerit aut noluerit meminiſſe Appendicis Mauſſacianæ, omnia optime explanantis, cui auctor præfixerat ipſum Salmaſii nomen. Idem quoque codex MS. ignorat deinde voces ἀντὶ τοῦ περιέστασιν.

In v. Περιστιχίζεται MS. Mediceus legit ὀρθὰ ξύλα περιιστᾶσιν, non ſimpliciter ἱστᾶσιν.

In v. Περίστιχοι idem legebat μή ποτε δὲ περιστίχους; ubi vulgo adverſativa omittitur.

In v. Περιφορητῶν itidem habet τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον, non τὸν ὀφθαλμόν; & mox ἐπ' ἀνθρώπων, non ἀνθρώπου.

In v. Πινάκιον locus eſt male ſanus. Nam quæſo quid ſtultitiæ non fovet interpres Latinus, quum ad voces Demoſthenis *parvam, Athenienſes, parvam tabellam*, adnectit *hæc omnia forte notant tabellam* &c. Quæ illa omnia ſunt? certe unum modo aliquid citatur ex Demoſthene. Nihilominus quod negari nequit, ad amuſſim interpretatur Græcas voces, ſed ſatis nugaces, etſi ab Aldo profectas ita & ſervatas ab Mauſſaco. Videntur male diſtinguere, quod ita fieri oportebat. Μικρὸν, ὦ Ἀθηναῖοι (nam vocem ἄνδρες non agnoſcit liber Mediceus) μικρὸν πινάκιον πάντα τὰ ἐνταῦθα. Hæc ſunt verba Demoſthenis

ſigni-

significantis omnia pendere ex parva tabella. Quam mentem ejus percipiens Harpocration subjicit. Τυχὸν πινάκιον λέγ. &c. *Fortassis tabellam dicit* &c.

In v. Ποδοστράβη detestatus fui violentiam Frisici editoris ita trajicientis & simul quoque mutantis verba Διείλεκται δὲ Ξενοφῶν περὶ τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν ἐν τῷ κυνηγετικῷ, quum MSSti & editi ante eum habeant περὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν, ἐν τῷ περὶ κυνηγετικῶν καὶ τῆς χρήσεως. Ac licet id prima fronte videatur mollius procedere, tamen prima ratio Harpocrationis habenda est, cujus manum docent MSsti: quorum fides hîc tanto certior, quia ex interrupto nonnunquam videtur quædam annexuisse auctor, ut in v. Στρεπτοὺς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· πλακοῦντος εἶδός ἐστιν οἱ στρεπτοὶ, ὡς καὶ παρ' ἑτέροις. Utique hæc postrema commode potuissent sequi citationem Demosthenis. Illa vero ἐν τῷ περὶ κυνηγετικῶν non est nostri juris, non auctoritatis vel tangere, quum sic affirment veteres libri.

In v. Πομπείας non legit MS. Mediceus ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς, sed μεταφέρει δὲ ἀπὸ τῶν ἐν Διονυσιακαῖς.

In v. Προβαλλομένους verba Demosthenis τὴν προαίρεσιν τῆς πολιτείας προβεβλημένην καὶ ἄπιστον interpretari creditur Harpocration ἐλαφρῶς ἔχουσαν καὶ φυλαττομένην; quæ postrema sic intelligit Latinus è Frisia interpres *leve & cavendum*. Quo sensu si dixisset Demosthenes, recte invidia summa fuisset oneratus & iram civium meritus, qui præ levitate ita se gererent, ut eis fides haberi non posset, & cavendi essent. Sed unde potuit hauriri hæc vel Græca vel Latina expositio? Nihil enim tale sedet in glossa προ-

ϐαλλεσθαι. Vide lector, quanta tibi fraus per octoginta annos sit importata. Nam Aldus ediderat ἀλλαϐὰς ἔχουσιν, quomodo etiam legit MS. Mediceus, nec aliud colligo, quam vitio typorum illud ingestum fuisse editioni Maussaci, licet nec ipse nunc ab hac decesserim, quod tamen debui facere. Elegantissime enim sic loquutus fuit de sententia reipublicæ, quæ veluti semper diffidens in gradu stat & tanquam pugnatura aut luctatura gladium vel brachia projicit, & sic tum ipsa cavet, tum se cavendam denuntiat. Egregie id ipsum illustrat Valesius, & præcipue locus ex Polybio illic citatus.

In v. Προϐόλιον non potui, quin sequerer Valesium sic restituentem Υπερίδης ἐν τῷ περὶ τ̃ φυλακῆς τ̃ τριηρῶν, τροπικῶς, ἐκ μεταφ. ut in v. προπύλαια nunc δεικτικῶς λέγεσθαι, nunc ἀναφορικῶς ἀκύειν. In v. Ρυτὰ, συνεσταλμένως vel ἐκτεταμένως. quum viderem quam male ex MSstis edidissent Aldus & Maussacus τ̃ Τυῤῥηνῶν Τροπικῶν, & quum id retineret Frisius, stolidissime Latina concipi *de custodia Tyrrhenarum triremium.* Enimvero Hyperides vidit multas Tyrrhenas triremes, ut de earum custodia debuerit quoque sollicitus esse. MS. Mediceus legebat τροπικὸν. Fortasse inde ducimur ad veram lectionem, Υπερίδης ἐν τῷ περὶ τ̃ φυλακῆς τ̃ τριηρῶν τροπικῷ ἐκ μεταφορᾶς ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι.

In v. Πρόκλησις quia H. Stephanus in Thesauro tomo II pag. 28 scribit [Πρόκλησις Libellus qui scribebatur de mancipiis in quæstionem postulatis] hinc Frisica interpretatio sic agere debuit, ut quum Harpocration dicat τὸ δὲ γραμματεῖον τὸ περὶ τούτου γραφόμενον ὀνομάζετο πρόκλησις, Latine ederet *libellus scriptus de man-*

mancipiis πρόκλησις. Multi sane possunt libelli esse scripti de mancipiis; nec tamen dici poterunt προκλήσεις. Neque etiam dicit id Harpocration ita generaliter, cujus verba sequi debebat. Πρόκλησιν egregio exemplo illustrat Achilles Tatius libro VII, & ad eum Salmasius in notis.

Vocem Προμετρητὴς retinui, quum & MSti omnes eam probent, & ipse ordo illi in MStis & primis editis adsignatus fere ostentet manum auctoris. Neque enim inde efficere πυρομετρητὴς & hinc longe inferiori ordine eam collocare est edere Harpocrationem; quod tamen fit in execrabili ista Frisici editoris violentia. Si ab materia in foro vendi solita sic dictus fuit apud Athenienses hic πυρομετρητὴς, isque ab Harpocratione ita notatus; ubi ille ἐλαιομέτρητης? & similium mercium præfecti? Imo si non modo πυροὺς μετρεῖν, sed etiam ἄλλα σπέρματα fuit ejus officium; cur non κεγχρομέτρητης, aut σιτομέτρητης, ut σιτοφύλακας infra discimus, aut tali appellatione fuit distinctus? Hunc autem dici mercede conductum, quia paululum lucri inde habuit; hunc emptoribus id demetiri, quis dixit, aut ubi dixit Harpocration? Προμέτρητὴν igitur retinui, negligens minorum gentium ac temporum posteriorum Grammaticos, qui vocem eam male spectarunt. Videtur moris fuisse in foro Attico, ut quum illuc frumenta apportarentur, in mensuras certas conjecta emerentur; quæ mensuræ antea inspiciebantur ab certis hominibus publice illic positis, quibus etiam certum inde lucrum. Aut quod verissimum credo, potest in hoc verbo considerari prudentia Atheniensium, quibus innotuerant artes in mensurando eorum qui sciebant κρίνειν τὰ μέτρα καὶ

δια-

διαστείειν ἔνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν, ut loquitur noster in verbo παραμετρεῖν. Unde videntur curavisse, ut non ipsi venditores aut emptores, quorum interesset, metirentur, sed ut alii pro eis, quos recte dixerunt προμετρητάς.

In v. Προπεπωκότες adjungitur ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες, ἐκ μεταφορᾶς. λέγεται δὲ προπιτ. An igitur quum sic editur, habemus & imaginamur nobis habere Harpocrationem? & quum libri veteres omnes præferant ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται προπ. isti homini tam futili & stulto, ut posset vertere Latine *virum ante dictum propinasse ferunt*, idque, ubi præmisit *dicitur*. (mirificum verborum sutorem!) sic permittitur grassari in trajiciendis vocibus? Nihil profecto minus. Et res clara est, si distinguas ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται. (Sequitur citatio loci alicujus anonymi) Προπεπωκέναι παρὰ &c. Rem ipsam satis illustarunt viri docti, & præsertim nuper Valesius, qui etiam videtur obscure hanc distinctionem voluisse, quum voculam δὲ ponit post verbum προπεπωκέναι. Mihi tamen nihil occurrit evidentius, quam apud Xenophontem lib. VIII Κυρουπαιδ. Καὶ ἐπεὶ ἐδεδειπνήκεσαν, τὰ ἐκπώματα αὐτοῦ, ἃ ἔλαβε παρὰ Κύρου, ἐκπιμπλὰς προὔπινε καὶ ἐδωρεῖτο. Id quod tentavit Latine eloqui Sidonius Apollinaris lib. VII epist. 7 *Seronatum barbaras provincias propinantem.*

In v. Προπύλαια quæ habet Harpocration de tempore, quo exstructa sunt, & fabro aliisque, profuerunt Meursio lib. VI Attic. lect. cap. ult. ubi Mnesiclem architectum quoque firmat ex Plutarcho. MS. tamen Mediceus in nostro auctore legit Μνησικλέους, non Μνησικλέως. Quin etiam superius in citatione Demosthenis non habebat ἥρως ὁ Σάτυρος, sed ἡρεῖον ὁ Σάτ.

In

In v. Προασπάλλιοι MS. liber exhibet προάσπαλλος, non προάσπαλλα.

In v. Πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς non dubitavi recedere ab ferocia editoris Frisii exhibentis Φιλόχορος ἐν τῷ πέμπτῳ Ἀτθίδος φησὶ περὶ τοῦ, quum Aldus & Maussacus præierint ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀθηναίων φησ. Ex quibus Aldus mox quoque edidit ἀρξαμένων, non ἀρξάμενοι, ut Maussacus & Frisius nulla edita causa. Et fæminei quidem generis conversio est omnino nefas, quum sic & MSsti hîc habeant, & tam in v. Δαπὶς quam in v. Στρύμη id ipsum in eadem editione Harpocrationis servetur; etsi fatuus ille in elencho scriptorum non verecundetur ἐν τῷ πέμπτῳ venditare. Jam quod ad alteram mutationem vocis Ἀθηναίων in Ἀτθίδος, annotari debet ab Harpocratione vocem Ἀτθίδος in his citationibus frequenter omitti solitam, ut videbis in utroque illo loco. Unde verisimile fit hîc quoque omissam velle, præsertim quum MSsti id exigant. Nam quod legitur Ἀθηναίων, id videtur esse rectum, ut construatur cum sequente ἀρξαμένων, ut præter Aldum legit quoque MS. Mediceus; & dicat Maussacus, ex quo codice illud ἀρξάμενοι excitarit. Sensus est, *Philochorus libro quinto, Athenienses, scribit de Mercurio ad portulam, quum incepissent exstruere Piræeum, novem Archontes statuam hanc ponentes inscripserunt.* Interpositiones tales vocum inter ea, quæ jungi debebant, facit auctor sæpius, ut in v. Σαβοὶ, ubi Maussacus voluit corrigere vulgatam lectionem.

In eadem voce non placuit mihi, quod vidi mutatum esse Ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν τὸν δ' ἀνέθηκαν, ubi antea legebatur οἱ δ' ἀνέθηκαν: quod licet sciam ex Maussaci appendice provenisse, tamen in eo & ab

Maussaco & ab nupero editore peccatum esse inde patet, quod & contra MSStos libros ita agunt, & quod in talibus maluerint antiqui omittere accusativum. Hinc vasi marmoreo inscriptum apud Sponium in Miscell. ΣΑΛΠΙΩΝ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕ, & sub statua gladiatoris ibidem ΑΓΑΣΙΑΣ ΔΩΣΙΘΕΟΥ ΕΦΕΣΙΟΣ ΕΠΟΙΕΙ, item in Homerica Apotheosi, ΑΡΧΕΛΑΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΕΠΟΙΗΣΕ ΠΡΙΗΝΕΥΣ; item ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ, & millies.

In v. Πρυτανεύοντα legitur ἐν τῷ δευτέρῳ Φιλιππικῶν πρυτανευόμενοί φησιν ἀντὶ τοῦ διοικούμενοι καὶ διαστρεφόμενοι, ut sine hæsitatione legunt editiones; nec nisi unus ille studiosissimus Valesius intellexit, quid vitii subesset, monendo videri nonum, non secundum ex Philippicis innui. Id sane est verissimum, quum nihil tale in secundo exstet. Ut liberetur igitur Harpocration, en tibi eum restitutum sibi ex optimo MS. Mediceo ἐν τῷ ἑτέρῳ Φιλιππικῷ. Agnoscis gradum pravitatis innatæ huic loco, ita ut vestigia tamen veritatis retineret. Agnoscis doctissime integratum locum & manum ipsam pulcherrimi Harpocrationis. Itane autem postrema clara erunt, si πρυτανευόμενοι intelligantur *consiliis ejus instructi*, & his verbis addetur *id est*, διοικούμενοι ἢ διαστρεφόμενοι? Exsecranda certe consilia & versio! Cur non verbum Διοικεῖν, ut verissime Valesius restituit, suo loco etiam de consiliis & instructo consiliis explicuit? Fœdissima profecto Frisiæ Latina.

In v. Πυανοψίοις MS. Mediceus non legebat τὰ πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαι, sed omisso articulo πυανεψίαν Ἀπόλ.

In v. Πύγελλα non citatur ab MS. Mediceo Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου, sed ὑπὲρ Ἐκβαχίου, tanquam non esset eadem oratio, quæ innuitur in v. Κύπασσις & Σκυθικοί, sed diversa.

In v. Πύθια, ut edidit Maussacus, vel Πυθαιία, ut nuper Frisia, utrumque hoc vocabulum pro inepto habui, & testor mihi incertius esse, unde tam nugaces cogitationes inde queant proficisci, quam illi scribere sustinent sub persona Harpocrationis *Hoc quomodo formetur à Didymo, mihi incertum.* Scio ista omnia petita & recepta esse ex Meursii Attic. lect. libro IV cap. 2. Sed quæso, an Harpocrationi potuit incerta videri formatio vocis Πυθαιία, quum Stephanus eam sine hæsitatione deducat, quem ipse Meursius citat? An igitur Harpocration non æquat doctrinam Stephani? An Harpocrationi ignotus statuetur Apollo Pythaensis Argivorum? Etiam adeo celebrati Πυθαιίζειν apud Valesium? Non sane ignorata talia doctissimo Harpocrationi ausim supponere? Profecto difficilius aliquod derivatum debet esse, de quo sic fatebitur Harpocration. Quod certe unus ex MSstis suis prodidit ac servavit Aldus, & ideo retinui etiam ipse πυθαεία, non πυθαεῖα, ut falsoc itat Maussacus. Id enim non tam foret ἄπορον, si circumflexus apponatur accentus. Requiritur ergo aliquid fere inauditum & prorsus singulare. Sed magis se nuperus ex Frisia ostentat, quum edit ἄπορον πῶς ἂν τοῦτο ἐσχηματίσθη: hoc enim verbum credo voluit. Unde ista? nempe ab eodem Meursio. Nam Aldus dederat ἀπορῶν πῶς ἀπὸ τούτου, Maussacus aliquid inceperat in prima voce ἄπορον πῶς ἀπὸ τούτου: nec ab his abeunt MSSti. Itaque totum id ex Frisia debetur illi regioni. Adjuva scriptas voces molliter

reponendo ἄπορον πῶς ἀπὸ πρωτοτύπου ἔσχηκ. Monstrosa sunt posteriora. *non enim πύθια festum, sed Apollinem cognomine πυθαιέα repræsentare Grammaticus voluit.* Ergone Grammaticus repræsentat & Deos & festa? Credo in Frisia; & magnam laudem! Sed sensus erat Harpocrationis. *Etenim non, ut patet ex iis quæ apposuit Grammaticus, appellavit festum Pythia, sed Pythium Apollinem.* Nam & πυθαιέα Ἀπόλλωνα in Harpocratione non novimus, nisi ex cultu Frisiæ. Aliud tamen intelligitur ac dicitur ab Harpocratione; nempe ex iis, quæ ab Didymo apponuntur, sive ea sint ipsa verba istius Grammatici, sive citatio longior loci ex Hyperide, ait apparere non innui ab Hyperide ipsum festum, quod vulgo Pythia appelletur, sed ipsum Apollinem, quem alias Pythium nominent. Itaque in quæstione est, quemadmodum aliis vocatum Ἀπόλλωνα πύθιον (ut sic mutari ea vox non debeat) Hyperides dixerit πυθαεία.

In v. Πύλαι citatur Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις, ut quidem edidit Maussacus, & alter secutulejus ex Frisia, quum Aldus tantum daret ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις. An ita hic edidit non adsequens doctrinam scripturæ, quæ exstabat in MSStis? At Maussacus non tacuit, quid in manuscriptis reperisset, idque sic explanavit, non minori spe boni eventus, quam in v. Ὄρον successerat illi, quum ab Harpocratione supponit citari Μένανδρον ἐν δευτέρᾳ Ἐπικλήρῳ. Ita enim & alia fabularum argumenta fuisse repetita constat, & singulatim Θεσμοφοριαζούσας geminas erudite ipse annotavit. Quid tamen? MS. Mediceus non habet ἐν ταῖς β΄ θεσμοφ. sed omisso articulo ἐν δευτέρᾳ Θεσμοφοριαζούσαις. Vix scio, quid dicam.

Vi-

Videtur id nimis doctum fuisse, quam ut concoquerent. At Harpocration subintellexit vocem κωμῳδίᾳ. Tu vide, qui memineris eundem in voce Τριακὰς notare ἑνικῶς τι καὶ πληθυντικῶς τριακάδα καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλῶν.

In v. Πάμαλα verba sunt ἤτοι παρέλκει, ἢ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον, ut quidem vulgo est editum. Sed cur non παρέλκον, ut respondeat alteri participio? Certe ita oportuit legi, & palam exstat in MS. Mediceo. Posteriora sunt mera Harpocrationis, quibus sic utitur in v. Ναύκληρος, Διαγράψαντος, & sæpius, quum dicat ἐν βίῳ λέγεται in v. Ἀποτάξασθαι, Ἐπὶ κόῤῥης. Et tamen idem ille MStus pro iis legit ἢ ἐστὶν ἐν ποσῖς λεγόμενον πάμαλα ἀντὶ τοῦ μάλα. Quod non satis adsequor. Cæterum non est condonandum Maussaco, quod quia Suidas dixit fragmentum Aristophanis esse ex Cocalo, idcirco non id modo judicaverit monendum, sed Harpocrationi immiserit ἐν Κωκάλῳ, contra quam Harpocration voluit, cujus fidem docet editio Aldi, sine dubio retenturi, si in libris veteribus deprehendisset, etiam ipso Maussaco allegaturo codices MStos. Sed neque exstat in libro Mediceo, qui in ipso fragmento habet ἐγένηθ' ὑμῶν & οὐδὲ εἶπεν.

In v. Ῥαΐους scribitur vel editur ab Maussaco ut Harpocrationeum ῥᾳΐως ἔχων, quum Aldus habeat ἔχον, unde viri docti in libro Goesiano adnotaverant ῥᾷον σχών. Certe MS. quoque Mediceus legit ἴσχον, ut σχῶν in v. Δυσπώλης.

In v. Ῥίνων sequutus fui Aldum & Maussacum edentes κύριον, non nuperum ex Frisia, cujus est ὄνομα κύριον, ut solet multa suppositicia pro Harpocrationeis edere. Substantivum scias omnino non exstare

in MS. Mediceo; & perinde vides auctorem fecisse in v. Ἄβαρις, de quo notavi pag. 5.

In v. Σαβοὶ citatur Μνασέας δ' ὁ πατάρδυς, ut est in omnibus editis, vertiturque *Patarensis*, quum tamen clare in MS. Mediceo dicatur πατρεὺς, qualis & fuit, & in elencho scriptorum nominatur, & passim noscitur.

In v. Σείρινα habet MS. Mediceus, prout edidit Aldus Λυκοῦργος περὶ διοικήσεως σειρῆνας, σείριον, nisi quod Aldus faciat duas periodos. Id sic mutavit Maussacus, ut ederet Διοικήσεως. Σείρινα, Σείριον, quod ita sequuntur in Frisia, ut edant σείριον & priorem vocem in interpretatione negligant. Verum si libros MSStos consideres, videntur illi innuere Lycurgum in ista oratione posuisse vocem isto genere & casu σειρίνας, de qua deinde vult agere Harpocration, incipiens ab vocabulo σείριον. Ea mox male transiit in Σειρῆνας; male mutatur ab Maussaco in Σείρινα. Cæterum in fine idem liber MS. vehementer discedit ab aliis, nempe ἐνίοις μέντοι χωρὶς τοῦ ι γράφεται σίρινα.

In v. Σέρρειον editur ὀνόματα χωρίων, ac si essent diversa loca, quæ facilius talia esse credas, si retineatur editum ab Aldo & Maussaco Σέρρειον τεῖχος καὶ Σίρριον, quam cum Frisio καὶ Σέρριον, sicut Stephano & prius illud agnoscitur, & ab urbe Σίρρα, Σιρραῖος, quod alii potuerunt dixisse Σίρριον. Sed MS. Mediceus etiamsi præferat Σέρρειον τεῖχος καὶ Σίριον; manifeste & præclare etiam legit ὄνομα χωρίου.

In v. Σηκὸς, vides nunc Frisiam produxisse ἐπιγράφεταί τις λόγος Λυσίου ἢ τῆς ἀσεβείας ὑπὲρ τοῦ Σηκοῦ ἀπολογία cum Latinis *Apologia pro Seco de pietate.* Quæ Latina opinor nemo nisi ipse auctor melius intelligit, quam

quam Græca. Sed neque Græca, quæ ab ipso sic sunt constituta, intelligere potuit. Ubi enim talis inscriptio Lysiæ orationis ab Harpocratione citata ἡ τῆς ἀσεβείας ἀπολογία? Nuspiam profecto. Pro illis autem Græcis, quæ ab ipso concinnata dixi, edidit Maussacus Λυσίου ἐν τῇ τῆς ἀσεβείας, prout etiam ante Aldus, nec discedit MStus Mediceus. Meursius in hoc hæsitans lib. IV Attic. Lect. cap. 6, *Ecce*, dicit, *apud Lysiam in Apologia* Ὑπὲρ τοῦ σηκοῦ. Εὐσέβειαν vel *pietatem* ignorat. Ex his igitur tribus voculis dico patere, quam nihil in illis celetur, nisi adsueta Harpocrationis ambiguitas, εἰ γνήσιος. Sic enim dixit auctor, ἐπιγράφεταί τις λόγος Λυσίου, εἰ γνήσιος, ἀσεβείας ὑπὲρ τοῦ σηκοῦ ἀπολογία, pro quo breviter ἐν τῷ περὶ τοῦ σηκοῦ citatur in v. Ἐπιγνώμονας.

In v. Σηράγγιον MS. Mediceus non habet cum editionibus πειραιέως, sed πειραιῶς, ut scis exstare etiam in v. Σύνδικοι.

In v. Σινώπη citatur Ἡρόδικος ἐν ϛ' κωμωδουμένων, ut sane etiam apud Athenæum lib. XIII. sed tamen MS. Mediceus legit ἐν ϛ' περὶ κωμωδουμένων.

In v. Σιτοφύλακες scribitur fuisse ἀρχὴ ἥτις ἐπεμελεῖτο ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πραθήσεται. Enimvero quam multa ad id requirebantur; & quis magistratus ista præstare poterat? Itaque Latinus interpres sine dubio fuit homo cautus, quum ad solum pretium istam justitiam adstringit. At quis ita loquetur δικαίως πραθήσεσθαι, ut notet *justo pretio venditum iri*? Certe non in v. Πωληταὶ, non in v. Προμετρητὴς, non in v. Προέδροις, non in v. Νομοφύλαξ, non in v. Ναυτοδίκαις adnotavit de justitia, licet omnes illi magistratus eam pro scopo haberent. Egregie omnino videtur

tur Harpocrationem restituere MS. Mediceus ὅπως ὁ σῖτος διαπραθήσεται, nempe pro copia aut caritate annonæ.

In v. Σκηνίτης non legit MS. Mediceus ὡς εἰς ἀγοραῖον καλούμενον, ut est in editionibus, sed ignorat præpositionem εἰς, & quidem recte, ut ita nec locus sit ingenio Valesiano ὠπεὶ.

In v. Σκιράφια edidit ex Valesii admonitione Frisius ἐπειδὴ διέτριβον ἐν Σκίρῳ οἱ κυβεύοντες, quum Aldus & Maussacus in suis libris invenissent διέτριβον Σκίρωνι, nec aliter est in MS. Mediceo, ut de hac manu Harpocrationis dubitari nequeat, quam sane non fuit assequutus Valesius, nec elegantiam ejus. Nam sive legerit alicubi locum istum fuisse appellatum Scyrum, (qualem ipse Harpocration mox agnoscit in ea ipsa voce Σκίρον) non ideo appellatio Harpocrationis ad eundem modum formari debuit, quum ea duplex terminatio in multa vocabula conveniat, ut notavi ad Ciceronem lib. III de Natura Deor. cap. 23 Arcadibus vocantibus *Nomionem*, quem alii *Nomium*; ex quo videtur quoque illa discrepantia exstitisse, quod Minervam Scirada appellatam crediderunt nonnulli ab Sciro, quem faciebant vatem Eleusinium, alii ab Scirone. Jam vero quod præpositionem immittit, præter morem veterem in loquendo facit, quem ostendit pater in notis ad Livium 2, 28, quem similiter corruperant *Pars in Æsquiliis*. Et mihi in promptu sunt plurima loca etiam nunc contra MSStos libros hanc molestiam patientia, ut immittatur hujusmodi præpositio, quod alibi ostendam. Tale jam supra etiam occurrebat in v. Αστυνόμος.

In v. Σκίρον in MS. Mediceo legitur σημεῖον ᾗ τῶν γινε-

γίνεται, non σύμβολον. Vide autem ineptiam versionis Frisicæ: σκίρον *esse umbellam, quæ ferebatur à sacerdotibus Minervæ, Neptuni, & Solis, ex arce Scirum abeuntibus. Solitum autem gestari ab Eteobutadis.* Si enim gestabatur ab his, certe non ferebatur ab illis trium numinum sacerdotibus, nisi si iidem fuerunt. Sed neque Harpocration scribit ferri ab sacerdotibus Minervæ & Neptuni & Solis. Ea sententia est Frisici interpretis, qui eorum, quorum interpres est, notitiam non habet.

In v. Σπεσιώτης in eodem MSto legitur ἐν γοῦν τοῖς ἐφεξῆς, non tantum ἑξῆς, ut vulgo. In sequentibus præclara nos docet Frisius, scribens, *Majores nostri non potuerunt tyrannos vocare, satellites autem potuerunt.* Ita qui satellitem potest vocare, negabitur posse tyrannum vocare? Ita ἠδυνήθησαν notat *potuerunt*. Et qua auctoritate mutatur series vocum, ut quum Aldus dederit δορυφόρους, τοὺς δ' ἠδυν. sustineant cum Maussaco Frisius facere τοὺς δ' δορυφόρους ἠδ. Sed sunt omnia insipida, nec in Maussaco toleranda. Sententia sic certa est, οὐκ ἂν τοὺς μὲν τυραννοῦντας ἠδυνήθησαν οἱ πρόγονοι καλέσαι δορυφόρους, τοὺς δ' ἠδυνήθησαν. *nonne hos quidem tyrannos potuerunt majores vocare satellites, illos vero non potuerunt?*

In v. Στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις viri docti in libro Goesiano annotarunt legi oportere ἐφ' οὗ ἐνεγράφησαν, non ἐπεγράφησαν. Sed major difficultas in sequentibus καὶ ὁ ἐπώνυμος· ὁ τῷ πρότερον ἔτει ἀποδεδημηκώς, ut edidit Maussacus, retinente Frisio & interpretante *qui judex fuerat.* Nec sententiam hanc video quî ex illo verbo petierit, nec unde istud verbum haustum sit ab Maussaco. Aldus enim dederat δεδικτη-

 κώς,

Digitized by Google

κώς, unde viri docti in eodem libro adscripserant legendum δεδηλωκώς. Nec video quidquam commodius, ducente etiam illuc MS. Mediceo, in quo est δεδεικλικώς.

In v. Στρύμη leguntur ista. Αποικίαι δέ εἰσι Θασίων ἐκ τῆς Θράκης Γαληψὸς καὶ Στρύμη. Nec dubitat interpres vertere *Thasiorum è Thracia coloniæ*. Quod si illæ coloniæ sunt è Thracia, in quam igitur regionem deductæ? Si dicuntur coloniæ Thasiorum è Thracia, qui intelliguntur illi Thasii, quum non sint alii, nisi isti ex Thracia? Ineptit certe oratio, & deleta præpositione legendum Θασίων τῆς Θράκης. Id didici ex præclaro isto codice Mediceo.

In v. Σύγκλητος ἐκκλησία legitur εἰ δέ τι ἐξαίφνης κατεπείξειεν, pro quo in MS. Mediceo habetur εἰ δέ τι ἐξαίρετον κατεπ.

In v. Συμμορία legit MS. Mediceus Διῃρέθησαν δὲ πρῶτοι Ἀθηναῖοι κατὰ συμμορίας, ubi vulgo vocabulum πρῶτοι omittitur.

In v. Τετραρχία legitur vulgo Φίλιππος καθ' ἑκάστην τούτων τῶν μοιρῶν ἄρχοντας κατέστησε, ubi MS. Mediceus legit ἄρχοντα.

Vocem Τετρωπηρμένοι cur sic conceperint, non adsequor, quum & MS. Mediceus habeat Τετρυπημένη, & Harpocrationis explicatio eam desideret.

In v. Τίμημα habet MS. Mediceus ἀντὶ μὲν τοῦ ἐνεχύρου, non ut vulgo ἐνέχυρον.

In v. Τοπεῖον non fui secutus sententiam Maussaci corrigentis, ut ait, ἕλκουσι δεσμεύοντες, quum & Aldus & libri MSSti & in his Mediceus legerent δονεύοντες. Nihil ad Strattin aliquod Lexicon. Scilicet non secus ac malefici ligantur & δεσμεύονται τοπείοις,

πλοῖς, ſic & peplus, ne nimirum aufugiat. Immo peplus adducitur in arcem ita ut ſæpe concutiatur & expandatur, ut poſſint apparere ea quæ inſcripta ſunt. Sequentia Ὥσπερ ἱστὸν τὸν εἰς τὸν . . . . non aliter habet MS. Mediceus, ut alii. An autem ea integrari non poſſint ſine manuſcripto, nec ſuis numeris abſolvi, tuum, Lector, judicium ſit. Nam ego ibi ſolitus ſum legere Ὥσπερ ἱστοῦ χεῖν ποιεῖν.

Ibidem in loco Archippi codex Mediceus non habet οὐκ ἀνδρῶν, ut vulgo, & ſatis bene, ſed γόνυ, etiam recte, & melius.

In v. Τὰς ἱερὰς τραγῳδίας &c. MS. Mediceus habet, Λυκοῦργος πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστιν, non καὶ Δίδυμος. παροιμ. ut ſolet edi.

In v. Τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας contra omnes MSStos auſa eſt editio Friſica magnum quid, exhibendo καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας & omittendo voces τῶν διαιτητῶν, idque propterea quia Valeſius tale quid diſputat, & quia in Demoſthene ea non habentur. Sed nihil hoc ad rem. Non enim ut Demoſthenicas, ſed ut Harpocrationeas adjici jubent veteres libri, & addi debere patet ex ſequentibus verbis, ubi dicit ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῶν οἰκοῦντας &c. ergo appoſuit in præcedentibus Harpocration; ſic diſputans, etiamſi non addidiſſet, tamen omnia conſtare.

In v. Τραπεζοφόρος inſigne nefas commiſſum eſt ab editione Friſii interpretis, dum exhibet ὅτι ἱερείας ὄνομά ἐστιν ἡ Τραπεζοφόρος, quum Aldus & Mauſſacus dederint ἱερωσύνης, nec aliter citare ſuſtineat Meurſius lib. IV. Attic. lect. cap. XI.: immo non aliter habeant MSSti, in quibus etiam Mediceus. Adeo quia nihil præclarum novit, ne quidem relinquere aliis id po-

potest, quod pro præclaro & utique Harpocrationeo haberi debet. Nam quum dicitur ab Harpocratione Τραπεζοφόρος est ὄνομα ἱερωσύνης, quid aliud quam quod toties ab eodem ponitur Ζηλωτὴς ἀρχή τις Ἀθήνησι, de quo jam diximus aliquid pag. 71 & 72, aut ut apud Justinum inter Latinos XVIII, 4 *sacerdoti Herculis, qui honos secundus à rege erat*, quomodo & alii plures. In sequentibus mirifica sunt, & de quibus ab Meursio integrum istud, quod citavi, concinnatum est caput de duabus fæminis omnia sacra Minervæ administrantibus, de quo nihil prorsus probat, nisi quod Τραπεζὼ fuerit etiam ἱερεία ex Hesychio. Sed quum hic locus Harpocrationis decidat rem universam, certe antequam quid pronuncietur, oportet eum certum habere. Is autem mirabiliter ita concipitur in MS. Mediceo: ὅτι αὐτή τι καὶ ἡ Κοσμὼ (nempe dicatur vel sit, quod ipsa etiam Cosmo appelletur) συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα, simul exornans omnes Minervæ victimas. Nam & hoc Meursianum ἱερὰ alii possunt sibi habere: nos eo nequaquam utimur.

In v. Τελακὰς legitur ἦγετο τελακάτη ἡμέρα in omnibus editis nescio quî, quum nec Græcum sit, & certe MS. Mediceus habeat ἦγετο ἡ τελακὰς ἡμέρα, prout non dubito esse in aliis. Omnino solet statim Harpocration repetere id ipsum vocabulum, quod initio præmisit.

In v. Τελκέφαλος Ερμῆς post ultima verba τοῦ Τελκεφάλου Ερμοῦ adnectit MS. Mediceus has quoque partes, Τοῦτον δέ φησι Φιλόχορος ἐν γ'' (id est τρίτῃ) Θουκλείδην ἀναθεῖναι Αγκύλησι.

In v. Τιτακίδαι in Euphorionis citatione non legit MS.

MS. Mediceus οἷον τ' εἰαμβύης ὑπονύδεες sed εἰαμβυεῖς. Ita nimirum innuit εἰαμβυαῖς *riguis madentes agros.* Deinde idem non teſtatur in quibuſdam Dinarchi exemplaribus ſcriptum exſtitiſſe ὑπόκοιλοι, ſed ὑπόκυλοι. Quod licet hodie ignoretur an ſit Græcum, etiam non memoretur propterea Henr. Stephano; tamen vindicandum puto, quoniam & κύλα nota fuerunt eidem Stephano ex Heſychio, & Κυλάδες ex Etymologo & κυλοιδιᾶν, omnia eandem cognationem ſortita & præferentia. Hinc ὑπόκυλος egregie de loco captatum inferiore & madido ab Demoſthene exolevit ob eruditionem ſcribarum & legentium non ſatis exornatam.

In v. Ὑπωμοσία ediderunt ſatis putide Aldus & Mauſſacus προφάσει χρώμενον ἀποδημίας ἢ νόσῳ ἢ τινι τῶν παραπλησίων. Ea Friſius ad meliorem conſonantiam redacturus edidit ἢ νόσου. Et cur igitur non iſto pede proceſſit exhibendo ἤ τινος τῶν π? Sed vide pulchritudinem exemplaris Medicei προφάσει χρωμένους ἀποδημίᾳ ἢ νόσῳ ἢ τινι τῶν. ſuaviſſima appoſitione.

In v. Φαρμακὸς citatur Ἴστρος ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπόλλωνος ἐπιφανειῶν, ut quidem fecit Mauſſacus ſequente Friſio, quum Aldus ederet ἐπιφανέων. Sed MS. Mediceus plane exponit ἐπιφανιῶν, ut pateat in eo libro apparitiones & vires præſentiæ Apollinis ſive in fabulis ſive in hiſtoria ſparſim relatas fuiſſe ſimul collectas. Sed etiam quod ſatis notabile eſt, legebatur in eo codice non ἱερὰς δὲ φιάλας Ἀπόλλωνος, verum ἱερὰς δὲ, quum eſſet ſacerdos, ipſe erat ſacrilegus.

In v. Φιλοσοφεῖν demiror certe illud φάσκειν, quod quum in toto Harpocratione non exſiſtat, hoc uno in loco debuit inculcari; tanto abſurdius, quod utique

que in loco Menandri, qui adducitur, non certe de opera ſumpta ad dicendum, ut reddidit Friſius interpres, poſſit intelligi. Etiam viri docti in codice Goeſiano prorſus id non concoquentes reſtituerant ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι φησὶν Ἰσοκράτης. Et ſane id longe melius eſt, ac vel unice verum, vel quod mihi ſuccurrit forſan commodius ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι καὶ ἀσκεῖν. Et hæc ſignificatio jam monſtrata eſt ab eruditis.

In v. φιμοί, quum legatur verſus Diphili Ἕλκεις φιμὸν, quem tamen Valeſius notavit in Suida integriorem haberi, jejunum ſe oſtendit Mauſſacus, dum quaſi ex ingenio ſuo recte ſic forſan abſolvi ſcribit ἕλκ' εἰς μέσον τὸν φιμὸν, idque à quibuſdam codicibus confirmari. Neſcio quos putet. Hactenus ab Mediceo firmatur, ut habeat ἕλκεις μὲ φιμόν. Cæterum poſt hunc verſum ſequebatur in MSto Φάσις. λέγεται ἐπὶ δημοσίου ἐγκλήματος, ὅταν τις ἀποφαίνῃ τὸν δημοσίων ἔχοντά τινα μὴ πριάμενον. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ὀρφανῶν οἴκων τῶν ἐπιτροπευομένων. ἔφαινεν αὐτὸν ὁ βουλόμενος πρὸς τὸν ἄρχοντα. Quod exſtat etiam in altero MSto.

Vocem Φλυεῖα quum ſic in MSStis & editis ſcriptam vidiſſem, non modo his literis, ſed etiam hoc accentu (non ut allegat Meurſius in Populis Atticæ Φλυεία) non putavi inde ΦΛΥΑ faciendum, ut corrigendum Harpocrationem in eodem loco ſcribit idem Meurſius, & obſecundat in editione Friſius, ſed Φλυεῖς. Solet hic Harpocration repetere. Ita vides nullam perire literam, ſervato etiam accentu. Nec aliud videtur contigiſſe, niſi ut litera ς mutaverit in α. Unde habet Meurſius illud ſuum Φλυά?

In v. φορίνη (ſic enim habet recte & melius, ut opi-

opinor, MSStus liber, quam ut vulgo φορίνης) miror editos omnes hoc ordine verborum uti ὅτι ἐπὶ καὶ ἀνθρωπείᾳ &c. quum plane in MSto Mediceo legatur ὅτι καὶ ἐπὶ ἀνθρωπείᾳ &c.

In v. φρυκτωρῶν dubito an præbeantur lectoribus ipsa Harpocrationis verba, dum editur διὰ πυρσῶν ἀναλειπομένων σημαίνειν. Etsi enim id percommodum, tamen nonnisi mutationem Maussaci tacitam & nulla nota indicatam in eis habes, qui sic exhiberi ab typis voluit, quum Aldus διὰ πυρῶν dedisset. Hoc testor exstare etiam in MS. Mediceo.

In v. Φυλὴ vulgo editur δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηΐδος, ut sæpe solet loqui breviter auctor, sed MS. Mediceus legit δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Οἰνηΐδος: non secus ac si studiose captavisset varietatem significationis. Sequentia sic ab eodem codice constituuntur, Μένανδρος Δυσκόλῳ τῆς Ἀττικῆς νομίζεται τὸν τόπον εἶναι τὴν Φ. quod vides mirifice convenire cum verbis Scholiorum Aristophanis apud Valesium, tanquam ea pars hinc fuerit petita.

In v. Χαλκεῖα non sustinui imitari audaciam proximæ editionis post voces ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις inserentis duas has [τῇ Ἀθηνᾷ] idque ut videtur, quia mox adducitur Phanodemus negans festum id celebrari Minervæ, sed Vulcano: quæ negatio scilicet incommode sequeretur, nisi antecessisset Minervæ mentio. Sed ea ratiocinatio perquam vana est. Nam quum utplurimum vix addat auctor, cui numini aliquod sacrum agatur, certe vix suæ personæ verbis, sed citati scriptoris potius; tum est id Harpocrationis, ut ex sequentibus jubeat sæpe suppleri sententiam præcedentium. Ex illa citatione verborum Philochori

chori satis sponte sua apparet quosdam de Minerva supponere. Sed ista editio sic plane nunc contrectat Harpocrationem, ut fecit in v. Θυργωνίδαι, itidem immittens voces, quarum sententiam dederat auctor intelligendam ex citatione Demetrii, atque adeo prorsus nugatorias & aniles. Verum non est, cur conjecturis agamus. Hanc suppletionem illi dictavit Meursius lib. IV Attic. lect. cap. 24, ubi plane ex loco & verbis Phanodemi evincere voluit ab Harpocratione in verbis antecedentibus positam Minervam fuisse. Sed dum sibi illic valde gratulatur, infeliciter aberravit, non assecutus artificium Harpocrationis.

Vocem χαράκωμα non minus miror pro glossa poni, & tamen in Menandri citatione fieri tantum mentionem χάρακος, quam explicari ὃ περιβάλλονταί τινες στρατοπέδῳ. Quanto meliora hæc custodiuntur in MS. Mediceo! Χάρακα, Δημοσθένης. τὸ χαράκωμα, ὃ περιέβαλόν τινες τὸ στρατόπεδον. Certe vocem primam non ausus fui expellere, quam & exponit Harpocration & citatione Menandri probat.

In v. χιλιωθέντα edidit nuperus ex Frisia ὁ δὲ αὐτὸς ῥήτωρ καὶ ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότου φησὶ χιλιῶσαι, ita relinquens Aldum & Maussacum edentes κεχιλιῶσαι, quomodo etiam MS. Mediceus, item Valesium, qui cogitabat κεχιλιῶσθαι. Sed est assidua confusio literæ ε & diphthongi αι. ut videatur hîc quoque fuisse καὶ χιλιῶσαι. Id fraudi fuit librariis non probantibus eam voculam sic in vicinia bis jungi. Sic in v. Ῥητορικὴ γραφὴ habet MS. Mediceus ἴσως δὲ καὶ κατὰ τοῦτο καὶ ῥητορικαί τινες καλοῦνται, ubi posterius καὶ exulat in editionibus. Adde notata in v. Μύριοι.

In v. χρυσοχοεῖν occurrit locus Dinarchi pessime omnino spectatus, ubi Aldus ediderat πάλιν παρ' Αἰσχίνη ἀποφοιτήσας, quod Maussacus distraxit distinctione posita post vocem propriam, quasi ipsum magnum rhetora innui crederet ac verba ejus sequi. Postremus è Frisia mutans dedit Αἰσχίνην, vertens *Rursus ad Æschinem ventitavit.* Quantæ nugæ? MS. Mediceus optime παρ' Αἰσχίνε, hoc est, *deinde ab Æschine discedens*, hunc Æschinem derelinquens, *apud istum* alium quemcunque fabrum istius artis scilicet, *fundere aurum didicit.*

Addenda.

Pag. 2. vs. 9 scriptum. adde. Unde patet, quanti debeat fieri integrum caput secundum Io. Meursii lib. VI Attic. lect. ubi illum titulum, qui vulgo circumferebatur, statuens esse librariorum, ex Suida, ut certo teste, judicat auctorem inscripsisse λέξεις. Quo certe nunquam se indiguisse etiam tacens clamat Maussacus, quum in loco Suidæ, quem operi ipsi præmisit, illam ipsam vocem majusculo charactere expressit, bene sibi animadversam indicans. Sed ille non viderat libros antiquos.

Pag. 4. vers. 16 agat oraculum. Ita recte opinabimur deinde Athenienses vota precesque nomine omnium fecisse: eoque sensu scripsisse ita Meursium lib. VI Attic. lect. c. 3, alioqui non excusandum, si nostrum interpretem ad tantam ineptiam deduxit.

Pag. 7. verſ. 2 Mediceo, omittente etiam vocem κύζιον, atque ideo

Verſ. 9 puellis? Et tamen Meurſius lib. IV Attic. lect. cap. 18 jam recte citaverat.

Verſ. 13 ut & ſtatuæ prope.

Pag. 13 verſ. 3 *ſolitus*. Nam cur apponitur ὡς? Sed quia Meurſius docendi gratia lib. VI Attic. lect. cap. 5 ſic plenius ſemel expreſſit, noſter id verſioni ſuæ inferendum vane putavit.

Pag. 16 verſ. 14 Harpocrationi. Huc uſque, lector, quicquid facinoris in Friſio vitiatore audis, totum imputabis Meurſii libro VI Attic. lect. cap. 10, ubi hic quidem quoque non indulget Mauſſaco invitis manu ſcriptis codicibus immutanti ordinem; quum interim plus quam regia violentia abutatur in illo, quem non tuetur & adjuvat, ſed abſurditatibus plurimis, quas conceperat, fœde commaculat. Sed ut

Ibid. verſ. 21 verſionibus? Dicat vel ipſe vel Meurſius, qui iſta Græca bis ibi allegavit.

Pag. 19 verſ. 30 ΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣ. Quod ipſum teſtantes apud Meurſium lib. I de regn. Athen. cap. 6 Pauſanias, Stephanus, Clemens, Euſtathius huc uſque depravaverunt noſtrum; quum Harpocration hos omnes potuerit deſerere: ſicut deſeruit. Nam quicquid

Pag. 29. verſ. 9 immittere. Meurſius quidem in iſto loco ſcribit ab his Actæum, ab illis Actæonem dici. Ea gemina terminatio in multis procedit, quod tetigi in notatis ad vocem Σκιεράφια. Etiam id apparet ex noſtro in voce Οργεών. Sed in multis non obtinere, idque ita in hoc videri, patet ex Euſtathio ibi

cita-

citato ἀπὸ Ἀκταίων⊙, ἢ ἀπὸ Ἀκταίυ αὐτόχθον⊙, etsi Meursius pro eodem habeat. Cæterum

Pag. 21 vers. 3 Ἀλαὶ, & Harpocration sit ille, qui ostendit se tam accurate distinguere & inquirere solitum in proprias hominum appellationes & natales eorundem in v. Θέογνις? Et

Pag. 26 vers. 28 obseraverat. Et fortassis ne domus quidem intelligenda est; sed modo taberna. Respondit enim plane Juvenalis III, 304

- - - *Postquam omnis ubique*
Fixa catenatæ siluit compago tabernæ.

Ubi sic notat Scholiastes editus: *Quia catenas grandes ferreas per singulos axes inducunt.* Ipse collegi Scholia MSS. in quibus erat: *Tabulæ tabernarum olim catenis jungebantur, ideoque dixit* catenatæ tabernæ.

Pag. 29 vers. 9 ἀγώγεων, cui dialecto similia occurrunt alia, & notavi quædam ad voces Λαμπτρεῖς & Πάραλ⊙.

Pag. 30 vers. 27 Ναυκραρικὰ, (in hac quum MSS. & editi legunt ἐπὶ τοῖς Ἀττικοῖς, scias oportet non cessavisse lascivam Frisii manum, quin ederet ἐν τοῖς) ubi

Pag. 32 vers. 6 omnia prior vel posterior

Pag. 40 vers. 23 quam est

Pag. 41 vers. 23 usurparunt; ut videatur modo fuisse temeraria repetitio literarum ἀ in principio duarum vocum. Sic quoque Demosthenes contra Calliclem: Αὐτοὶ τὴν αἱμασιὰν περιαγαγόντες καὶ τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες ἑτέροις βλάβης δικάζονται καὶ ταύτην χιλίων δραχμῶν ἀτίμητον.

Pag. 44 vers. 1 oportuit, ut in v. Εὐρυβάτης, καὶ ἐντεῦθεν τοὺς πονηροὺς Εὐρυβάτας καλεῖσθαι: aut

Pag. 46 vers. 23 veniam daret

Pag. 49 vers. 27 circumit, ut ex Archilocho περὶ τεῖχον ἐπιννήσονται ἐν παλινδικίᾳ, in hac voce, ubi Frisius interpretatur *victi sunt.* Γωνιασμὸς &c.

Pag. 51 vers. 25 ἡ δικάσῃ, ut videtur ex Polluce, quum & Aldus & Maussacus & Meursius lib. III Attic. lection. 2 & MS. Mediceus

Pag. 57 vers. 12 Suida, & ante Valesium Meursius lib. 3 Attic. lect. cap. 15 ex ipso Demosthene, tamen non tractamus Suidam, aut ipsum Demosthenem, sed Harpocrat.

Pag. 58 vers. 22 ab illis quæ

Pag. 60 vers. 31 ὄπισθε στιχῶσι

Pag. 61 vers. 1 στιχῶσι, nisi speciosum sibi jure existimavit adhærere Meursio lib. III Attic. lect. cap. 17. Sed Meursii eruditio nimis persæpe incumbit & ultra securitatis justæ modum acquiescit collationibus similium locorum. Non Suidæ codices & pauci & parum antiqui, non Etymologici auctoritas tanta esse potest, ut mutetur per ea Harpocration, nisi in locis palam perditis. Certe Empusam non

Pag. 63 vers. 24 amplius est

Pag. 64 vers. 30 Aphobum, ita tamen ut medio tempore ante eum Meursius lib. III cap. 18 Attic. lect. id ipsum quoque vulgaverit, supplendumque censuerit ἐν δὲ τῷ πρὸς Ἄφοβον ἐπ᾿ ἄλλῳ. Ex horum alterutrius indicio, omissa eorum auctoritate, noster vocem istam infulcit

Pag. 66. vers. 14 de Isæo sic. *ut mox rursus* si & ab Isæo fuerit

Ibid. vers. 18 appellata. Nec ignosco Meursio, dum libro V Attic. lect. cap. 2 maluit hæc verba citare, ut

auctoris nomen magis spectaret; quam ipsa quæ dicuntur. Considera

Ibid. vers. 22 λέγῃ, ut in v. Οικέως.

Pag. 69 vers. 1 judicaret. Eadem hæc citavit Meursius lib. v Attic. lect. 13 ut bene sana, nec quidquam adhæsit. At

Pag. 71 vers. 3. fuisse, etsi πύλαι πέντε, ut dicitur in v. Περιπύλαια. Etiam

Ibid. vers. 15 manum. Priora quidem in vulgatis ne Meursius quidem lib. v Attic. lect. c. 8 voluit agnoscere.

Pag. 72 vers. 29 pictorum

Pag. 82 vers. 7 Pella Ludiæ & quantum distat ab Axio? addita.

Ibid. vers. 9 editionis, quæ id traxit ex Meursio libro v Attic. lect. cap. 22

Pag. 87 vers. 27 ad hanc rem. Sacra autem solent ad fabulæ commemorationem & similitudinem institui. Etiam quum Meursius libro vi Græciæ Feriatæ habeat multa de festa Lampade, videas ab Herodoto & Themistio in honorem Vulcani institutam festivitatem appellari non Λαμπαδηδρομίαν, sed Λαμπαδηφορίαν. Porro

Pag. 92 vers. 22 ex Frisia non ipse concinnat, sed ex Meursii describit libro III Attic. lect. cap. 1. Δύναται

Pag. 93 vers. 17 ineptias. Et habet tamen, sub cujus umbra lateat. Nam Meursio in Atticis lectionibus tum lib. IV cap. 8, tum lib. VI cap. 9 vehementer ligones illi placuerunt. Quasi

Pag. 95 vers. 20 ostentato. In Atticis lectionibus lib. I cap. 14 quum restituisset Μουνύχου pro Aldino

Μυνυχίου, citassetque τοῦ Παντακλέους, in Plutarcho observari jubet filium dici Demophoontis, quem hic Pantaclis dicit Harpocration. Ibidem quia & Etymologicum habet Παντακλέους, hinc corrigit Suidam, in quo est παντοδυκλέους, arguitque Maussacum, qui istud prætulerit. Mi Meursi, quid oro legisti, quid nosti de illo Pantacle? Valesius.

Pag. 105 vers. 22 [oportuerat. Quid igitur sustinuit garrire Meursius, à quo deductus est bonus noster Frisius, de vero istius populi nomine ΠΑΙΑΝΙΑ, collecto ex sola similitudine quorundam demotarum in *ιος* exeuntium? An potuit aliquid infantilius fingi? Nam quot in Attica fuerunt demotarum appellationes in *ιος* terminantium, quorum demus non exibat in literam *α*? Indignum est ab viro tam docto & Athenis familiari talia fuisse prodita.

Pag. 106 vers. 23 Quod in notis etiam imputet, (*post hæc deleri quæ sequuntur, & hæc supponi oportet*) quum sibi conscius foret ipse, quam nihil in hoc sciret, quam nihil de utroque didicisset. Nihilominus post Maussacum quoque Meursius libro 11 Attic. lect. cap. 10 neglecta prorsus Aldi lectione, quasi nulla unquam alia fuisset, ingreditur suam observationem ita [Apud Suidam Pasinus quidam nominatur. Πασῖνος. ὄνομα κύριον] Quis igitur fuit iste Πασῖνος, aut ab quo auctore appellatur? Mirâ conniventiâ præclarus ille vir discedit ad Isocratis locum, quem sagacissime excitavit ad pulcherrime restituendum. Sed in illa ipsa corruptela patet ejus perversa ratiocinatio. Nam quum ibi legatur *ὅτι δὲ πᾶσιν οὖς*, apparet diphthongum ab primis exemplaribus propagatam, descendisse ad omnes deinceps ætates; neque posse aliud quidquam in

eo

eo cogitari quam Πασίνους. Quod ab Meursio investigatum eo majorem laudem meretur, quod hunc locum Isocratis, tantopere perditum, licet ab Harpocratione velut digitis monstratum, & nomine citatum, prætermittat tamen Henr. Stephanus, qui peculiari labore Isocrateas citationes ex Harpocratione collegit, quum hæc una vel præcipue animadverti debuerit. Quî potuit autem Meursius sic Aldinam editionem in hoc loco non inspicere, aut inspectam non observare? An non satis multa nomina apud Græcos usurpabantur in ους exeuntia? Vides igitur, quam constans & pervetus consensio exemplarium Isocratis & Harpocrationis utrumque scriptorem instauret in appellatione Πασίνους.

Pag. 109 vers. 3 *Fortassis* vel *exiguam tabellam dicit* &c.

I N D E X

Rerum & verborum notabilium in notis

J. GRONOVII.

A.

Ἀγαθοτύχης heros pag. 7
Ἀγκύλαι δῆμος 124
Ἄγοι νόμους μεγάλους, τινὰ ὡς δοῦλον 7
Ἀδδηφάγοι λύχνοι 11
Adjectivum neutrum cum ſubſtantivo maſculino δεινότατον ἀπομάχης 37
Ἀεὶ αἰεί ἐστιν 14
Ἀθηνᾶ Δημητριάς 61
Αἰσχύλου fabula Laius 91
Αἰγιλιεὺς diverſus ab populo Attico 17
Αἰγίς 16
Αἰταῖαξ 64
Actæon rex Athenarum 19 & 20
Ἀλαιεὺς ὄνομα δήμου Attici 20
Ἀλογος eraniſta 23
Ἄμιπποι pedites 25
Ἀμφιάρεω Ariſtophanis 88
Ἀναβάλλειν neutrum paſſivum 28
Ἀνασυντάττειν 30
Ἄνδρες δέκα tyranni 94
Ἀνδρεία 18
Ἀνέκλυτος 52
Ἄνετος ἵππος 31
Ἀνθυπομόσαι 32
Ἂν μνημονεύοι 8
Ἀντίκυρα 34
Ἄνωθεν 30
Aoriſtus pro futuro 3
Ἀπειπεῖν 32
Ἀποδοῦναι 35
Ἀργυρεοθήκη 39
Ἀργύρεον *ibid.*
Ἀρεστοτέχνης 74
Harmoſtarum cum Epiſcopis comparatio impar 68
Harpocration interdum quædam trajicit & intermittit 109
Ἀρύβας 41

Archi-

Archelaus 39
Ἀρχὴ dicitur, quum sit ipse dignitatem possidens 72
Ἀσκεῖν καὶ πονεῖν 126
Ἀστικὸς πυλών 71
Ἀτελεστάβοι 38
Ἀττικὰ ψηφίσματα 31
Ἀττικῶν vocabulum 96
Αὖθις postea 22 & 23
Αὐλὶς Ευελπίδου 105
Ἀφίων 57
Ἄφρακτα, aperta 15

B.

Βιάζεσθαι piraticum 82
Βουτάδαι, successores Butæ 45
Βωμὸς Ερκίου 70

Γ.

Γαμικὰς 46
Γνώρισμα 33
Γωνιασμὸς non est γωνία 49
Γωνίας στενὸν 35

Δ.

Διδασκαλικῶς 122
Δεκάδες 56
Δεκατεύεσθαι 51
Demosthenes tentatus 33
Demosthenis oratio pro Ctesiphonte 50
Δῆμος Αιγηίδος n. φυλῆς 83
Demus & Demotes in Attica interdum eodem nomine 20
Δεύτερα θεσμοφοριάζουσαι 117
Διάθεσις, πρᾶσις 52
Διαπραθήσεσθαι 120
Διατρίβειν Σκίρωνι 120
Δικάζειν 38
Δικαζόμενοι ποιεῖν 83
Δικαστήριον συνίστασθαι 67
Δίκτυα στεμμάτων 17
Διοικεῖν 114
Δίομεια 62
Διψᾶν de lychnis 12
Δραπέτιδες Cratini 78
Δυοῖν δικαστηρίων 75

E.

Ἐγγύπατα γλῶσσ & κατὰ γλῶσσ 89
Ἔθετο νόμον & populus & legislator 77
Ἔθηκεν νόμον ὁ νομοθέτης ibid.
Ἐθρύπτετο 71

Εἰαμβυαὶ 125
Εἶναι licere, posse 29
διώκειν 98
τῶν χορηγησάντων, κα-
λῶν 103
Εἰπὼν φησὶ 48
Ἐκβαλεῖν ex ædibus 26
Ἐλευθερῶ ταινία 37
Ἐλευσινίων ἆθλον 60
Ἐν de locis omissum 41
Ἐν δεξιᾷ 179
Ἐναντίον τινὶ 59
Ἐν καὶ ἕτερον 51
Ἐξελεῖν 63
Ἐξηγούμενος τὰ ἱερὰ ibid.
Ἐξῆν προσελθόντι λέγειν 61
Explicatio duplex unius glossæ 37
Ἐπαγγέλλεσθαι 64
Ἐπ' εὐθυνῶν 72
Ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς 33
Ἐπίγεια 65
Ἐπίδικος 28
Ἐπί τινος καθεστηκὼς 65
Ἐπὶ τούτοις, πᾶσιν 104
Ἐπὶ τῶν μνημάτων 65
Ἐπιφάνιαι Ἀπόλλωνος 125
Ἐποίησε, Ἐποίησαν inscribebant operibus 114
Ἐπωνύμιον ἔχειν 66
Ἐργοκλῆς qui flagitavit erarium 24
Ἕρκιος Ζεὺς 70
Ἑρμαῖον 70
Ἑρμογένης 71
Ἐτεοβουτάδαι 45
Ἕτερον Φιλιππικὸν 114
Ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν 108
Εὖ 14
Εὐθύνης, magistratus 71
Εὐλαβῶς ἔχειν προαιρέσεις
Εὖ σοι 73
τὰ ἐφεξῆς 121
Ephori liber quartus 47

H.

Ἡ μὲν, & non sequentibus ἡ δὲ 100
Ἥμμνοι 58
Ἡρακλῆς ἐν Διομείοις 62
Ἡρωελεγεῖον 11

Θ.

Θάσιοι τῆς Θρᾴκης 122
Θρέτται Κρατίνου 40

I.

Ἱερεῖα συνδιέπειν 124
Ἱεροῖς καθιεροῦν 51

Ἱερωσύνης ὄνομα πρῶτ' ἐζοφό-ρος 124
Inferiora dant aliquid intelligendum in superioribus 128
Infinitivus amatus 98
Interpositiones auctoris 113
Ἱπποσπλάσαι 79
Ἱστοῦχος 123
Juvenalis Scholion MS. 131

K.

Καὶ repetitum in eadem periodo 93. 96. 128
Callisthenes scriptor 96
Κάμπτειν τοὺς τοίχους 49
Καταβάλλειν τὰ πράγματα 62
Κατὰ κατάλυσιν 51
Καταχεκλεισμέναι 51
Κιβώτια 39
Κληρωτοὶ 71
Κναφεὺς Atticum, γναφεὺς commune 47
Κνισᾶν 9
Κολυττοὶ 84
Κολωναΐται 84
Craugaleus 84

Λ.

Λαΐος fabula Æschyli 91
Λαμπὰς ἑορτὴ 87
Λιβύη prope Colchos 89
Liparus fl. 82
Λογικὴ τέχνη 89
Λυκιεργέας 89
Λυμαίνεσθαί τινι 75
Λύχνοι ἀδδηφάγοι 11

M.

Μαλακιούμενοι, Μαλακιόμεθα 90
Μεγαράδε 74 & 75
Μέγιστα μέρη 46
Μεταφέρειν 109
Μία τῶν Κυκλάδων νῆσος 85
Μικρὸν δίκημα 106
Mnesiclides, an Mnesicles faber propylæorum Minervæ 112
Μόνω θανάτῳ ζημιοῦν 30
Μύδρος 29
Μυηθεὶς ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ 69

N.

Ναυκραρικὰ 97
Nicostratus poëta 15
Οἰκεὺς θεράπων 99
Οἴκημα μικρὸν 100
Οἶκις@ 101
Ο' μὲν, ἕτερ@ δὲ 44
Ὄνομα κύριον ubi dicatur Harpocrationi 5
Ὀνομάζεσθαι 84
Ὀρθὴ πᾶσα 9
Ὄρ@ lignum ad torcular 99
Οὐκ ἔστιν non licet 29

Π.

Παιανιδς, demus & demotes 105
Παντώλης 95
Παρ' Αἰσχίνῃ ἀποφοιτῶν 129
Παρὰ Σικελίαν 86
Παρεστάναι ἐν κύκλῳ 85
Παρθένοι πρὸς γάμον 40
Πασίνης 106. 134
Πεμφθεὶς ὁμηρεύσων 101
Περιβάλλειν ... στρατόπεδον 128
Ποιήματα διαφθείρειν 53
Polyænus restitutus 35
Πολυάρχου@ 57
Πολυετὴς ... 86
Πόσιν δέχεσθαι 61
Πότε λύχνοι 11
Προαγωγὴ 58
Πρόδρομοι ἱππεῖς 25
Προμετρητὴς 111 & 112
Προσαγωγὸν 58
Πρυτάνειον ἐκπώματα 112
Πρόφασις ἀποδημία 125
Πρωτότοπον 116
Πυθαΐς Ἀπόλλωνος 125
Revisere Eleusinia 69
Sacrificium cum Lampade 87 & 88
Σειρὸς ἱστοῦ 123
Σημάντρον 39
Σημεῖον 120
Σηπεδὼν ἔμβιος 60
Σκάφη 93
Σκίρων, Σκίρ@ 120

Scymnus Chius explicatus 52
Σπείρειν μελίνης 92
Speculi inventor sibi bene dicens 73
Στίμμα 16
Henr. Stephani lapsus 9
Στρατευομένων ἐν τριήρεσιν οἱ μὴ κωπηλατοῦντες 65
Suffire 10
Σύμβασις 101
Συνδιέπειν ἱερεῖα 114
Συντάξαι 30

T.

Tabernæ catenis structæ 131
ὡς Τελεῖ ἡ πρᾶξις 66
Τελώνιον ἡ δεκάτη 51
Τριακὰς ἡμέρα 124
Τριήρειον 106
Τροπικὸν ὄνομα 110
Τρυφηλῶς 81
Τῷ, pro τινὶ 28

Υ.

Ὑπαγορευθεὶς 33
Ὑπέχειν ἀεὶ εὐθύνας 14
Ὑπόκυλοι τόποι 125

Φ.

Φαληρέων 25
Φάσις 126
Φέροντες ἐπεῖχον 27
Φιλιππικὸν ἔκπιν 51
Φίλιπποι urbs 50
Φρόντωνα ἔχειν 104

X.

Χάραξ 128
Χιλὸς θαλλὸς 98
Χορηγεῖν παισὶν 104
Χοροὶ κατὰ τὰ πάτρια 10
Χώρας, gradus dignitatum 72
Χωρία τοῖς λῃσταῖς 182

FINIS.

HENRICI STEPHANI

IN ISOCRATEM

DIATRIBE.

De nonnullis vocabulis & loquendi generibus ab Harpocratione & Suida apud Isocratem observatis.

Harpocrationis Lexicon quoddam ab Aldo Manutio editum olim fuit, Anno M D III, cui titulus est, Lexicon Decem Oratorum (vix enim hic potest exprimi vis articuli τῶ, genitivo ῥητόρων præfixi) & orationibus Demosthenis ab eo subjunctum. Postea vero idem ex eodem Harpocrationis Lexico, nec non è Suida, excerpsit aut excerpenda curavit Isocratica quædam vocabula: atque huic eclogæ titulum fecit, ἉΡΠΟΚΡΑΤΊΩΝΟΣ ΚΑῚ ΣΟΥΊΔΑ ΠΕΡῚ ΤΙΝΩ͂Ν ΠΑΡ' ἸΣΟΚΡΆΤΕΙ ΛΈΞΕΩΝ. eamque ipsius Isocratis orationibus à se excusis subjunxit: quum alioqui titulus fronti libri illius præfixus, Harpocrationem, non aliquam tantum ejus partem, polliceretur. Ego vero, quum toto Harpocrationis lexico à multis jam annis attente considerato, animad-

advertissem; cum quæ titulo sui libri promiserat, fideliter præstitisse, ac eos etiam qui alioqui in Græca lingua non parum exercitati essent, partim ἀγνοεῖν nonnulla quæ ab illo docerentur, partim ἀμφιγνοεῖν quædam de quibus omnem ipsis auctoritate sua (quam haud parvam existimo) dubitationem tolleret: & scirem ipsum cum ex aliorum multorum librorum ac libellorum, tum vero ex hujus editione, gratiam à Græcæ linguæ studiosis iniisse: tantum abest ut quod ille ipsis sua editione dederat, mea denegare voluerim; ut contra meo paternoque simul more, id illis πολλῷ τῷ μέτρῳ & λώϊον reddere statuerim. Quomodo autem id effecerim quid attinet hic commemorare, quum oculis tuis sim subjecturus?

Prius tamen quam id faciam, de eo quod Harpocration & Suidas hac in parte præstiterunt, præfari quædam libet. Te igitur nescium esse nolo, eos, præsertimque Harpocrationem, ea quæ Isocrati vel peculiaria vel cum aliis communia paucis essent, in his paucis quæ ex illo excerptæ sunt paginis; non proponere solum, sed etiam exponere. Alicubi igitur Isocratis tantum fit mentio, tanquam hoc vel illo vocabulo usi: & alicubi dicitur Isocrates in more habere ita eo uti: (veluti ubi legimus, Ἤπειρον, εἰώθεις ἐπὶ τῷ Ἰσοκράτει τὴν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν γῆν οὕτω καλεῖν) alicubi additur & quidam alius qui eo itidem usus fuerit, aut quidam alii adjiciuntur.

Suidam autem sciendum est non harum tantum vocum quæ ad Isocratis sed aliarum etiam quæ ad aliorum oratorum lectionem faciunt, plerasque habere, ac non immerito existimari eum ex Harpocrationis libro eas descripsisse: quum Harpocration & prior

eo fuerit, & multos scriptores testes citet, quorum alibi nulla sit à Suida mentio. Alioqui ex uno eodemque hausisse fonte videri possent: quamvis apud Suidam alicubi plura, alicubi contra pauciora legantur: & alicubi emendatior ejus sit lectio, alicubi mendosior: alicubi eadem omnino menda, nominatimque eædem alicujus vocis aut aliquarum vocum ἐλλείψεις, habeantur. Exempli gratia, in vocabulo σκαφηφόροι, legitur apud Harpocrationem pariter & Suidam, οὐχ ἡμῖν ἔχοντες χάριν τῆς πολιτείας, ἀλλὰ τῶν ἐργυρίων. οὔπω γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι. Hunc locum sive apud Harpocrationem sive apud Suidam quis legat, multum illi negotii facesset particula γὰρ, quoniam nihil videre poterit cujus rationem illa reddat, adeoque nec quomodo hæc οὔπω γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι, cum præcedentibus cohæreant. Nec mirum si hoc in loco apud utrumque lexicographum hærebit: quum apud utrumque inter ἐργυρίων & οὔπω desint hæ tres voces, ἀντὶ τοῦ μέτοικοι. optime enim (his insertis) cohærere illa videbis, οὔπω γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι. Nam apud illos quum post σκαφηφόροι sequi deberet ἀντὶ τοῦ μέτοικοι, deinde afferri locus Dinarchi ubi sic usus est illo vocabulo: contra continuo post σκαφηφόροι ponitur, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀγασικλέους φησὶν, & his subjunguntur ejus verba: istis vero illa, οὔπω γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι, omissis illis quæ interjicienda sunt (uti dixi) & quidem è veteris libri auctoritate. Libuit enim, ut tibi magis in hac parte Harpocrationis edenda gratificarer, etiam unum è meis in quosdam illius locos Schediasmatis quod alioqui cum cæteris dilatum fortasse diu fuisset, tibi repræsentare: simulque de ista Harpocrationis in quibusdam locis consuetudine te mo-

nere,

nere, expositionem vocabuli talem in locum reservandi: id est, non ponendi nisi post ipsius auctoris verba.

Ne hoc quidem ignorare te velim, Suidam plerumque Isocratis nomen tacere, etiamsi aliquod vocabulum quo is usus est, exponat: interdum in fine tantum ponere, post alia multa, ad ipsum Isocratem, licet ejusdem vocis & ibi fiat mentio, non pertinentia. ut videre est in Παραγραφή. Cum hoc autem, tum alia, in causa fuerunt cur alicubi ad ipsum remittere, quam totum afferre locum maluerim. Quod alioqui & apud Harpocrationem quibusdam in vocabulis feci.

Quum vero & aliquot propria nomina tum virorum tum locorum ex utroque cæteris vocabulis interjecta essent, ea omittenda censui: præsertim quum eo in numero nonnulla sint ex iis etiam quæ cuique satis esse nota possunt. Nam & Agesilaus unum eorum est, Ἀγησίλαος (inquit) οὗτος ἦν, ὡς ὁ Ξενοφῶν δηλοῖ, βασιλεὺς Λακ. &c. Id est, Agesilaus. Hic, ut Xenophon declarat, Lacedæmoniorum rex erat, clarus & strenuus: & multa Asiæ loca in suam potestatem redegit, usus eorum militum qui cum Cyro ascenderant opera. Hæc fere sunt de quibus te, antequam tibi ad Harpocrationem & Suidam aditum patefacerem, præmonendum putavi.

ἈΓΕΛΑΙΏΝ. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, τῶν πολλῶν σοφιστῶν καὶ πλανητῶν· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγελαίων ζώων, ἃ βόσκεται εἰς ἃ τύχοι χωρία· ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς ἀγελαιοβοσκάδας φασὶ ῥᾴδιον, καὶ ἀγεληδὸν ἢ ἀθρόα, ὁ ἀγελαῖος.

ἈΓΕΛΑΙΏΝ, apud Isocratem in Panathenaica oratio-

tione. Perinde ac si diceret, vulgarium Sophistarum & erronum. Locus autem Isocratis in Panathen. pag. 236, est hic, ἀπαντήσαντες γάρ μοί τινες τῶν ἐπιτηδείων ἔλεγον ὡς ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι, καὶ ταχέως πανταχοῦ γιγνομένων, διαλ. &c. Ubi quod additur, καὶ ταχέως πανταχοῦ γιγνομένων, occasionem fortasse præbuit Harpocrationi addendi illud πλανητῶν: quum alioqui sufficere posset τῶν πολλῶν. Alioqui non minus placeret eodem alioqui sensu exponere τῶν τυχόντων, τῶν ἀπερριμμένων vel, τῶν καταβεβλημένων καὶ κατημελημένων: ut hæc duo participia copulantur ab Isocrate hac in ipsa oratione. Gregarios Sophistas interpretando, vocem quidem voci respondentem habebimus; sed tamen ita ut alia in Latino quam in Græco vocabulo futura esse videatur. Cæterum non διαβόσκεσθαι sed βόσκεσθαι apud Suidam legitur: quod & malo.

ΑΓΩΝΙΑΝ, τὸ ἀγωνίζεσθαι. Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. Ἀγωνιῶντας ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζομένους περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ Πανηγυρικῷ.

ΑΓΩΝΙΑΝ, in significatione verbi ἀγωνίζεσθαι, apud Isocratem in oratione De antidosi. Itidemque ἀγωνιῶντας, significans ἀγωνίζεσθαι, apud eundem in Paneg. Hæc Harpocration: sed omittere non debuit, poni itidem nomen ἀγωνία (unde factum est verbum ἀγωνιᾶν) pro ἀγὼν, & quidem apud eundem oratorem in Evagoræ encomio. Nam ibi plurale ἀγωνίας legimus, pro ἀγῶνας, id est certamina: pag. 1, οἱ δὲ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες. Digna autem fuerunt ἀγωνία & ἀγωνιᾶν quorum hæc significatio notaretur, quum jam hæc obsolevisset, & aliam accepissent.

ἈΔΕΛΦΙ΄ΖΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν, παρ' Ἰσοκράτει ἐν Αἰγινητικῷ.

ἈΔΕΛΦΙ΄ΖΕΙΝ, fratrem appellare, apud Isocratem in Æginetica oratione. Habes autem pag. 390: εἶτα νῦν ἀδελφίζειν αὐτὸν ἐπιχειρήσουσιν. Sic autem πατρίζειν à quodam inuenio annotatum pro Patrem appellare, non solùm pro Patrem imitari: sed neutrius significationis exemplum affertur. Hanc autem posteriorem significationem & πατριάζειν & πατρώζειν habere constat. Nominat alioqui Harpocration & alios qui verbo ἀδελφίζειν ita usi sint.

ἈΝΑΙΡΕΘΕΙ΄Σ, ἀντὶ τοῦ ἀναληφθεὶς καὶ τραφεὶς, παρ' Ἰσοκράτει Φιλίππῳ.

ἈΝΑΙΡΕΘΕΙ΄Σ, Sublatus & educatus, apud Isocr. ad Philippum. Intelligendum autem istud participium Sublatus, sequendo eum verbi Tollere usum quo dicitur à Terentio,

Quicquid peperisset, decreverunt tollere.

Educatus autem addo, quòd pro τραφεὶς reponam τραφείς. Locus est pag. 95. ἐκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ὁδὸν, ἀναιρεθεὶς δ' ὑπὸ Περσίδος γυναικός. Ad hanc autem accedit significationem illud ἀναιρεθεὶς, quod de eo dicitur cujus cadaver sublatum fuit ad sepulturam. Cujus significationis ignoratio multos interpretes in errorem impulit.

ἈΝΤΙ΄ΘΕΣΙΣ, Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ. Σχῆμα λέξεως ἐστὶν ἡ ἀντίθεσις, καθ' ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἤτοι κατὰ μέρος, ἢ ἀθρόα.

ANTITHESIS, apud Isocr. in Panath. Figura orationis est Antithesis, per quam inter se opponunt contraria vel singulatim, vel confertim. Nisi quis pro ἀθρόα dicere malit, multa simul. Dicit autem

Harpocr. σχῆμα λέξεως, ad differentiam eorum quæ vocantur σχήματα διανοίας. In principio illius orationis occurrit locus ille. Ibi enim legitur, καὶ πολλῶν μὲν ἐνθυμημάτων γέμοντας, οὐκ ὀλίγων δ' ἀντιθέσεων καὶ παρισώσεων, καὶ τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν. videlicet λόγοις. Ut autem ἀντιθέσεων & παρισώσεων ab Isocrate mentio hic fit simul, ita etiam à Dionysio Halicarnasseo ea conjungi videmus, earum usum, & quidem nimium, apud hunc oratorem esse dicentem. Sed παρισώσεσιν addit παρομοιώσεις. Quod si quis utriusque generis antitheseωn ab Harpocratione propositi exempla videri cupit, plura apud Harpocrationem legat. Idem ἀντίθετον quoque ab Æschine vocari hoc schema scribit.

Α'ΠΑΡΙΘΜΩ͂Ν, ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.

Α'ΠΑΡΙΘΜΩ͂Ν, id est, Explens numerum. Isocrates ad Philippum.

Videndum an significatio hæc satis isti loco conveniat, pag. 87. ἀναγινώσκῃ δέ τις αὐτὸν ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν.

Α'ΠΙΣΤΕΙ͂Ν ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖν, Ἀντιφῶν κατὰ Λαισποδίου, Ἰσοκράτης ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Φίλιππον.

Α'ΠΙΣΤΕΙ͂Ν pro ἀπειθεῖν, Antiphon adversus Laespodiam, Isocrates in sua ad Philippum epistola. Addit verò & ἀπιστίαν eodem modo pro ἀπείθειαν dixisse Demosthenem, & alios plerosque. Ita quidem Harpocration: sed exemplaria ut nec in istis duobus nominibus, nec in illis duobus verbis sibi assentiri sciendum est.

Interim autem observa hic vocare epistolam ad Philippum, non autem orationem: quum alioqui dicat alibi passim Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.

Α'ΠΟ-

ἈΠΟΛΕΛΟΙΠΌΤΕΣ, ἀντὶ τοῦ νενικηκότες. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων. οἱ γὰρ νικῶντες ἀπολείπουσι τοὺς ἡττημένους. Ἰσοκράτης Παναθ. καὶ Πανηγ.

ἈΠΟΛΕΛΟΙΠΌΤΕΣ, id est Qui vicerunt: Metaphora à cursoribus. qui enim vincunt, relinquunt eos qui victi sunt. Isocr. Panath. & Panegyr.

Latini, eadem metaphora utentes, non simpliciter dicunt Relinquere, id est ἀπολείπειν, sed A tergo relinquere. Quum autem valde usitata sit hæc metaphora in voce passiva ἀπολείπεσθαι, (unde & ἀπελείφθη habes in Panegyr. pag. 49. pro Victa fuit: vel Inferior fuit, aut Postremas tulit: habes ἀπολειφθέντες dictum itidem in Panath. pag. 266) contrà rara est in activa ἀπολείπειν. Ideoque non mirum est si Harpocration dignam judicavit quam annotaret.

ἈΠΟΠΟΜΠΆΣ, ἀποτροπάς, Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.

ἈΠΟΠΟΜΠΆΣ, aversationes, Isocr. ad Philippum.

Haud commodè tamen Latinè possit quis dicere Aversationes horum facere, pro Aversari hos, sicut Græcè dicitur ἀποτροπὰς ποιεῖσθαι, & frequentius ἀποτροπὴν ποιεῖσθαι. Locus autem est pag. 106, τοὺς δ' οὐκ ἐν ταῖς εὐχαῖς, οὔτ' ἐν ταῖς θυσίαις ὑμνουμένους, ἀλλ' ἀποπομπὰς αὐτῶν ἡμᾶς ποιουμένους. Id est, sed illos aversantes, aut etiam, detestantes. At verò ἀποπομπαῖοι θεοὶ aliter dicuntur, minimèque ἀναλόγως huic significationi: sed ita vocantur tanquam depulsores, (videlicet malorum) & aversores, seu propulsatores: dies tamen quibus illis sacrificabatur, ἀποπομπαὶ vocabantur.

ἈΡΧΑΙΏΣ, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. Τά τε παλαιὰ καινῶς διελθεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως εἰπεῖν. ἔνιοι μὲν φασὶ σημαίνειν ἀρχαιοτρόπως. τουτέστιν, ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι.

ἈΡΧΑΙΏΣ, apud Isocr. Panegyr. pro ἀρχαιοτρόπως, in Panegyr. Legitur autem pag. 42. is quem affert locus, non procul à principio Panegyrici: sed pro διελθεῖν ibi est διεξελθεῖν: quod magis probo. Sonare autem dici posset ἀρχαιοτρόπως, i. Antiquo more. vel Modo quodam qui suam antiquitatem sapiat aut redoleat: sed ipsummet Harpocrationem audimus exponentem, ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι: sic tamen ut ambiguum sit an ex suo an ex aliorum judicio ita exponat ἀρχαιοτρόπως: sequens nimirum judicium eorum qui pro ἀρχαιοτρόπως accipi censuerunt. Quare videndum an rectè interpres verterit hunc locum ita, Tum iis quæ recens acta sunt, quædam vetustatis opinio conciliari queat. Cæterùm suspicor scripsisse Harpocrationem, Θουκυδίδης δὲ ἐν τῇ πρώτῃ. ut videlicet particula δὲ præcedenti μὲν respondeat, per oppositionem. Sed emendatione opus habere videtur ille locus Thucydidis.

ἈΥΘΈΝΤΗΣ, ὁ αὐτόχειρ ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν. διὸ παρ' Ἰσοκράτει, αὐθέντης.

Harpocrationis locus hic donec suæ integritati restitutus fuerit, haud facilè fuerit illius mentem excruere. Quorsum enim hîc διὸ ante παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης ponitur? Sed eadem tamen apud Suidam scriptura exstat. Illud quidem αὐθέντης nondum mihi apud Isocratem occurrit, quod quidem meminerim: sed αὐτόχειρες legimus in Panegyr. pag. 64. μᾶλλον τὸ ἰδόμεν τοὺς αὐτόχειρας καὶ φονέας τῶν πολιτῶν ἢ τοὺς φονέας ὑπὲρ ἑαυτῶν. Sed hanc loci istius scripturam vix puto ab Harpocratione potuisse agnosci: quid enim attinebat post αὐτόχειρας illud φονέας adjicere?

ΔΕΚΆΖΩΝ, Ἰσοκράτης περὶ τῆς εἰρήνης. ὅτι τοῦτο ἐστὶ

ἀρχαῖοι ἀπῄτουν. Ἐρατοσθένης δ' ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας πόθεν τὸ πρᾶγμα εἴρηται δηλοῖ, γράφων. Λύκος ἐστὶν ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις, θηρίου μορφὴν ἔχων, πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γινόμενοι συνεστρέφοντο, ὅθεν εἴρηται Λύκου δεκάς. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, Ἄνυτόν φησι καταδεῖξαι τὸ δεκάζειν [illegible]

δεκάζειν, apud Isocratem De pace. Quid autem sit istud, notum est omnibus. Eratosthenes autem in iis quæ de antiqua comœdia scripsit, unde res hæc dicta sit, declarat. Interpretor autem, haud notum est omnibus: quoniam præfixa particula οὐ, lego, οὐ δῆλον ἅπασιν. Cætera quæ adjungit, conferenda cum iis quæ a Zenodoto, Suida & Hesychio scribuntur, & videndus Erasmus in proverbio, Lupi decas. Quod autem ad Isocratis locum attinet, is exstat in illa oratione, pag. 169. Cæterum sequendo quam habemus lectionem, τὸ, ὃ μὲν τοῦτ' ἐστὶ δῆλον ἅπασιν, intelligendum erit, notum esse quidem omnibus verbi hujus usum; sed non item hujus usus originem, verum ab Eratosthene eam declarari. Alioqui videri posset scribendum, οὐ δῆλον ἅπασιν: uno autem ὃ μὲν τοῦτ' ἐστὶ dicendum esset significare, Unde data sit isti vocabulo hæc significatio. Sed aliter loquuturus fuisse videtur, si hoc dicere voluisset.

ΔΕΚΑ καὶ ΔΕΚΑΔΟΥΧΟΣ. Ἰσοκράτης ἐν τῷ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. ἦρχον μὲν [illegible] οἱ δέκα, οἱ μετὰ τοὺς τριάκοντα κατασταθέντες [illegible] Ἀθήνησι [illegible] δέκα [illegible] ἐκ [illegible] τῶν ἀρχόντων δεκαδοῦχος, ὡς δῆλον ποιεῖ Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Διογένους κλήρου.

ΔΕΚΑ

ΔΕ΄ΚΑ & ΔΕΚΑΔΟΥ΄ΧΟΣ, apud Isocratem in Exceptione adversus Callimachum. Rerum enim potiebantur viri decem; qui post eos qui Triginta vocabantur constituti fuerant. Cæterum de viris decem qui Athenis creati fuerunt quum abrogatum viris triginta esset imperium, & de illis quæ sequuta sunt, dixit Androtion libro tertio. Horum autem decem magistratuum quisque Deçaduchus vocabatur, ut Lysias declarat, in oratione quæ inscribitur περὶ τῶν Διογνίου κλήρου. Sed videtur scribendum, περὶ δὲ τῶν κατὰ καταλύσιν. Immo nec κατὰ satis placet, verum malim μετά. Quinetiam in principio hujus observationis, non δέκα, sed οἱ δέκα (pro eo quod Latini dicerent Decem viri) scriptum ab Harpocratione fuisse verisimile est: quum omnino requiratur articulus, (ut etiam legimus circa principium illius παραγραφῆς adversus Callimachum, ἦρχον μὲν γὰρ οἱ δέκα, οἱ μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες) ac verisimile sit, quum hunc autor præfixisset, à quopiam fuisse sublatum, quod ordinem alphabeticum interrumperet. At in Panath. ubi non δέκα simpliciter, sed δέκα μόνους ἄνδρας dixit, meritò articulum omisit. Fortasse autem pro δεκαδοῦχος suspicetur quispiam scribendum δεκάδαρχος. De qua suspicione vide quæ dicentur in observatione proximè sequente nominis δεκαδαρχία.

ΔΕΚΑΔΑΡΧΙ΄Α, Ἰσοκράτης. τὰς μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας πόλεσι δεκαδαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. ὁ μέντοι Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο τοὔνομα. Φησὶ γὰρ ὅτι Λακεδαιμόνιοι δέκα μόνον ἄνδρας κυρίους ἑκάστης πόλεως ἐποίησαν. Φίλιππος μέντοι περὶ Θετταλοῖς δεκαδαρχίας οὐ κατέστησεν, ὡς γέγραπται ἐν τῷ ἕκτῳ Φιλιππικῶν Δημοσθένους, ἀλλὰ τετραρχίαν.

ΔΕΚΑΔΑΡΧΙ'Α, apud Iſocratem. Hiſtorici ſubinde vocant Decadarcheas, quæ à Lacedæmoniis conſtitutæ ſunt in urbibus. Iſocrates verò in Panathen. vocabulum hoc quodammodo expoſuit. ſcribit enim Lacedæmonios unamquanque urbem in poteſtatem virorum decem tradidiſſe. Philippus tamen apud Theſſalos non conſtituit decadarchias (ut ſcriptum eſt in Philipp. v i. Demoſthenis) ſed tetrarchiam. Niſi forte τετραρχίαν in τετραρχίας mutandum quis cenſet. Scripſiſſe porro Harpocrationem δεκαδαρχίαι, non δεκαδαρχία, exiſtimo, initio hujus ſuæ obſervationis. Sic certè apud Iſocratem in oratione ad Philippum pluralem numerum habemus. pag. 101, περὶ τὰς δεκαδαρχίας τὰς ἐπὶ Λακεδαιμονίων. Nec dubito quin Harpocration locum hunc ſignificare voluerit, atque adeo hujus etiam ipſius orationis nomen addiderit, qui omiſſus à librario fuerit. Quod vero attinet ad illum Panathenaici locum, in quo ſcribit Iſocratem quodammodo vocabulum illud δεκαδαρχίας ἐξηγήσασθαι, id eſt expoſuiſſe, pulcherrimam ejus emendationem una eademque opera nobis ſuppeditat. Quum enim non in hac mea tantùm editione ſed in aliis quoque ſcriptum ſit, ἀλλὰ δέκα μόνους ἄνδρας ἑκάστης πόλεως ἐποίησαν, quis hærere hic non cogatur? At ecce, jam hærere deſinemus, quum κυρίους genitivo illi adjiciendum ex iſto lexicographo didicerimus. Ne hoc quidem omittendum, apud Suidam legi δεκάρχαι, non δεκαδάρχαι: & ἀναλόγως ibidem ſcriptum eſſe δεκαρχίας, non δεκαδαρχίας. (Simul autem animadvertendum, ſcriptum eſſe apud eum καταστηθείσας ἐν ταῖς πόλεσι) Atqui δεκαδάρχαι, iidem & δεκάδαρχοι dicuntur. Adeo ut ſuſpectum cuipiam eſſe poſſit illud δεκαδοῦχος, quod

in præcedente Harpocrationis observatione legitur: etiamsi apud Suidam eadem scriptura exstet. Respondendum fuerit alioqui, dictum esse δεκάδουχος, tanquam δεκάδα ἔχων, ea forma qua alia quædam ex verbo ἔχω composita.

ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, ὁ δημόσιος βασανιστής. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ σχεδὸν ἐξηγήσατο τοὔνομα.

ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, Publicus tortor. Isocrates in oratione quæ Trapezitica vocatur, propemodum exposuit hoc vocabulum.

Locus in quo Isocratem propemodum exposuisse hoc vocabulum scribit, est hic, pag. 361, καὶ ἐγὼ μὲν ἠξίουν αὐτοὺς μαστιγοῦν τὸν ἐκδοθέντα καὶ στρεβλοῦν, ἕως ἂν τἀληθῆ δόξειεν αὐτοῖς λέγειν. οὗτος δὲ οὐ δημοκοίνους ἐφασκεν ἐλέσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἐκέλευε λόγῳ πυνθάνεσθαι παρὰ τοῦ παιδὸς εἴ τι βούλοιντο. Ideo autem puto dici ab illo eum propemodum exposuisse hanc vocem, quod præcedat, μαστιγοῦν τὸν ἐκδοθέντα καὶ στρεβλοῦν, perinde videlicet acsi δημόκοινος esset ὁ μαστιγῶν καὶ στρεβλῶν.

ΔΙΑΘΕΣΙΣ, αὐτὴ ἡ πρᾶσις, Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

ΔΙΑΘΕΣΙΣ, pro venditione, apud Isocratem Buside.

Quamvis autem rarus sit hic verbi διατίθεσθαι usus, non tamen Isocrati peculiaris: sicut nec is activæ vocis usus quem habet apud eum adverbio juncta, pag. 64. & 65. Nam illic legimus, εἶτα οὐκ αἰσχύνονται τὰς μὲν ἑαυτῶν πόλεις οὕτως ἀνόμως διαθέντες, τῆς δὲ ἡμετέρας ἀδίκως κατηγοροῦντες. id est, quum suas civitates tot injuriis contra leges affecerint. At vero pag. sequente, οὓς ἡμεῖς οὕτω διέθεμεν, ὥστε μὴ μόνον παύσασθαι στρατείας ἐφ' ἡμᾶς ποιουμένους. Id est, Quos ita tractavimus. Vel, Quos in eum statum redegimus. Non enim assentiri

possum interpreti, vertenti, Quos ita compescuimus. Libuit autem, facta mentione illius usus vocis passivæ, & de hoc activæ usu istud annotare, præsertim quum Isocrati multo sit magis quam aliis vetustis scriptoribus familiaris. Sed addam alium paulum diversum ex Panath. pag. 262. ibi enim dicens, καὶ διαθέντες οὕτω πρὸς ἡμᾶς, intelligit, Qui hunc illis erga nos affectum indunt, sive Qui eos sic affectos erga nos reddunt, vel animatos.

ΔΙΕΣΚΑΡΙΦΗΣΑΜΕΘΑ, ἀντὶ τοῦ διελυσάμεθα. σκάριφον γάρ ἐστι τὸ κάρφος, καὶ φρύγανον. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ, Περὶ ἰσχύος δὲ διεσκαριφησάμεθα. Σκαριφήσασθαι γάρ ἐστι, τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν.

ΔΙΕΣΚΑΡΙΦΗΣΑΜΕΘΑ, id est, dissolvimus. Nam σκάριφον est idem quod κάρφος & φρύγανον. hæc autem sunt ejusmodi ut facilè dissolvantur & flatu excutiantur. Isocr. in orat. Areopagitica, περὶ ἰσχύος δὲ διεσκαριφησάμεθα. Nam σκαριφήσασθαι est aliquid raptim facere, & non tam accurate quam par est.

Apud Suidam eadem leguntur: nisi quod ipse Isocratis locus non affertur: sed hæc verba, οὕτως Ἰσοκράτης, sequitur, σκαριφήσασθαι ἐστὶ τὸ ἐπισυρεῖν. &c. Non abs re autem quis in hac Harpocrationis observatione quædam miretur: primum, unde sint illæ duæ voces περὶ ἰσχύος, quas verbo διεσκαριφησάμεθα præfigit: deinde, quomodo exponat verbo διελυσάμεθα, quum hoc ipsum ab Isocrate verbum subjungatur: (apud eum enim legimus, illa in oratione, pag. 142. οὐδένα χρόνον τὰς δυστυχίας καταισχῦναι ἠδυνήθημεν, ἀλλὰ ταχέως διεσκαριφησάμεθα καὶ διελυσάμεθα αὐτάς.) postremo, quomodo cum præcedentibus cohæreant ista quæ Ari-

stophanis (*voluit* Isocratis) locum sequuntur, σκαριφησμὸς γὰρ ἐστι, τὸ ἐπιπολαιούργημα. &c. Cujus enim rei rationem hic particula γὰρ reddit, quum alia sit omnino expositio, ac minime cum præcedente conveniens? Sed duo sunt eorum quæ proposui in quibus nos aliquantum Suidas juvat. Ac primum ad hanc posteriorem expositionem quod attinet, apud eum vocula γὰρ illi non adhibetur, sed legitur, σκαριφησμός ἐστι τὸ ἐπιπ. ut antea dixi. Nec dubito quin omissa fuerit particula disiunctiva ante verbum σκαριφησμὸς, & Harpocr. scriptum reliquerit ἢ σκαριφ., ut ea uti mos est quum diversa expositio proponitur. Alioqui dicitur etiam, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους, vel aliquid tale. Præterea videmus Harpocrationis lectionem, in iis quæ profert tanquam ex Isocrate, & minime tamen cum nostris conveniunt (nisi & in alio hujus orationis loco ita verbo διεσκαριφησάμεθα utitur) a Suida non confirmari. Quod si quis eum ipsum esse locum sibi persuader, sed ab hoc lexicographo aliud quam περὶ ἰσχύος scriptum fuisse, manet interim illa dubitatio quam movi primam, quomodo illud vocabulum διεσκαριφησάμεθα exponatur voce διελύσαμεν, quæ ab ipso Isocrate cum altera illa velut copulatur. Ac mihi certè fit verisimile illum non verbo διαλύειν, sed aliquo alio usum esse. Aliud autem aptius in mentem mihi non venit quam διερρίψαμεν. Cæterum alia quædam hoc de verbo (quo nullum in toto Isocratis opere magis aliis inusitatum esse arbitror) in meo Thesauro Græcæ linguæ legere poteris.

ΕΙ'ΛΩΤΕΥ'ΕΙΝ, τὸ δουλεύειν. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. εἵλωτες γὰρ οἱ μὴ ὄντες δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλ' οἱ πρῶτοι χειρωθέντες τῶν Ἕλος τὴν πόλιν οἰκούντων, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ μαρτυροῦσι καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ πρώτῃ.

ΕΙ

ΕἹΛΩΤΕΎΕΙΝ, ſervire, Iſocr. Paneg. nam *εἵλωτες vocabantur* qui Lacedæmoniorum ſervi erant, non ab ipſo ortu, ſed capti primi ex illis qui urbem dictam Helos incolebant: ut cum alii multi teſtantur, tum Hellanicus libro 1.

Iſocratis de Lacedæmoniis verba in illa oratione ſunt, τῇ αὐτῶν πόλει τοὺς ὁμόρους εἱλωτεύειν ἀναγκάζουσι. Sed εἱλωτεύειν non exponerem ſimpliciter δουλεύειν, cum Harpocratione, verum δουλεύειν ὥσπερ εἵλωτα. & illo in loco, δουλεύειν ὥσπερ εἵλωτας, vel, ὥσπερ εἵλωτας ὄντας. ſive, δουλεύειν εἱλωτικόν τινα τρόπον. aut etiam, δουλεύειν εἱλωτικῶς, ſi hoc uti adverbio liceret. Latine autem dici poſſet, Heloticam quandam ſervitutem ſervire. Valde autem duram hanc fuiſſe, ex alio ejuſdem oratoris loco diſcimus. Cæterum hyperbole quadam utens, eos è ſervis dominos ſuos à nonnullis Græcis factos ſcribit, pag. 64.

ἘΠΑΚΤΟΣ ὅρκος, ὃν αὐτός τις ἑκὼν αὑτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἱρεῖται. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον παραινέσεσιν. ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἀπώμοτος καὶ κατώμοτος, καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός. ἔστι δὲ τοῦτον οὐχ ἁπλοῦν. δεῖ γὰρ τὸν προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ ὁρκίζοντος αὐτοῖς ὀνόμασιν ἀντιφωνεῖν τὸν ὁρκιζόμενον.

ἘΠΑΚΤΟΣ ὅρκος, (eſt autem ὅρκος *jusjurandum*) quem quis ſibi defert. id eſt ſpontaneus. Lyſias in orat. ad (*vel adverſus*) Chæreſtratum, & Iſocrates Apolloniates in ſuis ad Demonicum monitis. Sunt vero ejus tria genera, ἀπώμοτος & κατώμοτος & qui ἐπακτὸς appellatur. Hunc autem non eſſe ſimplicem. oportet enim ei quod proponitur ab eo qui jusjurandum defert reſpondere iiſdem verbis cum cui defertur.

Valde nova nec vera hæc ἐπακτοῦ ὅρκου expositio non immerito lectori videatur, quum vix ullus inveniri possit qui in dubium vocandum putet an ἐπακτὸς ὅρκος sit qui ab alio defertur. Neque tamen negari potest quin Harpocrationis menti assentiatur mea interpretatio. nam αὐτῷ recte à me scribi, non αὐτῷ, ut sit pro ἑαυτῷ, ostendit Suidas, quum apud eum legatur ἑαυτῷ: & hujus expositionis totius verba sint apud eum ista, ὃν ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν ἑαυτῷ ἐπάγηται. τουτέστιν αἱρεῖται. Illa autem, ὃν ἄν τις αἱρῆται (nam ita scribendum est, sicut præcedit ἐπάγηται) vel ὃν τις αἱρεῖται, una voce reddo Spontaneus. quum & Voluntarius reddi (ut opinor) queat. Recte autem apud eundem Suidam corrigitur illa expositio hac proxime sequente, ἄλλοι δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Quibus verbis subjungitur mentio illorum trium generum jurisjurandi. Sed quod ad posteriorem hanc ἐπακτοῦ ὅρκου expositionem attinet (quam & ego multo meliorem, immo solam bonam esse judico) jam apud eundem lexicographum præcesserat, antequam περὶ τοῦ αὐθαιρέτου intelligi debere diceretur. Hæc enim ibi præcedunt, Ἐπακτὸς ὅρκος, ὁ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ' ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει. Jam vero & ipse Isocratis locus, sive Apolloniatæ, sive alius (ut antea dictum fuit) qui tempore Dionysii Halicarnassei vixit, ad amplectendam posteriorem hanc ἐξήγησιν, rejiciendam priorem (quod pace Harpocrationis, magni alioqui viri, dictum sit) compellere nos videtur. Ibi enim ita eum monet, jusjurandum epactum admitte, duabus de causis: vel ut teipsum turpi crimine liberes, vel ut amicos è periculis eripias. Nam hic observandum est dici προσδέχου, id est admitte: atqui quomodo quis

jusjurandum spontaneum, non autem ab alio delatum, admittere diceretur? Illud vero διὰ δύο προφάσεις libenter aliter interpretarer, quam duabus de caussis: quum hæc verba respondeant potius Græcis istis, διὰ δύο αἰτίας: & quæ subjunguntur illis verbis διὰ δύο προφάσεις, non tam sint duæ caussæ propter quas jusjurandum admitti debet, quam duæ res quæ quum accidunt, præ aliis ad jusjurandum admittendum impellere debent.

In illis porro Harpocrationis quæ sequuntur verbis, ubi de tribus jurisjurandi generibus loquitur, desidero verbum ad quod illud τὸ referri possit. Præterea vereor ne aliud quam ἁπλοῦν ipse scripserit. In sequenti autem & ultima hujus observationis periodo lego τῷ προτεινομένῳ, sive τοῖς προτεινομένοις pro τὸν προτεινόμενον, ut ostendere vel mea hujus loci interpretatio potest.

ἘΛΑΦΡΟΤΑΤΟΥΣ, ἐν ἐπαίνῳ λέγουσι τοὔνομα οἱ παλαιοὶ, ἀντὶ τοῦ πρᾳοτάτους· κατὰ τὸ ἐναντίον τῷ βαρυτάτους καὶ φορτικωτάτους. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, Σφᾶς δὲ αὐτοὺς ὡς δυνατὸν ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας.

ἘΛΑΦΡΟΤΑΤΟΥΣ. In laudem utuntur veteres hoc vocabulo, pro πρᾳοτάτους, ut contrario his, βαρυτάτους & φορτικωτάτους. Isocrat. Panath. σφᾶς δὲ αὐτοὺς ὡς δυνατὸν ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας.

Facit autem pro Harpocrationis expositione locus hic qui eadem in oratione legitur, pag. 244, μάλιστα μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἄν τις δυνηθείη καλιδεῖν ὅσῳ μετριώτερον καὶ πρᾳότερον ἡμεῖς τῶν πραγμάτων ἐπεμελήθημεν. Nam illi superlativo ἐλαφροτάτους, quod exponit πρᾳοτάτους, vides

co-

eodem modo ſubjungi μετριωτάτους, quo hic comparativo μετριώτερον ſubjungitur πρᾳότερον (neque enim in hujuſmodi copulationibus ratio ordinis ſemper habetur) ac fieri poteſt ut in illa expoſitione ad locum hunc reſpexerit. Quum autem dicit καὶ τὸ ἐναντίον τῷ βαρυτάτους & φορτικωτάτους, reſpicit ad eas voces quæ eo in loco præcedunt iſtas; & tamen non omnino eaſdem affert quas ibi legimus. Nam ita ſcriptum habemus totum locum, τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥᾳδίως φέροντας, σφᾶς δὲ αὐτοὺς ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Apud Suidam paulo aliter quam apud Harpocrat. ſcriptum eſt, ἐν ἐπαίνῳ λέγουσι τὸ ὄνομα οἱ παλαιοὶ, ἀντὶ τοῦ πρᾳοτάτους, καὶ τὸ ἐναντίον τοῦ βαρυτάτου καὶ φορτικωτάτου. Iſtud igitur colligendum hinc eſt, Harpocrationem & Suidam (niſi potius Harpocrationis tantum mentio facienda eſt, quum Suidam ex illo mutuatum eſſe vix quiſquam neget) hunc quidem in voce φορτικωτάτους, illum autem in vocabulo φορτικωτάτου, ad illud ἀηδίας reſpexiſſe: perinde ac ſi ἡ ἀηδία & τὸ φορτικὸν, aut etiam τὸ φορτικώτατον, idem ſonarent.

Verum, quamvis paulo ante ἐλαφροτάτους, ſicut & μετριωτάτους, ſcripſerim in illo Iſocratis loco, tanquam & in hac mea editione ita legeretur, nunc contra fateor, in ea, ſicut in Aldina & aliis, ἐλαφροτέρους male ſcriptum eſſe, ac ἐλαφροτάτους ex iſto Harpocrationis loco reponendum eſſe: etiamſi, vel eo tacente, aliquem hanc emendationem ſibi permittere potuiſſe exiſtimem.

ἘΠΙΘΈΤΟΥΣ ἑορτὰς, Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ. τὰς μὴ πατρίους, ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας, ἐπιθέτους ἐκάλουν.

ἘΠΙΘΈΤΟΥΣ ἑορτὰς (perinde acſi quis dicat, Adjecti-

jectitia festa, sive adscititia) quæ patriæ non erant, sed alia de causa decreto approbatæ, ἐπιθέτους appellabant.

Locus Isocratis pag. 145 exstat, οὐδὲ τὰς μὲν ἐπιθέτους ἑορτὰς, αἷς ἑστίασίς τις προσείη, μεγαλοπρεπῶς ἦγον, ἐν δὲ τοῖς ἁγιωτάτοις τῶν ἱερῶν ἀπὸ μισθωμάτων ἔθυον. Ubi tamen interpres peregrinas ferias vertit, non adjectitias, aut adscititias, vel advectitias, vel adventitias: quorum unoquoque, ac præsertim illorum priorum, vim vocabuli & originem ostendisset. Cæterum ad expositionem Harpocrationis quod attinet, in qua, inter cætera, τὰς μὴ πατρίους esse dicit, sciendum est, apud Isocratem, proximè præcedere, τὰς πατρίους θυσίας ἐξέλειπον. ita enim scribendum est, non ἐξέλιπον.

ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΕΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν, καὶ, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ἐπιφωνεῖν. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ.

ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΕΣΘΑΙ, id est, Laudare, atque (ut consueto nobis sermone dicitur) ἐπιφωνεῖν. Isocrat. Panath.

Locus Isocratis est in ipso Panathenaici principio, καὶ τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζουσῶν. Ubi observa etiam θορυβεῖν eadem de re dictum. Nisi forte ἐπιθορυβεῖν potius scripsisse existimandus est, quod sæpe hujusmodi locis adhibetur. Verum & simplex θορυβεῖν hac de re dictum in alio ejusdem orationis loco legitur: & quidem ab ipso Isocrate explicatum. Nam hæc sunt ejus verba, circa finem ejusdem orationis, pag. videlicet 288, habemus, ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ, καὶ τοὺς παρόντας ἀξιώσαντος ἀποφήνασθαι περὶ ὧν παρεκλήθησαν, οὐκ ἐθορύβησαν; (ἃ ποιεῖν εἰώθασι πᾶσι τοῖς χα

ελέντως διαλεγομένοις) ἀλλ᾽ ἀνεβόησαν, ὡς ὑπερβαλλόντως εἰρηκότος.

ἘΠΙΣΤΑΘΜΟΣ, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. Ἑκατόμνως δὲ ὁ Καρίας ἐπίσταθμος. ὃς οὐδὲν ἕτερον ἦν, ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος ὑπῆρχεν.

ἘΠΙΣΤΑΘΜΟΣ, Isocrates oratione Panegyrica, Ἑκατόμνως δὲ ὁ Καρίας ἐπίσταθμος. Quod nihil aliud est quam, κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος ὑπῆρχεν.

Ideo autem ita interpretor, quod nihil aliud est (nisi quis malit, quod nihil aliud sonat) quoniam scribo, ὃ οὐδὲν ἕτερον ἦν, vel potius ἐστί. At vero apud Suidam mendosus etiam legitur hic locus, ita videlicet, ὃς οὐδὲν ὕστερον ἦν ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος. Hæc autem verba ita reddi posse existimo, per Satrapeian (nisi quis malit Satrapeiæ jure) dominus Cariæ. Vel, Cariæ dominus, utpote satrapa. Interpres hoc loco vertit, Cariæ præses. Legitur autem in alio ejus orationis loco, pag. 65, καὶ προσέθεσαν ἃ χρὴ ποιεῖν ἑκάστους, καὶ μονονοὐκ (ita enim potius scribendum quam disjuncte μόνον οὐκ) ἐπιστάθμους ἐν ταῖς πόλεσι καθίστασι. ubi idem interpres præfectos reddit. Non dubium est tamen quin eadem utrobique hujus vocabuli esse interpretatio debeat. & hic de rege Persarum agitur, ἐπιστάθμους in Græca non secus quam in Asia sua, constituente.

ἬΠΕΙΡΟΝ. σύνηθές ἐστι τῷ Ἰσοκράτει τὴν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν γῆν οὕτω καλεῖν. ὥσπερ ἐν τῷ Φιλιππικῷ καὶ Ἀρχιδάμῳ.

ἬΠΕΙΡΟΝ. In more habet Isocrates regionem quæ est sub regis Persarum ditione, ita vocare: ut in Philippica oratione, & in Archidamo.

Sic autem & ἠπειρώτας, eos quibus rex Persarum imperabat, appellantem audimus in Paneg. pag. 73, τοῖς δ' ἠπειρώταις, ἐδ' ὅπως ἂν πάσχωσι, χάριν ἴσασιν. ubi interpres pro Epirotis, seu Epiri incolis, Asianos dixit. Ac eosdem certe τὺς τὴν Ἀσίαν κατοικῦντας vocat Isocrates in Panath. 249, ubi etiam subaudiendum est βαρβάρυς, sicut ex sequentibus apparet. Ita enim ibi scriptum est, ὐ μόνον πρὸς ἅπαντας τὺς τὴν Ἀσίαν κατοικῦντας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα γένη πολλὰ τ̃ βαρβάρων κινδυνεύων. Nam ex eo quod subjungit, πρὸς ἄλλα γένη πολλὰ τ̃ βαρβάρων, se & Asianos omnes pro barbaris habere ostendit. Fortasse tamen objiciet quispiam necesse non esse ex sequentibus ibi subaudire βαρβάρυς, quum vel Isocrate tacente, ex aliis ejus locis & aliorum etiam quibusdam, pro barbaris habitos constet. Eodem vero dicitur modo in Philipp. pag. 84, εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν πόλεμον ἐξενεγκεῖν. At in Panegyr. pag. 44, dans idem consilium, dicit κοινῇ τοῖς βαρβάροις πολεμήσωμεν. quibus verbis præfixa sunt ista, παυσάμενοι τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτὺς φιλονεικίας. sicut illo altero in loco, hæc verba, εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν πόλεμον ἐξενεγκεῖν, præcedunt ista, πλὴν εἰ δόξειε ταῖς πόλεσι ταῖς μεγίσταις, διαλυσαμένας τὰ πρὸς σφᾶς αὐτάς. Jam vero in eadem oratione Panegyrica, tanquam ex aliis idem consilium proponens, scribit pag. quæ illam præcedit unde priorem locum sumpsit, ὡς χρὴ, διαλυσαμένυς τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτὺς ἔχθρας ἐπὶ τὸν βάρβαρον τραπέσθαι. Cæterum in Panath. Europæ simul & Asiæ mentionem facit, Græcis, non minus quam barbaris, suam orbis partem tribuens, pag. 242, ἢ τὴν ΕΥρώπην κρείττω γίνεσθαι τ̃ Ἀσίας.

ΚΑΙΝΩΣ, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ, οἷον ὡς τοῖς νεω-

 τε-

πέροις ἁρμόττειν πράγμασιν. Ἔφορος δὲ τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο αὐτὸ ἐν τῇ πρώτῃ.

ΚΑΙΝΩ͂Σ. Isocr. orat. Panegyrica: ita videlicet ut rebus novis convenire queat. Ephorus autem illud quodammodo exposuit libro primo.

Locus hic est idem qui & in voce ἀρχαίως ab eo citatus fuit ex eadem oratione. ibi enim post ἀρχαίως scribit, Isocrat. Panegyrico, τά τε παλαιὰ καινῶς διελθεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γενομένων ἀρχαίως εἰπεῖν. Cujus scripturæ minimum est discrimen à nostra (circa hujus orationis principium) tantum enim pro illo διελθεῖν habemus διεξελθεῖν (quum multi sint loci qui & hoc διεξελθεῖν comprobare possint: & quidem unum ex iis legamus in proxime sequente pagina, καὶ διεξέρχονται τὰς τε συμφορὰς τὰς ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἡμῖν γεγενημένας) & γεγενημένων pro γενομένων.

Cæterum in eadem illa vocabuli ἀρχαίως observatione, paucis interjectis, addit, Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο: at hic videmus de Ephori idem scribi: id est, cum dici eundem illum locum τρόπον τινὰ ἐξηγήσασθαι. Qua de re alius erit dicendi locus.

ΚΑΚΩ͂Σ εἰδότες, ἀντὶ τοῦ ἀγνοοῦντες, Ἰσοκράτης περὶ εἰρήνης.

ΚΑΚΩ͂Σ εἰδότες (id est, male scientes, si verbum verbo reddatur) pro Ignorantes, Isocrates De pace.

Excogitatum fortasse fuit hoc loquendi genus ad imitationem illius quod ei opponitur, εὖ εἰδότες: quamvis hic εὖ dici queat pleonasticum. At ne hoc quidem observatu indignum est, adverbium κακῶς eum in hoc loquendi genere habere usum quem habet alicubi Male (quod ei apud Latinos respondet) veluti

ubi dicitur de non sano; Male sanus: qui & Insanus. Ovidio autem præ aliis hic adverbii istius usus est familiaris.

Cæterum non debuit Harpocration aliquem tantum ex oratione De pace testem citare: quum & alibi passim exstent in aliis ejus orationibus loci ex quibus testimonia peti possunt. Eorum è numero duos saltem, qui in Panath. leguntur, memoria mea suppeditabit. Unus est pag. 266, κακῶς εἰδότες ὡς τοὺς μὲν θεραπεύοντας αὐτὸν ὑβρίζειν εἰώθασι. ubi tamen interpres vertit, Ut non animadvertamus. Altero, pag. 272, κακῶς εἰδότες ὡς οὐδὲν οὔτ' ὅσιον οὔτε καλόν ἐστι τὸ μὴ μετὰ δικαιοσύνης καὶ λεγόμενον καὶ πραττόμενον.

ΚΗΡΥΚΕΣ, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. γένος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις οὕτως ὀνομαζόμενον. κέκληται δὲ ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ.

ΚΗΡΥΚΕΣ, Isocrates Paneg. Stirps quædam est Athenis hoc nomine. Vocatur autem à quodam Keryce, qui Mercurii filius fuit.

Verto ita ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ, quod existimem subaudiri υἱοῦ; ut omnes norunt hanc ellipsin esse frequentissimam: ac ideo scripsi etiam Κήρυκος, litera Κ majuscula. Alioqui non video quæ hujus loci interpretatio afferri possit. Nam si voluisset significare stirpem illam à quodam qui præco Mercurii fuit, nomen accepisse, paulo aliter (ut opinor) loquutus fuisset: & his vel similibus verbis usus esset, ἀπὸ τινὸς ὃς κῆρυξ τοῦ Ἑρμοῦ ἐγένετο. Sed eum hoc dicere voluisse, parum mihi fit verisimile. Exstat autem locus Isocratis, pag. 73, Εὐμολπίδαι δὲ καὶ κήρυκες ἐν τῇ τελετῇ τῶν μυστηρίων &c. Sed scribendum censeo hic quoque Κήρυκες litera Κ majuscula. Interpres tamen, tanquam appellativum reddidit *præcones*.

ΚΟΡΟΠΛΑ'ΘΟΣ, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως. τοὺς ἐκ πηλοῦ, ἢ κηροῦ, ἢ τινὸς τοιαύτης ὕλης πλάττοντας κόρας ἢ κόρους, οὕτως ὠνόμαζον.

ΚΟΡΟΠΛΑ'ΘΟΣ, Isocrat. in orat. De permutatione. Eos qui è luto, aut cera, aut ex alia hujusmodi materia puellulos aut puellulas fingebant, ita vocabant.

Suidas habet, Κοροπλάθοι, οἱ τὰς κόρας πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ, τυπέσι καὶ ζῶα πάντα. Ubi non dubium est quin mendosum sit hoc τυπέσι, & quæ distinguenda erant, male in unum confusa fuerint: ut ex iis quæ in Thesauro meo Græcæ linguæ leges, tibi apparebit. Sunt qui κοροπλάθον puparum fictorem interpretentur. Locus porro Isocratis in illius orationis initio tibi occurret.

ΛΟΓΙΣΜΟ'Σ, ἡ λογιστικὴ τέχνη, Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

ΛΟΓΙΣΜΟ'Σ, Supputandi ars, sive computandi. Isocr. Busiride.

Apud Isocr. in Busiride, principio pag. 226 plurale λογισμοῖς habemus, non singulare λογισμῷ. Ita enim ibi scriptum est, ἐν ἀστρονομίᾳ καὶ λογισμοῖς καὶ γεωμετρίᾳ διατρίβειν ἐπιτρέψαι sed minime dubium est quin λογισμῷ non λογισμοῖς scriptum hîc ab Harpocratione fuerit. Cæterum λογισμοῖς illud redditur ab interprete *arithmetica*.

ΛΟΓΟΠΟΙΟ'Σ, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος. Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

ΛΟΓΟΠΟΙΟ'Σ, qui à nobis dicitur historicus. Isocr. Busiride.

Isocr. in Bus. pag. 228 ὁμολογούμενα γὰρ πάντων τῶν λογοποιῶν. Paulo post autem legimus etiam verbum quod ex hoc nomine factum est: ubi scribit, καὶ πολ-

λαῖς ἄλλαις πονηρίαις ἐλογοποίησαν κατὰ τύχην.

ΞΕΝΙΤΕΥΟΜΕΝΟΥΣ, ἀντὶ τοῦ μισθοφοροῦντας. ξένοι γὰρ οἱ μισθοφόροι. Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ, κἂν ἔν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν.

ΞΕΝΙΤΕΥΟΜΕΝΟΥΣ, id est, Mercede militantes. ξένοι autem Qui mercede militant. Isocr. or. Phil. & in quadam epistolarum ad Philippum.

Tanquam præcedente nomine ξενίτης, dicitur ξενιτεύομαι, etiamsi Harpocr. nullam hujus sed tantum nominis ξένοι mentionem faciat. Cæterum unus ex illis Isocratis locis est hic; ὅσοι τὰς δυνάμεις ἐχόντων τῶν ξενιτευομένων στρατόπεδα μισθοῦνται.

ὍΣΙΟΝ. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀρισογείτονά φησι. Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. ὅ, τι Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. Ὅτι δὲ τὰ ὅσια τὰ δημόσια δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους σαφῶς διδάσκει.

ὍΣΙΟΝ. Hyperides oratione ad Aristogitonem dicit, καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. Quin etiam Isocrates in Areopag. καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. Significare autem ὅσια idem quod δημόσια, aperte docet Demosthenes adversus Timocratem.

His subjungit locum illum Demosthenis: atque illi addit, ex Didymo, duobus dictum fuisse modis τὸ ὅσιον, & quod esset ἱερὸν, & quod ἰδιωτικόν. Ubi hæc vox ἰδιωτικὸν non immerito futura esse suspecta videtur, etiamsi eadem apud Suidam lectio exstet. Cæterum & vulgaris nominis ὅσιον usus exemplum habemus apud nostrum Isocratem, cum alibi, tum pag. 272.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΣ, ἀντὶ τοῦ βλασφημίας καὶ λοιδορίας. Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

ΠΑΡ-

Digitized by Google

ΠΑΡΡΗΣΙ'ΑΣ, id est maledicentiæ & convitiationis. Isocr. Busiride.

Nisi quis malit, Maledictorum & convitiorum: quod illud verbale Convitiatur, præsertimque ejus genitivus, aliquid duriusculum habeat. Locus est pag. 229. τῆς δ' εἰς τοὺς θεοὺς παῤῥησίας ὀλιγωρήσομεν.

Non assentior autem Harpocrationi de hac expositione: sed malim simpliciter exponere, Nimiæ in deos loquendi libertatis. Quòd si licentiam loquendi dicamus, adjectivo illo non itidem opus fuerit. Perinde ac si diceret, Tantæ loquendi licentiæ ut ad maledicta usque ac convitia erumpat.

INDEX

Servato literarum ordine, exhibens sedem singularum vocum.

A.

Ἄβαρις. pag. 1
ἄβιος. 1
Ἀβροκόμας. 1
Ἀγάθαρχος. 1
ἀγαθῆς τύχης νεώς. 1
Ἀγασικλῆς. 1
ἄγε. 1
ἀγελαίων. 2
ἀγεννής. 2
Ἀγησίλαος. 2
Ἄγλαυρος. 2
ἀγνοεῖτε τὴν πόλιν. 2
Ἀγνίας. 2
Ἀγνοῦς. 2
ἀγνωμόνως. 2
ἀγορανόμοι. 3
ἀγοράς. 2
ἀγοράσαι. 3
ἀγραφίου. 3
ἀγρίους. 3
Ἀγχύλη. 3
ἀγυιᾶς. 3
Ἀγύρριος. 4
ἀγωνιῶν. 4
ἀδδηφάγους τριήρεις. 4
ἀδίητος. 4
ἀδελφίζειν. 4
ἀδημονούσης. 4
ἀδιάστατον. 4
ἀδικίου. 4
ἀδοκίμαστος. 4
Ἀδράστειαν. 5
ἀδυνάτει. 5
ἀεί. 5
ἀειεστώ. 5
ἀειλογία. 5
ἄερκτον. 5
ἀετός. 5
Ἀζηνία. 6
ἀζήτητον. 6
ἀθεώρητος. 6
ἀθλιώδωρος. 6
Ἀθμονεύς. 6
Αἰγεῖδαι. 6
Αἰγεῖον. 6
Αἰγιλιεύς. 6
αἰγίς. 6
αἰδίσκος. 6

in præcedente Harpocrationis observatione legitur: etiamsi apud Suidam eadem scriptura exstet. Respondendum fuerit alioqui, dictum esse δεκάδουχος, tanquam δεκάδα ἔχων, ea forma qua alia quædam ex verbo ἔχω composita.

ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, ὁ δημόσιος βασανιστής. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ σχεδὸν ἐξηγήσατο τοὔνομα.

ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, Publicus tortor. Isocrates in oratione quæ Trapezitica vocatur, propemodum exposuit hoc vocabulum.

Locus in quo Isocratem propemodum exposuisse hoc vocabulum scribit, est hic, pag. 361, καὶ ἐγὼ μὲν ἠξίουν αὐτοὺς μαστιγοῦν τὸν ἐκδοθέντα καὶ στρεβλοῦν, ἕως ἂν τἀληθῆ δόξειεν αὐτοῖς λέγειν. οὗτος δὲ οὐ δημοκοίνους ἔφασκεν ἐλέσθαι αὐτούς, ἀλλ' ἐκέλευε λόγῳ πυνθάνεσθαι παρὰ τοῦ παιδὸς εἴτι βούλοιντο. Ideo autem puto dici ab illo eum propemodum exposuisse hanc vocem, quod præcedat, μαστιγοῦν τὸν ἐκδοθέντα καὶ στρεβλοῦν, perinde videlicet acsi δημόκοινος esset ὁ μαστιγῶν καὶ στρεβλῶν.

ΔΙΑΘΕΣΙΣ, αὐτὶ τοῦ πρᾶσις, Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

ΔΙΑΘΕΣΙΣ, pro venditione, apud Isocratem Busiride.

Quamvis autem rarus sit hic verbi διατίθεσθαι usus, non tamen Isocrati peculiaris: sicut nec is activæ vocis usus quem habet apud eum adverbio juncta, pag. 64. & 65. Nam illic legimus, εἶτα οὐκ αἰσχύνονται τὰς μὲν ἑαυτῶν πόλεις οὕτως ἀνόμως διαθέντες, τῆς δὲ ἡμετέρας ἀδίκως κατηγοροῦντες. id est, quum suas civitates tot injuriis contra leges affecerint. At vero pag. sequente, οὓς ἡμεῖς οὕτω διέθεμεν, ὥστε μὴ μόνον παύσασθαι στρατείας ἐφ' ἡμᾶς ποιουμένους. Id est, Quos ita tractavimus. Vel, Quos in eum statum redegimus. Non enim assentiri

 pos-

possum interpreti, vertenti, Quos ita compescuimus. Libuit autem, facta mentione illius usus vocis passivæ, & de hoc activæ usu istud annotare, præsertim quum Isocrati multo sit magis quam aliis vetustis scriptoribus familiaris. Sed addam alium paulum diversum ex Panath. pag. 262. ibi enim dicens, καὶ διατεθέντας οὕτω πρὸς ἡμᾶς, intelligit, Qui hunc illis erga nos affectum indunt. sive Qui eos sic affectos erga nos reddunt. vel animatos.

ΔΙΕΣΚΑΡΙΦΗΣΑ´ΜΕΘΑ, ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν. σκάριφον γάρ ἐστι τὸ κάρφος, καὶ φρύγανον. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ, Περὶ ἐγγύης δὲ διεσκαριφησάμεθα. Σκαριφήσασθαι γάρ ἐστι, τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν.

ΔΙΕΣΚΑΡΙΦΗΣΑ´ΜΕΘΑ, id est, dissolvimus. Nam σκάριφον est idem quod κάρφος & φρύγανον. hæc autem sunt ejusmodi ut facilè dissolvantur & flatu excutiantur. Isocr. in orat. Areopagitica, περὶ ἐγγύης δὲ διεσκαριφησάμεθα. Nam σκαριφήσασθαι est aliquid raptim facere, & non tam accurate quam par est.

Apud Suidam eadem leguntur: nisi quod ipse Isocratis locus non affertur: sed hæc verba, οὕτως Ἰσοκράτης, sequitur, σκαριφήσασθαι ἐστι τὸ ἐπισεσυρμ. &c. Non abs re autem quis in hac Harpocrationis observatione quædam miretur: primum, unde sint illæ duæ voces περὶ ἐγγύης, quas verbo διεσκαριφησάμεθα præfigit: deinde, quomodo exponat verbo διελύσαμεν, quum hoc ipsum ab Isocrate verbum subjungatur: (apud eum enim legimus, illa in oratione, pag. 142. οὐδένα χρόνον τὰς δυστυχίας κατασχεῖν ἠδυνήθημεν, ἀλλὰ ταχέως διεσκαριφησάμεθα καὶ διελύσαμεν αὐτάς.) postremo, quomodo cum præcedentibus cohæreant ista quæ Aristopha-

stophanis (*voluit* Isocratis) locum sequuntur, σκαριφησμοὺς γάρ ἐστι, τὸ ἐπιτοιοῦμαι. &c. Cujus enim rei rationem hîc particula γὰρ reddit, quum alia sit omnino expositio, ac minime cum præcedente conveniens? Sed duo sunt eorum quæ proposui in quibus nos aliquantum Suidas juvat. Ac primum ad hanc posteriorem expositionem quod attinet, apud eum voculа γὰρ illi non adhibetur, sed legitur, σκαριφησμοὺς ἐστὶ τὸ ἐπιτ. ut antea dixi. Nec dubito quin omissa fuerit particula disiunctiva ante verbum σκαριφησμοὺς, & Harpocr. scriptum reliquerit ἢ σκαριφ, ut ea uti mos est quum diversa expositio proponitur. Alioqui dicitur etiam, καὶ ἐπὶ τοὺς ἄλλους, vel aliquid tale. Præterea videmus Harpocrationis lectionem, in iis præ profert tanquam ex Isocrate, & minime tamen cum nostris conveniunt (nisi & in alio hujus orationis loco ita verbo διασκαριφησώμεθα utitur) à Suida non confirmari. Quod si quis eum ipsum esse locum sibi persuadet, sed ab hoc lexicographo aliud quam περιεργίας scriptum fuisse, manet interim illa dubitatio quam movi primam, quomodo illud vocabulum διασκαριφησώμεθα exponatur voce διαλύσωμεν, quæ ab ipso Isocrate cum altera illa velut copulatur. Ac mihi certè fit verisimile illum non verbo διαλύσωμεν, sed aliquo alio usum esse. Aliud autem aptius in mentem mihi non venit quam διαρρίψωμεν. Cæterum alia quædam hoc de verbo (quo nullum in toto Isocratis opere magis aliis inusitatum esse arbitror) in meo Thesauro Græcæ linguæ legere poteris.

ΕΙ ΚΑΤΕΥΘΕΙΝ τὸ ὑπολαβεῖν. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. ἐλθόντες γὰρ οἱ μὲν ἡμέτεροι δὲ ἄλλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλ' οἱ πρῶτοι χειρωθέντες τῆς Ἑλλάδος τὴν πόλιν οἰκοῦντων, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ μαρτυροῦσι καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ πρώτῃ.

ΕΙ'ΛΩΤΕΥ'ΕΙΝ, servire, Isocr. Paneg. nam εἵλωτες *vocabantur* qui Lacedæmoniorum servi erant, non ab ipso ortu, sed capti primi ex illis qui urbem dictam Helos incolebant: ut cum alii multi testantur, tum Hellanicus libro 1.

Isocratis de Lacedæmoniis verba in illa oratione sunt, τῇ αὐτῶν πόλει τοὺς ὁμόρους εἱλωτεύειν ἀναγκάζουσι. Sed εἱλωτεύειν non exponerem simpliciter δουλεύειν, cum Harpocratione, verum δουλεύειν ὥσπερ εἵλωτα. & illo in loco, δουλεύειν ὥσπερ εἵλωτας, vel, ὥσπερ εἵλωτας ὄντας. sive, δουλεύειν εἱλωτικόν τινα τρόπον. aut etiam, δουλεύειν εἱλωτικῶς, si hoc uti adverbio liceret. Latine autem dici posset, Heloticam quandam servitutem servire. Valde autem duram hanc fuisse, ex alio ejusdem oratoris loco discimus. Cæterum hyperbole quadam utens, eos è servis dominos suos à nonnullis Græcis factos scribit, pag. 64.

ΕΠΑΚΤΟΣ ὅρκος, ὃν αὐτός τις ἑκὼν αὐτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἱρεῖται. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον παραινέσεσιν. ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἀπώμοτος καὶ κατώμοτος, καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός. εἶναι δὲ τοῦτον οὐχ ἁπλοῦν. δεῖ γὰρ τὸν προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ ὁρκίζοντος αὐτοῖς ὀνόμασιν ἀντιφωνεῖν τὸν ὁρκιζόμενον.

ΕΠΑΚΤΟΣ ὅρκος, (est autem ὅρκος *jusjurandum*) quem quis sibi defert. id est spontaneus. Lysias in orat. ad (*vel adversus*) Chærestratum, & Isocrates Apolloniates in suis ad Demonicum monitis. Sunt vero ejus tria genera, ἀπώμοτος & κατώμοτος & qui ἐπακτὸς appellatur. Hunc autem non esse simplicem. oportet enim ei quod proponitur ab eo qui jusjurandum defert respondere iisdem verbis eum cui defertur.

Valde nova nec vera hæc ἐπακτοῦ ὅρκου expoſitio non immerito lectori videatur, quum vix ullus inveniri poſſit qui in dubium vocandum putet an ἐπακτὸς ὅρκος ſit qui ab alio defertur. Neque tamen negari poteſt quin Harpocrationis menti aſſentiatur mea interpretatio. nam αὐτῷ recte à me ſcribi, non αὐτοῦ, ut ſit pro ἑαυτῷ, oſtendit Suidas, quum apud eum legatur ἑαυτῷ: & hujus expoſitionis totius verba ſint apud eum iſta, ὃν ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν ἑαυτῷ ἐπάγηται. τουτέστιν αἱρεῖται. Illa autem, ὃν ἄν τις αἱρῆται (nam ita ſcribendum eſt, ſicut præcedit ἐπάγηται) vel ὃν τις αἱρεῖται, una voce reddo Spontaneus. quum & Voluntarius reddi (ut opinor) queat. Recte autem apud eundem Suidam corrigitur illa expoſitio hac proxime ſequente, ἄλλοι δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Quibus verbis ſubjungitur mentio illorum trium generum jurisjurandi. Sed quod ad poſteriorem hanc ἐπακτοῦ ὅρκου expoſitionem attinet (quam & ego multo meliorem, immo ſolam bonam eſſe judico) jam apud eundem lexicographum præceſſerat, antequam περὶ τοῦ αὐθαιρέτου intelligi debere diceretur. Hæc enim ibi præcedunt, Ἐπακτὸς ὅρκος, ὁ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ' ἐφ' ὃν ἐπήχθη ἄλλος. Jam vero & ipſe Iſocratis locus, ſive Apolloniatæ, ſive alius (ut antea dictum fuit) qui tempore Dionyſii Halicarnaſſei vixit, ad amplectendam poſteriorem hanc ἐξήγησιν, rejiciendam priorem (quod pace Harpocrationis, magni alioqui viri, dictum ſit) compellere nos videtur. Ibi enim ita eum monet, jusjurandum epactum admitte, duabus de cauſis: vel ut teipſum turpi crimine liberes, vel ut amicos è periculis eripias. Nam hic obſervandum eſt dici προσδέχου, id eſt admitte: atqui quomodo quis

jusjurandum spontaneum, non autem ab alio delatum, admittere diceretur? Illud vero διὰ δύο προφάσεις libenter aliter interpretarer, quam duabus de caussis: quum hæc verba respondeant potius Græcis istis, διὰ δύο αἰτίας: & quæ subjunguntur illis verbis διὰ δύο προφάσεις, non tam sint duæ causæ propter quas jusjurandum admitti debet, quam duæ res quæ quum accidunt, præ aliis ad jusjurandum admittendum impellere debent.

In illis porro Harpocrationis quæ sequuntur verbis, ubi de tribus jurisjurandi generibus loquitur, desidero verbum ad quod illud τὸ δ' referri possit. Præterea vereor ne aliud quam ἁπλοῦν ipse scripserit. In sequenti autem & ultima hujus observationis periodo lego τῷ προτεινομένῳ, sive τοῖς προτεινομένοις pro τὸν προτεινόμενον, ut ostendere vel mea hujus loci interpretatio potest.

ΕΛΑΦΡΟΤΑΤΟΥΣ, ἐν ἐπαίνῳ λέγουσι τοὔνομα οἱ παλαιοί, ἀντὶ τοῦ πρᾳοτάτους· καὶ τὸ ἐναντίον τῷ βαρυτάτους καὶ φορτικωτάτους. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ· σφᾶς δὲ αὐτοὺς ὡς δυνατὸν ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας.

ΕΛΑΦΡΟΤΑΤΟΥΣ. In laudem utuntur veteres hoc vocabulo, pro πρᾳοτάτους, ut contrario his, βαρυτάτους & φορτικωτάτους. Isocrat. Panath. σφᾶς δὲ αὐτοὺς ὡς δυνατὸν ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας.

Facit autem pro Harpocrationis expositione locus hic qui eadem in oratione legitur, pag. 244, μάλιστα μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἄν τις δυνηθείη καταδεῖν ὅσῳ μετριώτερον καὶ πρᾳότερον ἡμεῖς τῶν πραγμάτων ἐπεμελήθημεν. Nam illi superlativo ἐλαφροτάτους, quod exponit πρᾳοτάτους, vides

co-

eodem modo subjungi μετριωτάτους, quo hic comparativo μετριώτερον subjungitur πρᾳότερον. (neque enim in hujusmodi copulationibus ratio ordinis semper habetur) ac fieri potest ut in illa expositione ad locum hunc respexerit. Quum autem dicit κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ βαρυτάτους & φορτικωτάτους, respicit ad eas voces quæ eo in loco præcedunt istas: & tamen non omnino easdem affert quas ibi legimus. Nam ita scriptum habemus totum locum, τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥᾳδίως φέροντας, σφᾶς δ' αὐτοὺς ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Apud Suidam paulo aliter quam apud Harpocrat. scriptum est, ἐν ἐπαίνῳ λέγουσι τὸ ὄνομα οἱ παλαιοί, ἀντὶ τοῦ πρᾳοτάτους, κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ βαρυτάτου καὶ φορτικωτάτου. Istud igitur colligendum hinc est, Harpocrationem & Suidam (nisi potius Harpocrationis tantum mentio facienda est, quum Suidam ex illo mutuatum esse vix quisquam neget) hunc quidem in voce φορτικωτάτους, illum autem in vocabulo φορτικωτάτου, ad illud ἀηδίας respexisse: perinde ac si ἡ ἀηδία & τὸ φορτικὸν, aut etiam τὸ φορτικώτατον, idem sonarent.

Verum, quamvis paulo ante ἐλαφροτάτους, sicut & μετριωτάτους, scripserim in illo Isocratis loco, tanquam & in hac mea editione ita legeretur, nunc contra fateor, in ea, sicut in Aldina & aliis, ἐλαφροτέρους male scriptum esse, ac ἐλαφροτάτους ex isto Harpocrationis loco reponendum esse: etiamsi, vel eo tacente, aliquem hanc emendationem sibi permittere potuisse existimem.

ἘΠΙΘΈΤΟΥΣ ἑορτάς, Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ. τὰς μὴ πατρίους, ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας, ἐπιθέτους ἐκάλουν.

ἘΠΙΘΈΤΟΥΣ ἑορτάς (perinde acsi quis dicat, Adjecti-

jectitia festa, (sive adscititia) quæ patriæ non erant, sed alia de causa decreto approbatæ, ἐπιθέτους appellabant.

Locus Isocratis pag. 145 exstat, οὐδὲ τὰς μὲν ἐπιθέτους ἑορτὰς, αἷς ἑστίασίς τις προσείη, μεγαλοπρεπῶς ἦγον, ἐν δὲ τοῖς ἁγιωτάτοις τῶν ἱερῶν ἀπὸ μισθωμάτων ἔθυον. Ubi tamen interpres peregrinas ferias vertit, non adjectitias, aut adscititias, vel advectitias, vel adventitias: quorum unoquoque, ac præsertim illorum priorum, vim vocabuli & originem ostendisset. Cæterum ad expositionem Harpocrationis quod attinet, in qua, inter cætera, τὰς μὴ πατρίους esse dicit, sciendum est, apud Isocratem, proximè præcedere, τὰς πατρίους θυσίας ἐξέλειπον. ita enim scribendum est, non ἐξέλιπον.

ἘΠΙΣΗΜΑΊΝΕΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν, καὶ, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ἐπιφωνεῖν. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ.

ἘΠΙΣΗΜΑΊΝΕΣΘΑΙ, id est, Laudare, atque (ut consueto nobis sermone dicitur) ἐπιφωνεῖν. Isocrat. Panath.

Locus Isocratis est in ipso Panathenaici principio, καὶ τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζουσῶν. Ubi observa etiam θορυβεῖν eadem de re dictum. Nisi forte ἐπιθορυβεῖν potius scripsisse existimandus est, quod sæpe hujusmodi locis adhibetur. Verum & simplex θορυβεῖν hac de re dictum in alio ejusdem orationis loco legitur: & quidem ab ipso Isocrate explicatum. Nam hæc sunt ejus verba, circa finem ejusdem orationis, pag. videlicet 288, habemus, ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ, καὶ τοὺς παρόντας ἀξιώσαντος ἀποφήνασθαι περὶ ὧν παρεκλήθησαν, οὐκ ἐθορύβησαν (ὃ ποιεῖν εἰώθασι πᾶσι τοῖς χα

ελέντως διαλεγμένοις) ἀλλ' ἀνεβόησαν, ὡς ὑπερβαλλόντως εἰρηκότ☉.

ἘΠΙΣΤΑΘΜΟΣ, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. Ἐκάπηλ☉ δὲ ὁ Καρίας ἐπίσταθμ☉. Ὃς ἐδὲν ἕτερον ἦν, ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύρι☉ ὑπῆρχεν.

ἘΠΙΣΤΑΘΜΟΣ, Isocrates oratione Panegyrica, Ἐκάπηλ☉ δὲ ὁ Καρίας ἐπίσταθμ☉. Quod nihil aliud est quam, κατὰ σατραπείαν Καρίας κύρι☉ ὑπῆρχεν.

Ideo autem ita interpretor, quod nihil aliud est (nisi quis malit, quod nihil aliud sonat) quoniam scribo, ὃ ἐδὲν ἕτερον ἦν, vel potius ἐστί. At vero apud Suidam mendosus etiam legitur hic locus, ita videlicet, ὃς ἐδὲν ὕστερον ἦν ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύρι☉. Hæc autem verba ita reddi posse existimo, per Satrapeian (nisi quis malit Satrapeiæ jure) dominus Cariæ. Vel, Cariæ dominus, utpote satrapa. Interpres hoc loco vertit, Cariæ præses. Legitur autem in alio ejus orationis loco, pag. 65, καὶ προσέταξαν ἃ χρὴ ποιεῖν ἑκάστους, καὶ μονονὲκ (ita enim potius scribendum quam disjuncte μόνον οὐκ) ἐπιστάθμους ἐν ταῖς πόλεσι καθιστᾶς. ubi idem interpres præfectos reddit. Non dubium est tamen quin eadem utrobique hujus vocabuli esse interpretatio debeat. & hic de rege Persarum agitur, ἐπιστάθμους in Græca non secus quam in Asia sua, constituente.

ἬΠΕΙΡΟΝ. σύνηθές ἐστι τῷ Ἰσοκράτει τὴν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ τῷ Περσῶν γῆν οὕτω καλεῖν. ὥσπερ ἐν τῷ Φιλιππικῷ καὶ Ἀρχιδάμῳ.

ἬΠΕΙΡΟΝ. In more habet Isocrates regionem quæ est sub regis Persarum ditione, ita vocare: ut in Philippica oratione, & in Archidamo.

Sic autem & ἠπειρώτας, eos quibus rex Persarum imperabat, appellantem audimus in Paneg. pag. 73, τοῖς δὲ ἠπειρώταις, οὐδ' ὅταν εὖ πράττωσι, χάριν ἴσασιν. ubi interpres pro Epirotis, seu Epiri incolis, Asianos dixit. Ac eosdem certe τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας vocat Isocrates in Panath. 249, ubi etiam subaudiendum est βαρβάρους, sicut ex sequentibus apparet. Ita enim ibi scriptum est, οὐ μόνον πρὸς ἅπαντας τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα γένη πολλὰ τῶν βαρβάρων κινδυνεύων. Nam ex eo quod subjungit, πρὸς ἄλλα γένη πολλὰ τῶν βαρβάρων, se & Asianos omnes pro barbaris habere ostendit. Fortasse tamen objiciet quispiam necesse non esse ex sequentibus ibi subaudire βαρβάρους, quum vel Isocrate tacente, ex aliis ejus locis & aliorum etiam quibusdam, pro barbaris habitos constet. Eodem vero dicitur modo in Philipp. pag. 84, εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν πόλεμον ἐξενεγκεῖν. At in Panegyr. pag. 44, dans idem consilium, dicit κοινῇ τοῖς βαρβάροις πολεμήσωμεν. quibus verbis præfixa sunt ista, παυσάμενοι τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς φιλονεικίας. sicut illo altero in loco, hæc verba, εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν πόλεμον ἐξενεγκεῖν, præcedunt ista, πλὴν εἰ δόξειε ταῖς πόλεσι ταῖς μεγίσταις, διαλυσαμένας τὰ πρὸς σφᾶς αὐτάς. Jam vero in eadem oratione Panegyrica, tanquam ex aliis idem consilium proponens, scribit pag. quæ illam præcedit unde priorem locum sumpsit, ὡς χρὴ, διαλυσαμένους τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἔχθρας ἐπὶ τὸν βάρβαρον τρατεύεσθαι. Cæterum in Panath. Europæ simul & Asiæ mentionem facit, Græcis, non minus quam barbaris, suam orbis partem tribuens, pag. 242, ἢ τὴν Εὐρώπην κρείττω γίνεσθαι τῆς Ἀσίας.

ΚΑΙΝΩΣ, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ, οἷον ὡς τοῖς νεω-

πρέσεις ἁρμόττειν πράγμασιν. Ἔφορος δὲ τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο αὐτὸ ἐν τῇ πρώτῃ.

ΚΑΙΝΩΣ. Isocr. orat. Panegyrica: ita videlicet ut rebus novis convenire queat. Ephorus autem illud quodammodo exposuit libro primo.

Locus hic est idem qui & in voce ἀρχαίως ab eo citatus fuit ex eadem oratione: ibi enim post ἀρχαίως scribit, Isocrat. Panegyrico, τά τε παλαιὰ καινῶς διελθεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γενομένων ἀρχαίως εἰπεῖν. Cujus scripturæ minimum est discrimen a nostra (circa hujus orationis principium) tantum enim pro illo διελθεῖν habemus διεξελθεῖν (quum multi sint loci qui & hoc διεξελθεῖν comprobare possint: & quidem unum ex iis legamus in proxime sequente pagina, καὶ διεξήρχοντο τάς τε συμφορὰς τὰς ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἡμῖν γεγενημένας) & γεγενημένων pro γενομένων.

Cæterum in eadem illa vocabuli ἀρχαίως observatione, paucis interjectis, addit, Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο: at hic videmus de Ephori idem scribi: id est, cum dici eundem illum locum τρόπον τινὰ ἐξηγήσασθαι. Qua de re alius erit dicendi locus.

ΚΑΚΩΣ εἰδότες, ἀντὶ τοῦ ἀγνοοῦντες, Ἰσοκράτης περὶ εἰρήνης.

ΚΑΚΩΣ εἰδότες (id est, male scientes, si verbum verbo reddatur) pro Ignorantes, Isocrates De pace.

Excogitatum fortasse fuit hoc loquendi genus ad imitationem illius quod ei opponitur, εὖ εἰδότες: quamvis hic εὖ dici queat pleonasticum. At ne hoc quidem observatu indignum est, adverbium κακῶς eum in hoc loquendi genere habere usum quem habet alicubi Male (quod ei apud Latinos respondet) veluti

ubi dicitur de non sano, Male sanus: qui & Insanus. Ovidio autem præ aliis hic adverbii istius usus est familiaris.

Cæterum non debuit Harpocration aliquem tantum ex oratione De pace testem citare: quum & alibi passim exstent in aliis ejus orationibus loci ex quibus testimonia peti possunt. Eorum è numero duos saltem, qui in Panath. leguntur, memoria mea suppeditabit. Unus est pag. 266, κακῶς εἰδότες ὡς τὰς μὲν θεραπεύοντας αὐτὸν ὑβρίζειν εἴθισται. ubi tamen interpres vertit, Ut non animadvertamus. Altero, pag. 272, κακῶς εἰδότες ὡς οὐδὲν οὔτ᾽ ὅσιον οὔτε καλόν ἐστι τὸ μὴ μετὰ δικαιοσύνης καὶ λεγόμενον καὶ πραττόμενον.

ΚΗ'ΡΥΚΕΣ, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. γένος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις οὕτως ὀνομαζόμενον. κέκληται δὲ ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ.

ΚΗ'ΡΥΚΕΣ, Isocrates Paneg. Stirps quædam est Athenis hoc nomine. Vocatur autem à quodam Keryce, qui Mercurii filius fuit.

Verto ita ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ, quod existimem subaudiri υἱοῦ, ut omnes norunt hanc ellipsin esse frequentissimam: ac ideo scripsi etiam Κήρυκος, litera Κ majuscula. Alioqui non video quæ hujus loci interpretatio afferri possit. Nam si voluisset significare, stirpem illam à quodam qui præco Mercurii fuit, nomen accepisse, paulo aliter (ut opinor) loquutus fuisset: & his vel similibus verbis usus esset, ἀπό τινος ὃς κῆρυξ τοῦ Ἑρμοῦ ἐγένετο. Sed eum hoc dicere voluisse, parum mihi fit verisimile. Exstat autem locus Isocratis, pag. 73, Εὐμολπίδαι γὰρ καὶ κήρυκες ἐν τῇ τελετῇ τῶν μυστηρίων &c. Sed scribendum censeo hic quoque Κήρυκες litera Κ majuscula. Interpres tamen, tanquam appellativum, reddidit *præcones*.

ΚΟΡΟΠΛΑΘΟΣ, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. τοὺς ἐκ πηλοῦ, ἢ κηροῦ, ἢ τινὸς τοιαύτης ὕλης πλάττοντας κόρας ἢ κούρους, οὕτως ὠνόμαζον.

ΚΟΡΟΠΛΑΘΟΣ, Isocrat. in orat. De permutatione. Eos qui è luto, aut cera, aut ex alia hujusmodi materia puellulos aut puellulas fingebant, ita vocabant.

Suidas habet, Κοροπλάθοι, οἱ τὰς κόρας πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ. τυπεῖ τὰ ζῷα πάντα. Ubi non dubium est quin mendosum sit hoc τυπεῖ, & quæ distinguenda erant, male in unum confusa fuerint: ut ex iis quæ in Thesauro meo Græcæ linguæ leges, tibi apparebit. Sunt qui κοροπλάθον puparum fictorem interpretentur. Locus porro Isocratis in illius orationis initio tibi occurret.

ΛΟΓΙΣΜΟΣ, ἡ λογιστικὴ τέχνη. Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

ΛΟΓΙΣΜΟΣ, Supputandi ars, sive computandi. Isocr. Busiride.

Apud Isocr. in Busiride, principio pag. 226. plurale λογισμοῖς habemus, non singulare λογισμῷ. Ita enim ibi scriptum est, ἐν ἀστρονομίᾳ καὶ λογισμοῖς καὶ γεωμετρίᾳ διατρίβειν ἔπεισεν. sed minime dubium est quin λογισμῷ non λογισμοῖς scriptum hìc ab Harpocratione fuerit. Cæterum λογισμοῖς illud redditur ab interprete *arithmetica*.

ΛΟΓΟΠΟΙΟΣ, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος. Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

ΛΟΓΟΠΟΙΟΣ, qui a nobis dicitur historicus. Isocr. Busiride.

Isocr. in Bus. pag. 228 ὁμολογεῖται ᾗ παρὰ πάντων τῶν λογοποιῶν. Paulo post autem legimus etiam verbum quod ex hoc nomine factum est: ubi scribit, καὶ πολ-

λαῖς ἄλλαις ἀνομοίοις ἐλογοποίησαν κατὰ τύχην.

ΞΕΝΙΤΕΥΟΜΕ΄ΝΟΥΣ, ἀντὶ τοῦ μισθοφοροῦντας. ξένοι δὲ οἱ μισθοφόροι. Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ, καὶ ἐν τῇ τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν.

ΞΕΝΙΤΕΥΟΜΕ΄ΝΟΥΣ, id est Mercede militantes. ξένοι autem Qui mercede militant. Isocr. or. Phil. & in quadam epistolarum ad Philippum.

Tanquam præcedente nomine ξενίτης, dicitur ξενιτεύομαι, etiamsi Harpocr. nullam hujus sed tantum nominis ξένοι mentionem faciat. Cæterum unus ex illis Isocratis locis est hic, ὅσοι τὰς δυνάμεις ἐχόντων τὰ τῶν ξενιτευομένων στρατόπεδα μισθοῦνται.

Ο΄ΣΙΟΝ. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα φησί. Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. ὅ, τε Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. Ὅτι δὲ τὰ ὅσια τὰ δημόσια δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους σαφῶς διδάσκει.

Ο΄ΣΙΟΝ. Hyperides oratione ad Aristogitonem dicit, καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. Quin etiam Isocrates in Areopag. καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. Significare autem ὅσια idem quod δημόσια, aperte docet Demosthenes adversus Timocratem.

His subjungit locum illum Demosthenis: atque illi addit, ex Didymo, duobus dictum fuisse modis τὸ ὅσιον, & quod esset ἱερὸν, & quod ἰδιωτικόν. Ubi hæc vox ἰδιωτικὸν non immerito futura esse suspecta videtur, etiamsi eadem apud Suidam lectio exstet. Cæterum & vulgaris nominis ὅσιον usus exemplum habemus apud nostrum Isocratem, cum alibi, tum pag. 272.

ΠΑΡΡΗΣΙ΄ΑΣ, ἀντὶ τοῦ βλασφημίας καὶ λοιδορίας. Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

ΠΑΡ-

INDEX

Servato literarum ordine, exhibens sedem singularum vocum.

A.

Ἄβαρις. pag. 1
Ἄβιος. 1
Ἀβροκόμας. 1
Ἀγάθαρχος. 1
ἀγαθῆς τύχης νεώς. 1
Ἀγασικλῆς. 1
ἄγε. 1
ἀγελαίων. 2
ἀγλυνής. 2
Ἀγησίλαος. 2
Ἄγλαυρος. 2
ἀγνίζετε τὴν πόλιν. 2
Ἀγνίας. 2
Ἀγνοῦς. 2
ἀγνωμόνως. 2
ἀγορανόμοι. 3
ἀγορᾶς. 2
ἀγοράσαι. 3
ἀγραφίου. 3
ἀγρίους. 3
Ἀγρύλη. 3
ἀγυιᾶς. 3
Ἀγύρριος. 4
ἀγωνιῶν. 4
ἀδδηφάγους τριήρεις. 4
ἀδίητος. 4
ἀδελφίζειν. 4
ἀδημονούσης. 4
ἀδιάστατον. 4
ἀδικίου. 4
ἀδοκίμαστος. 4
Ἀδράστειαν. 5
ἀδυνάτοι. 5
ἀεί. 5
ἀιεστά. 5
ἀειλογία. 5
ἄερκτον. 5
ἀετός. 5
Ἀζηνία. 6
ἀζήτητον. 6
ἀθεώρητος. 6
ἀθλιώδωρος. 6
Ἀθμονεύς. 6
Αἰγεῖδαι. 6
Αἰγεῖον. 6
Αἰγιλιεύς. 6
αἰγίς. 6
αἰδέσασθαι. 6

ἄϊδρις. 6
Αἰθαλίδαι. 6
Αἰθιόπιον. 6
αἰκίας. 6
Αἰνεῖυς. 7
Αἶνος. 7
Αἰξωνεῖς. 7
Ἀκαδημία. 7
Ἀκαμαντὶς. 7
ἀκαρεὶ. 7
Ἄκη. 7
ἀκινάκης. 7
ἀκμάζεις. 7
ἄκριτος. 8
ἀκροᾶσθαι. 8
Ἀκτὴ. 8
Ἄκυλα. 8
ἀλαβαστοθῆκαι. 8
Ἀλαιεύς. 8
ἀλάστωρ. 8
Ἀλέας. 8
Ἀλέξανδρος. 8
Ἀλιμούσιοι. 9
Ἀλίπεδον. 9
Ἀλιῤῥόθιος. 9
Ἀλκέτας. 9
Ἀλκιβιάδης. 9
Ἀλκίμαχος. 10
Ἀλκμαιωνίδαι. 10
ἀλογίαν. 10
ἄλογοι ἐρανισταὶ 10
Ἀλόννησος. 10
Ἀλόπη. 10
ἀλυργοπωλική. 10
Ἀλῶα. 10
Ἀλωπεκῇ. 11
Ἀλωπεκόννησος. 11
Ἀμάδοκος. 11
Ἀμαζόνειον. 11
Ἀμαξάντεια. 11
ἀμβλωθρίδιον. 11
Ἀμβρακία. 11
ἄμιπποι. 11
Ἀμμωνὶς. 11
Ἀμόργης. 11
ἀμοργὸς. 11
ἀμφιγνοεῖν. 12
ἀμφιδέαι. 12
Ἀμφιδρόμια. 12
Ἀμφικτύονες. 12
Ἀμφίπολις. 12
ἀμφισβητεῖν. 12
Ἄμφισσα. 13
ἀμφοτερόπλουν. 13
ἀμωσγέπως. 13
ἀναβαλλ. 13
ἀνάγειν. 13
ἀναγεῖς. 13
ἀναγινωσκόμενος. 13
ἀναγκαῖον. 13
Ἀναγυράσιος. 13
ἀναδικάσασθαι. 13
ἀναθέσθαι. 14

ἀναι-

ἀναίνεσθαι. 14
ἀναιρεθεὶς. 14
Ἀνακαιᾶσι. 14
ἀνακαλυπτήρια. 14
Ἀνακεῖον. 14
ἀνάκελσις. 14
ἄνακτες καὶ ἄνασσαι. 14
Ἀναξαγόρας. 14
Ἀναξίβιος. 14
ἀναπολιζόμενα. 14
ἀνασείσας. 15
ἀναπωτάσαι. 15
ἀνατὶ. 15
Ἀναφλύστιοι. 15
ἀναφορὰ. 15
ἄνδηρα. 15
Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς. 15
ἀνδραποδιστής. 15
ἀνδραποδοκάπηλος. 15
ἀνδρεία. 15
ἀνδροληψία. 15
Ἀνδρῶν. 16
ἀνελῶσι. 16
Ἀνεμοίτας. 16
ἀνεπίπλευτος. 16
ἀνεσκευάσατο. 16
ἄνετον. 16
ἀνεχαίτισε. 16
ἀνήκει. 16
Ἄνθεια. 17
Ἀνθεμόκριτος. 17
Ἀνθεμοῦς. 17
Ἀνθεστηριών. 17
Ἀνθήλη. 17
ἀνθυπωμοσίαν. 17
ἀνίδρυτος. 17
ἄνοικος. 17
ἀντεπιτίθησιν. 17
Ἀντικάτους. 17
ἀντιβληθέντας. 17
Ἀντιγενίδας. 17
ἀντιγραφεύς. 17
ἀντιγραφή. 18
ἀντίθεσις. 18
Ἀντίκυρα. 18
Ἀντιοχίς. 18
Ἀντίπατρος. 18
Ἄντισσα. 18
Ἀντιφῶν. 18
Ἀντρῶνες. 19
ἀντωμοσία. 19
ἀνωρθίαζεν. 19
ἀξιοῖ. 19
Ἀξίοχος. 19
ἄξονες. 19
ἄοπτα. 19
ἄπαγε. 19
ἀπαγορεύειν. 19
ἀπαθῆ. 20
ἀπαλλάξας. 34
ἀπαριθμῶν. 20
ἀπαρτιλογία. 20
Ἀπατούρια. 20
ἀπειπεῖν. 20

ἀπεργασάμενος. 20
ἀπεσχοινισμένος. 20
ἀπηλοημένος. 20
ἀπήχεια. 20
ἀπίλλειν. 21
ἀπιστεῖν. 20
ἀπλαῖς. 21
ἀποβάτης, καὶ ἀποβαίνειν, καὶ ἀποβατικοὶ τροχοί. 21
ἀπογραφή. 21
ἀποδέκται. 21
ἀποδιδόμενοι. 22
ἀποικία. 22
ἀποικοδομεῖς. 22
ἀποκηρύττοντες. 22
ἀπόκρισις. 22
ἀπολαχεῖν. 22
ἀπολελοιπότης. 22
Ἀπόληξις. 22
Ἀπόλλων Πατρῷος. 23
ἀπομάττων. 22
ἀπόμισθοι. 23
ἀπὸ μισθωμάτων. 23
ἀπονομή. 23
ἀποπεφασμένον. 23
ἀποπομπαῖς. 23
ἀποῤῥέξαντες. 24
ἀπόῤῥητος. 24
ἀπορώπτηλος. 24
ἀποσείξαντα. 24
ἀποστασίου. 24
ἀποσεισάμενον. 24
ἀποστολεῖς. 24
ἀποστροφήν. 24
ἀπόταξις. 25
ἀπόταφος. 25
ἀποτειχίσαι. 25
ἀποτιμηταί. &c 25
ἀπὸ τοῦ πράγματος. 25
ἀπόφασις. 25
ἀποφοράν. 25
ἀποψηφίζονται. 26
ἀπροβούλευτον. 26
ἀπρόσκλητον. 26
ἀπροστασίου. 26
Ἀπρόττων. 26
Ἀραφήνιος. 26
ἀργᾶς. 26
Ἀργαῖος. 27
Ἀργινοῦσαι. 27
Ἄργουρα. 27
ἀργυρῖτις γῆ. 27
ἀργυροθήκη. 27
ἀργυροκοπεῖον. 27
ἀργυρόπους δίφρος. 27
Ἄρδηττος. 27
ἀρετή. 27
Ἄρθμιος. 27
Ἀριοβαρζάνης. 27
Ἀριστείδης. 28
Ἀριστίων. 28
Ἀρίστυλλα. 28
ἀρκτεῦσαι. 28
Ἀρκτοῦρος. 28

Ἀργυρωρὸς. 28
ἁρμοσαί. 28
ἀῤῥηφορεῖν. 28
Ἀρτεμισία. 28
Ἀρτεμίσιον. 29
Ἀρύμβας. 29
ἀρχαιρεσιάζειν. 29
ἀρχαίως. 29
ἀρχὴ ἄνδρα δεικνύει. 27
ἀρχὴν ἰᾶσθαι. 27
Ἀρχιδάμιος πόλεμος. 30
ἀσήμαντα. 30
Ἀσπασία. 30
ἀσταθμητόπεδον. 30
ἄστικτον χωρίον. 30
ἀστράβη. 30
ἀστύνομος. 31
ἀσωθετώπεδον. 31
Ἀταρνεὺς. 31
ἀτεχνῶς. 31
ἀτίμητος ἀγὼν. 31
ἄτιμος. 31
ἄτλα. 32
Ἄτλις. 32
Ἀττικοῖς γράμμασι. 32
αὖ. 33
αὐθέντης. 32
αὔλειος. 32
αὔλια. 33
αὐλιζόμενοι. 33
αὐτοδικεῖν. 33
Αὐτοκλείδης. 33
αὐτοληκυθοι. 33
Αὐτόλυκος. 33
αὐτομαχεῖν. 33
αὐτόχθονες. 34
ἀφαίρεσις. 34
ἀφανὴς οὐσία. 34
Ἀφαρεὺς. 34
ἀφεὶς. 34
ἀφεὶς τὴν ὑστέραν, τὸν πόδα διώκει. 34
ἀφ' ἑστίας. 34
ἀφορμή. 35
ἀφοσιῶ. 35
Ἀφροδίσιον. 35
Ἀφύας. 35
ἀχαριστεῖν. 35

B.

Βαλβὶς. 35
βάραθρον. 35
βασανίσαις. 35
βάσανος. 35
βασίλειος στοά. 36
βασιλικὴ διαδρομή. 35
βασκαίνει. 36
βάταλος. 36
Βαυβῶς. 36
βεβαιώσεως. 36
Βησαῖς. 36
βιαίων. 36
βλιμάζειν. 36

 Βοη-

Βοηδρόμια. 37
βόθυνος. 37
βολεῶνες. 37
βομβυλιὸς. 37
Βουλαία. 37
βουλεία. 37
βουλεύσεως. 37
Βουτάδης. 38
Βούτης. 38
Βουφόνια. 38
Βούχετα. 38
βοώνης. 38
Βρυτάδαι. 38
βωμολοχεύεσθαι. 38

Γ.

Γαληψὸς. 39
γαμηλία. 39
Γάνος. 39
γεισίπους καὶ γεισιπόδισμα, καὶ γεισιποδίζειν. 39
γεννῆται. 39
γεραιραὶ. 40
Γερανία. 40
γέρρα. 40
γεωφάνιον. 40
γήπεδον. 41
Γλαῦκος. 41
Γλυκέρα. 41
γναφεὺς. 41
γνῶσις. 41
γοργύρα. 41
γραμματεὺς. 41
γραφεὺς. 41
γραφή. 41
Γρύλλος. 42
γρυπάνιον. 42
γύλιος. 42
Γύλιππος. 42
Γύλων. 42
γωνιασμὸς. 42

Δ.

Δάειρα. 42
Δαιδάλου ποιήματα. 42
Δάμων. 42
Δᾶοχος 42
Δαρεικὸς. 42
δατεῖσθαι. 43
Δατὶς. 43
δεήσεις. 43
δεῖγμα. 43
δεινῶ. 44
δειπνοφόρος. 43
Δειραδιώτης. 44
δεκάζων. 44
δέκα καὶ δεκαδοῦχος. 44
δεκαδαρχία. 44
δεκατεύειν. 44
δεκατευτὰς. 45
δεκατηλόγος. 45
Δεκελεικὸς. 45

Δελ.

Digitized by Google

Δελφίνιον. 45
Δερκυλλίδας. 45
δερματικὸν. 45
δερμιστής. 45
δεσπόσιος. 46
δηλιασταὶ 46
Δημαίνετος. 46
δήμαρχος. 46
δημόκοινος. 46
δημοποίητος. 46
δημόσιος. 46
δημοτελῆ. 47
δημοτευόμενος 47
Δημοφάνης. 47
διαγορεύων. 47
διάγραμμα. 47
διαγραφὴ. 47
διαγράψαντος 47
διαγράψασθαι. 47
διαδόσεις. 47
διάθεσις. 48
διαιτηταὶ. 48
διακεχειρημένον. 48
διάληξις. 48
διαμαρτυρία καὶ διαμαρτυρεῖν. 49
διὰ μέσου τείχους. 49
διαμεμετρημένη ἡμέρα. 49
διάμετρον. 49
διασείστους. 50
διασκευάσασθαι. 50
διάστασις. 48
διαστῆσαι. 48
διαχειροτονία. 50
διαψήφισις. 50
διδάσκαλος. 51
διεγγύησιν. 51
διεκωδώνισε. 51
δι' ἐνιαυτοῦ. 51
διεσκαριφησάμεθα. 51
διεσπουδασάμην. 51
διετείνοντο. 51
διήλλαξεν. 51
διῆρξα. 51
Διΐπολια. 52
Δικαιογένης. 52
Δικαιόπολις. 52
δικαίωσις. 52
δίκη. 52
διοικεῖν. 52
διοπτεύων. 52
Διότιμος. 52
Διόφαντος. 52
διωλύγιον. 52
διωμοσία. 52
δοκιμασθεὶς. 52
Δορίσκος. 53
δόσις. 53
Δρακοντίδης. 53
Δράκων. 53
Δρογγίλον. 53
δρομοκήρυκες. 53
Δρυμὸς. 53
Δρῦς. 53

δυσκ-

Digitized by Google

δυσάνιος. 53
Δυσαύλης. 53
δυσωπῆσαι. 54
Δωριδὶς. 54
δωροξενία. 54
δώρων γραφὴ. 54

E.

Ἑβδομαδομηνὶς. 54
ἐγγυθήκη. 55
ἐδωλιᾶσαι. 55
ἔθνος. 55
εἱλωτεύειν. 55
εἰσαγγελία. 55
εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν. 56
εἷς ἐν ἦλθεν. 56
εἰσποδίζον. 56
εἰς ἕω. 56
εἰσφρήσειν. 56
ἐκαλίστρουν. 56
Ἑκάτης νῆσος. 57
Ἑκατομβαιὼν. 57
Ἑκάτομνος. 57
Ἑκατόμπεδον. 57
ἔκδεια. 57
ἐκδεξάμενος. 57
ἐκδικάσασθαι. 75
ἔκδοσις. 57
ἐκκλητεύειν. 57
ἐκλογεῖς. 57
ἐκλώζειν. 58
ἐκμαρτυρία. 58
ἐκ περιουσίας. 58
ἐκπλινθεύσας. 58
ἐκπολεμῶσαι. 58
ἐκ προαγωγῆς. 58
ἐκφυλλοφορῆσαι. 58
Ἐλαιοῦς. 58
Ἐλάτεια. 58
ἐλαφροπότους. 59
ἐλεοκόπων. 59
ἐλευθέριος Ζεύς. 59
Ἐλευσίνια. 59
ἑλικτῆρες. 60
Ἕλιξος. 60
ἑλλανοδίκαι. 60
ἑλληνοταμίαι. 60
ἐμβεβλημένα. 60
ἔμβιος. 60
ἔμμηνοι δίκαι. 60
ἐμποδὼν. 60
Ἔμπουσα. 60
ἕναι ἀρχαὶ. 60
ἐν βραχεῖ. 60
ἔνδειξις. 61
ἐνδεκάζοντας. 61
ἐν Διομείοις Ἡράκλειον. 61
ἐνεπίσκημμα καὶ ἐνεπισκήψασθαι. 61
ἐνεσκευασμένην. 61
ἐνεῖμα τὸ. 61
ἔνη καὶ νέα. 61
ἐνθρυπτα. 62

ἐν Διμ-

ἐν Λίμναις Διόνυσον. 62
Ἐννεάκρουνον. 62
Ἐννέα Ὁδοὶ. 62
ἐν παραβύστῳ. 62
ἐνσημαινόμενος. 62
ἐν Φρεαττοῖ. 62
ἐξάγιστος. 63
ἐξαιρέσεως δίκη. 63
ἐξαράσασθαι. 63
ἐξέγγησις. 63
ἐξένιζε. 63
ἐξεπερέμνιζον. 63
ἐξετάζεσθαι. 63
ἐξηγητής. 63
Ἐξήκεστος. 64
ἐξορχησάμενος. 64
ἐξούλης. 64
ἐξωμοσία. 64
ἐπαγγελία. 64
ἐπαιρόμενος. 65
ἐπακτὸς ὅρκος. 65
ἐπακτροκέλης. 65
ἐπαλλάξεις. 65
ἐπαναφορά. 65
ἐπεδίκασεν καὶ ἐπεδικάσαντο. 65
ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς, καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι. 65
ἐπεσκήψαντο. 66
ἐπιβάτης. 66
ἐπιβλῆτας. 66
ἐπίβοιον. 66
ἐπιβολή. 66
ἐπιγνώμονας. 66
ἐπιγραφεῖς. 66
ἐπίγονον. 67
ἐπιδέκατον. 67
ἐπὶ Δελφινίῳ. 67
ἐπὶ Δηλίῳ μάχη. 67
ἐπιδιατίθεσθαι. 67
ἐπιδιετὲς ἡβῆσαι. 67
ἐπίδικος καὶ ἐπίκληρος, καὶ ἐπίπροικος, καὶ ἐπικληρίτις. 68
ἐπιθέτους ἑορτάς. 68
ἐπὶ Θρασύλλῳ. 68
ἐπικεκηρυχέναι. 69
ἐπικηρυκεία. 69
ἐπὶ κόῤῥης. 69
Ἐπικράτης. 69
ἐπιλαχών. 69
ἐπιμελητὴς ἐμπορίου. 70
ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων. 70
ἐπιμήνια. 70
ἐπιορκήσαντα. 70
ἐπὶ Παλλαδίῳ. 70
ἐπίπεμπτον. 71
ἔπιπλον. 71
ἐπὶ Πρυτανείῳ. 71
ἐπισημαίνεσθαι. 71
ἐπισίτια. 71
ἐπίσκοπος. 71
ἐπιστάτης. 72

Digitized by Google

ἐπίσταθμος. 72
ἐπιπλεῖν καὶ ἐπιπλέωμα. 72
ἐπιτείχισμα. 72
ἐπιτιμητής. 72
ἐπιτρίταις. 73
ἐπιτροπή. 72
Ἐπιχάρης. 73
ἐπιχειροτονία. 73
ἐπιψηφίζων. 73
ἐπόγδοον. 73
ἐπωβελία. 73
ἐπωνία. 73
ἐπώνυμοι. 73
ἐπωπτευκότων. 74
ἐρανίζοντες. 74
ἔργα νέων. 74
Ἐργίσκη. 74
Ἐργοκλῆς. 74
Ἐργόφιλος. 74
Ἑρκεῖος Ζεύς. 74
Ἑρμαῖ. 75
ἑρμαῖς. 75
Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι. 75
Ἑρμίας. 75
Ἕρμος. 75
Ἐροιάδαι. 76
Ἐρυθραῖοι. 76
Ἐρχειάθεν. 76
ἐσπαθᾶτο. 76
ἑστιάτωρ. 76
ἐσχάρα. 76
ἐσχατιά. 76
ἑταιρεία. 76
Ἐτεοβουτάδαι. 77
ἑτερόφθαλμος. 77
Εὐαγόρας. 77
Εὐαίων. 77
εὐανδρία. 77
Εὔβουλος. 77
Εὔδικος. 77
Εὔηνος. 77
εὐηνιώτατα. 77
Εὐθίας. 78
εὐθῦναι. 78
εὐθύωρον. 78
Εὐμολπίδες. 78
Εὐνεῖδαι. 78
Εὔξιθεος. 78
εὐοῖ. 78
εὐοφθάλμως. 78
Εὐρυβάτην. 78
Εὐρυμέδων. 79
Εὐρυσάκειον. 79
εὐσύμβολος. 79
Εὐφραῖος. 79
Εὐώνυμοι. 79
ἔφεκτος τόκος. 79
ἔφεσις. 79
ἐφέται. 79
ἐφ' ἱερόν. 79
ἐφορία. 80
ἐφορμεῖν. 80
ἐχῖνος. 80
ἐωλοκρασία. 80

Z.

Ζειρὰ. 80
Ζεῦξις. 80
ζηλοτυπεῖν. 80
ζητητής. 80

.H.

Ἡγεμονία δικαστηρίου. 81
ἡγεμὼν συμμορίας. 81
Ἡγήμων. 81
Ἡγήσιππος. 81
Ἡδύλειον. 81
ἧ ἐν ὁδῷ καθελών. 81
ἥεμθυ. 83
Ἡετιώνεια. 82
Ἠϊών. 83
ἠκρωτηριασμένοι. 82
Ἡλιαία, καὶ ἡλίασις. 82
ἡλικία. 82
ἡμίεκτον, καὶ ἡμιμέδιμνον. 82
ἡμιολιασμός. 82
ἤπειρον. 83
Ἡραῖον τεῖχος. 83
Ἡράκλεια. 83
ἠρία. 83
ἡτημένην. 83
Ἡφαιστία. 83

Θ.

Θαργήλια. 84
θέμενος τὰ ὅπλα. 84
θεμιστεύειν. 84
Θεμίσων. 84
Θεογείτων. 84
Θέογνις. 84
Θεοίνιον. 85
Θεοκρίνης. 85
Θεράπνη. 85
Θερμαν. 85
Θερμοπύλαι. 85
Θέρσανδρος. 85
θέσθαι. 85
θεσμός. 86
θεσμοθέται. 86
θέτης. 86
Θετταλὸς. 86
Θευδοσίαν. 86
θεωρικά. 86
Θεωρίς. 87
θεωροί. 87
Θημακοῦς. 87
Θηραμένης. 87
Θησεῖον. 87
θῆτες καὶ θητικόν. 87
θίασος. 88
Θίμβρων. 88
Θόλος. 88
Θοραί. 88

Θόρικος. 88
θριπηδέστατον. 88
Θρόνιον. 89
Θυμοιτάδαι. 89
Θυργωνίδαι. 89
Θύστιον. 89

I.

Ἰδίαν. 89
Ἰδριεὺς. 89
Ἴεραξ. 89
ἱερὰ ὁδὸς. 89
ἱερὰ τριήρης. 90
ἱερομηνία. 90
ἱερομνήμονες. 90
ἱεροφάντης. 90
Ἱερώνυμος. 90
ἰθύφαλλοι. 90
Ἰκαριεὺς. 91
ἱκετηρία. 91
Ἰόνιος. 91
ἰπνὸς. 91
Ἵππαρχος. 91
ἱππὰς. 91
Ἱππία Ἀθηνᾶ. 92
Ἱπποδάμεια. 92
Ἶσα βαίνων Πυθοκλεῖ. 92
ἴσαι ψῆφοι. 92
Ἰσαῖος. 92
Ἰσμηνίας. 92
Ἰσοδαίτης. 93
ἰσοτελὴς καὶ ἰσοτέλεια. 93
Ἴσχανδρος. 93
Ἰστιαῖος. 93
Ἴων. 93
Ἰωνία χώρα. 94
Ἰωνικὸς. 94

K.

Καβύλη. 94
καδίσκος. 94
Καδμεία. 94
καθάρσιον. 94
καθελὼν. 95
κάθετος. 95
καθήκοντα. 95
καὶ γὰρ μηδένα τῶν μαχίμων ἄνευ τῆς τῶν ἀρχόντων γνώμης ἀποδημεῖν. 95
καινῶς. 95
κακοτεχνιῶν. 95
κακῶς εἰδότες. 95
κακώσεως. 95
Καλαύρεια. 96
κανηφόροι. 96
καρκίνος. 96
καρποῦ δίκη. 97
Καρύανδα. 97
καταβολὴ. 97
κατάγειν τὰ πλοῖα. 97
καταδεδέαται. 97
κατὰ δήμους δικαστὰς. 97

κατα-

καταδικασάμενος. 97
καταπλήξ. 98
κατάστασις. 97
κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν. 98
κατατομή. 98
καταχειροτονία. 99
καταχύσματα. 99
καταψευδομαρτυρησάμενος. 99
κατέλευσαν. 99
κατῳκοδόμησεν. 99
Κέβρηνα. 99
κεγχρεών. 99
Κεινέας. 101
Κεῖοι. 99
Κειριάδης. 100
Κεκροπίς. 100
κελέοντες. 100
Κεραμεικός. 100
Κεραμεῖς. 100
Κερκίδας. 100
κέρκουρος. 100
Κέρκωψ. 100
Κερσοβλέπτης. 101
κεστρῖνοι. 101
Κεφαλῆθεν. 101
Κέφαλος. 101
Κηδωνίδης. 101
κῆκις. 101
Κῆπος. 101
κηρυκεία. 101
κήρυκες. 102
Κηττοί. 102
Κηφισιεύς. 102
Κηφισόδωρος. 102
Κηφισόδοτος. 102
κιγκλίς. 102
κίναδος. 102
Κινησίας. 102
Κιρραῖον πεδίον. 103
Κιθαιρών. 103
κιττοφόρος. 103
κληροῦχοι. 103
κλῆσις. 103
κλητῆρες καὶ κλητεύειν. 104
κλιμάζει. 103
κοβαλεία. 104
κόβαλοι. 104
κοινὸν γραμματεῖον καὶ ληξιαρχικόν. 104
κοινωνικῶν. 104
Κοιρωνίδαι. 105
Κολυττεύς. 105
Κολωνίτας. 105
κομιστικὰ πλοῖα. 105
κόμματα καὶ κυρήβια. 105
κορδακισμός. 106
κορόπλαθος. 106
Κορσίαι. 106
Κοτύλαιον ὄρος. 106
Κότυς. 106
κρᾶσις. 106
Κραναλλίδαι. 106
Κριθωτήν. 106

Κερωεὺς. 106
Κρώβυλος. 107
Κτησίυ Διὸς. 107
Κτησιφῶν. 107
Κυδαθηναιεὺς. 107
Κυδαντίδης. 107
Κυθήριος. 107
Κύθνιοι. 108
κύκλοι. 108
κύμβιον. 108
Κωνίδαι. 108
Κυνόσαργες. 108
Κυπρόθεμις. 108
κύπασσις. 108
κύρβεις. 108
Κυρεῖον. 109
Κυρηβίων. 109
κυρία ἐκκλησία. 109
Κυρσίλον. 109
κωδία. 109
Κωλιὰς. 110

Λ.

Λαγίσκα. 110
Λαμπάδιον. 110
Λαμπὰς. 110
Λαμπτρεῖς. 110
Λάρκος. 111
Λαρυγγίζειν. 111
Λεμβάδεια. 111
λέμβος. 111
λέχαι. 111
Λευκὰς. 111
λεύκη. 111
Λευκὴ ἀκτή. 112
Λευκονοιεὺς. 112
Λεῦκτρα. 112
Λέχαιον. 112
Λεωκόρειον. 112
ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. 112
λῆξις. 112
Λητή. 112
λίθος. 112
λικνοφόρος. 113
Λιπάρα. 113
λογισμὸς. 113
λογισταὶ, καὶ λογιστήρια. 113
λογοποιὸς. 113
λόγου τυχεῖν. 113
Λοιδίας. 113
Λουσιεὺς. 114
λουτροφόρος, καὶ λουτροφορεῖν. 113
Λύκειον. 114
λυκιουργεῖς. 114
Λυκοῦργος. 114
Λύσανδρος. 114
Λυσίμαχος. 114

Μ.

Μαιμακτηριὼν. 115
Μακροκέφαλοι. 115

μαλα-

μαλακίζομϑν. 115
μάλϑη. 115
Μαντινέων διοικισμὸς. 115
Μαργίτης. 116
Μαρώνεια. 116
Μασσαλία. 116
Μάστειρα. 116
μαστῆρες. 116
ματρύλειον. 116
Μαύσωλος. 117
Μαχάτας. 117
μέδιμνος. 117
Μεθώνη. 117
μεῖον καὶ μειαγωγὸς. 117
Μελανίππειον. 118
Μελανωπὸς. 118
μελίνη. 118
Μελίτη. 118
Μένδη. 118
Μενέλαος. 118
μεσεγγύημα. 118
Μεταγειτνιὼν. 118
μεταλλεῖς. 119
μεταπύργιον. 119
μέταυλος. 119
μετοίκιον. 119
μετοιωνίσασθαι. 120
μετρονόμοι. 120
Μηκύβερνα. 120
Μηλόβιος. 120
Μητρῷον. 120
Μίκων. 120
μόθων. 120
μοιροδοκῆσαι. 121
Μοιροκλῆς. 121
Μόλπις. 120
μόρων. 121
Μουνυχία. 121
Μουνυχιὼν. 121
Μυστήριος. 121
μυλωθρὸς. 121
Μύριοι ἐν μεγάλῃ πόλει. 122
Μύρτανον. 122
Μύρτις. 122
Μυσῶν λείαν. 122

N.

Ναΐς. 122
Νάννιον. 123
ναύκληρος. 123
ναυκραρικὰ. 123
ναυτοδίκαι. 123
νεαλὴς. 124
νεβρίζων. 124
νεήλατα. 124
Νεμέας χαράδρα. 124
νεμέσια. 124
Νεὼν. 124
νεώρια καὶ νεώσοικοι. 125
Νεῶσι. 125
Νίκαια. 125
Νικάνωρ. 125
νίκη Ἀθηνᾶ. 125

νοθεῖα. 125
νομοφύλακες. 126
Νόπον. 126
Νύμφαιον. 126

Ξ.

Ξενίζειν. 126
ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ. 126
ξενιτευομένους. 126
ξηραλοιφεῖν. 126
Ξυπεταιόνες. 127
ξυστὶς. 127

Ο.

Ὀβολοστατεῖ. 127
ὀδὸς. 127
ὀθνεῖος. 128
Οἴηθεν. 128
οἰκέως. 128
οἴκημα. 128
οἰκίσκῳ. 128
Οἰνηῒς. 128
Οἰνέα καὶ Οἰναῖος. 128
Οἶον. 128
οἶος εἶ. 129
Οἰσύμη. 129
ὁ κάτωθεν νόμος. 129
ὀλιγωρήσετε. 129
ὀλοσχοίνους. 129
ὁμηρεύοντας. 130
Ὁμηρίδαι. 130
ὁμοερκὲς. 130
ὁμόσε ἰέναι. 130
ὁμοῦ. 130
Ὀνήτωρ. 131
ὀνομάζων. 131
ὀξυθύμια. 131
ὀπισθόδομος. 131
ὀργὰς. 131
Ὀργεῶνας. 132
ὀργέων. 132
ὀρθιασθῆναι. 132
ὀρθικὰ ζεύγη. 132
ὀρκάνη. 132
ὀρνιθευτὴς. 132
ὅρον. 133
ὄρος. 132
ὀῤῥωδεῖν. 133
ὄρυγμα. 133
ὅσιον. 133
ὀσχοφόροι. 133
ὅτι διαμαρτάνει Δημοσθένης, λέγων Πλαταιέας γεγράφθαι ἐν τῇ Ποικίλῃ στοᾷ. 133
ὅτι ἑξακισχίλια ἦν τάλαντα τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς. 134
ὅτι νόμος ἐστὶν ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη γνώμονον χορηγεῖν παισὶν. 134
ὅτι ξένους τινὰς ἑαυτοῦ αἰχμαλώτους,

λώτους, σκάπτοντας ἐν τῷ φιλίππου ἀμπελουργίῳ, καὶ δεδεμένους, παρὰ τοῦτον ἐξῃτήσατο παρὰ φιλίππου Σάτυρος. 134
ὅτι οἱ ἁλόντες ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ, ἐξουσίαν εἶχον εἰς διοίκησιν τῶν ἰδίων. 134
ὅτι οἱ ποιητοὶ παῖδες ἐπανελθεῖν εἰς τὸν πατρῷον οἶκον οὐκ ἦσαν κύριοι, εἰ μὴ παῖδας γνησίους καταλίποιεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ποιησαμένου. 134
ὅτι παιδὶ καὶ γυναικὶ οὐκ ἐξῆν συμβάλλειν πέρα μεδίμνου κριθῶν. 135
ὅτι πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ κεκτημένου, αἱ πρὸς τοὺς δούλους λαγχάνονται δίκαι. 134
ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο. 134
ὅτι χιλίας ἐζημιοῦντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες. 135
οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. 135
οὐσίας δίκη. 135
Ὀφρυώνιον. 135
ὀχεῖον. 135

Π.

Παγασαὶς. 136
Παιανιεῖς, καὶ Παιονίδαι. 136
παλαμναῖος. 137
παλίμβολον. 137
παλιναίρετος. 136
παλίνσκιον. 137
Παλληνεύς. 137
Παμβωτάδεις. 137
Παναθήναια. 137
Πάνακτος. 138
πανδαισία. 138
πάνδημος Ἀφροδίτη. 138
Πάνδεια. 138
Πανδιονὶς. 138
Πανδοσία. 138
Πάνδροσος. 139
παραβάλοιτο. 140
Παράβυστον. 140
παραγγελία. 139
παραγραφή. 139
παρακαταβολή, καὶ παρακαταβάλλειν. 12. 140
παράκλησις. 140
παρακρούεται. 141
Πάραλος. 139
παραπεπλωκώς. 140
παράσημος ῥήτωρ. 141
παρασκήνια. 141
παράστασις. 142

παραφρυκτωρεῖν. 142
παρεγγύησιν καὶ παρεγγυηθέντας. 142
πάρεδρος. 140
Παρεῖαι ὄφεις. 141
παρελθεῖν. 142
παρουσία. 143
Παρράσιος. 143
παρρησίας. 141
Πασίνους. 143
Πασίων. 143
Παταικίων. 143
Πεδάριτος. 143
πεδιακά. 143
πεζέταιρος. 143
Πείσων. 144
πέλανος. 143
Πενέσται. 144
πεντακοσιομέδιμνοι. 144
πεντηκόνταρχος. 145
πεντηκοστὴ, καὶ πεντηκοστεύεσθαι, καὶ πεντηκοστολόγοι. 145
Πεπάρηθος. 144
πέπλος. 145
Περγασῆθεν. 145
Περίανδρος. 145
Περιθοῖδαι. 145
Πέριλλος. 146
περίοδος. 146
περιοίκιον. 146
περίπολος 146
περίστασιν. 146
περίστατοι. 146
περιστοιχίζεται. 147.
περίστοιχοι. 147
περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. 145
πεφασμένης. 147
πεφορμῶσθαι. 147
Πηγαί. 147
Πήληξ. 148
Πιτθεύς. 148
πινάκια. 148
πλειστηριάσαντες. 148
πληρωτής. 148
πλινθεῖον. 148
Πλυντήρια. 148
Πλωθεύς. 148
Πνυκί. 157
ποδοκάκκη. 149
Ποδοστράβη. 148
Πολέμαρχος. 149
Πολίοχος, καὶ Πολυαλκής. 149
πολιτεία. 149
Πολύγνωτος. 150
Πολύστρατος. 150
Πομπείας, καὶ Πομπεύειν. 149
Πορθμός. 150
Πόρος. 150
Ποσειδεών. 151
Ποταμός. 151

Digitized by Google

προβαλλομένους. 151
προβολάς. 151
προβόλιον. 152
πρόβολοι. 152
προβούλευμα. 152
πρόεδροι. 152
προηροσία. 152
προθεσμίας νόμος. 152
πρόκλησις. 152
προκώνια. 153
προμετρητὴς. 153
Πρόνοια. 153
πρόπεμπτα. 153
προπεπωκότες. 153
Προπύλαια ταῦτα. 154
προσεποιήσαντο. 154
πρόσκλησις. 154
Προσπάλτιοι. 154
προστασία. 155
προστάτης. 154
πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς. 155
προστιμήματα. 155
προστρόπαιον. 155
προσφορά. 156
Προχαιρητήρια. 156
προτέλεια. 155
προφερεῖς. 155
προχειροτονία. 156
πρυτανεῖα. 156
πρυτανείας. 156
πρυτάνεις. 156
πρυτανεύοντα. 156
Πτυόδωρος. 156
πτώματα ἐλαιῶν. 157
Πυανεψία. 157
Πύγελα. 157
πυελίδα. 157
Πυθαεία. 157
Πύλαι, καὶ Πυλαία, καὶ Πυλαγόρας. 157
Πυριλάμπης. 158
Πύῤῥα. 158
πωλάς. 158
πωλητὰς, καὶ πωλητήριον. 158
πωλῶσι. 158
πώματα. 158

Ρ.

Ῥαῖσος. 159
Ῥηναία. 159
ῥητορικὴ γραφή. 159
Ῥίνων. 159
Ῥοδογούνη. 159
ῥοδωνιά. 159
ῥόθιον. 159
ῥόπτρον. 160
ῥυτά. 160

Σ.

Σαβοῖ. 160
σίγυνα. 160

σεμναὶ θεαί. 160
Σέῤῥειον τεῖχος, καὶ Σέῤῥιον. 160
σεσημασμένῳ. 160
Σεύθης. 161
σηκὸς. 161
σημεῖα. 161
Σηράγγιον. 161
Σθένελος. 161
Σίγειον. 161
Σιμὸς 161
Σίμυλος. 161
Σίμων. 161
Σινώπη. 161
σιπύα. 162
σιτηρέσιον. 162
σῖτος. 162
σιτοφύλακες. 162
Σκαμβωνίδαι. 162
σκαφηφόροι. 162
σκαφίον. 162
σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα. 163
σκηνὴ ἢ η. ε. &c. 163
σκηνήτης. 163
Σκῆψις. 163
Σκίαθος. 163
Σκιάποδες. 163
σκιράφια. 164
Σκίρον. 163
σκυθικαί. 164
Σμικυθίων. 164
Σόλοι. 164
Σπαρτωλὸς. 164
σπερμολόγος. 164
σπασιώτης. 164
σταφυλοβολεῖον. 164
Στειριεύς. 165
Στεφανηφόρος. 165
στεφανοῦν τοὺς νενικηκότας. 165
Στράβαξ. 166
στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις. 165
στρατηγοί. 165
στρεπτὸς. 166
Στρέψα. 166
Στρομβιχίδης. 166
Στροφάδες νῆσοι. 166
Στρούθης. 166
Στρύμη. 166
στρωτήρ. 166
στύραξ. 166
συγγραφεῖς. 168
σύγκλητος ἐκκλησία. 168
σύλας. 166
συλλογή. 167
σύμβολα. 167
συμμορία. 167
συνδικοι. 168
συνήγοροι. 168
σύνταξις. 169
συντελεῖς. 169
Σφήττιος. 169

Σφα-

Σφοδρίας. 169

T.

Ταμίαι. 169
Ταμιῶαι. 169
τὰ τῶν φώρων κρείττω. 170
Ταυρέας. 169
τεταρτημόριον. 170
τετρακόσιοι. 170
τετραρχία. 170
τετρωπημβόλοι. 170
τετύφωμαι. 171
Τηλεφάνης. 171
Τίων. 171
τῆτες. 171
Τιλφωσαῖον. 171
τίμημα. 171
Τιτακίδαι. 171
τοπεῖον. 171
Τορώνη. 172
τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. 172
τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας. 172
τραγικὸς πίθηκος. 172
τραπεζοφόρος. 172
τριακάς. 172
τριβωνευόμενοι. 173
Τρίγωνον δικαστήριον. 173
τριηράρχημα. 173
Τρικάρανον. 173
τρικέφαλος ὁ Ἑρμῆς. 173
τριπῆρα. 173
τριτημόριον. 173
τριτομηνίς. 173
τρίτον ἡμίδραχμον. 173
τριττύς. 174
Τυρμίδαι. 174
Τυρταῖος. 174

Υ.

Ὑακινθίδες. 174
Ὑβάδαι. 174
ὑγεία Ἀθηνᾶ. 174
ὑπάγουσιν. 174
Ὑπέρβολος. 174
ὑπερήμεροι. 174
ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες. 174
ὑποκύδεις γάρ εἰσιν οἱ τίτοι. 175
ὑπόλογον. 175
ὑπονομεύοντες. 175
ὑποστῆσαι. 175
ὑποφόνια. 175
ὑπωμοσία. 175
Ὕσιαι. 175

Φ.

Φαλάγγια. 176
Φαληρόν. 176
φανερὰ οὐσία. 34
Φανίας. 176

Φανοστράτη. 176
Φαρμακὸς. 176
Φασκώλιον. 176
Φαῦλος. 177
Φελλέα. 177
Φηγαιεῦσι. 177
Φηγούσιον. 177
Φηλώματα. 177
Φθόην. 177
Φιλάμμων. 177
Φιλίσκος. 177
Φιλοσοφεῖν. 177
Φιμοὶ. 177
Φλυεῖς. 178
Φορβάντειον. 178
Φορίνης. 178
Φράτορες. 178
Φρεάρριος. 178
Φροῦδος. 178
Φρυκτωρεῖν. 178
Φρυώων. 179
Φρυνώνδας. 178
Φύλαρχος. 179
Φυλή. 179

X.

Χαλκεῖα. 179
χάρακα. 179
Χαρικλῆς. 179
χερνίβων. 180
χίλιοι διακόσιοι. 180
χιλιωθέντα. 180
Χίλων. 180
χλίδος. 180
Χόες. 181
Χολαργεὺς. 181
Χολλεῖδαι. 181
χρῆσαι. 181
χρυσὶς. 181
χρυσοχοεῖν. 181
Χύτροι. 182

Ψ.

Ψευδεγγραφή. 182
Ψευδοκλησία. 183
Ψιθυριστὴς Ἑρμῆς. 183

FINIS.

ISTITUTO STUDI BIZANTINI - FONDO S. G. MERCATI
FACOLTÀ LETTERE

Fl. d. 20

Digitized by Google